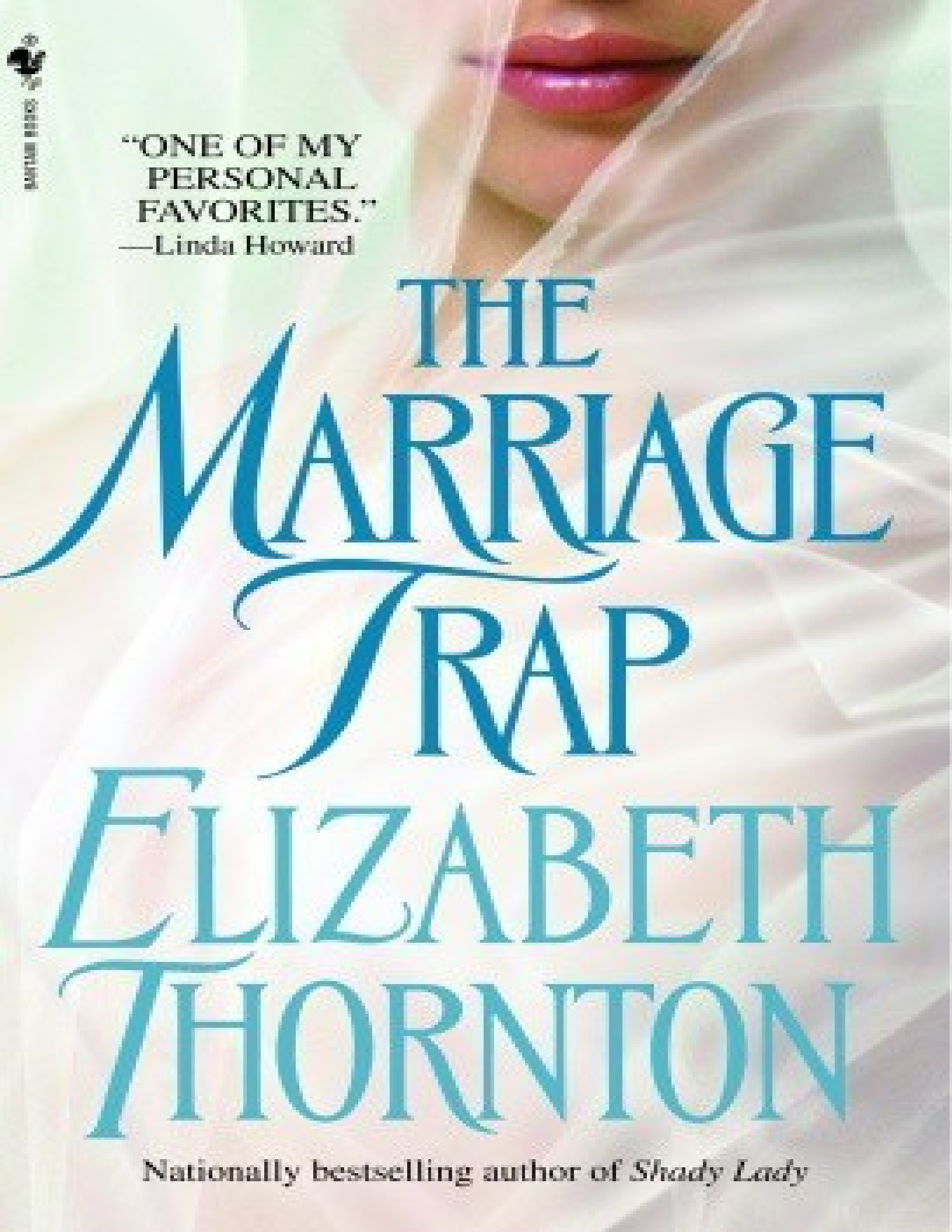

“ONE OF MY
PERSONAL
FAVORITES.”

—Linda Howard

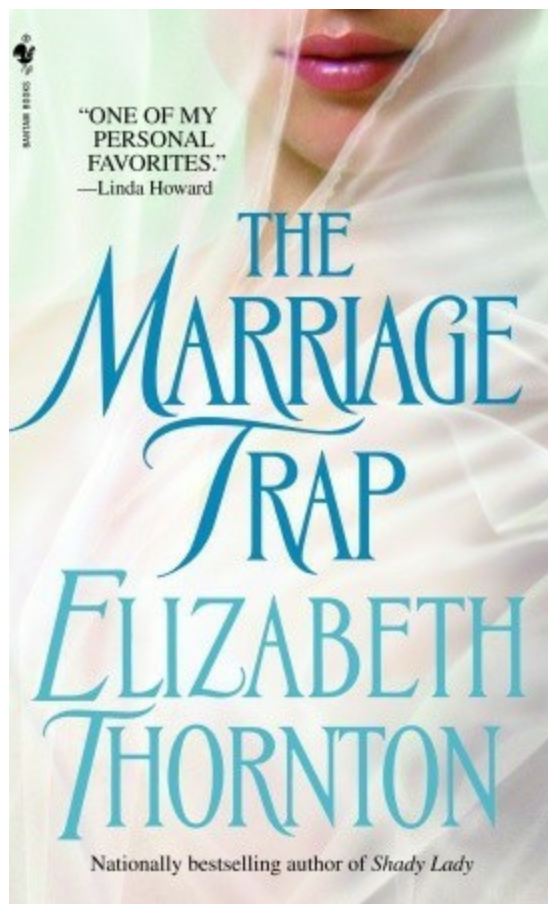
THE
MARRIAGE
TRAP
ELIZABETH
THORNTON

Nationally bestselling author of *Shady Lady*

The Marriage Trap

Cạm bẫy hôn nhân

(Trap #1)

Tác giả: **Elizabeth Thornton**

Người dịch: **Tường Vy (1-10, 12-17, 20-hết), Diệt Thế (11+18+19)**

Nguồn: **4vn.eu**

Làm ebook: **thanhbt**

Tóm tắt tác phẩm

Nữ tác giả của những quyển tiểu thuyết bán chạy Elizabeth Thornton trở lại với một câu chuyện mới vô cùng hấp dẫn với những vụ xì-căn-đan, những âm mưu, và đề xuất táo bạo.

Kinh nghiệm về phụ nữ khiến Jack Rigg trở thành một người hoài nghi, nhất là bây giờ khi anh đã thừa kế tước hiệu và tài sản của người anh quá cố. Với thân phận của Lord Ranleigh, anh bị săn đón bởi các bà mẹ đầy tham vọng và các cô con gái đầy mưu kế trong tâm trí để bẫy anh vào vòng hôn nhân. Nhưng anh là gã khôn ngoan đối với những tiểu xảo của họ. Đó là lý do tại sao anh cảm thấy tức giận khi cô Elinor Hill, một người hộ tống, ăn mặc không chút thời trang của các quý cô mà anh đã gặp tại một buổi tiệc ở Đại sứ quán Anh, tuyên bố rằng cô đã qua đêm với anh trong phòng anh tại Cung Điện Hoàng Cung*.

[*] Nguyên văn là Palais Royal - Cung Điện Hoàng Cung, nơi ăn chơi trác táng nhất tại Paris.

Không phải Ellie cố tình làm tổn thương Jack. Cô đang hết sức cần một bằng chứng vắng mặt tại hiện trường và cô thực sự đã qua gần cả đêm trong phòng của Jack, không phải với thân phận của chính cô, mà là giả mạo với thân phận của một phụ nữ đẹp mê hồn, Aurora, người mà Jack đã gặp tại sòng bạc. Đêm của cô với Jack khá là ngây thơ, và cô, cũng không nguyện ý bị làm tổn thương.

Hồ thẹn nhưng không ăn năn, Ellie rời đến London. Bị hấp dẫn và cảm giác được có gì bí ẩn, Jack theo chân cô. Chẳng bao lâu sau anh dần thân vào một cuộc phiêu lưu, không chỉ để chiếm hữu trái tim người thiếu nữ miễn cưỡng này, mà còn cứu cả tính mạng của cô.

Về tác giả

Elizabeth Thornton tên thật là Mary Forrest George, nữ danh Baxter được sinh ra (24/01/1940) và lớn lên tại Aberdeen, Scotland, nơi bà dạy học cho một số năm trước khi thành lập trường mầm non của mình mang tên St. Swithin Street Nursery School và hiện nay vẫn còn hoạt động.

Sau đó bà và chồng di cư đến Canada cùng với ba đứa con trai của họ. Cô dạy mẫu giáo và lớp Một một số năm ở Winnipeg, Manitoba, trước khi trở thành hội trưởng tại một nhà thờ Presbyterian ở Winnipeg.

Tiếp tục theo đuổi việc học tập, bà ghi danh học buổi tối tại trường Đại học Winnipeg ngành Hy Lạp cổ điển. Năm năm sau, sau khi hoàn thành một luận án danh dự về Phụ nữ, bà tốt nghiệp cử nhân với huy chương vàng.

Sau khi đọc một tiểu thuyết lãng mạn của Georgette Heyer, bà đã bị thu hút bởi thể loại này. Sau đó viết đã trở thành sở thích của bà. Năm 1987, cuốn sách đầu tiên của bà, *Bluestocking Bride*, đã được Zebra books cho xuất bản.

Bà là tác giả của hai mươi bốn tiểu thuyết lãng mạn lịch sử, và hai truyện ngắn. Bà đã được đề cử và nhận được nhiều giải thưởng trong đó có giải Romantic Times Trophy dành cho Tác giả viết tiểu thuyết lãng mạn lịch sử hay nhất. Bảy tiểu thuyết của bà đã được vào vòng chung kết giải Rita của Mỹ cho các nhà văn viết tiểu thuyết lãng mạn: *Scarlet Angel*, *Strangers at Dawn*, *Princess Charming*, *The Perfect Princess*, *Shady Lady*, *The Marriage Trap*, và *The Bachelor Trap*. Các tiểu thuyết của bà thường xuyên xuất hiện trên các danh sách bán chạy nhất quốc gia và đã được dịch ra nhiều ngôn ngữ.

Sở thích của bà là đọc sách (đặc biệt là các tiểu thuyết bí ẩn và hồi hộp, tiểu sử, và lịch sử), bà thích đi du lịch để nghiên cứu tìm đề tài cho các cuốn tiểu thuyết của mình. Bà cũng là một fan hâm mộ Harry Potter.

Bà mất ngày 12/07/2010.

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26: Đại Kết Cục

Chương 1

Đôi tai của Ellie như bị kim châm khi nghe đến tên của Jack. Dường như nàng không phải là người phụ nữ duy nhất có đôi tai bị châm. Các bà mẹ đầy tham vọng mà có các cô con gái đã đến tuổi kết hôn đều chấm dứt các cuộc đàm thoại của mình, và lướt mắt nhìn qua đám khách trong đại sảnh to lớn của Đại sứ quán.

Nơi đây là Paris, sáu tháng sau cuộc chiến Waterloo [*xảy ra vào tháng 6 năm 1815 và đã kết thúc thời đại thống trị của Napoleon. Giờ đã thuộc về Bỉ*], và ngài đại sứ đã tổ chức buổi dạ vũ đầu tiên trong năm mới.

Ellie nghĩ đây cũng là một buổi tiệc thật muôn sắc muôn màu. Những chàng lính đẹp trai trong các bộ lễ phục quân nhân, các quý ông tân thời, và những người phụ nữ với những chiếc áo đầm dạ hội eo cao và mỏng như cánh ve có vẻ rất nhẹ nhàng đang tùm năm tùm ba quanh sàn nhảy trong khi họ theo dõi các cặp đang chuẩn bị cho vũ điệu kế tiếp.

Nàng không thực sự là một phần tử trong đám đông muôn màu này. Là một người bầu-bạn-khiêm-hộ-tổng được trả thù lao, nàng buộc phải ăn mặc khiêm tốn và cố gắng tiệp vào khung cảnh để được gần như là vô hình.

Chuyện này không có gì là khó. Nàng không có sắc đẹp và đã quá tuổi để thu hút sự chú ý của nam giới, đây là số vốn nàng đã phải lãng phí nhiều công sức để tạo ra. Những thiếu nữ trẻ đẹp rất hiếm khi nhận các công việc như là gia sư bảo mẫu hoặc là người hộ tống.

Ánh mắt nàng định lại trên hai người đàn ông tao nhã vừa bước vào đại sảnh. Cả hai đều cao ráo với mái tóc sậm đen và rất thanh lịch trong bộ y phục kiểu Anh và chiếc quần ống túm [*quần bó sát người và chỉ dài đến đầu gối*] rồi bằng vải sa-tanh. Nhưng nàng chỉ nhận biết được một trong hai người - đó là Jack Rigg.

Có lẽ nàng đã có định kiến, nhưng nàng không khỏi suy nghĩ rằng, ngay cả khi đứng giữ trong đám đông muôn sắc ấy, chàng vẫn là một hiện diện nổi bật. Một phần của sự thu hút của chàng chính là ngay cả bản thân chàng cũng không ý thức được cái ấn tượng mà chàng gây nên, hoặc là vậy hoặc là bản thân chàng chẳng quan tâm.

Chàng đẹp trai tiêu sái với làn da ngăm ngăm đen, một đôi mắt đẹp chiều sáng như màu sắc của cốc sô-cô-la Pháp đậm đà nàng nhăm nháp mỗi sáng để giúp nàng từ từ dần tỉnh táo lại sau một giấc ngủ dài. Một ánh mắt từ đôi mắt chàng cũng có tác dụng tương tự.

Nàng mỉm cười bởi tâm trí nàng lại lan man đến ý tưởng không hiện thật ấy.

Mặc dù nàng nhớ đến chàng rất rõ, chàng thì lại không nhớ đến nàng. Khi còn là một thiếu niên, thực sự không hơn gì một cậu bé, chàng đã bị đuổi khỏi đại học Oxford vì tính hoang dại và trốn học quá nhiều và cha của chàng trong cơn lôi đình đã tống chàng đến nhà người cha xứ trong vùng để được dạy kèm. Cha nàng tình cờ lại là người cha xứ trong vùng ấy.

Nàng vẫn có thể nhìn thấy dấu vết của cái cậu bé liêu lĩnh ngày xưa trong người đàn ông trưởng thành trước mặt, nhưng giờ đã được quân kỷ tôi luyện. Không phải Jack vẫn còn là một quân nhân. Nàng nghe nói chàng đã từ chức khi chàng được phong tước. Nàng cho là hiện tại nàng nên nghĩ đến chàng với thân phận là Lãnh chúa xứ Raleigh và không chỉ với thân phận Jack Rigg giản dị.

Khi chàng vuốt lọn tóc đen ra phía sau, một nụ cười thoáng hiện khiến nét mặt của nàng trở nên mềm mại. Nàng nhận ra cử chỉ ấy, cũng tia lóe trong đôi mắt nâu đen và viền miệng nhếch được điêu khắc trên khuôn mặt sạm nắng của chàng.

Hồi còn là một cậu bé chàng có cùng một biểu hiện những khi chàng không thể tập trung tâm trí vào ngữ pháp tiếng Hy Lạp, và đã háo hức thoát khỏi phòng học và đi cưỡi ngựa trên các lưng đồi hoặc ve vãn các thiếu nữ địa phương.

Không ai phủ nhận rằng Jack rất có cách với phái đẹp như Tiểu thư sinh và Rùa huynh [*mới cura đồ*].

Cha nàng chưa bao giờ tuyên bố rằng ông đã biến Jack thành một học giả, nhưng ông đã truyền lại những kiến thức cơ sở về tiếng La Tinh cũng như Hy Lạp, đủ cho cậu bé nhập học tại lớp học danh dự của đại học Oxford.

Cha nàng luôn cho rằng mặc dù Jack có chút hoang dại, nhưng chàng lại rất nghiêm chỉnh trong những việc quan trọng, và ông cho rằng chàng sẽ thành nhân.

Nàng tự hỏi, nếu cha nàng vẫn còn sống thì hiện giờ ông sẽ nghĩ gì về Jack.

Dòng suy nghĩ của nàng bị phân tán khi nàng nghe thấy giọng của bà chủ mình, mỏng manh và như nói bằng mũi, giai điệu át cả tiếng ồn ào khi bà nói với cô con gái của bà. “Này Harriet, con hãy nhìn xem,” phu nhân Sedgewick kêu lên: “Có Lãnh chúa Raleigh và bạn cậu ấy kia. Hãy xem, đây là một quý ông mà mẹ mong cha của con sẽ đến làm quen. Cậu ta là người độc thân đủ điều kiện nhất tại Paris, chỉ đứng sau Devonshire.”

Bà phe phẩy quạt đôi má nóng rực trong khi bà say sưa ngắm nhìn người đàn ông đang được nói đến. Tiểu thư Harriet là một cô gái với vóc người cao cao, yếu điệu với những lọn tóc vàng và một khuôn mặt dễ thương hơn là xinh đẹp. Cô nhìn dỗi theo hướng ánh mắt của mẹ cô.

“Có đến hai quý ông, cơ Mẹ. Ai mới là Lãnh chúa Raleigh?”

Mẹ cô nhú mày. “Không phải cái ‘người ăn diện’ với cái kính một tròng nọ! Đó là Lãnh chúa Denison, và mọi người đều biết cậu ấy phải kết hôn với tiên”. Bà liếc nhanh về hướng Ellie. “Tôi hy vọng cô, Cô Hill, sẽ để ý chặt chẽ những tên đào mỏ và giữ chúng cách xa Harriet.”

“Tự nhiên phải thế,” Ellie dịu dàng đáp.

Phu nhân Sedgewick không cần phải lo lắng về những tên đào mỏ. Harriet đã yêu phải một chàng quân nhân trẻ hiện đang đóng quân tận Canada, vì vậy cô được miễn nhiệm với tất cả nam nhân, thậm chí với cái thủ đoạn mà mẹ cô đang kế hoạch để gả cô ra ngoài.

“Mẹ ơi!” Harriet phản đối. “Ông ấy quá là già cho con. Ông ta tối thiểu cũng đã ba mươi tuổi rồi.”

Chính xác hơn là ba mươi hai, nhưng Ellie đã lưu đoạn thông tin này lại trong lòng. Nàng dư biết địa vị của mình.

Bà chủ của nàng tặc lưỡi. “Toàn lời tầm xàm! Và điều đó có liên quan đến chuyện gì chứ? Cậu ta phải có giá trị tối thiểu là ba mươi ngàn bản Anh một năm.”

Ellie tự nghĩ, người ta không bao giờ có thể cáo buộc tầng lớp thượng lưu của xã hội về sự tinh tế khi thảo luận đến vấn đề tiền bạc và hôn nhân. Nhưng khi nói đến lương bổng của hạ nhân thì nó lại là một đề tài khác hẳn. Trong trường hợp của nàng, tiền lương của nàng đã bị giam lại hơn hai tháng, nhưng Phu nhân Sedgewick lại chưa bao giờ nghĩ đến việc người hộ tống con gái bà lại cần tiền khi chủ của nàng đã trang trải hết tất cả mọi chi phí cho nàng.

Trong khi đó bà đã chỉ rõ khi bà cần mướn Ellie làm công việc này rằng mặc dù tiền lương ít ỏi nhưng nó là một cơ hội cả cuộc đời của một thiếu nữ không có tiền và các mối quan hệ để được tiếp xúc với một phần nhỏ của thế giới *[thượng lưu]*.

Và sự việc đã được chứng minh. Lẽ ra Paris là trạm dừng đầu tiên của họ, nhưng họ đã ở đây cả tháng và cũng không ai vội vã rời đi, và Ellie lại là người càng không muốn rời khỏi nhất. Tiểu thư Harriet là một cô gái tốt bụng và sự gắn bó của cô với chàng lính trẻ đã hành quân đến tận Canada khiến công việc hộ tống nàng càng thêm dễ dàng.

Ellie không cần phải làm nản lòng những người ngáp nhé. Tự mình Harriet đã làm tốt chuyện ấy. Và Paris là một thành phố sôi động. Dường như một nửa tầng lớp quý tộc Anh đã đến viễn thăm *[nơi này]* dài hạn bởi cuộc chiến tranh với Pháp giờ đã kết thúc. Mỗi tối đều có các buổi yến tiệc, các buổi dạ vũ và các cuộc tiếp tân, hoặc các chuyến viễn thăm đến nhà hát và kịch viện opera *[có thể xem như là cái lương của phương Tây]*.

Tất cả như nhau, nàng vẫn cảm thấy mình như là một người ngoài nhìn vào cái thế giới này. Địa vị của nàng không cho phép nàng góp ý hoặc chia sẻ những cảm xúc của mình. Nàng có mặt chỉ để lắng nghe, khuôn và lấy những thứ, và luôn phải nở nụ cười từ đầu đến cuối. Không chỉ riêng nàng. Tất cả các thiếu nữ với chức vị hộ tống cũng như bầu bạn đều có cuộc sống đơn điệu như thế.

Nàng có việc khác để âu lo. Nàng đang khẩn cấp cần tiền, và số tiền lương của hai tháng kia cũng không đủ để trang trải các chi phí của cô, ngay cả khi bà chủ có thể được gọi ý để mở hầu bao.

Nàng hít vào một hơi khi ánh mắt Jack lướt qua người nàng, sau đó chậm rãi thở ra khi chàng không có dấu hiệu gì nhận ra nàng. Minh mong đợi điều gì chứ? Nàng tự khiển trách.

Jack là học trò của cha nàng chỉ vỏn vẹn sáu tháng thời gian. Sau đó, chàng đã trở về đại học Oxford, và đến lúc chàng về nhà nghỉ lễ, thì cha nàng đã trở thành cha xứ của nhà thờ Thánh Bede, cách trang viện Raleigh những mười dặm đường.

Mười lăm năm đã trôi qua kể từ khi lần cuối nàng được gặp mặt Jack. Đương nhiên nàng nhớ chàng. Lúc đó chàng mới mười bảy tuổi đầu và là cái rúng của vũ trụ. Nàng là một cô gái trong tuổi dậy thì đã mệt mỏi trau dồi sách vở và đã ôm ấp hy vọng rằng nàng có thể gây ấn tượng với chàng bởi sự hiểu biết sâu rộng qua học tập sách vở. Dẫu sao đi nữa, đó là điều đã gây ấn tượng với cha.

Ai đó đã nên sớm báo với nàng rằng con đường để đến trái tim nam nhân không phải thông qua học tập sách vở.

Tại thời điểm này Lãnh chúa Sedgewick đã gia nhập nhóm bọn họ. “Arthur,” phu nhân ông nói: “đừng lãng phí một thời khắc nào bằng không Phu nhân Oxford sẽ trộm cậu ta ngay dưới mũi chúng ta cho một trong những cô con gái của bà ấy.”

“Hờ?” Ông lúng túng đáp.

“Lãnh chúa Raleigh!” Bà dùng cây quạt của mình làm cây trỏ. “Hãy mời cậu ta qua đây để gặp mặt Harriet. Con gái chúng ta làm sao có thể làm quen những quý ông đủ điều kiện nếu nó không được giới thiệu với họ?”

Lãnh chúa Sedgewick, thể hình cao và săn chắc, với một vẻ mặt luôn như là một thám tử đang nghiên cứu đám đông đã bắt đầu hình thành xung quanh Lãnh chúa Raleigh và Lãnh chúa Denison. Ông lắc đầu. “Thật như một cuộc săn của cáo. Điều tôi nói là hãy cho đám cáo một cơ hội để cạnh tranh công bằng [*mạnh ai nấy săn Jack*].”

Và tất cả các mệnh lệnh cũng như lời cầu khẩn của phu nhân ông, ông đều giả điếc.

Khi dàn nhạc đánh lên vũ điệu van, Jack khéo léo tách rời bản thân và bạn của chàng khỏi đám đông đã bao chặt lấy họ và bước về hướng phòng đánh bài. Lãnh chúa Denison, được gọi là “Ash” trong đám bạn của anh ta, và là một cựu đồng chí trong quân đội, là người đàn ông được Phu nhân Sedgewick tả là ‘người ăn diện’ phần lớn là vì cái kính một tròng được treo bằng một ri-băng đen quanh cổ, và chiếc khăn choàng cổ được thắt bằng một loạt các nếp xếp và đám nơ thật phức tạp.

Ngay trong lúc họ vừa đến phòng đánh bài, nữ chủ nhân của buổi tiệc, Phu nhân Elizabeth, đang hưng phấn bước ra cửa phòng với hai kỵ binh trẻ tuổi kèm bên. “Hãy đến đây, Edward, Harry.” Giọng của bà rất thân thiện nhưng lại đầy uy nghiêm. “Đây là một buổi khiêu vũ, hai cậu nhớ chứ? Tôi hy vọng hai cậu sẽ thực hiện nhiệm vụ của mình. Sẽ không có các bông hoa điểm vách [*wallflower: một người, vì sự nhút nhát, không có thú hút, hoặc thiếu một partner, nên chỉ ngồi làm cảnh*] tại dạ hội của tôi. Nếu các cậu không chọn một bạn khiêu vũ, tôi sẽ tự chọn cho các cậu.”

Trước khi Phu nhân Elizabeth có thể bắt gặp ánh mắt chàng, Jack khôn khéo chuyển hướng sang một bên và dẫn Ash đến một đám cây cau dừa trồng trong chậu cạnh một cột Hy Lạp. Từ hướng này bọn họ có thể nhìn rõ quang cảnh của sàn nhảy, và những tào lá dừa đã tạo cho họ một chút không gian riêng tư. Hiện cũng không có gì nhiều để xem. Chỉ có một vài cặp đang khiêu vũ, nhưng rõ ràng là Phu nhân Elizabeth sẽ không dung túng tình trạng này. Dần dần, càng nhiều cặp đã nhập cuộc.

“Tôi không cho rằng,” Jack nói, “chúng ta có thể chuồn khỏi mà không bị bắt gặp chứ?”

Ash nhìn người bạn của mình vừa vui thú vừa hiếu kỳ. “Tôi biết cậu không thật sự có ý đó bởi tôi biết dù có mơ cậu cũng không dám làm phật lòng Ngài Charles và Phu nhân Elizabeth. Bên cạnh đó, cậu cũng không phải là loại người cục mịch, vậy thì có vấn đề gì?”

Jack định mở miệng để biện hộ, nhưng sau đó suy nghĩ thoáng hơn. Ash đã nói đúng. Chàng cư xử như một cậu học trò hờn dỗi. Chàng thấy thật khó chịu bởi chàng vốn không muốn có mặt nơi này, nhưng một người không thể từ chối lời mời cá nhân của ngài đại sứ Anh mà không bị hậu quả nghiêm trọng.

Chàng không những nghĩ dùm cho của ông thủ tướng, mà còn nghĩ đến bà nội của chàng, bà có một người bạn lại tình cờ ngẫu nhiên là dì của ngài đại sứ. Bà nội chàng sẽ khiến đôi tai chàng phổng dộp nếu chàng không nể mặt cậu cháu trai yêu quý nhất của bà bạn của bà.

Chàng chỉ về hướng các cặp khiêu vũ trên sàn. “Chính là cái nghi lễ nguyên rửa này. Đây không phải là một buổi dạ vũ mà là một cuộc săn bắt, và tất cả những phu nhân với ánh mắt đánh thép kia thực sự là một đàn chó săn sung sức. Và đoán xem ai là con mồi của họ?”

“Cậu?” đôi môi Ash co giật hỏi.

“Ồ, tôi không tự tăng bốc bản thân đến mức tự cho rằng mình là đối tượng họ theo đuổi. Mà chính là tài sản của tôi. Điều đấy mới khiến tôi cảm thấy bị xúc phạm.”Chàng sờ soạn trong túi để tìm chiếc hộp đựng thuốc hút, sau khi mời Ash, chàng lấy một nhúm nhỏ hít vào. Sau khi thưởng thức hương thơm nồng, chàng tiếp tục nói: “Không một ai đã để tôi vào mắt cho đến khi tôi được phong tước.”

Chàng trở nên trầm mặc khi nhớ đến tình huống của chàng đã thay đổi mãnh liệt như thế nào khi anh trai của chàng, là vị bá tước đương thời lại đột ngột qua đời và chỉ để lại một góa phụ không có con trai để kế thừa. Cũng như bà nội chàng đã không ngừng chỉ ra đó là nhiệm vụ của chàng để kết hôn và, tóm lại, có con trai để thừa kế và nối dõi cho gia tộc Rigg.

Chàng, không ít thì nhiều, đã cam chịu với số phận cho đến khi chàng tự thấy mình bị bao vây bởi một đám đông các phu nhân đầy tham vọng và những các cô con gái của họ với tham vọng không thua kém. Chàng đến Paris để có thời gian nghỉ ngơi và rời xa các cuộc săn đuổi, chỉ để chịu cùng một số phận nơi đây. Ash là người bạn mà chàng quen biết kể từ khi họ còn cấp sách đến trường, và đã tự xưng phong theo chàng đến đây.

Lúc đấy ý tưởng [*đến Paris*] này xem có vẻ tuyệt vời. Paris đại diện cho bài bạc, rượu chè, trai gái, và đấu tay đôi. Đấu tay đôi mới là sự thu hút thực sự. Ở Anh quốc, đàn ông vẫn đấu đá với nhau khi cảm thấy mình bị khinh thường trong sức tưởng tượng hay là khác, nhưng nó đã trở thành một nghi lễ không có niềm đam mê phía sau. Các khẩu súng lục đã được thay thế cho các thanh kiếm mà chưa từng có ai bị thương bao giờ. Ở Paris thì lại khác.

Người Pháp biết cách vận dụng thanh kiếm bé nhỏ của mình để tạo ra tác dụng tàn phá nhất. Được độ kiếm với họ là một vinh dự và cũng là một sự học hỏi, chưa kể đến đây còn là một việc đầy phong hiểm. Không phải ai cũng đầu hàng ngay khi mình vừa mới rớm máu.

Ash nói: “Vui lên đi, Jack. Hãy thử nghĩ - một khi cậu được rằng xích cùng một cô gái đủ điều kiện, cậu sẽ thoát khỏi cuộc đua và đàn săn sẽ quay đầu về phía con mồi mới.”

Jack chậm rãi quay đầu nhìn chằm vào người bạn mình nói: “Tôi không hiểu tại sao cậu lại bật cười. Cả hai chúng ta đều trong cùng một tình thế khó tiếp nhận được. Trên thực tế, cậu mới là một giải thưởng hôn nhân khá hơn tôi. Sẽ có một ngày, cậu sẽ trở thành một Hầu tước.”

“A, nhưng tôi chưa phải là một hầu tước, phải không nào? Đó là sự khác biệt giữa chúng ta. Tất cả mà tôi có thể trao ra chỉ là trong mong đợi. Cậu, lại là khác, là một bá tước với một tài sản sẵn trong tay để tùy thời xử dụng.”

Một ánh thích thú lóe lên trong đôi mắt Jack: “‘Trong mong đợi’ cái rắc thôi! Cậu hẳn là một tay giàu có trong quyền lợi của cậu. Chuyện này thật phù hợp với mục đích của cậu để cậu giả

vờ làm một kẻ bần hàn.”

Ash nhướn chân mày: “Cậu có thể trách tôi sao? Tôi thật không mong mình bị săn đuổi như cậu hay là Devonshire. Cậu thấy đấy, Jack “ - một nụ cười châm biếm hiện trên môi anh - “Tôi muốn được yêu bởi vì bản thân tôi.” Anh nâng cái kính một tròng lên và ung dung đánh giá sà nẩy. “Sự yêu cầu này có quá đáng không?”

Jack tựa mình vào cột và ngắm nhìn cậu bạn mình với vẻ quan tâm: “Hãy cẩn thận, Ash, bằng không cậu sẽ bị một cô gái mộng mơ với ý định kết hôn tóm phải.”

Ash cười toe toét: “Nhưng đây chính là điểm tôi muốn nói. Hôn nhân là sự thanh toán cho các dịch vụ đã xong. Tình yêu nên là miễn phí. Đó là lý do tại sao tôi vẫn thích được tiếp tục độc thân.”

““Tình yêu nên là miễn phí?””Jack thì thầm với một âm thanh đầy chế nhạo: “Hãy thử nói lời này với các nữ thần tình yêu xinh đẹp [*các cô gái phóng túng*], những người luôn tụ tập xung quanh Cung Điện Hoàng Gia [*Palais Royal*] ấy. Cậu đã từng lưu ý rằng họ luôn bu quanh người đàn ông nào đã thắng nhiều tiền trên sòng chưa? Phu nhân hay là nghệ nhân [*kỹ nữ*] cũng thật khó phân biệt.”

Ash quay cái kính một tròng nhìn Jack: “Tâm tình của cậu hôm nay thật lạ,” anh nói. “Tôi chưa từng nghe cậu than phiền về những nữ thần tình yêu tại Cung Điện Hoàng Gia. Sao lại thế?”

Jack nhún vai: “Tôi nhớ con chó [*cái*] của tôi. Tôi thiếu là nó thương tôi vô điều kiện.”

Ash cười. “Nó là một con lang chạ. Tự cậu đã nói với tôi. Cậu không hề biết con chó [*đực*] nào đã ngủ với nó cho đến lũ chó con chào đời.”

“A, nhưng tôi biết bản thân tôi chính là người nó thực sự thương.” Nụ cười của chàng phai nhạt và chàng thấp giọng: “Đừng nhìn ngay bây giờ, nhưng nữ chủ nhân đã phát phát hiện cái ổ của chúng ta và đang hướng tới nơi này.”

Ash hạ thấp giọng kính: “Ôi, Jack,” anh nói: “sẽ phải làm sao? Chúng ta nên thực hành nhiệm vụ của mình và chọn một trong những cô gái với đôi mắt mộng mơ cậu đã đề cập để làm bạn nẩy, hay là chúng ta ẩn thân dưới gầm bàn bên kia, và nếu bị phát hiện, thì giả vờ là mình đang tìm một chiếc nhẫn vô giá đã bị mất?”

“Vẫn mãi là một tên hài,” Jack lầu bầu: “Tôi thích chính diện đối diện với định mệnh của mình.”

“Thà là cậu còn hơn tôi. A, hãy xem ai vừa đến, tiểu thư Pamela Howe. Xin lỗi, Jack.”

Jack tỏ vẻ thích thú. Tiểu thư Pamela là một nữ thừa kế, và bạn của chàng đang theo đuổi trong chiến lược để củng cố câu chuyện viễn tưởng rằng Ash đang cần một vị phu nhân giàu có để làm đầy kho bạc rỗng tuếch của gia tộc anh.

Những người cha thận trọng không khuyến khích con gái của họ theo đuổi các tên đào mỏ này. Chàng tự hỏi tại sao chàng đã không nghĩ ra một thủ đoạn tương tự để tự cứu vớt bản thân từ các nữ săn.

Câu trả cũng không cần ai đáp. Tất nhiên là bởi vì ông nội của Ash, một vị hầu tước, đã sống ngoài khu hoang dã của Tô Cách Lan. Không ai thực sự biết đến ông. Gia tộc chàng, thì lại khác, sống tại Sussex, và cũng có một căn nhà trong trấn tại Luân Đôn. Bởi vì thế mọi người đều biết đến việc của gia tộc chàng. Nếu chàng tự nhận là nghèo đói thì cũng chẳng ai tin.

Chàng thở dài xồn xọc khi cảm giác được một bàn tay đặt trên vai mình. Cam chịu với cười nhàn nhạt, chàng quay lại để chào chủ nhân của buổi tiệc, ngài đại sứ.

Ngài Charles nói: “Không thể để cậu đứng không thế này, Jack ạ, để làm một tấm gương xấu cho lớp trẻ. Cho phép tôi giới thiệu với cậu đến với bất kỳ người con gái nào cậu chọn.” Trong phong cách hài hước, ông nói thêm: “Tôi chỉ yêu cầu một điệu vũ, sau đó cậu có thể tự do tận hưởng tất cả điểm thu hút phóng đảng của Cung Điện Hoàng Gia.”

Có phải tất cả mọi người đều biết đây là nơi chàng và Ash đã cắm chân? “Cảm ơn ông,” chàng đáp và nhã nhặn nói thêm: “nhưng tôi khá hài lòng với người bầu bạn nơi đây.”

Ngài Charles toe toét cười: “Cậu có thực sự thế không? Chẳng lẽ mọi thứ đã thay đổi trầm trọng so với lúc tôi còn là một thanh niên. Nhưng chúng ta không cần quan co. Chỉ cho tôi một cô gái cậu đã ưa thích và tôi sẽ giới thiệu cô ấy với cậu.”

Jack nâng đầu vai lên trong một cái nhún vai cầu thả.

Chàng đã do dự quá lâu.

“Hãy đến đây, Jack,” Ngài Charles nói: “Tôi biết có một cô gái này rất vừa cho cậu.”

Với một tiếng thở dài mòn mỏi, Jack bước theo người chủ lễ tiến đến Phu nhân Sedgewick và nhóm người của bà. Bà chính là một trong những tay săn chàng vẫn muốn tránh.

Bà ta là một phụ nữ to tròn ngốc nghếch mà lại yêu thích âm thanh của giọng mình [*nói dai và dong dài*]. Bà có một cô con gái với cái tên mà chàng không thể nhớ, một cô gái với độ tuổi chỉ mới ra khỏi mái trường, nhưng cô ấy không phải là một phần trong nhóm, và điều đó khiến chàng cảm thấy thắc mắc. Chắc chắn Ngài Charles không nghĩ rằng chàng sẽ khiêu vũ với Phu

nhân Sedgewick chứ?

Một số lời sáo rỗng được trao đổi, sau đó Phu nhân Sedgewick bắt đầu ca tụng đức tính của con gái bà, thật không may, cô ấy đã vừa đồng ý để khiêu vũ với đại úy Tallman và đang ở nơi nào đó trên sàn nhảy. Ngài Charles gạt đầu lịch thiệp, nhưng khi Phu nhân Sedgewick tiếp tục huyền thuyên, ông đành phải cắt ngang bằng cách tự nói với mình: “Người kia có phải là chàng Công tước trẻ tuổi xứ Devonshire không nhỉ?”

“Ồ đâu đâu?” bà thốt lên.

Khi ánh mắt bà quay đi để lướt nhìn quanh đại sảnh, Ngài Charles liền nói với Jack: “Cậu chưa được gặp Cô...”

“Hill,” người con gái mà ông dẫn tiến bỏ khuyết: “Cô Elinor Hill.”

Ngài đại sứ nhẹ cúi đầu: “Tất nhiên, đây là Cô Hill. Làm sao tôi có thể quên?”

Jack nhướn chân mày. Cô Hill không giống như những gì chàng đã tưởng tượng. Đây không phải là một cô gái còn trong học đường, mà là một người cận tuổi với chàng. Nàng ăn vận chỉ mỗi một màu xám từ đầu đến chân, ngoại trừ đôi găng tay dài màu trắng và cái nón ren đã tự tuyên bố rằng nàng đã quá tuổi để kết hôn. Một điều lợi nàng sở hữu chính là một đôi mắt màu hạt dẻ xinh đẹp đã thoáng chạm vào ánh mắt của chàng trước khi nàng nhún người chào.

Phu nhân Sedgewick, đột nhiên nhận ra là bà đã bị lừa, liền quay qua người đồng hành của bà. “Tôi cảm thấy lạnh,” bà nói: “Cô sẽ tìm thấy khăn choàng của tôi trong phòng để áo khoác. Cô hãy vui lòng mang nó lại cho tôi ngay lập tức.”

Hóa ra nàngt này là một người đồng hành được trả thù lao, Jack nghĩ. Không biết Ngài Charles đang giờ trò gì?

Nếu Cô Hill đã nhận thức được đây là một việc bất lịch sự do Phu nhân Sedgewick cố gây ra, nàng đã không có dấu hiệu gì. “Đương nhiên, Phu nhân Sedgewick”, nàng đáp với một giọng nhỏ nhẹ, vô vị.

Jack cảm thấy xúc phạm thay nàng. Khi chàng chuẩn bị để hộ tống Cô Hill đến phòng để áo khoác thì Ngài Charles đã tác chủ.

“Điều đó sẽ không cần thiết,” ông nói với một nụ cười duyên dáng. Sức quyến rũ của Ngài Charles đúng là một huyền thoại: “Một bộ binh của tôi sẽ được diễm phúc để lấy nó.” Ông đưa ngón tay trỏ của mình lên và một bộ binh đã xuất hiện cạnh ông trong chỉ vài giây. “Lệnh bà cần chiếc khăn choàng của bà,” ông nói. Sau đó hướng Phu nhân Sedgewick: “Có lẽ bà sẽ đủ tốt bụng để miêu tả nó cho cậu ta.”

Khi bà bắt đầu miêu tả chiếc khăn choàng của mình, Ngài Charles quay lưng lại với bà như để loại bà ra khỏi cuộc đàm thoại.

“Cô Hill là người họ hàng của Lãnh chúa Cardvale,” ông nói. Ông nhìn qua vai của mình. “Điều đó nhắc tôi. Tôi muốn có một lời với ông ta.”

Người con gái chớp mắt: “Một người cháu họ xa,” nàng sửa chữa.

Jack đã không thích giọng điệu của câu chuyện này. Chàng không có gì phật ý với Lãnh chúa Cardvale. Trong thực tế, chàng hầu như không biết ông ấy. Họ chỉ là người quen qua cái gật đầu vì cả hai đều thuộc về cùng một câu lạc bộ tại Luân Đôn và đã cùng tham dự một số yến tiệc với nhau, nhưng chỉ vậy thôi. Chàng hy vọng rằng Ngài Charles không phải là đang cố thiết lập sự chứng nhận địa vị của người con gái này với thân phận của một nhân cử thích hợp để kết hôn với chàng.

Nhớ lại phép lịch sự, chàng đáp: “Tôi có vinh dự được hơi quen với Lãnh chúa Cardvale. Ông có vẻ... ờm... rất dễ chịu.”

Phản ứng duy nhất của Cô Hill là một ánh mắt trực tiếp từ đôi mắt màu hạt dẻ nổi bật.

Ngài Charles gật đầu: “Nhưng tôi đã biết Ellie từ lúc cô còn là một trẻ thơ. Cha cô là cha xứ nhà thờ của chúng tôi qua một thời gian.”

Jack đã trở nên bất an. Chuyện này đã chuyển hướng từ xấu đến tồi tệ hơn. Chắc chắn Ngài Charles không đẩy người con gái không hợp thời trang này đến với chàng với hy vọng rằng họ sẽ trở thành một cặp chứ? Con gái của một cha xứ? Chuyện này hầu như không phải là phong cách của chàng.

Cô gái này bị đàn độn hay sao? Sao cô không chịu nói một lời gì? Ý tưởng ấy khiến chàng cảm thấy mình có ác tâm. Chàng không nên đổ lỗi cho cô gái này. Từ những gì chàng đã thấy được từ Phu nhân Sedgewick, chàng đoán rằng nàng là một người sai việc cực khổ. Người họ hàng của Cô Hill, một người họ hàng xa của nàng, đã nên làm nhiều điều hơn cho nàng. Địa vị của những người đồng hành được trả thù lao [*thật thấp kém*] chỉ đứng trên đám hạ nhân một bậc mà thôi.

Một ánh mắt xuyên thấu từ Ngài Charles gọi chàng nhớ lại nhiệm vụ của mình. Các điểm thu hút phóng đảng của Cung Điện Hoàng Gia đã càng có vẻ hấp dẫn hơn từng phút một.

“Cô Hill,” chàng bắt đầu, ưu ái trao cho nàng một nụ cười để đẩy lui mọi sự nghi ngờ: “Hãy cho tôi niềm vinh hạnh để được cùng cô khiêu vũ điệu vũ kế tiếp?”

Chàng đã khiến nàng kinh ngạc. Chàng có thể thấy rõ qua tia lóe trong mắt nàng và cách bàn tay nàng đập khê trên lòng ngực. Và lại là một bộ ngực xinh đẹp, mặc dù được phủ kín một cách tinh tế với một chiếc khăn choàng bằng vải the màu xám.

“Anh thật là tử tế,” nàng nói, và nhẹ nhún người. “Cảm ơn anh, nhưng tôi phải từ chối. Cô con gái của Phu nhân Sedgewick, Tiểu thư Harriet, hiện đang dưới sự săn sóc của tôi. Tôi là người hộ tống của cô ấy, mong anh hiểu cho.”

Chàng nghĩ rằng mình bị mắc vào một vụ bắt bẻ trở trêu, nhưng chàng chỉ nhìn thấy một ánh mắt trong suốt, ổn định và một nụ cười vô hại. Chàng chắc chắn rằng mình đã lầm lẫn bởi chàng không thể tưởng được một cô gái đồng hành thấp kém lại có thể đùa giỡn với một bá tước giàu sang.

Trí thông minh nhanh nhẹn của chàng đã bắt đầu tổng hợp lại mọi thứ. Ngài Charles đã biết cô gái này từ khi nàng còn là một trẻ thơ và rõ ràng rất yêu quý nàng. Người họ hàng của nàng, Lãnh chúa Cardvale, đã thất bại trong trách nhiệm của ông đối với người con gái nghèo khó này. Bà chủ của nàng, Phu nhân Sedgewick, là một người bạo ngược.

Giờ thì chàng đã không còn nghi ngờ gì rằng ngài đại sứ đã chọn trúng chàng để mang lại một chút sôi động nhỏ nhoi vào cuộc sống buồn tẻ của Cô Hill. Chuyện duy nhất chàng cần phải thực hành là làm bạn khiêu vũ với nàng qua một vũ điệu và uy tín của nàng sẽ được tăng lên đáng kể trong số các bạn đồng lứa của nàng.

Nàng nhìn lên chàng với đôi mắt nghiêm nghị, trong khi chờ đợi để được cho phép trở về chỗ cũ. Khi có nhu cầu phát sinh, chàng có thể phá hủy một oắt con sớm tinh đời [*sành điệu*] bằng một từ hoặc một ánh mắt. Cô gái nhút nhát nhỏ bé này lại không có yêu cầu gì, không trông mong gì, lại gây cảm hứng khiến chàng có hành động với tinh thần nghĩa hiệp.

Chàng không dời ánh mắt mình khỏi ánh mắt nàng. “Phu nhân Sedgewick,” chàng nói: “Phiền bà sử dụng sức ảnh hưởng của mình để thuyết phục Cô Hill cùng khiêu vũ với tôi chứ?”

Ánh mắt nghiêm nghị đã biến mất. Giờ thì cô gái có vẻ bối rối. Ngài Charles, trong thời gian chờ đợi, đã quay sang một bên để nói vài lời vào tai của Phu nhân Sedgewick. Một giây lát sau, tặc lưỡi giữa những nụ cười, bà mắng Cô Hill là đã để cho mọi người có ấn tượng sai lầm.

“Tất nhiên cô phải khiêu vũ,” bà thốt: “Tôi không thể nghĩ rằng chuyện gì đã khiến cô có ý tưởng rằng cô phải chơi trò vú em với Harriet.” Bà rút cười vào ánh mắt của Jack: “Con gái tôi không bao giờ muốn có các bạn khiêu vũ, cậu biết đấy. Đôi khi tôi nghĩ rằng con bé quá là được mọi người yêu thích. Mọi người nói với tôi rằng tôi không nên lấy làm ngạc nhiên, bởi con bé có được tính chất ngọt ngào và dễ bảo nhất. Phải không, Ellie?”

Ellie đã không được cho cơ hội để đáp lời, bà liền tiếp tục thổ lộ: “Và cũng rất thành thật. Nếu cậu có thể nghe con bé ấy chơi đàn dương cầm...” Đôi mắt bà đã sáng rõ.

“Cậu phải đến để cùng dùng bữa tối. Chúng tôi đang ở tại khách sạn Breteuil trên phố Rivoli. Mỗi Thứ Năm hàng tuần chúng tôi đều tổ chức một dạ yến cùng với vài người bạn, không khí thoải mái, không quá lễ nghi. Hãy hứa cậu sẽ đến.”

Chao ôi, Jack đã có việc vào Thứ Năm, chàng nói, và trước khi bà có thể điều hòa hơi thở của bà, chàng đã bắt lấy tay của Cô Hill và dẫn nàng đến sàn nhảy.

Điều van, một trong những điệu nhảy mới lạ, đã trở thành một cơn lốc dữ dội. Một số người gọi nó điệu vang “độc địa” vì sự gần gũi thân mật của cơ thể các bạn khiêu vũ khi họ xoay tròn quanh sàn nhảy. Ý tưởng có thể Cô Hill không biết những bước nhảy đã đến với chàng hơi muộn màng. Các cô hộ tống không bắt mắt sẽ không có nhiều dịp để tham dự trên sàn nhảy. Chàng đã không cần phải lo lắng. Vì nàng đã nhẹ nhàng trong vòng tay chàng, nhẹ nhàng, mảnh mai và mềm mại.

Chàng nhìn xuống người con gái trong vòng tay mình và trao cô một nụ cười ấm áp. “Cô khiêu vũ rất khá,” chàng nói.

Đầu nàng ngẩng lên và chàng phát hiện rằng mình đang nhìn vào một đôi mắt rực lửa giận. Chàng vừa kinh ngạc vừa bối rối. Chàng đã tưởng rằng mình sẽ được thấy lòng biết ơn, sự ngưỡng mộ, hoặc, ở mức tối thiểu là người con gái sẽ bị mắc cỡ đến nỗi không thốt nên lời. Chàng đã chọn để khiêu vũ với nàng khi chàng có thể tùy ý chọn bất kỳ cô gái nào. Mọi ánh mắt đều hướng về hai người họ. Chàng đã khiến nàng trở thành hoa khôi của buổi dạ vũ.

Lòng ngực rung rẩy, nàng nói với một giọng trầm thấp: “Có phải tôi nên lấy làm hãnh diện? Tôi đã nói với anh tôi không muốn khiêu vũ, nhưng anh có nghe không? Ồ không. Anh muốn chéch mũi lên với các cô gái mà anh cho rằng đang tụ tập nơi đây để tìm một tấm chồng giàu có. Mà trên thực tế anh tự cho là anh. Tính tự phụ của anh thật là thái quá.”

Cuộc tấn công vô ơn của nàng khiến lửa giận trong lòng chàng bùng cháy. Rít qua kẽ răng, chàng đáp: “Nếu tôi sớm biết sự chú ý của tôi đã không được hoan nghênh, tôi đã không mời cô khiêu vũ.”

Giọng nói của nàng trở nên tinh ranh: “Ý của anh là anh đã muốn khiêu vũ với tôi?”

Bởi vì nàng trung thực đến mức tàn bạo, chàng thấy không cần thiết phải cư xử với nàng với sự chiều chuộng được dành cho phái đẹp: “Tôi không muốn khiêu vũ với bất kỳ ai, nhưng chủ nhân của buổi tiệc của chúng ta đã khiến tôi không thể khước từ. Ông ta thực tế đã xô cô vào tôi. Tôi có thể làm gì sao? Nếu cô không muốn khiêu vũ, cô nên làm tỏ rõ ý nguyện của cô.”

Nàng nở một nụ cười không tin: “Tôi chỉ là một người hộ tống, Lãnh chúa Raleigh ạ, như anh đã biết rất rõ khi anh yêu cầu tôi khiêu vũ. Những mong muốn của tôi đã không kể là gì. Tôi hy vọng anh nhận thức rằng anh đã đặt tôi vào một vị trí không thể chịu đựng được. Những chiếc lưỡi kia sẽ bắt đầu lắt léo, tranh luận vì sao anh đã điếm trúng tôi như thế này. Tôi nghĩ anh có thể tưởng tượng những gì mọi người sẽ nói.”

Mắt chàng híp lại một cách khó chịu. Chàng đại khái đã khá biết câu chuyện này đang hướng đến đâu. Với giọng nói mềm mại như tơ lụa, chàng nói: “Hãy nói trực tiếp, thưa cô. Cô nghĩ rằng người ta nói gì?”

Nàng đáp không một chút do dự: “Đó là anh đang cần một người phu nhân để bảo vệ và biết tự mãn, một người sẽ nhắm mắt làm ngơ với tất cả các hành động vô ý [*trêu hoa ghẹo nguyệt đó đây*] của anh.” Giọng nàng hạ xuống như thì thầm. “Và còn ai nhỏ bé thấp kém hơn là tôi để lấp vào khe gạch ấy?”

Nếu chàng chỉ bị một chút ngạc nhiên trước đây, hiện giờ chàng đã rất đổi kinh ngạc. Cô gái này chỉ khá hơn một hạ nhân đôi chút mà lại dám nghiêm khắc chỉ trích chàng. Nàng có biết chàng có thân phận gì không? Nàng có nhận thức được một lời nói của chàng sẽ khiến nàng khó có thể có người nào chịu làm người bảo chứng nhân phẩm cho nàng không? Chuyện gì đã khiến nàng liều lĩnh như thế?

Sau một giây lát, nhiệt nóng trong mắt chàng đã dịu lại và chàng cười giòn. “Cô chắc hẳn là đang nói đùa,” chàng nói.

Nàng nhìn hướng lên chàng với đôi mắt trong suốt, rõ ràng. “Tại sao? Bởi vì tôi chỉ là một người đồng hành được trả thù lao? Tin tôi đi, lãnh chúa của tôi ơi, những điều lạ lùng hơn cũng đã xảy ra.”

Nàng vô cùng kinh ngạc khi chàng bất ngờ thực hiện một bước xoay phức tạp, rồi chàng đã lặp lại để chứng tỏ với nàng rằng nàng tốt hơn hết là nên cẩn thận lời ăn tiếng nói cũng như bước nhảy của nàng với chàng. Không còn cuộc trao đổi nào xảy ra giữa đôi bên nữa, cho đến khi điệu vũ được kết thúc. Nàng nhún người chào với hơi thở vẫn còn dồn dập và khuôn mặt đỏ au. Chàng cảm ơn nàng, rồi sau đó hiên ngang rời đi.

***

Chàng và Ash khi đã hoàn tất nhiệm vụ của mình liền chuẩn khởi đầu và hiện đang cuộc bộ dọc theo con phố Sainte-Honore, đây là con đường ngắn nhất để tiến thẳng đến Cung Điện Hoàng Gia. Chỉ một mình Ash đã nói chuyện hầu hết cả đoạn đường, trong khi Jack nghiền ngẫm về Cô Hill và hành vi thái quá của nàng.

Chàng đã cố hành động hiệp nghĩa và hãy xem nó đã dẫn đến kết quả gì! Nàng là một người ăn

mặc lạc hậu. Không một ai với chút đầu óc sẽ nghĩ rằng chàng có âm mưu với đức hạnh [*trinh tiết*] của nàng, thiêng liêng hoặc không thiêng liêng.

Chuyện lạ lùng hơn cũng đã xảy ra.

Nghe như là một lời thách thức.

Không, nghe có vẻ như một lời đe dọa, một sự cảnh cáo rằng chàng không thể bốn cọt với nàng mà không phải chịu trừng phạt.

Người con gái đáng thương này chắc bị thần kinh! Ai mà thèm?

Chàng bắt đầu bật cười.

“Tôi đã nói gì?” Ash yêu cầu.

Jack lắc đầu. “Cậu nghĩ sao, Ash, để chúng ta dạo quanh quán Tortoni’s trước khi về ngủ?”

Tortoni’s là một quán café nơi mà tất cả các tay đấu tay đôi nổi tiếng nhất tụ tập để tìm một trận đấu. Mắt Ash rực sáng. “Tôi sẵn lòng nếu như cậu chịu.”

“Và sau đó, một bữa ăn sáng với rượu sâm banh tại Cung Điện Hoàng Gia.”

Ash nói một cách trào phúng: “Cậu hẳn nhận thức được nếu chúng ta thắng, chúng ta sẽ bị vây quanh bởi các cô gái?”

“Tôi đang trông cậy [*mong đợi*] vào việc này.”

Chương 2

Trên đoạn đường ngắn trở về khách sạn, Phu nhân Sedgewick đã không để phí chút thời gian nào liền giải thích những sự thật kiên cố trong cuộc sống với người con gái họ tổng con của bà.

“Tôi hy vọng rằng, Ellie,” bà nói: “cô đã không để sự chú ý của Lord Raleigh khiến đầu óc cô quay cuồng.” Cũng như bao giờ, bà không đợi một phản ứng nào, rồi tiếp tục lảm nhảm như một con sông trong cơn lũ. “Cô nên biết hơn ai hết. Cô không phải là một cô gái trẻ dại, nhưng chắc chắn rằng cô lại ngây thơ với nam nhân và đường lối của họ. Hãy nhớ lấy lời tôi, chuyện này sẽ không có kết quả gì đâu.”

Khi bà tạm dừng trong giây lát để sắp xếp lại những ý tưởng của mình, Ellie nói: “Tôi không phải là một đứa ngốc nghếch, thưa bà, còn về-”

“Cô có thể nghĩ rằng với số tài sản của cậu ta, Lãnh chúa Raleigh có thể tùy tiện kết hôn, nhưng cô đang nhầm lẫn một cách đáng thương. Một người đàn ông ở vị trí ấy sẽ tìm một cô gái có huyết thống, cho dù cô ấy không có của hồi môn.”

“Tôi đảm bảo với bà, thưa bà-”

“Và cô có suy xét đến chuyện cô sẽ cảm thấy thế nào nếu người thân của cậu ta chối bỏ cô, mà tôi chắc rằng họ sẽ làm thế? Cô có lẽ chưa nghe nói đến bà nội của cậu ta, vị bá tước thái hậu, nhưng tôi thì có, và hãy để tôi nói cho cô biết bà ấy là một người khắc khe với chuyện môn đăng hộ đối. Không, chuyện này không thể, Ellie, nó-”

“Mẹ!” Harriet hét lên, sự kiên nhẫn của cô đã cạn kiệt. “Điều này quá là bất công! Theo con thì Ellie lại là quá tốt cho Lãnh chúa Raleigh. Tối nay con đã nghe không ít điều về ông ta mà sẽ khiến mẹ phải đỏ mặt.”

“Ồ, chuyện đó!” Mẹ cô nói như có vẻ không phải là chuyện gì lớn lao. “Một cô gái biết lễ làm người sẽ biết khi nào cần phải nhắm mắt làm ngơ. Mỗi người thanh niên đều phải có một vài khuyết điểm chứ.”

Ellie đánh bạo nói: “Đây chỉ là một điệu vũ, thưa bà, và anh ta sẽ không mời tôi cùng khiêu vũ nếu Ngài Charles đã không cố nài.”

“Vậy thì Ngài Charles đã phải nên biết điều hơn chứ!” Bà tuyên bố. “[Ông ấy] Thật là không

phải khi đi khuyến khích thiếu nữ trẻ tuổi có những ý tưởng quá phận.”

Harriet há hốc miệng kinh ngạc, nhưng cha cô, nãy giờ nằm yên với dáng vẻ đã ngủ gục trong một góc xe, tự chuyển người nói với giọng uể oải, “Im đi, bà ơi. Bà không biết mình đang nói cái gì. Bối cảnh của Ellie thật không tồi. Tôi nay tôi đã gặp người họ hàng của cô, bá tước của Cardvale. Ngài Charles đã giới thiệu chúng tôi với nhau.”

Hàm của Phu nhân Sedgewick như rớt xuống, Harriet nhìn chăm, và Ellie ngồi thẳng lên một chút. “Là một người họ hàng xa bên mẹ tôi”, cô đáp với giai điệu nghèn nghẹn. “A.. tôi hy vọng ông ấy vẫn khá?”

“Ồ, rất tốt. Thật không may, ông đã phải về sớm vì phu nhân ông không được khỏe. À đúng rồi, bọn họ đang ở cùng một khách sạn với chúng ta. Ô, và Cardvale đã hỏi thăm đến em trai của cô.”

“Em trai?” Phu nhân Sedgewick xen ngang.

“Vâng, thưa bà,” trả lời Ellie. “Bà hẳn còn nhớ tôi đã đề cập với bà tôi có một cậu em trai, Robbie? Cậu ấy mười tám tuổi và là một sinh viên tại Oxford.”

Bà gật đầu. “Phải. Tôi còn nhớ mang máng. Nhưng tôi biết chắc rằng cô chưa từng đề cập đến chuyện có người thân là một vị bá tước bao giờ.”

Ellie nhún vai. “Tôi không muốn khiến ông ấy bị mất mặt khi thừa nhận mối quan hệ này. Chúng tôi đã không liên lạc mấy năm nay và, đối với tôi, việc thừa nhận mối quan hệ này có vẻ không được đúng cho lắm.”

“Rất đáng khen,” ngài lãnh chúa nói: “Sao cũng vậy, bởi vì chúng ta đều trú ngụ tại cùng một khách sạn, tôi đã đề nghị để ông ta và Phu nhân Cardvale đến dùng bữa trưa cùng chúng ta vào ngày mai.”

“Tôi thật không thể đợi đến lúc ấy,” Ellie gượng cười đáp.

***

Ngay sau khi nàng bước vào phòng mình, Ellie khóa chặt cửa lại, hất chiếc áo khoác khỏi vai, sau đó đổ ập xuống chiếc ghế bọc cạnh lò sưởi. Lửa trong lò và mấy cây nến trong phòng cũng chẳng được thấp, nhưng phòng nàng nhìn qua hướng cung điện Tuileries, và ánh sáng từ các ngọn đèn [bên ấy] len lỏi qua các khung cửa sổ nhỏ kết thành một màn tỏa ánh sáng ấm áp.

Nàng đang suy nghĩ rằng vào mọi thời điểm để tiến vào cuộc sống của nàng, người họ hàng Cardvale đã chọn lúc tồi tệ nhất. Nàng đã biết cả tuần nay rằng ông và phu nhân ông,

Dorothea, đã đến làm khách tại khách sạn này. Dorothea là người khó có thể bỏ lỡ được. Vào ngày bà đến khách sạn, bà đã gây chấn động vì căn phòng dành cho bà mang số 13.

Mọi người cũng đều đã nghe đến chuyện này. Không phải cuộc chấn động ấy đã mang đến sự khác biệt gì. Lúc ấy khách sạn đã đầy khách và căn số 13 là phòng duy nhất còn trống.

Đã được cảnh báo trước, nàng đã cố tránh bọn họ. Nàng biết Cardvale sẽ muốn thừa nhận mối quan hệ mà không nhận thức rằng nó sẽ khiến địa vị của nàng trở nên phức tạp. Nàng đã đổi họ của mình từ Brans-Hill thành Hill, đơn giản chỉ là vì một họ kép thật là quá to tác cho một người với thân phận chỉ hơn một hạ nhân đôi chút. Nàng ghét nhất là bị đối xử như một sự hiếm kỳ.

Sự lừa dối nhỏ của nàng chẳng có tác dụng gì. Nàng không ngờ Ngài Charles lại có thể nhận ra nàng. Lần cuối nàng gặp ông đã là mười năm về trước, tại tang lễ của cha nàng. Tối thiểu ông ta cũng đủ nhanh trí để hướng theo sự dẫn dắt của nàng và đơn giản gọi nàng là “Cô Hill.” Có lẽ đó là lý do tại sao ông đã muốn có lời với Cardvale, để cảnh báo ông ta giúp nàng giữ bí mật. Chắc chắn là vậy vì Lãnh chúa Sedgewick không có dấu hiệu gì cho thấy ông biết cái họ thật của nàng.

Tình trạng đã trở nên quá phức tạp. Trước nay không hề có chuyện như thế này xảy ra, bởi không ai biết đến nàng. Nàng đã sống một phần lớn cuộc đời nàng tại vùng thôn quê.

Bấy giờ nàng quyết định rằng sự tình sẽ khá hơn khi nàng thố lộ đầy đủ tên họ của nàng vào sáng sớm mai, trước khi bà chủ của nàng phát hiện ra chuyện này từ một người khác.

Nàng gần như có thể nhìn thấy tất cả mọi quá trình sẽ xảy ra. Phu nhân Sedgewick sẽ cảm thấy khó chịu vì bị giữ trong bóng tối [không biết gì], nhưng tình trạng đó sẽ không bị kéo dài. Ngay sau đó, bà sẽ gáy với bất cứ ai chịu lắng nghe rằng người hộ tống của Tiểu thư Harriet không hơn không kém là Tiểu thư Brans-Hill, người họ hàng của Lãnh chúa Cardvale, và chuyện này đối với bà không phải là một niềm vinh hạnh đáng kể sao chứ?

Ellie thờ dài. Phu nhân Cardvale sẽ không lấy đây làm vui. Bà ta ý thức rất cao với địa vị trong xã hội của mình. Chuyện bà có liên hệ với một người đồng hành của các quý cô là một chuyện mà bà không muốn ai biết đến.

Cardvale thì thật khác với phu nhân ông. Ông là một người kiệm lời và đầy thiện chí, là người đã chứa chấp nàng và Robbie tại nhà ông sau khi cha nàng qua đời. Đó là một hành động hào phóng, vì họ là loại bà con bán cả nông ba vòng không tới [*họ hàng three or four times removed: cùng một tổ tiên, nhưng một bên là cháu nội/ngoại, một bên là chắt hay chắt*] và ông ta không cần thiết phải cảm thấy có trách nhiệm với chị em nàng. Nhưng đây là phong cách của ông. Sau khi ông kết hôn thì mọi việc đã thay đổi.

Dorothea đã khiến mọi việc trở nên khó chịu cho chị em nàng đến nỗi Ellie phải buộc lòng dẫn Robbie khỏi đây để tự lực cánh sinh. Dorothea đã vẫy tay chào tiễn chị em nàng với một nụ cười dán chặt trên môi. Còn Cardvale thì cảm thấy khó hiểu và chỉ bị thuyết phục để chị em nàng ra đi khi Ellie thổ lộ rằng nàng và Robbie đã có được một số tiền nho nhỏ.

Và đúng là họ có tiền, nhưng chỉ đủ để trang trải cho việc học hành của Robbie và giúp nàng vượt qua khó khăn cho đến khi nàng tìm được việc làm. Chuyện này cũng còn khá hơn là làm người nghèo trong mối quan hệ mà còn phải biết ơn những mảnh vụn bánh mì sót trên bàn của Phu nhân Cardvale.

Không phải là Phu nhân Sedgewick được cải tiến hơn bao nhiêu. Và bây giờ Jack lại điếm trúng nàng như thế, với đầu óc phong phú của bà chủ nàng thì thật không thể nói trước được rằng bà sẽ nghĩ đến những đâu.

Chàng chắc đã không yêu cầu nàng cùng khiêu vũ nếu Ngài Charles đã không gần như là ép buộc chàng làm chuyện đó.

Đây là lần đầu tiên nàng khiêu vũ điệu van với một người đàn ông. Những người bạn khiêu vũ khác của nàng đều là những người nàng chăm sóc, và là những thiếu nữ như Harriet mà cần phải thực tập trước khi ra mắt xã hội. Không ai ngờ được một người đồng hạnh được trả thù lao lại được mang đến sàn nhảy ở trước đám đông.

Và nàng đã không nên bị như thế. Giả vờ rằng nàng đã không có sự lựa chọn nào khác cũng chẳng có ích gì. Nàng đã khôn ngoan trong cách xử thế và biết làm thế nào để từ chối một lời mời mà không khiến đối phương có cảm giác bị xúc phạm. Vấn đề là Jack đã xúc phạm đến nàng và nàng đã để cho lòng tự ái bị tổn thương của nàng dẫn đến chuyện thiếu thận trọng này.

Khi Ngài Charles mang Jack đến, trái tim nàng đã đập loạn trong lòng ngực. Ý tưởng đầu tiên của nàng là Jack đã không quên cô gái tuổi dậy thì ngược đời và là người đã tôn thờ chàng bấy nhiêu năm về trước. Hy vọng của nàng đã tiêu tan bởi nụ cười mệt mỏi và ánh mắt hoài nghi trong mắt của chàng. Nhưng chính là sự hạ mình [với hạ nhân] của chàng khiến nàng bị tổn thương nhất [*đã xem nàng như một hạ nhân*].

Chàng cũng không khác gì những người khác. Nàng không phải là gì trong mắt chàng, chỉ là một bảo mẫu chán ngắt làm cho những người giàu sang và danh vọng. Chàng tưởng chàng đã làm một việc có ích cho nàng bởi đã mời nàng cùng khiêu vũ. Và như thể một cô bé tuổi dậy thì ngày nào, nàng đã trừng phạt chàng với miệng lưỡi chanh chua.

Nàng rên rỉ khi nhớ lại cách nàng khiển trách chàng. Nếu chàng là bất cứ ai khác, nàng sẽ không hé nửa lời. Vì nàng đã được trả lương để làm công việc đó. Nhưng cõi lòng nàng lại bị tan nát, đầu tiên là bởi vì nàng không muốn để chàng thấy nàng đã suy sụp đến mức độ nào, và sau đó là vì chàng mời nàng cùng khiêu vũ chỉ vì bị người khác thúc giục.

Gã đàn ông với lòng hoài nghi và thật kiêu ngạo không còn là cậu bé của thuở nào.

Những hình ảnh được hình thành trong tâm trí nàng- Jack đã phi nước đại trên sườn đồi trong khi nàng bám chặt vào lưng chàng trong sợ hãi. Jack đã lau khô những giọt nước mắt của nàng khi con Sal già nua đã chết trong vòng tay nàng, nó là con chó mà nàng đã nuôi dưỡng từ lúc còn là một chú chó con. Jack đã để cho nàng thất vọng khi nàng nghiêm nghị hứa rằng nàng sẽ đợi chàng mãi mãi vào cái ngày chàng rời khỏi để trở lại với Oxford.

Và đó là lần cuối cùng nàng đã nhìn thấy chàng cho đến tối nay.

Cười vui, cao hứng, đáp ứng, nhạy cảm, đó là cậu bé trong ký ức của nàng. Người đàn ông chàng đã biến thành lại là một sự thất vọng ê chề.

Những lời này cũng có thể cùng áp dụng với cá nhân nàng. Nàng co rúm người khi nghĩ đến Papa sẽ nói gì nếu ông có thể nhìn thấy nàng bây giờ.

Sự việc sao lại có thể tiến triển đến mức này? Tại sao nàng lại kiếm sống với thân phận của người đồng hành cho một trong những phụ nữ gốc nghèo nhất tại Christendom chứ? Tại sao nàng cứ mãi bảo lãnh Robbie hết vụ này đến vụ khác chứ? Đây không phải là loại cuộc sống nàng đã tự tưởng tượng cho mình khi cha mẹ vẫn còn tại thế.

Hình ảnh của mẹ nàng đã hiện về trong tâm trí - Mama với mái tóc dài màu nâu đỏ, lò xo xòa trên đôi vai khi mẹ đắp chăn cho nàng trước khi ngủ. Mama, người rất thiết thực và thực tế, để Papa nhẹ trách nhiệm với gia đình cho ông được toàn tâm toàn ý cống hiến hết mình cho chuyện học vấn và các nhu cầu của giáo xứ của mình. Chúa sẽ cung cấp là cái quy tắc sống của cha.

Mama thì thực tiễn hơn. Chúa sẽ giúp những ai biết tự giúp, bà thường nói, và bà sống theo lời bà thuyết giảng. Bà có một sinh ý nhỏ bên cạnh để kiếm thêm chút tiền dùng vào những việc mà tiền lương của một cha xứ không thể trang trải. Từ khu vườn thảo mộc của bà, Mama tìm được các thành phần để làm kem thoa da và thuốc nước, mà bà đã bán cho các phụ nữ khắp nơi trong quận.

Papa biết về các loại kem và thuốc nước này và đối xử với chúng với sự khoan dung đầy vui thú. Điều mà cha không biết là số lợi nhuận cao tí mà Mama có được từ mỗi cái chai còn con này.

Không thể nghi ngờ rằng nàng đã được di truyền của mẹ.

Nuốt ực mạnh mẽ, nàng đứng dậy tiến đến cửa sổ để nhìn ra ngoài. Nhìn lại quá khứ là một điều dai dột. Hiện tại mới là quan trọng và đây là hiện tại, tại đây ngay trong căn phòng này,

tại Khách sạn Breteuil. Bên ngoài cửa sổ là phố Rivoli, tấp nập như phố Piccadilly vào đêm thứ Sáu. Đèn đường đã được thắp sáng, các cỗ xe ngựa tới lui, lóc cóc trên con đường lát đá.

Mặc dù thời tiết đang giá lạnh, những người bộ hành vẫn nhàn tản dọc theo các vỉa hè trên mọi lối. Ngôi khách sạn nằm tại trung tâm của nhịp sống Paris, hoặc là nó có vẻ như vậy đối với nàng. Cung điện Tuileries, bảo tàng Louvre, và Cung Điện Hoàng Gia chỉ cách năm phút đường bộ.

Cung Điện Hoàng Gia, đó là hiện tại của nàng.

Nàng có ý định đến Cung Điện Hoàng Gia, cái tổ nổi tiếng của những thứ đồi bại, để giữ lời hứa với mẹ nàng khi bà trần trời - nàng sẽ chăm sóc em trai mình và bảo đảm rằng sẽ cậu ta sẽ không gặp phải sự tổn hại nào.

Chuyện này không phải khó khăn gì. Robbie là người nàng yêu dấu, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng mù quáng với những điều lỗi của cậu hay là cậu có thể thoát khỏi răng đe của nàng những khi gặp mặt. Cậu không nên có mặt tại Paris.

Cậu hiện nên có mặt ở Oxford học hành vì đã bị trượt một kỳ thi quan trọng. Và ngày mai hoặc ngày kia, khi các khoản nợ của cậu được trả dứt, nàng sẽ tự tổng cổ cậu về, kèm theo những lời đe dọa thích đáng nếu cậu lại khiến nàng thất vọng.

Cho đến lần sau.

Nàng thở ra một hơi dài. Nàng cảm thấy Robbie cũng không tệ hoặc tốt hơn các thanh niên khác.

Nàng nhìn đồng hồ. Còn một tiếng trước khi bạn của Robbie, cậu Milton, đến đón nàng. Như vậy cũng quá đủ thời gian để nàng chuẩn bị. Tất nhiên Robbie không dám lộ mặt nơi công cộng bởi vì các chủ nợ của cậu đang ráo riết truy lùng cậu.

Các chủ nợ. Đó là một cách lịch sự để tả những côn đồ làm việc cho gã vay tiền, cái đám mà đã cho Robbie vay để trả hết các khoản nợ của mình và giờ đang đòi lại món tiền xương máu của họ.

Sau khi lột bỏ đôi găng và ném cái nón ren đáng ghét xuống, nàng cởi bỏ các cây ghim tóc và xóa mái tóc dài nâu đỏ của nàng xuống bờ vai. Kế đó là chiếc váy đầm xấu xí. Khi nàng thu xếp đầu vào đấy, nàng rửa tay và mặt trong nước lạnh. Cái nghi lễ nho nhỏ này là chuyện nàng làm hằng ngày để tẩy sạch loại bột phấn nàng dùng để giúp nàng trông già và lão luyện hơn và càng thích hợp để làm người đồng hành của một nàng thiếu nữ.

Vô hình, thực tế là vậy.

Trước khi nàng có thể đắm mình trong túi thân, nàng tiến đến tủ áo để lấy ra chiếc áo đầm nàng đã ủi trước đó. Đó là một chiếc áo lụa màu va ni phẩm chất thật tuyệt hảo mà nàng có thể cuộn thành một quả bóng và nhỏ nhết gọn vào túi áo. Nó thật là mỏng manh đến nỗi nàng phải rất nhẹ tay khi nàng phủ nó lên chiếc ghế. Làm xong việc này, nàng lùi một bước để nghiên cứu chiếc váy đầm cực cùng tỉ mỉ.

Vấn đề của những chiếc váy thời trang chính là chúng không bao giờ hợp thời hơn được một mùa. Theo thời gian, nàng đã phải chỉnh sửa chỗ này chỗ kia. Năm nay vòng eo thì ngắn hơn và đường viền cũng được nâng cao hơn. Mấy cái diềm xếp nếp của chiếc váy là nhất thiết phải lo cho xong hôm nay, nhưng những thứ đó thật là quá cầu kỳ với sở thích của nàng.

Đối với Ellie đây không chỉ là một chiếc váy đầm. Mà là một cuộc đầu tư, là trang phục của nàng trong vai trò nàng sắp thủ diễn. Bà chủ của nàng không biết gì về sự tồn tại của chiếc áo này và nếu họ biết thì chắc họ sẽ choáng. Không có một cô gái đồng hành bình thường nào có thể có khả năng mua một chiếc áo đầm với chất lượng này.

Chỉ có trong hoàn cảnh cấp thiết nhất thì mới khiến nàng mặc nó vào. Những trường hợp cấp thiết luôn luôn xoay quanh sự túng quẫn gần như tuyệt vọng với tiền. Nàng đã phải hóa thân từ một Ellie Hill tầm thường, một người đồng hành cho các cô gái, thành một tay cờ bạc đẹp mê hồn, Madame Aurora. Chỉ có Madame Aurora có thể được phép vào cái loại cơ sở Ellie đang nghĩ đến, loại cơ sở nơi mà tiền cược thì cao ngút trời.

Chọn đúng y phục và sử dụng một ít bột và sơn hợp lý là tất cả các thứ cần thiết để hoàn thành việc hóa thân. Còn có một thứ khác rất tất thiết. Tiền.

Nàng đã có đủ tiền trong chiếc túi xách tay sa-tanh của mình để đặt cược, là số tiền mà nàng luôn bổ sung từ tiền thắng cược của mình. Nếu nàng muốn, nàng có thể đã biến số tiền dành dụm thành một gia tài nhỏ. Nàng phải luôn kháng cự lại sự cám dỗ ấy, một là vì nàng là con gái [đáng hãnh diện] của Papa, và hai là vì tiền không thể mua được những thứ nàng muốn.

Với chỉ vài phút còn lại trước khi nàng đi gặp Milton, nàng ngó lại một lần cuối tỉ mỉ trong gương. Nàng cảm thấy mình giống như một người lính trong bộ quân phục. Vải lụa màu va-ni nổi bật bởi chiếc áo đầm khoác ngoài [*áo đầm bó thân trên, không tay được mặc trên chiếc đầm bêm trong*] ôm sát thân màu xanh ngọc bích có đường viền được nhồi bông giống hệt như cái xách tay của nàng. Đôi găng sa-tanh lên quá khuỷu tay, và chiếc mặt nạ và đôi giày cũng là màu xanh ngọc bích. Nữ trang duy nhất của nàng là một đôi lược bạc mẹ nàng để lại.

Đến giờ, mọi thứ vẫn tốt. Hiện tại nàng chỉ cần phải nhập vào vai của Madame Aurora lộng lẫy và bí ẩn. Nàng đã làm được lúc trước, nàng có thể làm lại lần nữa.

Còn một nghi lễ cuối cùng trước khi nàng để thân phận Ellie Hill lại. Nàng gửi lời lời cầu

nguyện nhỏ tới em của Mama, cậu Ted, cảm ơn cậu đã truyền lại cho nàng một kho kiến thức rộng lớn về bài bạc và những người bài bạc.

Khi vừa bước ra khỏi phòng, nàng đứng lại nghe ngóng. Có một vài ngọn nến trong những cái chân đèn trên vách chiếu sáng cho nàng, nhưng nàng không muốn gặp bất cứ ai trên cầu thang. Không phải là ai đó có thể nhận ra nàng trong bộ y phục này, nhưng họ có thể bắt đầu đặt câu hỏi nếu họ thấy nàng sử dụng chìa khóa để tự ra ngoài.

Sau nửa đêm, các cánh cửa đều bị khóa lại và chỉ có người gác cửa mới có chìa khóa để nhận khách. Ông sẽ không cho phép Aurora, một người xa lạ, đi vô hoặc ra. Nàng cũng không để chuyện đó ngăn cản nàng. Nắm chặt trong tay cái chìa khóa dự phòng nàng đã “mượn” từ văn phòng của người quản lý.

Không một bóng người xung quanh. Nàng vội vàng xuống cầu thang và đi về hướng cửa bên hông. Cái chìa khóa tạo nên một âm thanh rợn tóc gáy khi nàng vặn mở, sau đó nàng đi xuyên qua cửa và vào trong không khí lạnh ban đêm.

Milton đã đứng ngay nơi cậu đã hứa. Nàng thì thầm: “Mở cửa thật là khó khăn hơn chị tưởng.”

Không một lời, theo cách lịch lãm của mình, cậu đã lấy chìa khóa từ nàng và khóa cửa lại. Khi cậu đưa nó lại cho nàng, nàng bỏ nó trong chiếc xách tay nhỏ của mình và mỉm cười với cậu. Cậu thực sự có cách cư xử đẹp nhất như huytuandc huynh với phái đẹp.

Cậu ấy là người bạn thân nhất của Robbie và, cũng như Robbie, là một sinh viên tại Oxford. Tuy nhiên không giống như Robbie, cậu có thể đến Paris đi chơi giữa các kỳ học mà không thành vấn đề. Cậu là người ham đọc sách. Mọi thứ đều đến với cậu một cách dễ dàng, học đâu hiểu đó. Ellie chưa từng nghe cậu ấy bị thi trượt lần nào.

Milton đưa cánh tay của mình cho nàng quàng lấy: “Không ai nhìn thấy chị rời đi chứ?”

Nàng mỉm cười: “Không một ai. Đừng lo lắng, Milton. Nếu bất cứ ai nhìn thấy chị, thì chị đã quay trở lại phòng ngay. Họ chỉ có thể nghĩ là người gác cổng đã cho chị vào. Cậu đã lo lắng quá đấy.”

“Ừhm. Em biết.”

Cậu vẫn đứng đó, nhìn chăm chăm nàng như thể cậu chưa từng gặp nàng bao giờ. Nàng đã tả vớ với cậu nàng sẽ ăn mặc ra sao, nhưng cái nhìn ngạc nhiên của cậu đã nói với nàng rằng cậu đã không ngờ đến một sự biến đổi toàn diện như thế.

Hành diện và thích thú, nàng nói: “Thế nào, cỗ xe thuê đâu?”

Cậu ta đỏ mặt. “Ah... ‘cỗ xe thuê’? Ồ, nó đang đợi chúng ta trong con phố Rivoli.”

“Tuyệt vời”.

Nàng chờ cho đến khi họ đã lên xe ngựa và khởi hành trước khi nàng lên tiếng về một chuyện đã khiến nàng phiền muộn. “Khi nào chị mới được gặp Robbie?”

Cậu nhìn ra xa. “Em không... đó là... khi mọi thứ đã lắng xuống, em nghĩ vậy.”

Nàng thực sự thích cậu con trai lịch sự này. Cậu ta cao ráo, với những lọn tóc đen và một khuôn mặt, mặc dù không hoàn toàn đẹp trai, nhưng thoải mái và dễ đọc [hiểu]. Trên thực tế vẻ mặt của cậu bây giờ thật khó đoán và có vẻ căng thẳng khiến nàng không khỏi dừng lại suy nghĩ.

Có điều gì đó cậu đã không nói với nàng.

Tất cả những gì nàng biết là Robbie đã có quan hệ với thành phần xấu, nợ bài bạc cứ tăng lên và đã tiêu xài một cách lãng phí với số tiền mà cậu không có. Và càng mắc nợ, cậu lại càng đánh bạc, với hy vọng sẽ được thắng để có thể trả dứt số tiền cậu nợ.

Nàng cũng có một phần lỗi trong đó. Tất cả những việc cậu ta làm là noi theo gương của nàng. Những khi bị rơi vào hoàn cảnh khó khăn, nàng liền lao đầu đến cái sòng bạc gần nhất và hầu như luôn vương vét đầy túi. Robbie thì hiếm khi thắng cược, nhưng cậu luôn luôn hy vọng vận may của mình sẽ đến. Đã thật lâu lắm rồi nàng không còn nhớ rõ khi nào, nàng đã bảo với cậu ta rằng may mắn không liên quan gì đến bài bạc.

Các trò như hazard [*đổ xúc xắc của thế kỷ 17, 18*], vingt-et-un [*xì dách*], rouge et noir [*đỏ đen của thời xưa chứ không phải ru-lét như bây giờ*] đều là những trò may rủi. Nàng hiếm khi chơi chúng, trừ khi tỷ lệ cược nghiêng về nàng. Nàng đã có một đầu óc toán học và có thể tính toán tỷ lệ cược mà không cần gắng sức. Kết quả là, lần duy nhất nàng đặt cược vào con xúc xắc là khi nàng có dư, và chỉ như là một cử chỉ khoa trương.

Nói tóm lại là nàng có thiên phú mà rất ít người sở hữu và Robbie thì lại càng ít đến thậm tệ, phải chi có cách nào khiến cậu ta có thể chấp nhận điều này.

Nàng chạm tay vào tay áo của Milton, đưa ánh mắt của cậu trở lại với gương mặt nàng. “Điều đó còn chưa đủ,” nàng nói. “Cậu ấy đã ở Paris gần cả tháng. Tại sao cậu ta không muốn gặp mặt chị?”

“Ồ không. Chị hiểu sai ý rồi. Không phải là cậu ấy muốn tránh chị. Là bọn tay sai của chủ nợ mà cậu ấy đang cố tránh.”

Nàng có thể tin cậu ta nếu cậu không tránh né ánh mắt của nàng. Với giọng nói nghiêm trọng nhất mà nàng có thể tạo ra, nàng nói: “Chị là chị gái của cậu ấy, Milton. Chị không hề phản bội để giao cậu ấy cho các nhà chức trách. Nói đi, cậu ta đang ở đâu?”

Cậu do dự thêm một giây lát, rồi nói: “Khách sạn Meurice’s trong phố l’Echiquier. Nhưng nó là một nơi tồi tàn, không phù hợp cho một cô gái hoàng gia.”

“Chị sẽ là người quyết định điều đó”.

Cung Điện Hoàng Gia được thắp sáng lên như một ngọn hải đăng. Cái cung điện hoàng gia tráng lệ của ngày trước có một khu sân mà phải khiến các tay đánh xe ngựa đua La Mã phải ghen tị, và có những bồn công bên ba mặt trông giống như những tu viện. Vào những giờ có ánh sáng mặt trời, nó có vẻ khá là đáng kính, những cửa hàng và nhà hàng cao cấp đều có những thứ để thu hút đám đông du khách và phần tử ưu tú của xã hội.

Khi màn đêm buông xuống thì những sòng bạc, nhà hát, và nhà thổ sẽ mọc lên và gái giang hồ sẽ làm chủ - nữ diễn viên, chim của thiên đường, quân nhân, con bạc, và những kẻ ăn không ngồi rồi phá làng phá xóm. Và rắc rối rõ là những gì các nhà chức trách dự kiến nếu số lính Anh áo đỏ trong sân không phải là một dấu hiệu. Paris vẫn còn là một thành phố bị chiếm đóng, và binh sĩ Anh luôn sẵn tay để giúp gìn giữ hòa bình.

Một trong những dãy hàng quán, bên cạnh một hiệu sách, có một cánh cửa dẫn lên các tầng trên. Milton dẫn đường phía trước. Nàng cảm thấy vui mừng vì được có cậu ta hộ tống, bởi nàng không rành về các sòng bạc tại Paris. Một người phụ nữ đi một mình có thể dễ dàng vướng vào những rắc rối. Ngay cả ở Anh, nàng cũng phải cẩn thận đường đi nước bước của nàng. Nếu nàng được cao hơn chút nữa, nàng đã có thể hóa mình thành một quý ông thời trang. Đàn ông luôn được xem trọng hơn.

Khi họ dẫn người qua cánh cửa vào sòng bạc, nhịp tim của nàng trở nên nhanh hơn. Nàng đã quen với việc nhịp tim bị tăng lên khi nàng bước vào một cơ sở như thế này. Tuy nhiên một khi nàng cầm lấy lá bài trên tay, thì nàng chẳng còn biết gì ngoại trừ cò bạc.

Trong một căn phòng nhỏ, có một bàn đánh đồ đen. Nàng ghé mắt nhìn vào trong, rồi nhanh chóng vượt qua một nhóm quý ông đang đứng lên chuẩn bị ra về. Nàng nhận ra một vài khuôn mặt nhưng không thể nhớ nổi tên của họ. Họ cũng đang ngụ tại cùng một khách sạn với nàng. Nàng dám cược hết gia tài rằng phu nhân và con gái của họ không biết là họ đang ở đâu.

Khi nàng bước vào phòng đánh bài, nàng đảo mắt nhìn quanh. Nàng đã tưởng tượng một khung cảnh nào đó tốt hơn là cái phòng tồi tàn với khói thuốc mù mịt này. Cũng có những phụ nữ khác hiện diện, nhưng không ai được tao nhã như Madame Aurora.

Tất cả như nhau, họ đều có nét quyến rũ riêng của mình. Nét quyến rũ của họ được bày ra như viên kẹo ngọt được bày bán trong cửa hàng kẹo bánh. Họ không phải là các con bạc. Họ là những người đàn bà lẳng lơ, hoặc “phụ nữ với đức hạnh dễ dàng,” như kiểu mà Phu nhân Sedgewick gọi họ. Những gì họ quan tâm chỉ là những người đàn ông đã thắng được những số tiền lớn nhất.

Ánh mắt của nàng trở nên sắc bén và trở nên như là tìm kiếm thứ gì. Nàng cũng không mất nhiều thời gian để phát hiện ra ai trong số những người kia là được thuê bởi sòng bạc. Có những tên bê-đê làm cò mồi, những kẻ phô trương, người dẫn khách, kẻ giữ ngựa, và mấy cậu bồi bàn với mục đích duy nhất là đảm bảo các con bạc và tiền của họ được sớm chia tay.

Ông cậu của nàng đã dạy nàng rất tốt.

Một ông giám đốc [*director*] đến chào hỏi hai người họ, ăn vận rất đẹp mắt trong một chiếc áo khoác đen và chiếc quần tây cùng màu, ông ta cười không ngọt vì theo nàng suy đoán ông ta nghĩ nàng và Milton là những con chim bồ câu chín mùi đáng để thịt.

“Thưa ông,” ông ta nói, “Ông muốn chơi gì?” *Nguyên văn: “Monsieur,” he said, “que voudriez-vous jouer?”*

Milton trả lời bằng tiếng Pháp không được mạch lạc mà họ đã luyện tập trước đó: “Tôi không chơi. Của tôi... chị của tôi.....Chị tôi mới là người đánh bạc.”

Milton replied in broken French, as they'd rehearsed beforehand, “Je ne jouer pas. Mon... ma soeur... my sister is the gambler.”

Ánh mắt của ông giám đốc chậm rãi đánh giá nàng, rồi hơi phát sáng với ánh cảm kích. Đôi mắt giàu kinh nghiệm của ông đã tổng kết rằng nàng là một quý bà có dư tiền để đốt. Để củng cố ấn tượng đó, nàng mở chiếc xách tay nhỏ của mình để ông ta có thể nhìn thấy những tờ giấy bạc. “Tôi có năm ngàn franc [*tiền Pháp*] ở đây nếu ông muốn đếm,” Nàng nói: “Và em tôi có một lá thư tín dụng từ ngân hàng của chúng tôi ở Luân Đôn”.

Nàng có năm ngàn franc, nhưng lại không có lá thư tín dụng kia. Đây chỉ là trò vật vãnh của nàng. Nếu thật không may mắn và nàng bị thua hết số vốn trong túi, nàng sẽ bỏ cuộc. Nhưng điều đó chưa từng xảy ra bao giờ.

Ông giám đốc mỉm cười và gật đầu: “Bà thích chơi trò chơi này đây, thưa bà?”

“Bài kíp-bi [*cribbage*],” nàng nói ngay lập tức. “Tôi được người khác nói là tôi chơi rất giỏi.” Nàng nhìn lên Milton, người mà gật đầu xác nhận việc nàng vừa khoe khoang. Không có điều gì mà một ông giám đốc thích hơn là một con bạc háo hức. Những con bạc càng háo hức càng là những vụ đào khoét được thêm dễ dàng.

“Thì là kíp-bi vậy,” ông ta nói.

Vẫn tươi cười rạng rỡ, ông ra hiệu cho nàng tới cái bàn dành cho hai người. Người điều khiển là một gã đàn ông sẽ đấu với nàng, đã ngồi sẵn đấy đợi. Trong khi nàng an vị, nàng nhìn lên Milton. Cậu biết cậu cần phải làm gì. Cậu phải để ý phía sau nàng để không ai có thể nhìn lên các lá bài trong tay của từ sau lưng.

Sau khi tấm bảng kíp-bi và các con chốt được bày ra [*không biết đánh bài kiểu này như thế nào - nên viết sao dịch vậy thôi - Vỹ*], ông giám đốc, người sẽ giám sát cuộc chơi, đã trao cho người điều khiển một bộ bài mới. Mọi thứ được thực hiện một cách nhã nhặn và văn minh. Không ai nghĩ những quý ông nhìn có vẻ tử tế như thế lại đi lừa đảo, trừ phi họ cũng có một Cậu Ted khiến cho họ khôn ra với đường lối của thế nhân.

Khi người điều khiển trò chơi bắt đầu chia bài, hai tên ăn diện phô trương như khách chơi bắt đầu cuộc trò chuyện lớn tiếng về nữ diễn viên đã bị sát hại vào ngày Tết dương lịch tại nhà hát ở phía tây của tòa nhà.

Đó là chuyện của bốn ngày trước. Ellie đã đọc câu chuyện ấy trên báo chí và đã nghe nói đến nó trong tiếng thì thầm giữa những người bạn của bà chủ nàng, nhưng đã biết đây là một thủ đoạn để khiến nàng phân tâm, nàng vẫn giữ đôi mắt mình cố định trên những ngón tay của người điều khiển. Khi ngón tay của ông ta chậm lại, nàng ngược nhìn lên.

Ông không còn cười toe toét như trước nữa. Nàng phải cẩn thận các nước đi của mình. Nàng không thể có vẻ quá tự tin. Những con bạc bị bật mí rằng họ biết cách khống chế cả cái hệ thống để dành phần lợi cho mình đã sớm bị tổng khởi xử.

“Người phụ nữ đáng thương ấy,” nàng nói, cố nén lại một cái rùng mình. “Họ đã tìm ra hung thủ gây án chưa?”

“Chưa, thưa bà, vẫn chưa, nhưng họ sẽ truy ra được. Họ nghĩ rằng là do gã người yêu trẻ tuổi của cô ta và hắn hiện đang trốn trong Cung Điện Hoàng Gia.”

Kể từ khi nàng biết rằng ông ta nói chuyện chỉ để phá vỡ sự tập trung của nàng, nàng cũng nhập vào vai của mình. Rùng mình một lần nữa, nàng nói: “Tôi hy vọng họ sẽ tóm được tên đó!”

“Đừng nhìn quá sợ hãi như vậy.” Những ngón tay của ông ta lại trở nên lạnh lợi khi ông chia bài. “Bà khá là an toàn ở đây. Những tay bảo vệ của chúng tôi nơi này đều có mang vũ khí và là những tay súng cừ khôi”.

Nàng cố tạo ra vẻ như được hài lòng...

Nàng sẽ thua một chút lúc bắt đầu, để thiết lập rằng mình là một tay bạc ngu ngơ chẳng biết gì. Và nàng không dự định chơi đến mức nhà cái thua trắng. Nàng không tham lam. Khi nàng kiếm đủ cho nhu cầu của Robbie, nàng sẽ thu lại tiền thắng cược của mình và rút lui một cách duyên dáng.

Đã đến lúc để xem xét lại tiền đặt cược.

Chương 3

Những lá bài là chuyện nàng ít lo lắng nhất. Nàng không ý thức ghi nhớ những lá bài đã được chơi hay đã bị loại. Đại não của nàng dường như tự động làm việc ấy, phân loại những lá bài một cách hệ thống thành những tổ hợp khác nhau để nàng có thể dùng chúng làm lợi thế cho nàng trong nước bài kế tiếp.

Vấn đề cấp bách nhất của nàng là làm thế nào để che giấu không cho đối thủ của nàng biết rằng nàng là con ác mộng kinh hoàng nhất của họ, cái mà Cậu Ted gọi là “đại sư” [virtuoso]. Cách duy nhất mà họ có thể đánh bại nàng trên sông là họ gian lận hoặc tìm một đại sư khác để chơi với nàng, và tỉ lệ cho điều đó xảy ra là xa vời phụ nhâni để mà nghĩ đến.

Cũng may là nàng không tham lam và cũng không bị nghiện. Hầu hết những con bạc với thiên phú như nàng đều không thể tự chủ [mà bị cuốn vào con đường cờ bạc]. Họ phải khoe cho mọi người thấy là họ thông minh như thế nào và cứ tiếp tục đánh cho đến lúc nhà cái thua sạch. Chuyện duy nhất điều đó đạt được là, thông thường thì một nhân viên của sòng bạc cáo buộc họ tội gian lận. Kết quả là tất cả tiền thắng được đều bị tịch thu và họ còn bị xách tai ném ra ngoài.

Chiến lược của nàng rất đơn giản: thua một chút, thắng một chút, và để cho tất cả mọi người được vui và tươi cười.

Cuộc chơi của nàng đã khởi đầu khá tốt, nhưng nàng lại sớm bị thất thế, tất nhiên là do nàng cố ý và nàng đã trở lại điểm khởi đầu. Đối thủ của nàng và ông giám đốc đều là cười không ngớt. Tuy nhiên, rất nhanh chóng vận khí của nàng đã thay đổi và nàng thắng một dọc liền. Khi nàng kiếm được bốn mươi ngàn franc trong tay, Milton đã bắt đầu ho xù xụ.

“Aurora”, cậu thốt ra giữa những lần hớp hơi, “Em.. “ Cậu lắc đầu và giữ thăng bằng với một tay chống vào thành lưng ghế của nàng. “Chúng ta nên về nhà thôi. Em cảm thấy không được khỏe.”

Chuyện này đã được họ sắp xếp từ trước, khi nàng đã có bốn mươi ngàn franc trong túi, Milton sẽ giả vờ lên cơn bệnh. Đây là một thủ đoạn để họ có thể rời khỏi sòng bạc trong trường hợp ông giám đốc phản đối chuyện mất đi một khoản tiền lớn mà lại không có cơ hội để thắng nó trở lại.

Sự cảm dỗ để tiếp tục đã gần như không thể kháng cự, và nó chưa bao giờ xảy ra trước đây. Trong một chiêu, nàng có thể giải quyết tất cả vấn đề của mình. Nếu nàng chơi thêm một tiếng

nữa, nàng sẽ có đủ tiền để sống cả đời, không phải trong xa hoa, mà là một cách khiêm tốn. Nàng đã chán ghét việc bị làm nhục bởi những người chủ đã không biết cảm kích nàng, và chán ghét việc nàng sống bên lề cuộc sống của những người khác. Nàng muốn có một cuộc sống riêng của nàng.

“Không phải bây giờ, Milton.” Nàng liếc mắt nhìn những lá bài của mình, sau đó nhìn lên cậu với một vẻ cầu khẩn trong mắt. “Chị đang được hên. Chị cảm thấy được may mắn. Em chưa thể bắt chị về nhà được.”

Điều này thật bất ngờ và vẻ mặt của cậu thể hiện ra điều đó. “Aurora?”

Nàng dao động. Một cái liếc nhìn về hướng ông giám đốc khiến nàng điềm tĩnh lại. Ông ta bắt đầu có vẻ nghi ngờ. Một trong những lời dạy của Cậu Ted bất chợt trở lại trong tâm trí nàng một cách muộn mản. Một tay bạc không hành động theo chiến lược đã tự đặt ra có thể thấy mình đang đùa giỡn với ác quỷ.

Papa cũng không thể nói câu nào hay hơn được.

Nàng hít vào thật sâu, sau đó đẩy ghế ra phía sau. “Chỉ một tay nữa thôi?”

Đó là câu mà nàng đã phải nói, ám hiệu tiếp theo của trò dăng cảnh này...

Milton tóm lấy nó trước khi nàng có thể đổi ý. Cậu ta lại ho một lần nữa, sờ vào trong túi mình, móc ra một chiếc khăn mùi soa lớn màu trắng và bắt đầu ho vào đó. Mọi người đều có thể thấy rằng có một vết đỏ trên chiếc khăn và giả định một cách sai lầm rằng đó là máu.

Với biểu hiện của sự miễn cưỡng mà không phải là hoàn toàn giả tạo, Ellie đứng lên. “Tôi e rằng chúng tôi phải đi,” nàng nói. Nàng nhìn ông giám đốc. “Nhưng tôi sẽ trở lại ngay khi có cơ hội.”

Ông giám đốc ném cho nàng một cái nhìn dò xét, rồi gật đầu. Thái độ của ông ta có một chút cứng nhắc. “Tôi sẽ mong đợi điều đó,” ông ta nói.

Những tên phô trương lúc trước đã cố gắng phân tâm nàng với cuộc nói chuyện lớn tiếng về nàng diễn viên đã bị sát hại, giờ lại nói chuyện với những vị khách khác về một phụ nữ đã thắng lớn tại sòng bài. Những tiếng rì rầm trong phòng nhỏ hẳn đi khi mọi người dừng lại để lắng nghe.

Ellie nhận thức được đây là một chiến thuật của sòng bạc. Điều này chứng tỏ nhà cái được trung thực và những người khách bình thường cũng có khả năng thắng lớn trên sòng.

Sau khi Ellie thu số tiền thắng của mình, ông giám đốc tiễn chân họ tận cửa. Nàng mỉm cười

và đưa tay cho ông ta. Khi ông ta chào tạm biệt cả hai, sự quan tâm của ông đã trở nên quá mức dồi dào và tỉ mỉ.

Trên đường xuống cầu thang, Milton nói: “Chuyện này là sao?”

“Chị đưa ông ta một tờ bạc một nghìn franc...”

Milton dừng lại và ngó lên nhìn nàng. “Tại sao?”

Nàng vỗ nhẹ vào vai cậu: “Nên luôn để lại một nơi mà mình sẽ được hoan nghênh trở lại. Đó là một phương châm chị học được từ người cậu chị quý nhất, và nó đã rất có ích đối với chị.”

Hoảng sợ, Milton nói: “Không phải chị đang nghĩ đến việc trở lại đây chứ?”

“Không. Chị rất vui vì chuyện này đã qua. Chị chỉ muốn về nhà ngủ thôi.”

Khi họ ra khỏi cửa, họ dừng bước. Mặc dù đã gần sáng, các dãy hàng quán và khu sân đều bị chật nít với người, nhưng không được trật tự như lúc Ellie và Milton vào tòa nhà. Có rất nhiều những say xỉn và bạo lực. Giờ Ellie mới hiểu lý do tại sao rất nhiều lính hoàng gia áo đỏ và hiến binh đã được đóng quân trong sân. Họ ở đó để giữ trật tự và khiêng đi những kẻ phạm pháp đã không tuân thủ đúng luật.

Tay của Milton như một gọng kìm nắm chặt cánh tay nàng.

“Chuyện gì thế?” Nàng thốt lên.

“Những người mang thông tin của lão cho vay, và em nghĩ rằng họ đã nhìn thấy em.”

Nàng nhìn theo hướng nhìn của cậu. “Cậu không phải nói là Robbie đang ở đâu đây chứ?”

“Không, nhưng có em ở đây và chúng biết em có thể dẫn chúng tới chỗ của Robbie.”

“Cậu định làm gì?”

“Em sẽ cắt đuôi họ, sau đó em sẽ trở lại tìm chị.”

Điều này có vẻ vô lý với nàng. “Nếu như chị trả số tiền Robbie nợ họ thì sao? Chị có nó ngay đây.”

Cậu kéo nàng ra đằng sau cái cột của dãy hàng quán. “Điều đó không được đâu. Bọn họ là những tên đầu u vai bắt được phải đi tìm Robbie để giáo huấn cậu ta. Chúng ta phải trả tiền trực tiếp cho lão Houchard rồi chúng ta mới không bị họ làm phiền nữa.”

“Houchard là người cho vay tiền, phải không?”

“Phải. Không có thời gian để tranh luận điểm này nữa. Chỉ cần làm theo lời em nói.”

Cậu có vẻ rất lão luyện cho người mới mười tám tuổi đầu, và hoàn toàn không giống như một Milton mà nàng đã biết. “Nhưng -”

Cậu đã xong với việc tranh luận. Giữ lấy khuỷu tay của nàng, cậu đẩy nàng hướng đến một trong những quán café trong dãy hàng quán. “Chờ em ở đây,” cậu nói: “Đừng nói chuyện với bất cứ một ai. Em sẽ trở lại ngay khi em có thể.”

Nàng bị đẩy một cách không khách khí qua cánh cửa của Café des Anglaises [*Café Anh*] và bị bỏ lại để tự lo liệu. Ở đây thật đông đúc, ồn ào và mịt mù khói, và rất đông khách, đa số là các quý ông. Có một vài người ăn vận đồng phục của hoàng gia đã khiến nàng yên tâm. Tất cả sự việc này được cảm nhận trong một cái lướt nhìn toàn diện, rồi nàng quay lưng hướng vào phòng để nhìn ra như đang tìm kiếm gì đó ngoài cửa sổ.

Nàng lướt nhìn đám đông để tìm bóng dáng Milton. Nhưng việc đó thật không thể. Có quá là nhiều người.

Nàng giật mình khi nghe thấy một giọng nam nói từ sau lưng.

“Bà đang cô đơn? Cô lập?”

“*Madame est solitaire? Isolée?*”

Nàng chậm rãi quay người. Một cậu lính Phở không lớn tuổi hơn Robbie, đang nhìn vào nàng với một nụ cười say sưa. Nàng có thể ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở cậu ta.

Hy vọng sẽ khiến cho cậu ta nản chí. Nàng nhún vai và nói: “Xin lỗi, tôi không nói được tiếng Pháp.”

Nụ cười say mê của cậu ta trở nên rộng hơn. Như thể cẩn thận dịch từng từ trong đầu, cậu ta trả lời: “Anh cũng không nói tiếng Pháp. Nhưng tiếng Anh của anh khá tốt.”

Nàng nhá một nụ cười trung lập, chẳng khiêu gợi cũng chẳng xa lánh, lướt người ngang qua cậu, rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh cái bàn dành cho hai người sát bên tường. Khi cậu nhàn tản tới bên, nàng đã tác động đến sự quan tâm vào những người khách khác. Nàng không lo sợ. Nếu cậu lính Phở trẻ tuổi này trở thành một mối phiền toái, nàng chỉ cần đơn giản yêu cầu sự bảo vệ của những chàng lính người Anh.

Nàng cảm giác một sự nhói đau nho nhỏ khi nàng bắt đầu kiểm kê các quý bà khác đang có mặt. Họ giống y như những phụ nữ trong sòng bạc, ăn mặc quần áo có đắt tiền hơn nhưng cũng trắng trợn không kém gì mấy tỷ thiếp trong hậu cung.

Các đối tượng của sự sợ hãi của họ cũng không thoát khỏi sự chú ý của nàng. Hai quý ông, mà nàng ngay lập tức nhận ra là người Anh bởi y phục của họ, đang ve vãn ở cái bàn nằm trong góc xa của quán. Ánh đèn thật quá mờ để nhìn thấy rõ khuôn mặt của họ, nhưng một trong hai xem có vẻ như là sự sinh động và linh hồn của nhóm. Quý ông còn lại đang lặng lẽ nhấp nhấp từ một cái ly, ánh mắt anh ta nghiền ngẫm nghiền cứu nàng.

Nàng chớp mắt để xua tan cái ý tưởng ngu ngốc đang vụt qua tâm trí nàng. Đó không thể nào là Jack... có thể không?

Xôn xao, nàng nhìn lên cậu lính Phở mà nàng đang lỡ đoạn đối thoại. Cậu đã nói cậu ta sẽ cảm thấy cô đơn nếu như nàng không phải đang đi một mình. Nàng chỉ nhớ bấy nhiêu. Sự im lặng kéo dài của nàng là sự khuyến khích để cậu ta cần bắt đầu có hành vi tùy ý.

Tự đặt mình vào chiếc ghế đối diện, cậu vói tay tới cái mặt nạ của nàng. Theo bản năng nàng gạt tay cậu ta ra.

Đó là một hành động sai lầm. Nụ cười của cậu ta biến mất và vẻ mặt của cậu cũng trở nên xấu xí. Vội tay đến cái mặt nạ một lần nữa, cậu ta dứt nó khỏi mặt nàng. Lời của cậu ta chậm chạp và không rõ ràng: “Anh muốn nhìn thấy hàng trước khi phải bỏ tiền.”

Nàng đã sẵn sàng lao ra cửa, xong nàng nhìn vào khuôn mặt trẻ măng của cậu ta, và cảm thấy tự tin trở lại. Nàng nói với cậu như nàng nói với em trai của mình. “Đó không phải cách để nói chuyện với một phụ nữ đang hoang. Mẹ cậu sẽ nói gì nếu như bà ấy có thể nghe thấy lời của cậu?”

Lông mày cậu ta nhíu lại trong hoang mang. “Nếu em là người đang hoang, em sẽ không mặt nơi đây. Vì thế-”

Lời cậu ta bị nghẹn lại khi có một bàn tay nam nhân mạnh mẽ túm lấy cổ áo của cậu ta nhấc lên. Nó không phải là một ý tưởng không thực tế. Cứu tinh của nàng chính là Jack Rigg. Nàng hít một hơi thở run run và nuốt cái ực.

Giọng chàng mềm mại với sự mỉa mai, Jack nói: “Tôi tin là cậu có cái gì thuộc về phụ nữ này. Nếu cậu biết tốt xấu thì cậu sẽ trả lại nó ngay lập tức.”

Sự im lặng phủ xuống tại mỗi một bàn trong khi mọi người đều chờ đợi xem chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo. Ash Denison đứng lên và chậm rãi nhàn tản đến. Giữa những hớp nhắm nhấp từ ly anh, với giọng nói như thể bắt chuyện anh nói: “Này, Jack, chuyện này là thế nào?”

Jack nói: “Kẻ xấu xược này đã vũ nhục người phụ nữ này.”

Ellie ngồi ở đó đờ người trong sự im lặng. Thần kinh của nàng căng thẳng, nghĩ rằng ở bất cứ thời điểm nào nàng sẽ bị nhận ra bởi Jack hay bạn của chàng. Nếu chuyện này được truyền đến tai của bà chủ nàng, rằng nàng đã đến viện Cung Điện Hoàng Gia trong khi nàng phải nằm tại giường, thì nàng sẽ bị hủy hoại.

Tự tin của nàng đã len lỏi trở lại khi nàng nhận thấy không ai nhận ra nàng. Nàng thắc mắc chuyện này sẽ kéo dài được bao lâu và bắt đầu nghĩ cách để thoát khỏi chỗ này mà không bị trầy xước.

Hướng tới Ellie, Ash nói: “Cho phép tôi dạy dỗ người thanh niên này một chút lễ phép.”

To Ellie, Ash said, “Permettez-moi d’instruire ce jeune homme ici des manières.”

Sau khi đã nói với cậu lính trẻ rằng nàng không biết tiếng Pháp, nàng nghĩ mình nên thận trọng để tiếp tục giả vờ. Nàng nhắc đôi vai lên trong một cái nhún nhẹ: “Xin lỗi, tôi không biết nói tiếng Pháp.”

Jack nói: “Nếu có ai phải dạy cho tên thô lỗ này biết một số lễ phép, đó sẽ là tôi.”

Người lính trẻ đột nhiên vùng khỏi cái siết tay của Jack và quay sang nhìn chàng. “Ông đã sỉ nhục tôi,” hắn gan góc nói ra: “Tôi muốn ông nuốt lại lời nói mình.” [*demand satisfaction: muốn chỉnh lại lời nói sai của người nói thường là bằng cuộc đấu súng lục*].

“Ý cậu là một cuộc đấu súng?” Jack có vẻ hoài nghi. “Tôi không đấu súng với các trẻ con.”

Ellie quyết định đã đến lúc phải đi nước của mình. Nàng đứng lên và hướng người ra cửa: “Tôi thật sự phải đi. Chồng tôi sẽ kiếm tôi. Tôi lẽ ra phải chờ anh ấy tại nơi đây, nhưng tôi nghĩ anh ấy chắc đã nhầm lẫn thời gian mà anh ấy nói sẽ quay trở lại.” Nàng nói đông dài trong khi cố đi nhit từng chút một để vượt qua chàng mà không hề biết mình đang nói gì.

Jack cười: “Ông ấy nói ông ấy sẽ quay lại lúc mấy giờ?”

“Ồm - Bây giờ là mấy giờ nhỉ?”

Chàng nhìn đồng hồ của chàng. “Kém bốn giờ.”

“Đúng là giờ mà anh ấy nói anh ấy sẽ đến đón tôi.”

Nụ cười của Jack nở rộng đến mang tai: “VẬY cô vội vã làm gì? Ông ấy đâu có đến muộn. Sao

chúng ta không ngồi xuống trò chuyện một chút cho đến khi ông ấy xuất hiện?”

Nàng nhặt cái mặt nạ lên và đeo nó vào. Lúc này không còn nụ cười: “Anh thật là tốt bụng nhưng tôi vẫn phải khước từ.”

Bây giờ Ash lại nói lưu loát với Jack bằng tiếng Pháp, thứ mà Ellie chẳng có vấn đề để hiểu. “Để cô ấy yên, Jack. Cô ấy không vừa cho cậu đâu. Tôi dám chắc cô ấy đã có tay bảo hộ [*protector: đại gia bao em*], và là một đại gia là đằng khác. Chỉ nhìn vào y phục cô đang mặc. Cô ấy thật là tạo vật nhỏ bé xinh đẹp, tôi thừa nhận điều ấy với cậu. Nhưng cậu có thật sự muốn đấu súng thêm một lần nữa tối nay chỉ vì muốn lên giường cùng cô ấy? Tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu cậu có thể rút gươm ra khỏi vỏ, nói chi đến việc duy trì.”

Đó hiển nhiên là một lời bông đùa vô cùng hài hước. Vì cả hai đều bật cười hắc hắc. (*Gwom phía trên có hai nghĩa, ai hiểu sao thì hiểu - Vy*).

Tiếng Pháp của Jack cũng trôi chảy như cậu bạn mình. “Cậu luôn luôn nghĩ những điều xấu xa cho tôi. Tôi thề bằng danh dự rằng ý định của tôi không phải là để lên giường với cô ấy mà chỉ muốn cứu cô ấy khỏi cái tên thô lỗ thôi. Mẹ cậu chưa từng dạy cậu bất cứ thứ gì về tinh thần hiệp nghĩa sao, Ash?”

“Tôi cũng nghĩa hiệp đấy chứ, nhưng chỉ tạm tạm thôi.”

Ellie rất muốn mắng cả hai với một vài từ được chọn trong bất cứ ngôn ngữ gì họ quan tâm để nêu ra. Họ sẽ không nói như vậy nếu họ biết nàng có thể hiểu chúng. Jack, nàng đã xá tội. Chàng có vẻ là một quân tử chân chính, nhưng rồi chàng lại làm hỏng ấn tượng vì những lời tiếp theo.

“Cậu nói đúng đấy Ash. Cô ấy là ‘một tạo vật nhỏ bé xinh đẹp.’ Tinh thần hiệp nghĩa cái rắc rối! Tôi không thể có sức dẻo dai như bình thường, nhưng tôi tin tôi có thể khiến cô ta cảm thấy hạnh phúc trong vòng một hai giờ đồng hồ.”

Tên lính trẻ lại trở nên thiếu kiên nhẫn. Rõ ràng là hắn đã không theo dõi cuộc trò chuyện. “Ông đây,” hắn ta nói, nhắm vào Jack, “là một kẻ hèn nhát.”

“Còn cậu, thì đã say. Hãy về nhà ngủ cho tỉnh lại.”

Ellie dịch dần người ra phía cửa khi nó đã mở toang và luồng không khí lạnh lẽo tràn vào cùng với một nhóm binh sĩ Phổ ồn ào. Tiếng cười của họ tắt lịm khi đồng hương trẻ của họ hét lên với họ rằng đám người Anh đang đòi ầu đả.

Chuyện khiến Ellie bị sốc là dường như đây là tín hiệu mà mọi người đang chờ đợi. Trong vòng vài giây, ở mỗi góc quán café, những người đàn ông rời khỏi ghế của họ và bao vây bắt

kỳ người nào họ không hợp nhãn; phụ nữ thì la hét; ly và ghế thì bay tứ tung. Nàng chưa từng thấy tràng cảnh như thế này bao giờ. Người Anh và người Phổ lẽ ra phải là đồng minh. Từ cuộc đánh nhau náo loạn này sẽ không ai biết họ có mối liên hệ ấy.

Mục đích duy nhất của nàng là ra khỏi đây với những tờ giấy bạc quý báu của nàng được nguyên vẹn. Cửa tiến ra sân đã bị ngăn chặn, nhưng hẳn phải có cửa sau dẫn đến một hẻm hoặc một con phố. Với ý tưởng đó, nàng bắt đầu đẩy và hất mọi người để tạo con đường thoát thân dọc theo chiều dài quán của quán. Người khác cũng có cùng ý tưởng, và nàng theo chân họ. Tất cả diễn ra tốt đẹp cho đến khi một tiếng súng nổ và có ai đó la to: “Dân quân!” Sau đó thì phàn ai nấy lo và kẻ chậm chân sẽ rơi vào móng vuốt ác quỷ.

Ellie đã bị đẩy mạnh vào tường trong khi sự khi hoàng hoàn toàn bao phủ lấy nàng. Túi xách tay quý báu của nàng đã bị đánh bật khỏi tay và rơi xuống sàn. Nàng không quan tâm đến dòng người đang chạy loạn. Không gì có thể tách nàng khỏi cái túi xách tay.

Nàng quỳ xuống và bắt đầu bò về phía nó. Một kẻ khác đã túm lấy nó trước. Với một cái lao tới thật mạnh, nàng nhào người về phía nó. Quá muộn. Túi xách tay biến mất. Thở hổn hển, nức nở trong cơn tức giận, nàng dừng lại để thở. Một trong những người khách đỡ nàng lên, và nàng thấy mình nhìn vào đôi mắt biết cười của Jack Rigg. Nàng không có hứng thú với đôi mắt biết cười của chàng, chỉ là với cái túi xách tay chàng đang giữ trên cao.

“Ồ sát bên anh và anh sẽ mang em đến chỗ an toàn,” chàng nói.

Chàng quay người và bắt đầu hất vai tạo thành con đường xuyên qua đám đông, túi xách tay vẫn còn nằm trong tay chàng.

Nàng còn sự lựa chọn nào? Ellie đành đi theo chàng.

Phòng của chàng ở ngay tại tầng trên. Đó là lý do tại sao chàng chọn dùng bữa tối tại quán Café Anh - cho thuận tiện. Chàng đã bảo với người hầu cận thân của chàng đừng thức để đợi chàng, nhưng Coates đã đốt lò sưởi trong phòng khách và để một cây nến được thắp sáng.

“À phải rồi,” chàng nói: “tên anh là Jack. Và của em là?”

“Aurora” nàng đáp.

Chàng thích thú vì cái cách ánh mắt nàng cứ dõi theo chiếc túi xách chàng đang giữ trong tay. Trên đường họ lên cầu thang, chàng đã nhanh chóng nhìn lướt bên trong và rất đổi kinh ngạc khi nhận ra nó được nhồi đầy áp với những tờ giấy bạc. Chuyện này đã dẫn chàng đến đủ thứ các phỏng đoán về người phụ nữ này.

“Tốt,” chàng nói: “Không có họ. Anh thích vậy.”

Nàng đang đợi để xem chàng sẽ làm gì với chiếc túi của nàng. Nén lại nụ cười, chàng cúi thả vát nó trên chiếc ghế bành cạnh lò sưởi. Nếu nàng muốn lấy nó, nàng sẽ phải yêu cầu chàng đi chuyển.

Rõ ràng là nàng quá khôn ngoan để có thể bị lộ chân tướng. Không nhắc đến chiếc túi. Nàng đơn giản quay người, bước tới khung cửa sổ trông xuống sân. Khi chàng rót cho mình ly brandy theo thói quen, đầu óc chàng bắt đầu suy đoán.

Chàng chắc chắn được một thứ. Nàng không phải là một người phụ nữ lẳng lơ tầm thường, để bị bán cho người nào trả giá cao nhất. Không người phụ nữ lẳng lơ bình thường nào lại kiếm được loại tiền như nàng có trong túi.

Hơn nữa, người phụ nữ này có phẩm chất, phong cách, và tự tin. Chàng có thể thấy nàng tác chủ trong phòng khách của một quý bà. Mặt khác, không người phụ nữ có phẩm chất nào lại mạo hiểm danh tiếng của mình bằng việc lộ diện tại Cung Điện Hoàng Gia.

Nàng đã đeo mặt nạ, nhưng nhiều phụ nữ cũng đã vậy, không phải là để che dấu thân phận của họ, mà như là một món trang sức, để tăng thêm vẻ huyền bí.

Nàng là ai? Và nàng là cái gì?

Chàng nghĩ chắc Ash đã nói đúng, nàng là tình nhân của một đại gia người Anh và đã đưa nàng đến Paris để du ngoạn. Chuyện đó sẽ giải thích được số tiền lớn trong túi xách của nàng. Có lẽ nàng đang giữ nó hộ cho đại gia của nàng và họ đã bị lạc nhau. Nếu là trường hợp như thế, người tình của nàng lẽ ra không nên đại gí để cho nàng một mình trong một nơi như vậy và trong một giờ khuya khốc như thế.

Chàng có khuynh hướng suy nghĩ rằng một quý ông sa đọa nào đó, như chàng chẳng hạn, sẽ ban cho người phụ nữ này những điều kiện khá hơn.

Đó là một lời giải thích hợp lý, nhưng nó vẫn không khiến chàng vừa ý. Nàng là loại người nào, là một phụ nữ có phẩm chất hay là tình nhân của một đại gia? Chàng dự biết chàng muốn nàng là loại người nào.

Lúc chàng với lấy bình đựng brandy để rót đầy ly mình, chàng nheo mắt. Cái vết thương vật chàng đã bị vào đầu tối hôm nay trong trận đấu tay đôi bên ngoài Tortoni's, đã bắt đầu rất lên như lửa đốt. Chuyện này đã không nên xảy ra. Chàng đã khiến đối thủ đổ máu và thả lỏng sự phòng bị của mình. Chàng lý ra phải hiểu biết hơn.

Người Pháp rất nghiêm túc đối với những cuộc đấu tay đôi của họ. Đó là lý do tại sao họ đều rất giỏi đấu tay đôi. Chút xiu rướm máu không khiến họ chịu thua. Vì vậy nên dù cả hai bên

đều là đầy thương tích, trận đấu vẫn tiếp tục cho đến khi chàng đánh bật gươm của đối thủ.

Nàng nói với chàng qua vai mình: “Chuyện động địa gì đang xảy ra dưới đó?”

Chàng tới đứng cạnh nàng bên cửa sổ rồi nhìn xuống. Tất cả bên dưới đang trong tình trạng hỗn loạn. Những nhóm đàn ông thì đang chiến đấu. Lính áo đỏ đang lôi mọi người ra. Hiến quân Pháp thì đôn đáo như một đám ong vò vẽ cuồng nộ.

“Những anh lính,” chàng nói: “được gọi đến để giúp đám hiến quân giữ trật tự.”

“Họ đang đập côn vào mọi người.”

“Đó là một cách để giữ trật tự.”

Mái tóc nàng xoa trên vai, được tém khỏi khuôn mặt nàng bằng những chiếc lược bạc. Nàng vẫn còn mang mặt nạ, nên mắt nàng bị khuất trong bóng tối. Sự căm dỗ được sờ mó và chiếm hữu nàng phải bị kìm hãm lại một cách gian nan. Chàng không phải là một thanh niên non nớt như cậu lính còn non choẹt đã đụng chạm nàng lúc này. Chàng biết giá trị của sự kiên nhẫn.

Nhìn lên mặt chàng, nàng nói: “Chuyện này sẽ còn tiếp tục đến bao giờ?”

“Một tiếng. Có thể ngắn hơn. Có mệnh hệ gì sao?”

Mắt nàng thật to và đen nằm sau chiếc mặt nạ, vì vậy chàng không khẳng định chàng bị bắt giữ trong ánh mắt của nàng hay là nàng bị bắt giữ trong ánh mắt của chàng. Nàng gợi nhớ lại trong chàng một ai đó - chàng không thể nghĩ ra người đó là ai- nhưng đó là người trong quá khứ, một người chàng đã từng yêu thích và ngưỡng mộ.

Chàng cho là chàng đang chuyển một vài cảm xúc mềm mại chàng đã từng dành cho một người phụ nữ mà chàng không thể nhớ cho người phụ nữ đang nhìn chàng với ánh mắt không kiên định.

Chàng muốn nhìn thấy nàng khi nàng không mang mặt nạ và thắc mắc nàng sẽ làm gì nếu chàng vươn tay tháo nó xuống. Mặt nạ không phải là thứ duy nhất chàng muốn lấy được từ nàng.

Chàng chắc đã để những điều chàng đang nghĩ bị bại lộ, bởi đôi bông đào của nàng bắt đầu phập phồng theo hơi thở ngày càng dồn dập của nàng.

“Có mệnh hệ chứ,” Nàng nói: “tôi lẽ ra phải gặp mặt chồng tôi trong quán café. Anh ấy hẳn là lo lắng lắm và sẽ thắc mắc chuyện gì đã xảy ra với tôi.”

“Aurora,” chàng nói nhẹ nhàng: “Anh biết em không có chồng. Em không đeo nhẫn.”

Nàng đưa cánh tay trái đeo găng đến tận khuỷu tay của nàng ra, rồi nhìn lên chàng. “Anh không thể biết chuyện đó!”

Chàng nhún vai bất lực: “Anh sợ tinh thần nghĩa hiệp của anh chỉ là bề ngoài. Khi anh nắm tay em để giúp em lên cầu thang, anh đã tự ý rời xem em có đeo nhẫn không. Chẳng có cái nào cả.”

Đôi mắt nàng lấp lánh nhìn vào chàng. Giọng nàng bình thản: “Và chiếc nhẫn sẽ tạo ra sự khác biệt sao, anh Jack?”

Chàng gật đầu: “Thật đáng tiếc, đúng vậy.”

“Đáng tiếc ư?”

“Không có gì khiến anh cụt hứng hơn là cảnh tượng cái nhẫn cưới đeo trên ngón tay của một mỹ nhân.”

Nàng nghiêng đầu về một bên khi nàng nhìn chằm vào chàng. “Ồ, đây là một thứ khác để khiến anh cụt hứng. Em không hứng thú. Bây giờ anh có gì để nói đối với chuyện đó?”

Nó lại xuất hiện một lần nữa, là cảm giác déjà-vu [*cảm giác đã từng thấy/gặp ở đâu*]. Cách nàng nghiêng đầu, thách thức chàng, gọi chàng nhớ đến... Ký ức đã không trở lại với chàng.

Có lẽ nếu chàng cời cái mặt nạ xuống, tất cả sẽ trở nên rõ ràng.

“Cho phép anh,” chàng nói, và trước khi nàng có thể ngăn cản hành động ấy, chàng đã cầm cái mặt nạ trong tay.

Mắt nàng màu xanh ngọc bích. Hay là màu xám? “Trước đây chúng ta đã từng gặp qua, phải không?” chàng nói.

“Có không?” Giọng nàng run run, nín thở.

Chàng vươn ra phía trước để gỡ xuống những chiếc lược từ mái tóc của nàng và há miệng kêu to khi nàng xô chàng thật mạnh. Giữ chặt vết thương dưới nách của mình, chàng loạng choạng ngã xuống cái ghế gần nhất rồi chậm rãi, cẩn thận làm dịu cơn đau.

“Em đã gây nên chuyện gì?” Nàng thốt.

“Không có gì.” Chàng nghiêng chặt răng: “Chỉ là vết thương vặt anh bị lúc đầu tay đôi. Anh nghĩ áo của anh chắc bị kẹt vào đó rồi.”

Nàng xuýt xoa nhẹ khi chàng lấy ngón tay ra khỏi rách và nàng thấy vết máu. Nàng nhanh chóng đến gần chàng và quỳ xuống. “Đề em xem nào,” nàng nói.

Không cần thiết phải hốt hoảng. Thực ra, giờ chàng đã điều chỉnh vị trí của mình, và cơn đau cũng đã tiêu tan. Chàng biết là điều duy nhất chàng cần làm để cầm máu là kẹp cánh tay sát vào người chàng. Nhưng chàng quyết định chàng thích cái nhìn lo lắng trên mặt nàng, thích sự tiếp xúc dịu dàng của ngón tay nàng khi nàng nhẹ nhàng kéo viền áo khoác của chàng sang một bên.

Nàng lắc đầu. “Thế này thì không được. Em không thể thấy gì cả. Hãy cởi áo khoác của anh ra, rồi cả áo gi-lê của anh nữa.”

Chàng không phải người hay cãi lại số phận. Nàng muốn chàng cởi áo, thì chàng cũng vui vẻ tuân theo. Hơn nữa, chàng thích được chăm chút. Xun xoe nịnh nọt, theo đuổi, nhử mồi, và gài bẫy - là cách cư xử thông thường chàng phải chịu khi ở trong tay phụ nữ. Chưa từng có người phụ nữ nào nhìn chàng với biểu hiện quan tâm ngọt ngào như thế.

Với áp lực nhẹ nhàng từ tay nàng, chàng nhích người về phía trước ghế. Nàng đi ra đằng sau chàng và, thì thầm những lời động viên dỗ dành mềm, nhẹ nhàng cởi áo khoác của chàng ra. Làm xong, nàng quỳ xuống trước mặt chàng và bắt đầu với chiếc áo gi-lê của chàng. Ngón tay nàng không thể cởi những cái nút được. Tật lười phàn nàn, nàng cởi găng tay ra, chậm rãi từng chút một, và đặt chúng sang một bên.

Cử chỉ vô ý thức đầy nữ tính gợi lên một hình ảnh vô cùng phóng túng trong tâm trí chàng, và một khoái cảm ám áp dâng trào trong chàng. Hơi thở gay gắt, chàng dang chân để cho nàng có thể đến gần vết thương dễ dàng hơn. Vị trí này thật là quá khêu gợi. Nàng hẳn cũng ý thức được nó, vì vậy mà ngón tay nàng rung rẩy khi nàng mở từng chiếc nút. Không khí giữa họ trở nên cao trào.

Chàng có thể nghe thấy hơi thở mềm mại của nàng, ngửi được mùi thơm thoang thoang của những loài hoa. “Aurora.” Giọng của chàng dừng đục.

Ngón tay của nàng bất động rồi nàng nhìn chàng.

Đôi mắt của nàng thật lớn và đen trên khuôn mặt trắng xanh. Chàng vuốt má nàng bằng sóng lưng của các ngón tay chàng và mỉm cười khi mi mắt nàng trĩu xuống. Ngón tay chàng tiếp tục di chuyển, nhẹ nhàng vuốt theo viền hàm của nàng, tai nàng, cổ nàng. Khi chàng cảm thấy mạch đập điên cuồng trong chỗ hõm tại cổ nàng, chàng nắm lấy ngón tay nàng và ép chúng lên cổ nàng, rồi cổ của chàng.

“Hãy xem em đã khiến anh trở thành như thế nào?” chàng thì thào: “và xem anh khiến em trở

thành ra sao?”

Nàng đang nghĩ gì, có cảm giác gì? Chàng chắc phải biết.

Chàng sử dụng cánh tay không bị thương của mình để kéo nàng lại gần. Không có sức đề kháng, và khi môi chàng chiếm lấy môi nàng, nàng đưa cánh tay choàng quanh cổ chàng. Môi chàng tách ra trên miệng nàng, không đòi hỏi, nhưng lại khát khao thưởng thức mùi vị của nàng.

Mọi thứ về nàng như xa lạ, hương vị, mùi thơm, cái cảm giác nàng nằm trong vòng tay chàng, tuy nhiên chàng vẫn không thể trút bỏ đi ấn tượng nàng không phải là một người xa lạ. Họ đã biết nhau từ trước.

Một cái bóng nghi ngờ thoáng phủ qua tâm trí chàng. Chàng không thể phán quyết gì về nàng. Nàng có vẻ quá ngây thơ để là một người từng trải, và cũng thật phong trần để được gọi là ngây thơ. Nàng là ai? Nàng là cái gì đây?

Ngược đầu mình lên, chàng nhìn chằm vào nàng. Mắt của nàng nhắm lại, ngực nàng phập phồng với hơi thở dồn dập. Cơ thể chàng nhúc nhối để chiếm hữu nàng, nhưng chàng sẽ không cảm dỗ nàng. Điều này phải là điều nàng tự nguyện mới được.

Nàng mở mắt và trao cho chàng nụ cười ngái ngủ. Bá cổ chàng bằng một tay, nàng ghì đầu chàng xuống và hôn chàng chậm rãi, kêu gọi, và triệt để.

Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Khi chàng áp tay nâng niu vùng ngực nàng, nàng đáp lại bằng cách áp sát mình vào bàn tay nâng niu ấy. Nàng thật là mềm mại và nữ tính và dâng hiến hết sức ngọt ngào. Áp lực từ tay chàng trên ngực nàng khiến nàng thoát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ đầy khoái cảm từ cổ họng nàng. Khi nàng đã mềm nhũn trong tay chàng, cơ thể chàng trở nên cương cứng. Chàng nghiêng chặt răng cho đến khi chàng tự không chế được bản thân mình, rồi chàng mới bắt đầu lên kế hoạch.

Chàng không thể chiếm hữu nàng ngay trong cái ghế này. Chàng muốn được từ từ với nàng, thám hiểm nàng tường tận, kỹ càng. Theo bản năng, chàng dùng ngón tay mình vuốt dọc theo bờ vai nàng, họng nàng, cổ nàng, trấn an nàng dù chàng đang dụ dỗ nàng để nàng chấp nhận thêm nhiều sự vuốt ve hơn thế nữa.

Chàng nói với giọng khàn khàn: “Aurora, anh muốn được làm tình với em.”

Nàng hít vào một hơi rồi ngã người ra một chút.

“Aurora?”

Nàng hít thở và êm ả nói: “Em cũng muốn vậy.” Nàng lại phủ lên đôi môi, mặt, và cổ chàng với những nụ hôn nóng bỏng. Cánh tay nàng choàng quanh eo chàng.

Chàng rên rỉ với niềm khoái lạc khi bàn tay nàng di chuyển trên thân chàng. Nhưng trong không gian của một nhịp tim mọi thứ đã thay đổi. Trong sự nồng nhiệt của nàng, bàn tay nàng đã áp vào vết thương của chàng và cơ thể chàng gồng lên trong thống khổ.

Xuýt xoa, nghiêng chặt răng, chàng chìm người vào lòng ghê.

“Em xin lỗi,” nàng khẽ thốt, bàn tay nàng phe phẩy chiếc cổ của mình. “Em lẽ ra phải nhớ anh bị thương. Ôi, trời ơi, em đã làm gì thế này?”

Chàng không nghiêng răng nữa. “Tất cả đều ổn. Anh không sao. Không phải lỗi của em đâu.”

Nàng đứng lên và nghiêng cứu chàng trong giây lát. “Thật là hết hy vọng,” nàng nói. Rồi đợi cho đến khi hơi thở của mình bình ổn mới tiếp tục. “Chúng ta không nên làm điều này. Một bác sĩ mới là điều anh cần.”

“Anh không cần bác sĩ.” Chàng đang ấn bàn tay vào bên thân, chờ cơn đau lui xuống. “Người hầu cận thân của anh có thể chăm sóc anh.”

“Anh có một người hầu cận thân à?”

Chàng không muốn nói về ông bác sĩ hay người hầu cận thân. Chàng chỉ muốn họ tiếp tục trở lại ở nơi mà họ đã dừng. Nếu nàng cẩn thận, họ có thể xoay sở được.

Chỉ nhìn qua dáng nàng thì chàng biết ngay là điều đó đã quá muộn. Hai tay nàng đã khoanh trước ngực; lông mày nàng nhíu tít lại. Chàng đã bỏ lỡ cơ hội của mình. Nhưng sẽ còn cơ hội khác, chàng tự trấn an, và lần sau sẽ không có trận đấu tay đôi nào trước khi chàng đến với nàng.

Cam chịu, chàng nói, “‘Coates’ là tên của anh ta. Có lẽ em sẽ tốt bụng để gọi anh ta. Phòng của anh ta ở cuối hành lang.”

“Vâng. Em có thể làm điều đó.”

Với sự kinh ngạc vô biên của chàng, nàng nhanh chóng hôn chàng rồi rời khỏi phòng.

Chàng nghe thấy tiếng nàng gõ trên cửa phòng của Coates. Chàng không cần bác sĩ. Một cái khăn cuộn được bó chặt dưới cánh tay và quần ngang trước ngực chàng sẽ nên việc thôi. Ash đã chăm sóc cho vết thương cho anh trước khi họ đến quán café, cho nên ít có cơ hội bị nhiễm

trùng.

Những phút kéo lê trôi qua rồi cuối cùng Coates đã xuất hiện. Jack nhìn qua vai của người hầu cận thân của mình. “Người phụ nữ kia đâu rồi?” chàng hỏi.

“Cô ấy đi rồi ạ.”

Jack biết là nàng sẽ không rời khỏi mà không có túi tiền của nàng và nó nằm ở đúng cái ghế chàng đang ngồi. Chàng lấy tay sờ ra phía sau. Không có cái túi. Chàng từ từ kéo mình đứng dậy. Cái túi không có ở đó hay bất cứ chỗ nào khác chàng đã nhìn, cũng chẳng có đôi găng tay hay mặt nạ của nàng.

Phải sau một lúc chàng mới nắm rõ được tình hình. Mụ phù thủy đã lừa chàng! Nàng đã lấy đi cái túi từ cái ghế khi nàng cởi áo khoác của chàng, rồi giấu nó trong người trước khi nàng quỳ trước mặt chàng. Niềm đam mê của nàng là một sự giả tạo! Sự hiến dâng ngọt ngào, thật mềm mại và dễ yêu chiều, chết tiệt! Điều duy nhất trong tâm trí của nàng là tiền. Đây không phải cũng giống những phụ nữ khác ư? Có lẽ nàng nghĩ rằng chàng sẽ trộm nó!

Coates ho khan.

“Chuyện gì?” Jack hỏi, không lịch sự cho lắm.

“Cô ấy để lại cho ông một bức thư, thưa ông.”

Jack cầm lấy mảnh giấy anh ta đưa. Đó không phải là một bức thư ngắn bình thường, mà là một tờ giấy bạc một ngàn franc.

“Cô ấy đã viết gì trên đó,” Coates mạo mụi nói: “sau khi tôi đưa áo choàng cũ của ông cho cô ấy mặc.”

Jack bước đến gần cây nến và đọc to: “Cho các dịch vụ đã được, cảm ơn. Aurora.”

Chàng nhìn chăm chăm vào tờ giấy bạc thật lâu và sâu sắc, sau đó vai của chàng bắt đầu rung lên. Chàng nhìn Coates. “Tối thiểu chúng ta biết cô ấy không phải là một kẻ đào mỏ.”

“Cô ấy bảo tôi mang băng và khăn đến băng bó vết thương cho ông.”

“Đợi một chút.”

Chàng bước đến cửa sổ và nhìn ra. Mọi việc đã lắng đọng. Sau một lúc nhìn quanh chàng mới tìm thấy nàng.

Trong khi chàng theo dõi, nàng quay người lại và trao cho chàng một cái vẫy tay nho nhỏ. Rồi nàng biến mất qua cánh cổng đến con phố Rivoli.

Tìm kiếm nàng cũng không nên quá khó. Một vài câu hỏi kín đáo về một mỹ nữ người Anh tên “Aurora” sẽ sớm tìm ra dấu vết của nàng thôi.

Chương 4

Một trong những hiến binh đóng tại lối ra vào dẫn tới khu sân gọi dùm nàng một cỗ xe ngựa khi nàng giải thích bằng tiếng Pháp hoàn mỹ của mình rằng nàng đã thủ vai vào một nữ diễn viên làm việc tại nhà hát. Bảo tài xế cho nàng xuống tại cung điện Tuileries, nàng leo lên xe rồi tựa người vào băng ghế dài với chiếc túi được kẹp chặt trong nách trong lớp áo choàng mà nàng đã mượn.

Suy ngẫm qua mọi việc, nàng nghĩ nàng đã thoát khỏi một cách nhẹ nhàng. Quần áo đã bị nhàu nhĩ, nhưng cái bàn là ấm sẽ sớm chỉnh lại chúng. Điều quan trọng nhất là nàng vẫn còn túi tiền của mình.

Nàng thật là may mắn. Cái thủ đoạn nàng dùng để lấy lại túi tiền xuýt nữa đã khiến nàng phải trả giá bằng sự trong trắng của mình. Đây là kết quả của việc đùa với lửa. Nàng đã không nhận ra, đã không biết được, một cái chạm của người đàn ông có thể làm rối trí của một phụ nữ sáng suốt.

Nàng tháo một chiếc găng khỏi tay rồi chạm đầu ngón tay vào môi. Môi nàng có cảm giác căng phồng, cơ thể vẫn âm ả, da nàng nóng rực. Nàng bắt đầu hiểu điều gì đã khiến một số phụ nữ điên đảo vì đàn ông. Không phải là họ hư đốn mà là bị cám dỗ.

Có lẽ, giống như nàng, họ bị bắt ngờ bởi lần đầu tiên được ném mùi của đam mê và đã không lường được sức mạnh của nó. Bây giờ nàng đã hiểu được, nàng chắc chắn sẽ không bao giờ có hành vi khinh suất như vậy nữa.

Nàng tựa đầu vào băng ghế dài rồi nhắm mắt lại. Sự việc đã bắt đầu bằng một cách đủ ngây thơ. Nàng chỉ có mỗi một suy nghĩ là lấy lại cái túi xách rồi rời đi. Nhưng lại có một thứ khác xảy ra trong nàng. Cái ý nghĩ Jack đã xem nàng như một người phụ nữ hấp dẫn đã đi vào đầu nàng và, cứ như nàng nữ sinh ngốc nghếch của ngày nào một lần nữa, nàng đã hành động theo ảo tưởng mà nàng thích nhất.

Chính là đôi găng tay đã cứu lại nàng. Trong giây phút không đắn đo suy nghĩ ấy nàng đã đặt cả trọng lượng mình lên chúng lúc nàng quỳ trước người chàng và áp lực từ một cái khuy thủy tinh bé nhỏ đã khiến nàng nẩy người trong đau đớn. Điều đó khiến nàng tỉnh táo trở lại. Và lúc đó nàng đã cố tình [ác ôn] ấn tay vào vết thương của Jack.

Ít nhất nàng đã biết rằng cảm giác khi hôn Jack Rigg là tất cả mọi thứ nàng từng tưởng tượng khi còn là một cô bé và còn hơn thế nữa.

Nụ cười lấp lóe trên khóe môi khi nàng cảm thấy các ngón chân nàng co lại. Mỗi một người phụ nữ nên có một nụ hôn như thế để hồi tưởng. Nàng đang định mang nụ hôn ấy một bước xa hơn trong tâm trí nàng thì xe ngựa chạy ngang qua cái ổ gà và đã mang nàng ra khỏi cơn mộng. Nàng lấy làm biết ơn sự gián đoạn này. Thật đại dột khi đắm mình vào những kỷ niệm mà tốt nhất là cứ để yên. Những kỷ niệm dẫn đến những ước mơ, và những ước mơ đó lại nằm ngoài tầm tay nàng.

Những ước mơ của nàng thật khiêm tốn. Nàng phải tự kiếm sống cho đến khi Robbie được yên ổn với ngành nghề nào đó, rồi nàng sẽ quản lý chuyện nhà thay cậu. Tự nhiên, nàng nghĩ rằng cậu ấy sẽ kết hôn. Nếu nàng hoà hợp được với cô em dâu, thì tốt. Bằng không, nàng sẽ quay lại tự lực cánh sinh.

Viễn cảnh đó thật khiến người nản lòng. Đây không phải là những gì nàng tưởng tượng sẽ đến với cuộc sống của nàng. Nàng đã từng mơ ước sẽ có một mái nhà, một phu quân, và con cái của riêng nàng. Nàng cũng đã từng có người theo đuổi khi còn trẻ trung hơn, nhưng sự hứng thú của họ đã tàn lụi khi họ nhận ra rằng họ không chỉ phải lo cho phu nhân mà còn cả thêm một cậu em nữa.

Chẳng có gì lạ khi nàng thỉnh thoảng bị cám dỗ để cho Aurora xuất hiện.

Khoảnh khắc người phu xe của nàng dừng lại bên ngoài cung điện Tuileries, nàng đã biết có điều gì đó không ổn. Bên kia đường, tòa khách sạn được thắp sáng rực với những ánh đèn. Nàng chưa từng ở bên ngoài muộn tới giờ này, nhưng nàng biết hiện giờ vẫn còn quá sớm để cho bất cứ vị khách nào thức dậy để đi đó đây. Nhưng giờ thì ánh đèn được thắp sáng tại tất cả các cửa sổ tại tầng lầu trên. Cửa sổ tầng trệt đã đóng kín bằng những cánh cửa gỗ, nhưng ở đó ánh đèn vẫn còn le lói.

Trái tim nàng đập thùm thụp trong lòng ngực, nàng trả tiền cho phu xe rồi đi đến góc của con phố bên cạnh, cắt ngang qua phố Rivoli và tiến đến cửa ra vào bên hông khách sạn. Nàng cầm sẵn chiếc chìa khoá chuẩn bị để chèn vào ổ khoá khi tay cảm được xoay từ bên trong và cánh cửa được mở tung. Người gác cổng đang ở đấy đợi nàng.

Nàng luồn chìa khoá vào túi trước khi ông ta có thể thấy nó, rồi lướt qua ông ta với một lời chào vui vẻ, “Chào ông, Georges,” như thể không có gì lạ trong cái cách nàng về vào cái giờ khuya khoắc này.

“Đứng lại!” giọng ông ta thật đe dọa.

“Ông không nhận ra tôi sao, Georges? Là Cô Hill, người đồng hành của Phu nhân Sedgewick.”

Ông ta gật đầu: “Họ đang đợi cô trên lầu.”

Nàng hy vọng nàng đã hiểu lầm lời nói của ông ta. Trong khi ông ta nhìn nàng với đôi mắt sắt bén như đại bàng, nàng chậm rãi leo lên cầu thang, nhưng khi nàng vừa quẹo cua, thì nàng phóng nhanh như gió.

Chiếc chìa khoá phòng của nàng đang ở dưới đáy cái túi xách. Nàng mò quanh, tìm thấy nó, rồi lướt nhanh vào phòng ngay khi cánh cửa được mở.

Trong chốc lát, nàng đứng đây với tấm lưng dựa vào cánh cửa, đợi cho hơi thở của mình đều lại và cố khiến những suy nghĩ lộn xộn trong đầu nàng bình tĩnh lại. *Họ đang đợi nàng trên lầu.*

Nàng đã bị phát hiện. Phải có chuyện gì khủng khiếp lắm xảy ra khi nàng vắng mặt, và họ đã khám phá ra nàng không ở trong khách sạn. Trời ạ, nàng có thể nói gì đây?

Lời cảnh báo của Georges đã thúc đẩy nàng phải hành động. Việc đầu tiên cần làm là phải thấp nển. Làm xong, nàng lấy tiền từ cái túi xách rồi nhét nó trong hành lý nơi nàng chứa các văn phòng phẩm. Sau đó, nàng bắt đầu cởi quần áo. Nàng có thể nghe thấy tiếng người nói vang từ một căn phòng cách xa phía đầu kia của hành lang, và nó càng khiến nàng vội vã hơn.

Trong khi nàng đang mở những chiếc nút trên váy đầm của nàng thì ai đó đã gõ cửa.

“Cô Hill? Tôi biết cô có ở bên trong!” Giọng nói là của cô Staples, người thị nữ lớn tuổi của Phu nhân Sedgewick. “Người gác cửa đã báo với tôi. Bà chủ muốn gặp cô ngay lập tức.”

Ellie hít sâu vào rồi chậm rãi thở ra. Cô Staples có bản năng của một chú chó bun [*bulldog*: *đừng để bề ngoài của chúng lừa gạt, chúng nổi tiếng là hung dữ, có khi còn cắn chủ*]. Không có lối thoát, nên nàng cố kéo dài thời gian.

“Chuyện gì thế, Cô Staples? Có vấn đề gì sao?”

Cô Staples khịt mũi. “Chẳng có ích gì khi cô giả vờ rằng cô không biết chuyện gì. Ngay lập tức, Cô Hill. Đó là mệnh lệnh của bà chủ.”

“Cho tôi vài phút để mặc quần áo.”

“Ngay bây giờ, Cô Hill. Hay là cô muốn tôi đi tìm bà chủ?”

Ellie nghiêng chặt răng. Không có thời gian để thoát ra chiếc áo nàng đang mặc và mặc lại đồ ngủ của nàng. Với lấy áo choàng, nàng chui vào nó. Phần còn lại của y phục của nàng - còn quá nhiều: áo đầm choàng bên ngoài, găng tay, giày, túi, cùng cái áo khoác của Jack - được

nhét vội vào tủ.

Vào phút chót, nàng nhớ phải tháo hai cái lược bạc xuống và xỏ chân vào giày đi trong nhà có thêu của nàng vào. Khi nàng mở cửa, dạ dày của nàng như như bị thắt nút.

Đôi mắt đầy kinh nghiệm của Cô Staples liếc nàng một cái, rồi bà ta vừa khụt khịt vừa dẫn đường xuống hành lang được trải thảm tới phòng khách riêng của Phu nhân Sedgewick. Ít nhất, Ellie nghĩ, người thị nữ này không ác ý gì với nàng. Bà lúc nào cũng như thế với tất cả người làm của Phu nhân Sedgewick. Đã phục vụ bà chủ trước khi bà ấy lấy chồng, bà nghĩ bà có quyền quản tất cả mọi người.

Khi nàng vào phòng khách của bà chủ, nàng đột ngột dừng lại. Ở đó không chỉ có gia đình Sedgewick, mà còn người họ hàng Cardvale và phu nhân ông, Dorothea.

Đôi má đỏ ửng, lòng ngực đập phồng, Phu nhân Sedgewick nhảy ra khỏi chiếc ghế bên cạnh lò sưởi rồi nhanh chóng tiến tới để đối chất với Ellie. Giọng bà rung rung trong giận dữ. “Bây giờ nói dối sẽ không có lợi cho cô đâu, cô gái của tôi. Chỉ có sự thật thôi. Cô đã ở đâu thế? Và cô đã làm gì với những viên kim cương của Phu nhân Cardvale?”

Câu hỏi thứ hai khiến Ellie bình tĩnh lại. ““Kim cương của Phu nhân Cardvale’?”” nàng nói mơ hồ qua hơi thở.

“Sợi dây chuyền kim cương của bà ấy!” Bà ta bắt bẻ.

Đầu óc Ellie nhanh chóng suy nghĩ đến mọi khía cạnh để có nắm rõ tình hình của những chuyện đang diễn ra. Nàng biết đến sợi dây chuyền kim cương. Nó đã có trong gia tộc qua nhiều thế hệ. Dorothea không bao giờ để mất một cơ hội đi khoe nó.

Nàng lắc đầu: “Tôi không biết sợi dây chuyền kim cương ở đâu cả.”

Nàng liếc nhìn Dorothea. Cho một người vừa mới bị đánh cắp kim cương và châu báu, bà ta có vẻ hài lòng với bản thân một cách lạ đời. Sắc đẹp của bà là ngăm đen và cũng thật nổi bật, song lại bị làm hỏng đi, theo lối suy nghĩ của Ellie, bởi sắc thái của ác tâm.

Harriet chạy đến và nắm tay Ellie. Nàng kêu lên một cách chân thành, “Không có thứ gì có thể thuyết phục tôi rằng Ellie là kẻ trộm.”

Ellie bắt đầu cảm thấy choáng váng. Khi nàng đang loạng choạng, Lãnh chúa Sedgewick đã nhanh chóng đến bên cạnh nàng và giúp nàng ổn định trên một chiếc ghế. “Tôi chắc chắn,” ông nói một cách bình tĩnh, “rằng Cô Hill sẽ có một lời giải thích xác đáng về sự vắng mặt trong khách sạn tối nay.” Ông lờ đi tiếng khịt mũi không tin của phu nhân ông.

Nhìn thẳng vào mắt Ellie, ông nhẹ nhàng nói: “Cô đã biết hiện trạng của mọi việc đây, cô gái thân yêu. Phòng thay y phục của Phu nhân Cardvale bị đột nhập. Người hầu gái của bà ấy thì bị tấn công và kim cương đã bị lấy cắp. Phu nhân Cardvale tỉnh dậy và đã hô hoán lên.”

“Người hầu gái ư?” Nàng thốt lên.

Dorothea giận dữ nói: “Người bị tấn công có thể đã là tôi! Trên thực tế tôi đã khiến tên côn đồ bị bắt tại trận bị kinh ngạc.”

Ellie áp tay vào phần bụng đang phập phồng của mình. “Đừng nói với tôi rằng người hầu gái đã chết?”

“Không, không.” Sedgewick vỗ về nói: “Cô ấy sẽ ổn lại trong vòng một hai ngày, nhưng cô ấy đã chịu một cú đánh khủng khiếp vào đầu. Chúng tôi đã cho người gọi cảnh sát Pháp và họ đã lục soát cả khách sạn. Mọi người đều có mặt nhưng chỉ riêng cô là không. Cô phải thấy hoàn cảnh của cô có vẻ tồi tệ ngần nào. Chính quyền muốn được thăm vấn cô. Cô phải kể chúng tôi nghe cô đã đi nơi nào và ai có thể bảo chứng cho cô.”

Nàng đáp lại cái nhìn trực tiếp của Lãnh chúa Sedgewick và nói một cách khẩn thiết: “Tôi không có đánh cắp kim cương của Phu nhân Cardvale. Tôi thề đấy.”

Nàng nhìn người họ hàng của mình, người chưa nói gì với nàng hết. Ông đang ngồi với đôi bàn tay chắp vào nhau lỏng lẻo trước mặt, đang nghiên cứu ngón tay mình với nét cau mày trù tượng. Cho dù ông chỉ ở sắp bốn mươi, nhưng ông trông có vẻ già hơn nhiều. Mái tóc nâu đang thưa dần; vai thì cúp xuống. Cậu Ted lúc xưa vẫn thường gọi ông là một “kẻ nhút nhát”. Hôn nhân của ông với Dorothea đã không cải tiến được ông. Bà ta là một người thích nắm quyền cai trị.

“Cardvale,” Ellie khẽ nói: “Tôi thề là tôi không có lấy cắp kim cương.”

Ông mỉm cười nhìn lên: “Tôi không hề nghi ngờ cô, Ellie, không một chút nào cả.” Sau đó nói với phu nhân mình: “Em có thực sự nhìn thấy Ellie phá cửa vào không? Cô ấy không có cái sức đó.”

“Chuyện đó đã xảy ra như thế nào?” Bà hỏi ông một cách lặng lẽ.

“Tên trộm sử dụng cầu thang của nhân viên và phá cửa vào phòng thay y phục. Ấu đả với người hầu gái rồi rời đi với kim cương, hoặc ít nhất, là với hộp nữ trang chứa kim cương. Chúng tôi tìm thấy chiếc hộp bên ngoài cánh cửa. Ellie, tôi biết cô không làm ra chuyện đó.”

Sự hoảng sợ dường như đã lắng trong cổ họng nàng được dịu đi trong giây lát và nàng nghĩ đây là một cuộc nói chuyện lạ lùng giữa hai người họ hàng đã bao nhiêu năm không gặp.

“Cảm ơn anh,” Nàng đơn giản nói.

Sự trao đổi giữa phu quân bà và người họ hàng của ông không khiến Phu nhân Cardvale được hài lòng. Giọng bà ta lạnh lùng đầy căm ghét khi bà nói với Ellie: “Vậy tại sao cô lại đổi tên thành Hill? Chỉ có người đang có chuyện gì để che giấu mới làm ra chuyện như vậy.”

“Tôi không hề thay đổi nó.” Ellie cũng lạnh tanh như Dorothea: “Tôi bỏ ‘Brans’ ra vì tôi muốn cái tên ít kiêu căng hơn khi tôi đang phải tự lực cánh sinh. Tôi đã được biết đến là ‘Ellie Hill’ vài năm nay rồi [chứ không phải mới đây], và tôi muốn giữ nó như thế, bình thường và đơn giản.”

Cardvale nói: “Nếu đó là điều cô muốn, Ellie, đương nhiên cô sẽ được như thế.” Giọng nói của ông từ tốn, nhưng cái nhìn ông trao cho phu nhân ông lại sắc bén như dao lam.

Dorothea cứ coi như không thấy hay lơ đi. Bà vẫn còn tấn công: “Chúng tôi vẫn còn đang chờ để nghe cô giải thích cô đã ở đâu suốt đêm và ai có thể bảo chứng cho cô. Chúng tôi biết cô không có ở khách sạn, cho nên cô cũng chẳng có ích gì khi giả vờ vừa bước xuống giường.” Khi bà nói, bà đứng lên và tiến đến đứng trước Ellie. Cặp mắt của bà chậm rãi thăm định, không bỏ sót gì: “Sao? Cô có gì phải nói để biện hộ cho mình?”

Như thể nàng đang đánh bài kíp-bi, đầu óc Ellie bắt đầu lọc lựa ra những khả năng khác nhau. Nàng không dám đề cập tới Milton và sòng bạc. Về phần ở cùng với Jack Rigg trong phòng của chàng tại Cung Điện Hoàng Gia- thì càng tồi tệ hơn. Nàng đang nghĩ đến việc bào chữa bằng cách nói bị mộng du hoặc mất trí nhớ trong khi Dorothea há hốc mồm kinh ngạc.

Với ngón tay rung lẩy bẩy, bà ta chỉ vào viền áo đầm của Ellie đang thò ra từ dưới viền áo choàng ấm của nàng. “Có máu trên áo ngủ của cô ấy!” bà ta thét lên. “Máu của người hầu gái của tôi! Thấy không, Cardvale, xem cái người họ hàng mà anh thích nhất đã báo đáp lại cho chúng ta như thế nào sau tất cả những điều chúng ta đã làm cho cô ấy.”

Sự im lặng thật là sâu sắc. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Ellie. Cái viễn cảnh mình bị kết tội mưu toan giết người khiến nàng phải mở miệng. “Tôi đã ở bên cạnh Bá tước Raleigh,” nàng nói: “Anh ấy sẽ bảo chứng cho tôi.”

Trong phòng Jack tại Cung Điện Hoàng Gia, chàng đang gằm rú như một con sư tử bị nhốt trong lồng trong khi người hầu cận thân đề chặt chàng xuống còn Ash Denison thì đổ cả chai brandy vào vết thương tại nách của Jack.

“Cậu thực sự phải nằm nghỉ ngơi đây,” Ash nói: “Vết thương nằm ở một vị trí quái dị. Bất kỳ sự dịch chuyển đầu nhẹ cỡ nào cũng khiến nó mở toát ra lại.”

Jack hất người đẩy tứ khối mình rồi ngồi dậy: “Trời ại, cả hai người đều thuộc về Tòa Án Dị Giáo *[đám người nổi tiếng là tra tấn dã man]*! Nó chỉ là vết trầy xước cón con! Giờ thì cậu đã làm nó bắt đầu chảy máu lại rồi. Cậu nên báo trước cho tôi biết cậu sẽ đổ brandy vào tôi mới phải.” Hướng sang Coates, chàng tiếp tục nói: “Còn thêm một trò như thế thì cậu sẽ phải đi tìm việc khác.”

Ash nháy mắt ra hiệu với Coates: “Ông chủ cậu lúc nào cũng như một đứa trẻ như vậy sao?”

Câu trả lời duy nhất của Coates là một nụ cười cần trọng: “Nếu ông đã xong việc ở đây, thưa ông,” ông nói: “tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng.”

Khi Coates lui đi, Jack với lấy miếng vải lạnh được xếp thành một sấp dí nó dưới cánh tay. “Băng ngay cho tôi,” chàng nói: “với đủ áp lực để giữ thứ chết tiệt này khỏi trượt xuống.”

Ash làm đúng như đã dặn. “Ồi trời” anh nói: “Sáng nay tâm trạng của cậu tốt không tốt. Chuyện gì đã xảy ra đêm qua giữa cậu và cô gái huyền bí kia?”

“Chẳng có gì xảy ra cả.” Jack với lấy quần áo Coates đã sắp sẵn cho chàng và bắt đầu mặc vào. “Tôi bắt đầu bị chảy máu như heo *[bị chọc tiết]*. Cô ấy rời đi. Đó là tất cả mọi việc.”

Ash cười toe toét: “Nó đã giải thích cái tâm trạng cau có của cậu.” Anh tựa vào bàn, tay khoanh trước ngực. “Cô ấy là ai, Jack?”

“Aurora. Đó là tất cả những gì cô ấy nói với tôi.” Trong lúc chàng đang cài khuy áo sơ mi và ngón tay của chàng bỗng nhiên bất động khi ký ức trở lại với chàng- cái cố gắng hít thở của nàng ngay trước khi môi anh bao phủ lấy môi nàng, ánh tỏa sáng âm áp trong mắt nàng khi chàng thân mật chạm vào thân thể nàng.

Chàng dư biết nàng đã lừa chàng để lấy lại cái túi xách, nhưng chàng có thừa kinh nghiệm để biết sự nồng nhiệt của nàng không phải là giả dối. Nàng đã tự rơi vào cạm bẫy của bản thân.

Ash nói: “Tôi phải nghĩ gì với nụ cười cậu hiện có trên môi đây?”

Nụ cười của Jack tắt ngấm, nhưng vẫn còn dấu vết được nắn nà trong mắt chàng: “Đã rất lâu rồi từ khi tôi thích một người phụ nữ bằng phân nửa cô ấy.”

“‘Thích’ hay là ‘ham muốn’?”

“Thích” Jack trả lời dứt khoát: “Ồ, còn có dục vọng, cả đôi bên, nhưng tôi đã bắt đầu chảy máu như heo, và đã hết chuyện.”

“Tôi hy vọng cậu đã ban thưởng cho cô ấy vì đã phiến cô ấy.”

“Chính là ngược lại. Tự cậu xem đi. Có tờ giấy bạc trên tủ búp phê.”

Ash đi đến bên tủ, nhìn quanh trong đôi lát, rồi thấy được tờ ngàn franc. Giơ lên cửa sổ, anh đọc: “Trả cho các dịch vụ đã được.” Anh nhìn Jack: “’Dịch vụ’ gì?”

Jack ngồi trên giường rồi cẩn thận trông giày vào. “Cô ấy bỏ đi với áo choàng của tôi, vì vậy có thể là thanh toán cho khoản đó, hoặc vì tôi cứu cô ấy trong lúc bạo động.”

“Ừh, tôi không dám tin. Cậu bị trúng chiêu rồi không?”

“‘Trúng chiêu’?” Jack thở dài: “Tôi đã nói tôi thích cô ấy. Cô ấy rất hài hước.” chàng đang nhớ cái vẫy tay vui vẻ nàng trao cho chàng khi trên đường ra khỏi sân. “Đừng suy nghĩ quá sâu xa về nó.”

“Tốt thôi, tôi nghĩ thật là một chuyện đáng tiếc.”

“Cái gì chứ?” Jack đang cố gắng thắt cái khăn quàng cổ và không làm tốt công việc đó. “Giúp tôi? “ chàng nói: “Tôi không thể giơ tay lên bởi cái băng đáng nguyên rửa kia.”

Ash đã tiếp tục công việc giúp Jack. Về mặt hoàn toàn ngẫu thơ, anh nói: “Nếu sự thật không phải cô ấy là một cô gái buôn hương, mũi của tớ sẽ ngửi thấy hoa cam.” *[Ý là anh ta cũng sẽ theo người ngọc buôn hương]*

Nhe nanh múa vuốt, Jack đáp: “Cứ tiếp tục theo hướng ấy thì tôi sẽ khiến chiếc mũi xinh đẹp của cậu ngưng hoạt động luôn. Ngoài ra -”

“Cái gì?”

Chàng vừa định nói rằng Aurora rất có khả năng không phải là một cô gái buôn hương, nhưng chàng biết lời tuyên bố như vậy sẽ chỉ tổn thêm dầu vào lửa, vì vậy chàng đã nói thay vào đó: “Tôi không biết cô ấy là ai hay cô ấy từ đâu đến.”

“Cậu sẽ không thử tìm cô ấy sao?”

“Tôi đang nghĩ về điều đó.”

“Được thôi, đừng để nó quá trễ, bằng không tớ có thể tìm cô ấy trước. Cậu thấy đó, Jack, cậu đã làm cho Aurora nghe có vẻ hấp dẫn. Cậu nghĩ cô ấy có thể chú ý đến một quý ông nghèo kiết xác như tôi sao?”

“Trên lãnh thổ của tôi,” Jack vui vẻ nói, “chúng tôi không khởi tố những tay săn trộm mà

chúng tôi sử dụng họ.”

Bọn họ đang cười ha hả thì Coates thông báo có khách, là Lãnh chúa Sedgewick, người muốn nói chuyện riêng với Jack. “Tôi đã mời ông ấy vào phòng khách,” Coates nói.

Jack nhìn qua Ash, nhún vai, rồi rời khỏi phòng. chàng nhớ ra Lãnh chúa Sedgewick từ buổi khiêu vũ ở đại sứ quán. Điều chàng nhớ nhất là ông ta đã kết hôn với một phụ nữ thật kinh khủng với cái lưỡi phi nước đại.

Lãnh chúa Sedgewick chào hỏi chàng một cách cứng nhắc, từ chối lời mời uống cà phê, rồi cứ tiếp tục đứng đấy.

“Tôi có thể giúp gì cho ông?” Jack hỏi. Sự cứng nhắc của người đàn ông lớn tuổi làm chàng trở nên dè dặt.

“Tôi đến đây thay mặt cho người đồng hành của con gái tôi, Cô Hill,” Sedgewick nói.

Jack gật đầu: “Cô gái tôi đã khiêu vũ cùng tại vũ hội tối hôm qua.” chàng đã cố dằn lại không thêm câu người phụ nữ với cái lưỡi độc địa. “Cô ấy có chuyện gì?”

“Cô ấy đã thề là cô ấy đã ở bên cạnh cậu, trong phòng của cậu rất khuya tại Cung Điện Hoàng Gia tối hôm qua.”

Đó là điều cuối cùng mà Jack mong được nghe thấy, và trong giây lát chàng đã không nói được gì, nhưng khi hiểu được tầm quan trọng trong câu nói của Sedgewick, chàng hung hăng nói: “Đó là lời nói dối! Tôi ở bên một cô gái khác mà tên cô ấy là gì thì tôi không muốn tiết lộ.”

“‘Aurora’?” Đó là cái tên Cô Hill nói với tôi rằng cậu sẽ nói thế. Đó là tên mà cô ấy nói với cậu.”

Jack nhìn chằm chằm vào ông, rồi khắc nghiệt nói: “Tôi không biết Cô Hill đang chơi trò gì, nhưng nếu cô ấy sai tí chút thì khời nếu cô ta nghĩ rằng tôi sẽ lẫn lộn cô ta và cô gái cạnh tôi đêm qua. Thật không có thể so sánh chút nào.”

Ánh mắt chói sáng trong đôi mắt của Sedgewick không phải là không đồng cảm: “Đúng, cô ấy nói thế, và cũng yêu cầu tôi trao cho cậu cái này.”

Quàng trên tay ông, ông đang mang mang chiếc áo khoác dài được xếp đôi. Khi ông trao nó cho Jack, ông nói: “Tôi tin là cái này thuộc về cậu.”

Jack tự động nhận lấy nó: “Tất cả những thứ này chứng tỏ, “ chàng nói một cách bướng bỉnh:

“là Aurora và Cô Hill có quen biết nhau. Aurora hẳn đã mang cái áo của tôi đưa cho cô ấy.”

“Chuyện đó có thể,” ông nói không có chút sức thuyết phục: “Nhưng có nhiều thứ đang trong hoàn cảnh nguy hiểm hơn cậu có thể nhận ra. Tôi sẽ kể cho cậu nghe về trên đường đến khách sạn, nơi chúng tôi đang trú ngụ.”

Một trận mưa tuyết đang rơi nên họ dùng xe ngựa để tới khách sạn.

Trong những câu ngắn gọn và chính xác, Lãnh chúa Sedgewick báo cho Jack biết những điểm chính của câu chuyện. Chung quy là Cô Hill đang cần một chứng cứ vắng mặt tại đúng bốn giờ sáng hôm đó, khi Phu nhân Cardvale bị đánh thức bởi tiếng hét của người hầu gái.

“Có người đã đột nhập vào phòng thay y phục của Phu nhân Cardvale và bị phát hiện bởi người hầu gái,” Lãnh chúa Sedgewick kể. “Đó là chỗ ngủ của cô hầu, cậu xem. Cô gái đáng thương đã bị đánh vào đầu và tên trộm đã trốn thoát với kim cương của gia tộc Cardvale.”

Jack hoài nghi: “Và ông nghi ngờ là Cô Hill ư?”

“Không phải tôi,” Lãnh chúa Sedgewick trả lời. “Nhưng cô ấy biệt tăm biệt tích khi cuộc tìm kiếm trong khách sạn nổ ra, và khi cô ấy xuất hiện, có máu trên chiếc áo đầm của cô ấy. Phu nhân Cardvale là người phụ nữ dễ bị kích động và, tôi xin lỗi khi nói, phu nhân tôi cũng chẳng hơn gì. Họ vội vàng kết luận đó là máu của người hầu gái kia. Đó cũng là lúc Ellie, Cô Hill, nói với chúng tôi cô ấy đã ở cùng với cậu vào lúc bốn giờ sáng hôm nay.”

Jack cảm thấy như có sợi dây thòng lọng đang khít chặt vào cổ chàng.

Chàng đã nhìn đồng hồ lúc bốn giờ khi chàng ở bên Aurora. Nếu Cô Hill và Aurora là cùng một người, thì chỉ có một người bệnh tâm thần mới có thể nghĩ rằng chàng sẽ làm việc đáng ngưỡng mộ và đề nghị kết hôn với nàng. Không phải chàng sẽ làm vậy, chàng thà từ bỏ tài sản và tước hiệu của mình còn hơn là phải lấy người phụ nữ có chủ tâm bắt chàng sa lưới. Và nếu Aurora là Cô Hill, thì đó chính xác là vậy.

Chàng tưởng chàng đã khôn ngoan với tất cả thủ đoạn của phụ nữ...

Chàng ngừng ngay đấy. Ý tưởng thật phi lý. Hẳn phải có lời giải thích khác. Quả đúng là Cô Hill gần như không giống một cô gái dễ bảo như nàng biểu hiện khi mới nhìn thoáng qua. Chàng đã phát hiện ra điều đó khi chàng khiêu vũ với nàng, nhưng nàng cũng chẳng giống như Aurora chút nào.

Aurora thật nữ tính, lời cuốn và quyến rũ. Từ thời khắc nàng bước vào quán café, chàng đã không thể tự chủ cứ phải nhìn chằm. Một phần trong sức quyến rũ của nàng chính là nàng chỉ muốn được dễ yên, và chàng đã quyết tâm thay đổi chủ ý của nàng.

Khi chàng cố hình dung ra Cô Hill, chàng không thể thấy hình dáng nàng rõ ràng. Trước khi nàng mở miệng, chàng nhớ rằng mình đã nghĩ nàng có dáng vẻ nhỏ bé gọn gẽ dưới chiếc áo choàng không hợp thời trang. Nhưng dáng vẻ nhỏ gọn đó không thể bù đắp lại được cái lười độ địa.

Nếu Aurora và Cô Hill kết cuộc lại là cùng một người thì mọi người có thể treo cổ, ngũ mã phanh thây chàng trước khi chàng chịu cưới một kẻ lừa đảo như thế.

Chương 5

Đầu của Ellie bắt đầu đau nhức. Nàng đã thức trắng cả đêm, không chớp mắt chút nào, và giờ đây những người hầu gái đang phục vụ cà phê và bánh mì ngọt. Nàng đang căng thẳng, chờ đợi giây phút Lãnh chúa Sedgewick sẽ xuất hiện tại cửa với Jack.

Nàng chắc chắn rằng Jack sẽ hỗ trợ chứng cứ ngoại phạm của nàng - đó là lẽ đương nhiên. Nhưng đây không đồng nghĩa với việc chàng ủng hộ nàng. Không một người đàn ông nào thích bị lừa gạt. Điều nàng sợ hãi là nàng sẽ mất đi những ý nghĩ tốt đẹp của chàng về nàng, nhưng đó là Aurora đang nói. Chàng đã không ưa gì Ellie, và nàng cũng không hiểu tại sao điều đó lại quan trọng với nàng.

Họ có một chút thời gian nghỉ ngơi để rửa ráy và sửa soạn cái ăn mặc cho một ngày mới, sau đó họ trở lại phòng khách của Phu nhân Sedgewick để chờ Lãnh chúa Sedgewick và Jack. Cardvale, người ngồi trên cái ghế gần lò sưởi nhất, như đang bị lạc trong suy tư của riêng mình.

Dorothea và Phu nhân Sedgewick thì ở phía bên kia lò sưởi, chụm đầu vào nhau, thì thầm trò chuyện, còn Harriet, người mà Ellie xem như đồng minh trung thành nhất đã bị đuổi ra ngoài, như thể nàng quá ngây thơ để nghe những chi tiết dâm ô trong cuộc phiêu lưu của Ellie với Lãnh chúa Raleigh. Và đó là điều Phu nhân Sedgewick và Phu nhân Cardvale đang hy vọng - một vụ bê bối dâm ô để kích thích sự khao khát của họ với bề mặt đen tối của cuộc đời.

Họ sẽ bị thất vọng. Chẳng có gì nhiều xảy ra, và Jack, nàng biết, sẽ không làm phức tạp những sự thật vốn rất đơn giản. Không phải là nó quan trọng gì. Có chứng cứ ngoại phạm hay không thì danh tiếng của nàng vẫn bị xé vụn thôi. Chẳng có người phụ nữ đứng đắn nào lại lộ diện ở Cung Điện Hoàng Gia vào ban đêm, nói chi đến việc đi cùng một người đàn ông từng trải vào phòng của anh ta.

Sự thật là nàng đã đi với chàng để thoát khỏi vụ bạo động chẳng có nghĩa lý gì, nhất là với hai người đàn bà này. Họ hẳn sẽ hạnh phúc hơn nếu nàng tự để mình bị giày xéo đến chết.

Nàng đã giữ tên của Milton ngoài sự kiện này và nàng hy vọng cậu ấy có đầu óc để biết tránh xa. Một là nàng đã ở bên Jack đang trong thời điểm quan trọng, và việc khác là nàng không muốn bị buộc tội làm hỏng đạo đức của giới trẻ. Milton, xét cho cùng, mới chỉ mới mười tám tuổi.

Trời ơi, nàng phải gánh trách nhiệm trong việc này, lôi kéo chàng trai trẻ vô tội vào một vụ

xì-căn-dan dân ô này. Nàng đã không bao giờ nên cho phép cậu ta đóng vai người hộ tống của nàng.

Nàng biết chuyện gì sẽ xảy ra với nàng. Nàng sẽ bị mất việc và sẽ không có giấy giới thiệu [*giấy chứng nhận nhân phẩm*], và sự hiểu biết làm nàng buồn bực kiên quyết sẽ không thể hiện ra nàng đang cảm thấy tuyệt vọng thế nào. Chẳng có gì để mất, nàng đã không thêm để ý đến cách ăn mặc của mình với sự quan tâm như mọi thường. Nàng đã không màng đánh loại phấn khiến nàng trông già đi, chẳng thêm đội chiếc nón ren, và phủ lên chiếc áo đầm xám buồn thương mộc mạc của nàng bằng một chiếc áo choàng dài màu đỏ thẫm.

Đó không phải chỉ là để hiện thị sự can đảm. Mặc dù nàng không được tao nhã bằng Aurora, nhưng nàng vẫn muốn Jack nhìn thấy rằng Ellie Hill có nhiều thứ hơn là cái cô gái đồng hành không giống ai mà chàng đã gặp trong buổi khiêu vũ tại đại sứ quán.

Nàng lại nữa rồi, cố gây ấn tượng với Jack, và điều đó làm nàng mất kiên nhẫn với bản thân.

Khi cánh cửa mở ra, nàng nhìn lên. Lãnh chúa Sedgewick bước vào trước, rồi Jack. Chàng ngừng lại tại ngưỡng cửa và để ánh mắt chàng lướt qua bọn họ từng người một. Chàng chiếm lĩnh gian phòng, không phải bởi dáng đẹp ngăm ngăm của chàng, hay bởi vì chàng tỏ vẻ tự tin, mà là vì chàng giữ mình với sự bất động của một con thú săn đang lựa chọn con mồi.

Khi cái nhìn nhẫn tâm dừng lại trên nàng, nàng kèm cái rùng mình đầy hoảng sợ. Nàng đã thấy vẻ mặt của chàng mềm mại với sự duyên dáng và tâm trạng vui vẻ, nhưng đó là đêm qua, khi nàng đóng vai Aurora. Còn sáng nay, xương gò má cao và viền quai hàm của chàng tất cả thật góc cạnh và phẳng lì.

Chàng giận dữ, và nàng không thể hiểu được nó. Nàng đã dự kiến chàng sẽ trở nên bức bối, mặc dù nàng hy vọng chàng sẽ cảm thấy thú vị. Cái cảm xúc vượt quá giới hạn này, dẫu bị nhiều việc chồng chất lên, có vẻ thái quá với hành động xúc phạm mà nàng đã gây ra.

Chàng nhàn tản qua và ngồi lên chiếc ghế cạnh bên nàng. Chàng nói qua kẽ răng. “Tôi gần như không thể nhận ra cô, Cô Hill. Hay là tôi nên gọi cô là ‘Aurora’ nhỉ?”

“‘Cô Hill’ là được,” nàng trả lời, ánh mắt nàng không hoàn toàn nhìn vào mắt chàng.

“Được rồi,” Lãnh chúa Sedgewick nói, người vẫn chưa ngồi xuống: “Cô Hill có phải là người phụ nữ cậu tiếp đãi đêm qua không? Cậu có thể cho cô ấy một chứng cứ ngoại phạm lúc bốn giờ sáng nay chứ?”

“Đợi một chút,” Jack nói. “Tôi muốn biết chính xác chuyện gì đang xảy ra.”

“Tôi đã nói với cậu,” Sedgewick nói: “Có một vụ cướp -”

“Trước đó cơ,” Jack xen vào. Chàng nhìn Ellie. “Cô đã làm gì ở Cung Điện Hoàng Gia vậy?”

Nàng không có ý định nói cho bất kỳ ai biết về sòng bạc, vì vậy nàng đã nói với chàng chính xác những gì nàng đã nói với những người khác. “Tôi đã nghe rất nhiều về Cung Điện Hoàng Gia vào ban đêm, tôi muốn được tận mắt nhìn thấy. Tôi không bao giờ tưởng tượng là nó sẽ nguy hiểm thế. Nếu ở đó không có cuộc bạo động, hẳn tôi đã về thẳng nhà.”

Nàng có thể thấy được câu trả lời của nàng đã không khiến chàng hài lòng, và hết sức nhẹ nhõm khi chàng chuyển câu hỏi sang một hướng khác. “Thứ bị lấy cắp chính xác là những gì?”

Lãnh chúa Sedgewick nhún vai và ngồi xuống. “Cardvale có thể nói với cậu về chuyện đó.”

Lãnh chúa Cardvale hớp lấy một ngụm cà phê trước khi đáp lại. “Kim cương của gia tộc Cardvale - đó là sợi dây chuyền đã ở trong gia tộc tôi qua bao đời và là thứ duy nhất thực sự có giá trị.”

Phu nhân của ông xen vào: “Thế còn nhẫn cưới của em thì sao? Tên trộm cũng lấy đi, chiếc nhẫn có viên ruby nhện vào vàng.”

Cardvale gật đầu. “Và một số đồ vật nhỏ hơn: cái ghim bạc với cái dấu ấn tượng trưng cho gia tộc Cardvale [*Crest: như là cái logo của gia tộc thời xưa*]. Còn gì khác không, Dorothea?”

“Một cái ví da với năm mươi đồng vàng!”

“Thế còn những tờ giấy bạc?” Jack hỏi.

Khi vừa đề cập đến tờ giấy bạc, Ellie ngồi thẳng người lên. Jack đang theo dõi nàng với một cái bữu môi đầy châm biếm. Chàng chắc đã biết đến cái túi xách của nàng nhồi đầy tờ giấy bạc. Chàng nghĩ là nàng đã ăn cắp chúng trước khi vụ cướp xảy ra sao?

Cardvale lắc đầu. “Chẳng có tờ giấy bạc nào cả.”

Sedgewick đã nói: “Chúng tôi vẫn đang đợi để nghe cậu xác định Cô Hill có phải là cô gái cậu biết với thân phận ‘Aurora’ không. Có phải cô ấy đã ở bên cậu vào đúng bốn giờ sáng hôm nay không?”

Bằng giọng uể oải, Jack trả lời: “Ồ, tôi không nghĩ chuyện này cần có gì để nghi ngờ, vì vậy mọi người sẽ phải tìm một nơi khác để bắt tên trộm.”

Ellie trở nên yếu mềm với sự nhẹ nhõm. Ít nhất nàng sẽ không bị kết tội cướp bóc hoặc mưu

toan giết người.

Giả thiết của Jack vẫn không xoa dịu được Phu nhân Sedgewick. “Đó có phải là lời giải thích duy nhất mà chúng tôi có được hay không? Cô Hill đã ở bên cậu khi có ai đó đột nhập và lấy cắp mất kim cương của Phu nhân Cardvale ư?”

“Người của tôi sẽ xác nhận lại thời gian nếu bà cần một nhân chứng khác.”

“Đó không phải là ý tứ của tôi.” Vòm ngực đầy đà của quý bà run lên sự hỗn loạn của cảm xúc. “Tôi muốn biết làm thế nào mà lại có máu trên chiếc áo choàng của cô ta.”

Jack trông có vẻ buồn chán. “Tôi không biết. Sao bà không đi hỏi Cô Hill nhỉ?”

Trong đôi lát, Ellie bối rối. Làm cách nào máu lại dính trên áo nàng sẽ tạo nên điều khác biệt gì? Điều quan trọng là nó không phải là máu của người hầu gái, không thể là máu của người hầu gái bởi nàng đã ở cùng Jack lúc kim cương bị lấy cắp. Khi tâm trí nàng tập trung suy nghĩ thì một làn sóng nóng rực lan tràn trong nàng. Máu trinh nữ - đó là điều họ đang nghĩ, cho dù họ đã quá té nhị để nói ra. Họ nghĩ Jack đã làm nàng hoen ố, và nếu Cardvale tin như vậy, ông có thể sẽ thách thức Jack đấu tay đôi.

Tay nàng siết chặt: “Tôi đã nói cho các người biết,” nàng nói quyết liệt, “mọi thứ đều rất thanh bạch. Có một cuộc bạo động. Lãnh chúa Raleigh đã cứu tôi và đưa tôi đến phòng của anh ấy. Anh ấy bị chảy máu. Đó là máu của anh ấy bị dính trên áo choàng tôi.” Nàng nhìn Jack. “Hãy nói với họ!”

Chàng quay lại nhìn biểu hiện khó hiểu trên mặt nàng. “Cô nghĩ điều đó sẽ tạo nên sự khác biệt gì? Cô đã nói hết rồi, và không một từ nào có thể lấy lại.”

“Tôi không muốn lấy lại bất cứ thứ gì tôi nói.” Giọng cô vẫn quyết liệt. “Điều duy nhất tôi muốn là rửa sạch tội danh của tôi. Tôi đã ở bên anh khi kim cương của Phu nhân Cardvale bị lấy cắp. Anh đã cứu tôi khỏi vụ bạo động. Chẳng có gì xảy ra cả. Tôi chẳng làm gì để phải xấu hổ.”

Cardvale đứng dậy. “Dĩ nhiên là cô không có, Ellie. Không ai tin cô đã làm làm gì cả. Nhưng cô phải thấy rằng cô đã bị tổn hại. Chỉ có một cách để khôi phục lại danh tiếng của cô. Cô và Lãnh chúa Raleigh phải kết hôn ngay lập tức.”

“A,” Jack nói: “Tôi đang thắc mắc khi nào thì chúng ta mới nói đến điều này.”

Bây giờ thì hy vọng về một cuộc liên kết đầy lợi ích giữa con gái bà và Lãnh chúa Raleigh bị tan nát, Phu nhân Sedgewick đã trở nên cay đắng: “Được thôi, tôi nghĩ đó là một trò tồi tàn cô đã dùng trên người Lãnh chúa Raleigh, để giả vờ là một loại phụ nữ, sau đó lại hoá thành một

loại khác. Tôi nghĩ cô đã thấy cơ hội của mình khi cô biết được Lãnh chúa Cardvale có mặt tại đây. Tất nhiên cậu ấy sẽ tận lực để làm mọi thứ được đúng lẽ cho cô.”(1)

(1) Ý là vì để bảo toàn danh dự cho cô chàng sẽ phải cưới cô ta.

“Lẽ tự nhiên thôi,” Cardvale trả lời. “Ellie là người bà con họ hàng.”

Ellie cảm thấy mình giống như thuyền trưởng của một con tàu, vừa thoát khỏi xoáy nước rồi chỉ để lại đám sấm vào một cơn bão nhiệt đới. Nàng đã không dự đoán được cái hiểm họa mới này vì người có tầng lớp và tài sản như Jack chẳng ai lại đi kết hôn với người không một xu dính túi chỉ vì họ là người bị tổn hại cả. Và sẽ không có ai yêu cầu chàng chuyện đó nếu người họ hàng của nàng không có mặt trong hoàn cảnh này. Là do quan hệ của nàng với Cardvale đã tạo nên sự khác biệt.

Nàng cầu khẩn Lãnh chúa Sedgewick, người đã luôn là bạn tốt của nàng trong quá khứ. “Ông làm ơn kêu họ ngừng lại trước khi nó vượt quá tầm kiểm soát?”

Ông lắc đầu. “Tôi không có tư cách để can thiệp. Cardvale là người đứng đầu gia tộc của cô. Ông ấy sẽ phải bảo ban cô. Tuy nhiên,” ông đứng lên, “tôi nghĩ cô và Lãnh chúa Raleigh cần một ít thời gian để làm quen với ý tưởng đó. Chúng tôi sẽ để nói chuyện riêng với cậu ta, được không?”

Cardvale trông có vẻ nghi ngờ. Phu nhân Sedgewick phản đối rằng bà ta vẫn muốn ở lại. Dorothea thì đòi cho ra lẽ bằng cách nào họ sẽ tìm lại số kim cương cho bà ta. Trong một cách điềm tĩnh, không chút nao núng, Lãnh chúa Sedgewick hướng dẫn họ ra ngoài.

Ellie ngồi ở đó, tập hợp lại những suy nghĩ của mình, trong khi Jack đến tú búp phê và rót cho mình một tách cà phê. Nàng không biết nàng nên bắt đầu bằng cách cảm ơn chàng khi chỉ nói ra vừa đủ để rửa sạch tội danh của nàng - bởi khoảng thời gian họ ở bên nhau đã không hoàn toàn thanh bạch - hay là nàng nên xin lỗi về cái yêu cầu lỗi bịch mà người bà con của nàng đã áp đặt trên cả hai người.

Có lẽ họ có thể có được một trận cười thoải thích về nó chẳng? Nàng nghe thấy tiếng lách cách của cái tách và cái đĩa để tách khi chàng đặt chúng xuống, và nàng nhìn lên chàng.

“Cô đáng được chúc mừng,” chàng đột nhiên nói. “Tôi đã nuốt phải mồi, cả móc câu và sợi dây thông do cô thả, nhưng lại không tưởng tượng nổi cô định câu tôi lên. Nhiều người đàn bà còn tốt hơn cô cũng đã thử - và thất bại. Cô thấy đó, Cô Hill, tôi đã là một người lão luyện trong việc tránh cái bẫy hôn nhân, không cần biết miếng mồi được xếp đặc khéo léo như thế nào.”

Lời chàng nói làm nàng sửng sốt. Đây là điều cuối cùng nàng mong được nghe phải. Thậm chí

cả người đàn ông với địa vị như chàng - không, là tính tự cao tự đại của chàng - phải thấy rằng nàng là nạn nhân của tình cảnh không kém gì chàng.

Trước khi nàng có thể trả lời, chàng tiếp tục: “Đừng giả vờ làm người ngây thơ với tôi, Aurora. Tôi đã nếm nụ hôn của nàng, nhớ không? Phải, và nhiều hơn nữa. Khi tôi cầu hôn với ai đấy, nó sẽ là với một người con gái có danh tiếng không chút tì vết nào.”

Nàng giận dữ. Lý do duy nhất để nàng hôn chàng là để lấy cái túi của nàng, giờ chàng hẳn đã đoán ra *[sai, nàng cũng đã hôn chàng trước khi ra về, hay là nụ hôn đó được xem như là làm việc thiện với một gã đang say tình?!?!- vy:P]*. Nàng muốn nổi cơn tam bành, quát mắng, tát văng cái nụ cười hoài nghi rớt khỏi mặt chàng. Những thứ chặn nàng lại là một cái giọng thì thầm trong đầu nàng, nhắc nhở nàng rằng nàng là con gái của papa.

Điều phải làm bây giờ là rời khỏi với tôn nghiêm của mình và cho chàng thấy chàng đã đánh giá sai nàng tệ hại như thế nào. Rắc rối là, nàng lại không có khí chất của bố, mà là của mẹ. Nàng sẽ rời khỏi với sự tôn nghiêm, nhưng chỉ sau khi nàng dạy tên ngu ngốc, vụng về, hống hách này một bài bài học đích đáng.

Che giấu những cảm xúc đang sôi sục phía sau nụ cười, nàng nói một cách tinh quái: “Thôi đi, Jack. Đây không phải là cách bắt đầu cuộc hôn nhân của chúng ta. Chúng ta hãy văn minh về chuyện này.”

Cơn giận dữ khiến giọng chàng trở nên khắt nghiệt. “Làm sao tôi có thể nói rõ ràng hơn? Tôi sẽ không lấy cô bằng bất cứ giá nào.”

Nàng nhìn xuống đôi bàn tay đang siết chặt của mình. “Anh có nhận ra rằng họ sẽ sa thải tôi không một chứng nhận không? Rồi tôi sẽ sống thế nào? Ai cung cấp cho tôi đây?”

Chàng cười một cách tàn nhẫn: “Đừng đóng kịch nữa, Cô Hill. Tôi thích cô hơn nhiều với thân phận Aurora.”

“A, nhưng không có Aurora nào cả. Cô ấy chỉ là một phần tưởng tượng của tôi mà thôi. Cô Hill phải tạo ra cách để cô sống còn trên thế giới này chứ.”

“Vậy thì tôi gợi ý là cô nên trốn đi với người bảo hộ hiện tại của cô! Tôi chắc rằng giờ thì cuộc sống của người đồng hành của các quý cô quá tẻ nhạt cho cô. Kể ăn xin không thể chọn bát canh.”

“Đại gia ‘hiện tại’ của tôi?” Trán nàng nhăn lại. Nàng nhớ, lúc đó, Lãnh chúa Denison đã trình ra ý tưởng nàng có người bảo hộ giàu có khi anh ấy nói với Jack bằng tiếng Pháp. Nàng phải dùng tất cả mọi sự kiểm soát của mình để không bắt đầu sùi bọt mép. “Và người đó đã có thể là ai?”

Cơ gò má chàng co giật: “Cô nói đi. Điều duy nhất tôi biết là chiếc túi của cô được nhồi đầy những tờ giấy bạc. À phải. Tôi đã nhìn thấy. Chứ không thì làm sao mà cô có thể kiếm được số tiền như thế nếu không phải là từ một người bảo hộ giàu có?”

Ngập ngừng nàng cố hiểu về mặt của chàng. Nàng có một ý niệm lạ lùng nhất là câu trả lời của nàng lại quan trọng đối với chàng. Sau đó ánh mắt đó của chàng biến mất, nụ cười châm biếm trở nên rõ rệt.

“Cô phủ nhận điều đó ư?” Chàng hỏi.

“Tại sao tôi lại phải phủ nhận? Nhưng anh thấy đó, Jack, tiền không có nghĩa gì nhiều đối với tôi. Tôi luôn mơ mình sẽ trở thành một... một nữ bá tước.”

Chàng nheo mắt nhìn về nàng, cân nhắc, đánh giá, như thể chàng không hoàn toàn chắc chắn phải hiểu ý của nàng là thế nào. Cuối cùng, chàng nói: “Sao cô biết tôi sẽ ở quán Café Anh?”

“Tôi không biết. Tôi đang đợi...” nàng nhá cho chàng một nụ cười hóm hỉnh khác: “đại gia của tôi thì anh lại đến cứu tôi. Điều đầu tiên nảy ra trong đầu tôi là - đây là một bá tước để mà tóm lấy. Nữ bá tước xứ Raleigh. Anh có thể tưởng tượng được nó có ý nghĩa gì đối với một cô gái nghèo khổ như tôi không? Tôi sẽ được ra mắt tại cung điện; tôi sẽ có địa vị hơn cả phu nhân của tử tước và những quý cô quý bà có phong hiệu kém hơn.” Nàng tiếp tục một cách say mê, “Giờ tôi có thể nhìn thấy điều đó.”

Chàng khô khốc nói: “Cô có trí tưởng tượng thật phong phú, nhưng thương thay, không có kiến thức phổ thông. Điều đó sẽ không bao giờ đến, nhưng tôi phải vỗ tay tán thưởng cho sự cố gắng của cô. Cô đã đi đúng nước cò *[play one's card right: đánh ra những lá bài một cách đúng cách để thắng cuộc]*.”

Lần này, nàng thật tâm mỉm cười: “Nếu anh biết tôi rõ hơn, Jack ạ, anh sẽ biết là tôi luôn xử lý những lá bài của tôi rất đúng đắn.”

Một nụ cười miễn cưỡng ẩn trên khóe miệng chàng. Chàng lắc đầu và khoanh tay trước ngực. “Nhưng cô đã bỏ qua một tiềm năng lớn lao hơn. Lãnh chúa Denison, người ở cạnh tôi trong quán café, là người thừa kế Hầu tước đấy.”

“Có lẽ anh sẽ đủ tốt để giới thiệu chúng tôi chẳng? Tất nhiên ý tôi là vị Hầu tước. Không phải người thừa kế của ông ấy.”

Chàng nhướng cao chân mày và nghiên cứu nàng trong giây lát. “Tôi đã nghĩ đúng về cô,” chàng chậm rãi nói, một cách suy ngẫm. “Cô có khiếu hài hước.”

Chuyện này đã kéo dài đủ lâu. Đã đến lúc phải ra đi với tôn nghiêm của mình. Khi nàng đứng dậy, chàng cũng làm theo. Nàng đã cố tạo ra một tiếng cười giòn trầm thấp trong cổ họng: “Đừng lo, Jack ạ. Anh được an toàn và bạn của anh cũng vậy. Anh thấy đó, tôi không phải là loại phụ nữ để kết hôn. Tôi yêu tự do của tôi quá nhiều. Anh không cần phải lo lắng về Cardvale. Tôi sẽ làm mọi thứ đúng đắn với ông ấy.”

Chàng im lặng, nhìn nàng khi nàng chỉnh lại cái chiếc áo. Khi nàng quay đi, chàng nói: “Cô sẽ nói gì?”

“Ồ, rằng anh đã đề nghị kết hôn và tôi đã khước từ. Sau đó tôi sẽ trốn đi với đại gia của tôi và sống hạnh phúc suốt đời. Tạm biệt, Jack. Tôi mong anh luôn được sống tốt.”

Nàng đã tới trước cửa khi chàng gọi: “Aurora!” ra lệnh cho nàng dừng lại.

“Gì thế?”

Thư giãn, đôi mắt đen huyền của chàng loé lên với vẻ thích thú, chàng nói: “Nếu một đại gia là điều cô muốn, không cần tìm đâu xa xôi. Tôi nghĩ chúng ta sẽ rất hợp với nhau.”

Sự công kích đã lên vào bên trong lớp vỏ phòng bị của nàng và tìm được một mục tiêu chàng chưa bao giờ dự định đến. Lòng kiêu hãnh đã giữ đầu nàng ngược cao và tính khí nàng được bình tĩnh. Nàng bật tiếng cười một cách đáng được khen: “Aurora sẽ không hợp với anh đâu, Jack ạ. Nàng thông minh, là một phụ nữ có văn hoá. Điều duy nhất anh biết là đấu súng và cười ngửa. Anh, trên thực tế là chả biết gì cả. Anh sẽ trở nên mù tịt thôi.”

Trên sự chà đạp bề mặt ấy, nàng rời khỏi phòng và ráng để kèm chế để không phải đóng sầm cánh cửa phía sau mình.

Sự quan tâm cấp bách nhất của nàng là Robbie. Khi nàng thu xếp đồ đạc, nàng cố ngăn những cơn ớn lạnh bằng cách tập trung vào cách chị em nàng sẽ phải xoay sở sau này. Chỉ có một điều được chắc chắn, là nàng không thể ở lại ở Paris được nữa. Nàng không thể đối mặt với những tiếng cười khiêu khích và những cái nhìn soi mói của những kẻ tin nàng là một người đàn bà lang chạ, và câu chuyện phóng túng của nàng nhất định sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Chỉ còn lại vấn đề là nàng làm sao để kiếm sống.

Aurora không bao giờ có thể là giải pháp lâu dài cho vấn đề của họ. Vì sự thanh thản trong tâm hồn, nàng không thể tiếp tục hồi sinh Aurora mỗi lần nàng gặp phải hoàn cảnh khôn khó. Nàng sẽ phải tìm một công việc khác và nhấn mạnh với Robbie rằng cậu ấy phải quay về đại học để tự chuẩn bị đi làm. Khi việc Robbie được giải quyết, nàng sẽ cảm thấy yên tâm hơn.

Cơn ớn lạnh kẹp chặt nàng đã bắt đầu tan đi. Robbie là lẽ sống của đời nàng, hoặc, ít ra là,

cậu ấy khiến sự tồn tại của nàng có ý nghĩa. Cậu ta dễ thương nhưng khó dạy. Đó là điều xảy ra khi các cậu bé không có cha để bảo ban họ.

Nàng phải quật cường vì lợi ích của Robbie.

Chẳng bao lâu sau nàng đã thu xếp mọi thứ. Sau đó, có cuộc phỏng vấn không thể tránh được, trước tiên với người chủ của nàng, rồi với Lãnh chúa Cardvale. Nàng lịch sự, kín đáo, và kiên quyết.

Nàng sẽ không kết hôn với Lãnh chúa Raleigh. Nàng sẽ không tiếp tục ở lại Paris, cho dù là chỉ một ngày. Mong ước duy nhất của nàng, nàng đã bảo họ, là trở về Anh nơi nàng có bạn bè sẽ giúp nàng cho đến khi nàng ổn định lại cuộc sống.

Chỉ có các quý ông cố lung lay ý định của nàng. Cardvale chính hiện thân của lòng tốt. Nàng có thể có một căn nhà nông thôn ở Hampstead, ông nói, cho đến khi nàng tìm được việc làm khác. Mà nàng thì không hề bị cám dỗ vì đã dự biết Dorothea sẽ nghĩ sao về chuyện ấy.

Các bà nói rất ít, nhưng ánh mắt vẫn để lộ ra ý nghĩ của họ. Họ nghĩ rằng nàng là người đàn bà lang chạ và đã có ngay những gì nàng đáng bị. Khi nàng hỏi thăm về Harriet, nàng được báo rằng Harriet đã bị cảm lạnh và phải ở lại trong phòng. Đó là sự cắt đứt tàn nhẫn nhất.

Cuộc phỏng vấn cuối cùng của nàng là với một cảnh sát Pháp có một giọng mềm mại, ông đã chất vấn nàng về chứng cứ ngoại phạm của nàng. Cardvale đã ở đó để dàn xếp mọi chuyện. Khi ông có hàm ý rằng Lãnh chúa Raleigh là người bà con thì mọi thứ đã khá hơn. Sau đó, nàng được thả tự do.

Một phu xe được thuê để đưa nàng tới Calais. Sẽ không có ai hộ tống nàng ngoại trừ người phu xe, nhưng, như nàng đã chỉ ra, người hộ tống không cần một người hộ tống. Sau đó nàng trở về phòng mình để chờ cỗ xe thuê của nàng đến.

Ở đây nàng để vẻ bề ngoài giả tạo - rằng nàng là một phụ nữ có thể tự chủ cuộc đời mình - được thả lỏng đôi chút. Nàng cảm thấy hoàn toàn lạc loài và chẳng có lấy một người bạn. Bạn bè nàng đã ám chỉ ở Anh không hề tồn tại. Không thể trách ai. Đó là do nàng cứ phải di chuyển đó đây từ người chủ này sang người chủ khác, không bao giờ định cư ở một chỗ lâu dài. Và một người không thể làm bạn với người chủ, mặc dù vài người trong số họ đã tốt bụng hơn những người khác.

Hàng ngàn phụ nữ cũng ở cùng vị trí tương tự như nàng - nữ gia sư, người hộ tống, người đồng hành của các quý nàng quý bà. Thật buồn não ruột. Thật đáng sợ. Nếu chị em nàng không thể tìm được việc làm, bọn họ sẽ có rất ít lựa chọn. Sự ám ảnh của ngôi nhà tế bần luôn ẩn hiện đâu đó.

Cardvale giúp nàng lên xe ngựa và trước khi nàng có thể chặn ông lại, ông đã để cái ví da to vào bao tay nàng. Nàng biết trong đó có đầy những đồng tiền vàng. Sau đó ông ra lệnh cho những phu xe đánh ngựa xuất phát.

Họ chưa đi được bao xa thì nàng bắt họ dừng lại. Nàng có chút chuyện phải làm, nàng đã bảo họ, và cho họ hướng đến Khách sạn Meurice. Nàng định đến đó đón em trai nàng, và có thể cũng đón Milton, trả hết nợ cho tên cho vay, và để tất cả bọn họ an toàn trở về nhà bên Anh.

Có một cú sốc khác đang chờ nàng ở khách sạn. Robbie đã bị đâm vào vai khi có cuộc đánh nhau náo loạn nào đó xảy ra mà cậu lại dính líu vào, trong cuộc liên hoan của năm mới.

Dù sao đi nữa, đó là câu chuyện do cậu ta kể, và tất cả các câu hỏi của nàng chỉ được đáp lại bằng đôi mắt mở thao láo vô tội, làm nàng thắc mắc rằng cậu đang giấu nàng chuyện gì. Nàng không nỡ lòng mắng cậu ta, nhất là sau khi nàng có cuộc phiêu lưu khinh suất của riêng nàng với Jack.

Milton đã đến ngay sau đó, và khi cậu bắt đầu xin lỗi về việc để nàng lại không ai hộ tống đêm trước, nàng vẫy tay bảo cậu im lặng. Rồi nàng liên hệ tới lý do riêng của nàng, chỉ đưa ra những chi tiết mơ hồ, giải thích tại sao nàng phải rời Paris.

Họ cũng háo hức để rời khỏi như nàng, nhưng nàng lo cho Robbie. Cho dù vết thương của cậu đang lành lại, và cậu đã khám bác sĩ, nhưng cậu trông không đủ khỏe để di chuyển. Nỗi lo âu của nàng bị bác bỏ. Cả hai người họ đều đã chán ngấy với Paris, Milton nói, và muốn quay lại đại học Oxford, háo hức trở lại với việc học của họ.

Đưa Robbie trở lại Oxford là một lý lẽ có thể thuyết phục được nàng.

Trong khi nàng giúp Robbie thu xếp hành lý, Milton bỏ đi với tiền thắng cược của Aurora để trả dứt nợ. Ba mươi phút sau, ba người họ đã lên đường, nhưng trong cỗ xe là một nhóm người u ám. Mọi người đang đắm chìm trong suy tư của cá nhân mình.

Chương 6

Tin tức về chuyện nhục nhã của Ellie đã sớm lan truyền giữa những du khách người Anh. Không ai tin rằng Lãnh chúa Raleigh đã đề nghị chuyện hôn nhân với nàng vì nàng chỉ là một người đồng hành. Họ thêm khát tất cả những chi tiết gian dâm, nhưng Ellie đã rời khỏi Paris và Jack thì cứng miệng như đá hoa cương vùng Aberdeen, và họ bị bỏ mặc để tự suy đoán.

Trí tưởng tượng của họ đã vượt xa tầm kiểm soát vì đã được hỗ trợ và tiếp tay bởi những cái nhìn đen tối và những gợi ý lệch lạc của hai Phu nhân Sedgewick và Cardvale.

Về phần Jack, Paris đã mất đi ánh sáng huy hoàng của nó. Chàng lấy làm kinh tởm khi thấy rằng chàng bị săn đón hơn bao giờ hết, trong khi tính cách của Ellie đã bị xé tan nát. Lúc ấy chàng đã thấy rằng mình đã đánh giá sai về nàng. Nếu nàng thực sự muốn gài bẫy chàng, nàng đã phải kiên trì, gào thét bị cưỡng gian, yêu cầu Lãnh chúa Cardvale bảo vệ danh dự của nàng. Nhưng nàng đã không làm gì cả. Chỉ trong một vài giờ, nàng đã thu xếp hành lý và lên đường trở về quê nhà tại Anh. Tất cả mọi người đều bị sốc trước sự khởi hành đột ngột của nàng, và không ai nhiều hơn chàng.

Trong suốt tuần sau đó, những suy nghĩ về Ellie cứ luẩn quẩn trong óc chàng. Chàng biết những gì mọi người đang bàn tán và những ngòi bút đang bận rộn đưa những câu chuyện về vụ xì-căn-đan này sang cái English Channel [*để truyền về Anh quốc*] [*English Channel là con kênh giữa đế quốc Anh và Âu châu*]. Cho dù chàng nói gì cũng không tạo được sự khác biệt. Người ta thích nghĩ về cái khả năng xấu nhất.

Chàng có lẽ sẽ bắn khoăn hơn nếu chàng không biết nàng đã gom đủ tiền để tự nuôi bản thân cho tới khi vụ xì-căn-đan này lắng đọng. Nhưng số tiền đó ở đâu ra? Câu hỏi đó cứ quấy rầy đầu óc chàng, cũng như cái bí mật tại sao nàng lại đóng vai Aurora.

Chàng bỏ qua dòng suy nghĩ là có một đại gia nào đang chờ sẵn một bên [*trong kế hoạch B*]. Nếu thực sự như vậy, nàng hầu như không cần quay trở lại khách sạn với cuộc sống cũ của nàng. Chẳng có gì ở đó chờ nàng ngoài cuộc sống lao dịch.

Điều khiến chàng ngạc nhiên là chàng đã không nhìn thấy nét tương đồng giữa Aurora và Cô Hill cho tới khi chàng được gọi tới khách sạn để hỗ trợ chứng cứ ngoại phạm của nàng. Và chàng đã nên thấy được nó. Họ có cùng những đường nét đặc trưng, cùng một cái miệng y khuôn, và đôi mắt biết nói thật nhiều mà không cần phải thốt nên lời. Sự khác biệt là những thông điệp không nói lên [*ngôn ngữ của cơ thể*] của Aurora thì có vẻ gợi tình một cách kỳ lạ. Còn của Cô Hill thì ngọt như dấm. [*cái nì là nói móc à: P - Mèo*]

Có thể là nàng có nguyên nhân. Chàng thoát khỏi [sự kiện này] mà không bị một chút trầy xước, trong khi nàng đã phải trả giá nặng nề cho sự khinh suất của mình, mặc dù nó khá vô tội [*ngây thơ*]. Chàng ước sao chàng có thể khiến hiện trạng trở tốt hơn, nhưng e rằng những gì chàng cố nói hoặc làm sẽ khiến cho mọi việc càng tệ hại hơn.

Chàng quyết chí là sẽ không làm gì hết sau khi suy nghĩ kỹ, chàng hết sức ngạc nhiên khi thấy bản thân mình thì muốn làm điều ngược lại.

***

Vào cái ngày trước khi họ rời Paris, trong lúc đang tản bộ trong công viên Bois de Boulogne, Jack đã giải bày những suy nghĩ của mình với Ash. “Cho nên chúng ta tới Luân Đôn”, chàng nói: “tôi nghĩ là tôi nên đến thăm cô ấy để bảo đảm rằng cô ấy vẫn ổn. Cậu không cần phải nhìn tôi như vậy. Tôi cũng sẽ làm bấy nhiêu cho người làm vườn hoặc là quản gia của tôi nếu tôi cảm thấy mình đã có phần gây ra sự suy sụp của họ.”

Giọng của Ash thật ngạc nhiên: “Chuyện gì khiến cậu nghĩ đến việc này?”

Jack đá một viên sỏi làm nó lăn lạch cạch dọc trên lối đi. “Như tôi đã nói, tôi cảm thấy có trách nhiệm”

“Để nó đấy cho Cardvale. Là người thân gần nhất của cô ấy, ông ta nên chiếu cố đến lợi ích của cô ấy.”

“Đó chính là điều cần nói. Theo như tôi thấy, ông ta không có vẻ quan tâm gì cả, ngoại trừ việc nói vài câu sáo rỗng vô nghĩa để đầu óc ông được thanh thản.”

Và điều đó khiến chàng khó chịu. Phải có ai đó cảm thấy có trách nhiệm với nàng. Nếu chàng là người họ hàng thân thích nam gần nhất của nàng, chàng đã thách đấu với Jack Rigg.

Ash lắc đầu. “Hãy để yên mọi chuyện. Đó là lời khuyên của tôi. Hơn nữa, chẳng phải cậu đã nói túi xách của Aurora có đầy tiền hay sao? Tôi nghĩ là nàng biết cách tự chăm sóc bản thân.

“Cậu đã không nói cái gì khác ngoài những thứ tôi đã tự nói với bản thân. Tôi mong là cậu nói đúng. Nhưng nếu cậu nói sai thì sao? Để tâm hồn tôi được bình yên, tôi sẽ phải đi tìm hiểu.”

“Trong trường hợp đó, tôi sẽ không cố can ngăn cậu nữa. Nhưng cậu định tìm cô ấy thế nào? Không phải là qua gia đình Cardvale hoặc gia đình Sedgewick chứ?”

“Không. Họ có thể suy nghĩ sâu xa về mục đích của tôi nhiều hơn dự định”

“Vậy hỏi ai bây giờ?”

Jack nhớ lại buổi khiêu vũ tại đại sứ quán và ngài đại sứ đã ép chàng mời Cô Hill khiêu vũ. “Ngài Charles Stuart có vẻ hiểu biết về gia đình này khá rõ ràng. Nếu có ai biết nơi hạ lạc của cô ấy, đó chính là Ngài Charles.”

Ash nheo nheo mắt nhìn bạn mình một cách suy đoán. “Điều này có nghĩa là anh sẽ không chấp nhận lời mời của Brand để tới sân bắn tại trại săn của anh ta?”

Brad Hamilton là thành viên thứ ba của cái hội huynh đệ của họ [*fraternity: hội huynh đệ thường có tại các đại học vs sorority: hội tỷ muội*]. Đã có một thời gian mà ba người họ không thể tách ra, nhưng cuộc chiến đã làm thay đổi tình trạng đó, cuộc chiến và quyết tâm vững chắc của Brand đã biến chính anh thành một lực lượng kinh hồn trong thế giới truyền thông.

Anh ta hiếm đình chỉ công việc xây dựng cái đế quốc nho nhỏ của riêng anh, nhưng anh ta luôn có cách trốn ra trong một hoặc hai tuần để đi săn bắn tại Leicestershire để hội ngộ với bạn bè.

“Không. Chuyện này chỉ mất vài ngày thôi. Tôi vẫn có đủ thời gian để đến chỗ Brand”

“Ummm. Cậu thì nói vậy, và tôi biết là cậu nói thật lòng, nhưng những chuyện này thường có cách để tháo gỡ. Hãy cẩn thận đường đi nước bước của cậu, đó là đó là điều duy nhất tôi nói. Đừng để bị rơi vào một **cạm bẫy hôn nhân**.” [*Hơ hơ*]

“Cậu làm như là tôi sẽ bị.”

***

Chàng đã không chắc là chàng có được hoan nghênh tại đại sứ quán, và đã ngạc nhiên một cách dễ chịu khi chàng chỉ phải chờ mười phút trước khi một tùy viên đưa chàng tới văn phòng riêng của Ngài Charles. Ông ta không nồng nhiệt chào đón chàng, nhưng cũng không lạnh lẽo như chàng đã tưởng, nhất là khi ngài đại sứ là bạn của Cô Hill, đúng hơn là bạn của gia đình nàng.

Không một lời sáo rỗng nào cả. Sau khi vẫy tay mời Jack ngồi vào chiếc ghế phía đối diện của cái bàn lớn của mình, ngài đại sứ nói: “Tôi đang hy vọng được nói với cậu vài lời trước khi cậu rời Paris. Và trước khi cậu hỏi điều gì, vâng, tôi biết chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và Ellie. Cardvale đã nói với tôi”. Ông dựa lưng vào ghế, những đầu ngón tay đầu vào nhau, và tạo ra những tiếng tặc lưỡi khi ông lắc đầu. “Jack, tôi đã nghĩ tốt hơn về cậu.”

“Vậy sao.” Jack kiềm chế sự khó chịu đối với sự tự phụ của Ngài Charles, nhưng miệng

chàng giãn ra. “Tôi không nghĩ là Cardvale đã kể với ông toàn bộ câu chuyện.”

“Chuyện gì-Ellie bé nhỏ đó đã ăn vận như một người phụ nữ từng trải và dấn thân vào một cuộc phiêu lưu nho nhỏ?” Ngài Charles cười giòn. “Cậu nên biết hơn ai hết, cô bé đó có một tính khí liều lĩnh mạnh mẽ. Đây không phải là lần đầu cô ấy khiến cậu bị lạc ối, và tôi được nghe chuyện này từ dì của tôi, và dì nghe được từ bà nội cậu.”

Sự im lặng lan tỏa. Mọi tiếng động trong căn phòng biến mất khi Jack cố hiểu những điều ngài đại sứ đã nói với chàng. Cuối cùng, lún sâu trong ghế, chàng nói, “Ông có lẽ nhầm tôi với ai đó. Tôi cam đoan rằng tôi chưa hề gặp Cô Hill trước khi ông giới thiệu chúng tôi tại vũ hội của đại sứ quán”

“Ý cậu là...” Ngài Charles lắc đầu. “Tôi đã chắc rằng cậu đã nhận ra cô ấy.”

“Không. Cô ấy là ai?”

“Cha cô ấy từng là giáo sư dạy kèm cho anh một thời gian - Tiến sĩ Austen Brans-Hill? Ellie là con gái ông ấy.”

“Cô Hill là Ellie Brans-Hill?” Chàng sững sốt.

“Vậy là cậu còn nhớ đến cô ấy.”

Điều mà Jack nhớ được là một gia đình rất khác thường, rất “điên” như kiểu bà chàng nói, như thể họ đến từ một thế giới khác. Ông bố chẳng bao giờ nhớ buộc dây giày, nhưng lại lừng danh bởi sự uyên bác của ông ta. Ông dành hàng giờ trong phòng sách, mải mê những tiểu từ không rõ nghĩa trong ngôn ngữ Hi Lạp, chả biểu trưng cho cái gì, và nhiệt tình dành hàng giờ nói chuyện với bất kì ai đã tỏ ra có chút hứng thú.

Chàng đã có một quy luật để rút lui nhanh chóng khi người cha xức bắt đầu chủ đề yêu thích nhất của ông.

Người mẹ thì lại là một người phụ nữ đặc trưng không kém trong quyền lợi của riêng bà. Chàng nhớ bà là một người phụ nữ thanh tao mà chẳng có điều gì có thể khiến bà bối rối, trôi nổi quanh khu vườn thảo mộc của bà trong chiếc áo vải muslins màu nhạt và đôi giày ống da bền chắc. Bà quá ngây thơ để tốt cho bản thân, và thường bị lợi dụng.

Chàng không bao giờ biết ai sẽ ngồi cạnh chàng vào bữa tối - một kẻ ăn xin, một cô phục vụ đã bị sa thải vì lối sống phóng túng, một gia đình bị đuổi khỏi nhà bởi vì không trả nổi tiền thuê. Cái danh sách đó là bất tận.

Rồi còn có Ellie. Một halfling [*một con người bé nhỏ chỉ lớn cỡ nửa người thường được hu*

cầu trong các thần thoại], một đứa nghịch ngợm, một trẻ-con-phụ-nữ sớm sành đời và đã luôn phiên làm chàng bề mặt bởi kiến thức về các tác phẩm kinh điển đã vượt xa so với chàng - và không phải nàng thích hồng hách với chàng- và cũng là người thử thách sự kiên nhẫn của chàng đến cực hạn bằng cách cố quyến rũ chàng. Và không hẳn nàng hiểu nàng đang làm gì. Với nàng, đó chỉ là một trò chơi.

Tình tiết mà Ngài Charles nói đến đã chứng minh điểm này. Chàng đã nhận những bức thư ám áp nhất, ẩn danh, mà chàng đoán là từ bà góa phụ, con gái của chủ cối xay. Becky là tất cả mà một cậu thiếu niên mười bảy tuổi đầy kích thích và đang háo hức muốn được mất đi cái trinh tiết của mình, và có thể mong sẽ gặp phải.

Nhưng cuối cùng khi chàng gặp được người phụ nữ bí ẩn trong nhà kho của người làm vườn đằng sau những mảnh đất trồng rau, là Ellie đang đứng đó đợi chàng. Có lẽ chàng đã khiến cho lưng nàng phải bị đập nếu nàng đã không thả con chó của nàng ra đuổi chàng.

Làm thế nào mà bà nội chàng lại được biết về chuyện này?

Ellie Brans-Hill là Ellie Hill. Ellie Hill và Audora. Giờ thì chàng đã thấy được.

Và nàng vẫn còn láu cá với mấy trò cũ.

Chàng nhìn vào ngài đại sứ. “Tại sao cô ấy lại đổi tên?”

“Tôi đoán là bởi cô ấy nghĩ một cái tên có dấu nối ở giữa là quá trang trọng cho một người đồng hành.”

“‘Một người đồng hành’!” Ellie Brans-Hill! Tôi thật kinh ngạc. Cô gái bé nhỏ mà tôi biết thật quá bướng bỉnh, quá độc lập để vừa vào cái khuôn đó.”

Điều không làm chàng ngạc nhiên là Ellie đã bị buộc phải kiếm sống. Bố mẹ nàng là những người tốt bụng, đáng hoàng, nhưng họ quá rộng rãi với bất kì ai, trong khi họ nên giữ gìn chút ít mà họ có cho tương lai của Ellie.

“Tiền sĩ Brans-Hill”, chàng nói, “đã nên làm tốt hơn cho Ellie”.

Ngài Charles đang rót rượu mạnh ra hai chiếc ly từ chiếc bình mà ông lôi ra trong ngăn kéo cuối cùng của bàn viết. “Austen đã không để Ellie với không một xu dính túi nếu đó là điều cậu nghĩ. Hàng năm đều có một khoản trợ cấp nhỏ cho cô ấy, và một ít cho việc học hành của Robbie”.

Ông đưa cho Jack cốc rượu sherry. “Đó là nơi số tiền đó đã được dùng - người con trai. Tất nhiên, cũng có các học bổng từ nhà thờ nhưng nó không đủ để cung cấp cho những chi phí của

Robbie. Nên Ellie phải lo phần còn lại.”

“Robbie?” Jack suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu. “Tôi đã quên mất cậu ta. Cậu ta chỉ là đứa con nít khi tôi sống tại nhà thờ. Hiện cậu ta ở đâu?”

“Đó là chuyện mà tôi muốn nói với anh.”

Ngài đại sứ chỉnh tư thế ngồi trong chiếc ghế một cách thoải mái hơn và dành một giây lát để thu thập ý tưởng của mình. Jack như cảm thấy bầu không khí ấm áp hơn. Chàng nhăm nháp ly rượu và chờ Ngài Charles bắt đầu.

Ngài Charles nói: “Chỉ mới sáng nay, tôi đã được thông báo, bởi phép lịch sự của nhà cầm quyền Pháp, rằng một công dân nước Anh, Robert Brans-Hill, bị tình nghi sát hại một nữ diễn viên tại nhà hát Théâtre Francais trong Cung Điện Hoàng Gia.”

Jack cảm thấy sốc toàn thân bởi từng chữ của ngài đại sứ. Khi cơn sốc dịu đi, chàng nói một cách dứt khoát: “Không ai có thể thuyết phục tôi rằng con trai của Tiến sĩ Brans-Hill cố ý sát hại bất kỳ ai.”

Ngài Charles mỉm cười. “Tôi đồng ý với cậu. Giờ thì uống rượu đi trong khi tôi kể cậu biết tình trạng là như thế nào.

Đó là một câu chuyện quen thuộc - một người đàn ông trẻ, không hơn gì một thiếu niên, đã rẽ lối từ con đường thẳng-và-hẹp được vẽ ra bởi bố mẹ và sau đó bởi chị gái, khi không bị kiềm chế, xả láng trong tất cả các lạc thú phóng đảng mà Paris tiêu biểu.

“Một thanh niên vô lại,” Ngài Charles nói với đầy cảm xúc: “nên bỏ thời gian nghiên ngẫm những cuốn sách của cậu ta ở Oxford, chứ không phải sa đọa khắp Âu châu. Chuyện đã được biết là khoảng một tháng trước Robbie đã tới Paris, và trong vài tiếng khi cậu ta vừa tới, cậu ta đã đến dự tới chương trình biểu diễn tại nhà hát Théâtre Francais, nơi cậu ta đã say mê một trong những ngôi sao sáng chói nơi đây, Louise Daudet.”

Jack gật đầu. “Tôi nhớ đã đọc về điều này. Vụ án mạng xảy ra, đâu, khoảng hai tuần trước? Tại sao họ lại để lâu thế rồi mới báo cho ông biết?”

Ngài đại sứ nhún vai. “Tôi có ấn tượng rằng họ có nhiều trường hợp quan trọng hơn cần giải quyết, và các cô diễn viên thì không được xếp hạng cao lắm so những công dân Pháp không ăn chơi và chăm chỉ siêng năng. Tôi thì tất nhiên không có quyền hạn gì với cảnh sát Pháp. Chỉ vì Robbie là công dân Anh nên họ mới thông báo với tôi.”

Jack bối rối. “Tại sao họ nghi ngờ cậu ta? Chẳng có gì là bất thường khi một thanh niên làm những chuyện ngu ngốc trước các cô vũ công và diễn viên của nhà hát opera. Tôi cũng đã có

phần lỗi của mình khi tôi còn là một cậu trai mới lớn. Đó không có nghĩa gì cả.”

“A, nhưng điều này lại không bình thường. Cậu thấy đấy, trong đội ngũ của những người hâm mộ, Cô Dauder đã chọn cậu ta [*Mlle. hoặc mademoiselle: tiếng Pháp chỉ Cô như Miss của tiếng Anh*], một chàng trai trẻ người Anh nghèo xơ xác làm người yêu của mình. Cậu ta xuất hiện ở nhà hát mỗi tối. Chuyện tình của họ chả có gì là bí mật.”

“Ông chắc đang nói đùa!” Jack kêu lên. “Tôi đã đọc báo. Louise Daudet đang ở trên đỉnh cao sự nghiệp. Cô ấy được săn đuổi dữ dội. Làm sao cô ấy chọn một thanh niên non nớt như vậy làm người yêu được chứ?”

Ngài Charles nhún vai. “Ai mà biết được? Dù sao cũng vậy, sự hứng thú của cô [với cậu ta] đã không lâu dài. Cô ấy đã nói với người quản lý của cô rằng cô muốn giải nghệ và sẽ sống tại nước ngoài. Người quản lý đã làm tất cả những gì có thể nhưng không lay chuyển được cô ấy. Khi ông ấy hỏi có phải cô ấy định đi cùng Brans-Hill [Robbie] hay không, cô đã cười vào mặt ông ta. Có một người khác đã thay thế vị trí của Robbie trong lòng cô ấy, một người đàn ông lớn tuổi hơn, nhưng cô ấy không nói là ai.”

“Và nhà cầm quyền nghĩ là cậu bé đã phát hiện ra chuyện này và giết chết cô trong một cơn ghen tuông? Tôi không tin. Vậy cậu ta đã nói gì?”

Ngài Charles nhún vai lần nữa. “Không thể tìm thấy cậu ấy. Điều tôi được biết là sau vụ giết người, Robbie được một bác sĩ trong bệnh viện địa phương chữa trị bởi bị một vết dao đâm mà cậu ấy nói là bị trong một vụ đánh nhau. Nghe tôi này, còn có những điều khác. Việc càng có vẻ tồi tệ với cậu ấy là Cô Daudet có vẻ như đã trải qua một cuộc vật lộn trước khi cô ta bị đâm đến chết. Một cái ghế bị lật úp, có máu dính trên tường. Nhưng không tìm được con dao, có lẽ kẻ sát nhân đã cầm nó theo.”

“Điều này không có nghĩa là gì”. Jack nói. “Chuyện đó không đặt Robbie tại hiện trường của hung án.”

“Tôi biết, nhưng tệ ở chỗ là cậu ấy dường như đã lần trốn.”

Jack suy nghĩ một lát rồi nói: “Liệu cậu có tìm sự giúp đỡ từ Ellie không?”

“Có nhiều khả năng, nhưng cô ấy không có ở đây và vì thế chúng ta không hỏi được”.

“Thế còn Cardvale? Liệu Robbie có đến nhờ vả ông ấy không?”

Ngài Charles trả lời một cách khô khốc: “Tôi thấy rằng anh không theo dõi cuộc sống của thế hệ trẻ nhà Brans-Hill từ khi cha họ qua đời. Tính tình Cardvale thì cũng được, nhưng cô phu nhân lại là một người xấu tính. Vừa mới lấy Cardvale thì bà đã gần như tống cổ họ ra khỏi

nhà.

Ở đó chả còn tí tình cảm gì cả, nên cậu có thể thấy, Robbie có thể trở thành nghi phạm lớn nhất trong vụ trộm kim cương của Cardvale. Cho tới giờ, nhà chức trách vẫn chưa biết được mối liên hệ giữa cậu ấy với Ellie, nhưng một khi biết được, họ có thể liên tưởng đến cái gì, và cô ấy cũng có thể sẽ bị buộc tội.”

Tất cả những gì trong Jack đều chối bỏ kiểu lí luận này. Hiển nhiên là có điều bí ẩn phức tạp trong chuyện này và nó lại tạp hơn cả những gì chàng nhận biết, nhưng không gì có thể thuyết phục chàng rằng người con gái chàng biết từ cái mùa hè xa xưa trước lại có thể dính dáng vào một hành động phạm tội.

Ngài đại sứ tiếp tục: “Cậu không thắc mắc nghi ngờ tại sao tôi lại nói với cậu những chuyện này sao. Sự thật thì tôi nghĩ là Robbie đã cầu viện Ellie. Tôi nghĩ là cô ấy đã đưa cậu ấy thoát khỏi nguy hiểm khi cô ấy rời Paris. Có lẽ hiện giờ họ đang ở Anh, không bận bẻ và cô độc. Những trách nhiệm của tôi giữ chân tôi ở đây, bằng không thì tôi đã tới với họ”.

Một cảm giác lắng chìm ngự trị trong đáy lòng của Jack. Chàng biết rõ chuyện này dẫn đến đâu. Ngài đại sứ muốn chàng bảo vệ cho cả Ellie lẫn Robbie khi chàng trở về. Điều này phức tạp hơn nhiều so với điều chàng dự tính. Nó không còn đơn giản là đi xem qua người phụ nữ chàng hầu như là không biết.

Chàng ngả người về phía trước trong chiếc ghế của chàng. “Về phần pháp lý của vị này thì thế nào?”. Chàng nói. “Robbie có thể bị buộc phải về Pháp để xét xử nếu đến nước đó?”

“Rất có khả năng, nhất là trong những thời điểm nhạy cảm này, khi chúng ta đang cố chứng minh với người Pháp rằng chúng ta là bằng hữu.”

“Nhưng cậu ấy là công dân Anh. Điều này không có tạo nên sự khác biệt nào sao?”

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì, rằng Wellington là chỉ huy quân đội nơi đây và có thể quyết định số phận của Robbie. Nhưng liệu ông ta có chọn can thiệp vào chuyện này không thì vẫn còn trong vòng tranh luận. Gác những thứ ấy sang một bên, cậu bé không thể cứ sống cả đời trong ám ảnh của điều ô nhục này. Cậu ấy phải rửa sạch tội danh của mình.”

Ngài Charles đặt ly của ông xuống, và để những ngón tay vẫn còn đầu vào nhau xuống mặt bàn. “Đừng tỏ ra ảm đạm như vậy. Còn có những nghi phạm khác ngoài Robbie - ví dụ như người yêu kia của Louise Daudet, người mà đã muốn đưa cô ấy ra nước ngoài. Ngoài ra còn có người phụ trách hóa trang của cô ấy, là một người phụ nữ trẻ tên Rosa và cũng giống như Robbie đã biến mất không dấu vết. Có thể có những người khác.

Nhưng cũng như nhau thôi, tôi cảm thấy Bertier - ông là cảnh sát trưởng - đã quyết tâm cho

rằng cậu bé có tội. Tôi không thấy ông ta nỗ lực truy lùng các nghi phạm khác. Tuy nhiên, tôi có lực lượng riêng có thể điều tra vụ này, tất nhiên là phải kín đáo. Nhưng tôi cần biết những gì mà chỉ riêng Robbie mới có thể nói. Tôi cần ai đó để thẩm vấn cậu ta, một người biết rõ về gia đình họ, một người như cậu, Jack.”

“Nói thì dễ” Jack đáp. “Và với tất cả sự kính trọng, thưa ngài, tôi không nghĩ ngài hiểu chuyện đã xảy ra giữa tôi và Ellie”

“Thật vậy?” Ngài Charles ngồi sâu vào ghế. Sự ám áp trong nụ cười của ông đã phai nhạt. “Tôi hiểu cậu đến đây hôm nay để tìm hiểu lộ trình của cô ấy và cậu có thể làm lành với cô ấy”

Chỉ có một người có thể nói với ngài đại sứ chuyện này, và đó là Ash.”Lãnh chúa Denison đã đến đây?”

“Để chào tôi trước khi cậu ta quay về Anh. Cậu ta cũng vừa mới rời đi”

Ngài Charles đứng dậy. “Tuy nhiên, có lẽ tôi đã đòi hỏi quá nhiều nơi cậu...”

“Hãy ngồi xuống, Ngài Charles!” Jack yêu cầu một cách thô lỗ.

Có một khoảng im lặng, sau đó Ngài Charles đã làm theo. “Phải”, ông nói: “cậu cảm có nghĩa vụ sâu sắc như tôi vậy, phải không Jack? Austen Brans-Hill và phu nhân ông ấy Mariah là những người đặc biệt hiếm có. Chúng ta có thể xua đuổi họ bằng cách nói rằng họ không có kinh nghiệm từng trải gì để hữu dụng hơn trên thế gian, nhưng chúng ta biết nhiều hơn.

Giọng nói của Jack khô khan. “Được biết họ là một vinh hạnh. Tôi công nhận chuyện ấy.”

“Họ đã vĩnh viễn thay đổi cuộc sống của nhiều người.”

“Như tôi đã biết rất rõ.”

“Nếu không nhờ Tiến sĩ Austen Brans-Hill, tôi sẽ có thành tựu gì trong đời. Cứ chửi tôi nếu tôi sai, nhưng tôi tin là cậu cũng có thể nói như vậy.”

Jack lờ đi miếng mồi ấy. “Hãy nói cho tôi biết” chàng nói: “tôi có thể tìm Ellie ở đâu và ông muốn tôi làm gì.”

***

Trong phòng mình ở Cung Điện Hoàng Gia, Jack đứng trước cửa sổ mà có thể nhìn xuống sân. Đã quá nửa đêm, nhưng vẫn có những đám đông đi lại dưới cửa sổ của chàng, đến và đi, đa

số là những người theo đuổi niềm khoái lạc. Vấn đề của niềm khoái lạc chính là nó quá phù du. Chắc phải có nhiều thứ hơn trong cuộc sống.

Chàng gây ra một âm thanh nho nhỏ để tự chế giễu bản thân, với một ly brandy trong tay, thông dong đi tới chiếc ghế trước lò sưởi. Chàng đã cho phép những lời hoa mỹ tán dương Tiến sĩ Brans-Hill của Ngài Charles tô điểm cho suy nghĩ của chàng. Điều đó làm chàng tự hỏi vị mục sư tốt bụng đã làm gì cho Ngài Charles để được tán dương đến thế.

Trường hợp của chàng thì khác. Chàng đã thi trượt. Vị mục sư đã dạy kèm chàng, sau đó chàng đã đỗ điểm cao. Chẳng có gì là lạ cả. Chuyện này xảy ra với rất nhiều cậu trẻ ở đại học.

Trừ trường hợp của chàng, đỗ kì thi đó là bước ngoặt trong cuộc đời chàng. Sau chuyện đó, không còn gì vướng chân chàng. Không phải là chàng trở thành một học giả. Có gì đó trong chàng đã thay đổi. Chàng mong muốn thành công khi chàng để tâm đến chuyện gì, và chàng đã làm thế.

Tiến sĩ Brans-Hill đã nói với chàng chuyện gì sẽ xảy ra.

Phải, chàng cảm thấy phải có trách nhiệm, mặc dù có lẽ không phải mãnh liệt như Ngài Charles. Giờ Robbie cũng cỡ tuổi với chàng khi chàng chịu ảnh hưởng của vị mục sư. Vậy ai sẽ ảnh hưởng tới Robbie? Ai sẽ đứng ra vì lợi ích của cậu bé?

Ellie?

Chính chàng?

Chàng không nghĩ chàng có hứng thú, nhưng nếu chàng không đứng ra thì sẽ không còn ai chịu làm.

Chương 7

Lãnh chúa Cardvale thật mong rằng ông ấy đã bỏ mặc những lần phu nhân ông gọi đến và trốn vào câu lạc bộ. Những đường nét đáng yêu của bà đã trở nên cứng nhắc một cách khó ưa trong khi bà ngắm nghía hình ảnh mình trong gương trên bàn trang điểm.

“Khi em nói với anh,” bà nói, “là thuê một căn nhà trong thị trấn, tự nhiên em nghĩ đến Mayfair. Khu phố Hans Town là nơi của những luật sư, bác sĩ và những người có giai cấp. Em thật thấy xấu hổ khi để bạn bè em đến viếng thăm nơi này. Ngôi nhà nhỏ xíu. Vải bọc và màn trướng lại tồi tàn. Còn các thứ đồ nội thất, chúng nên thuộc về viện bảo tàng. Anh không có phẩm vị sao, Cardvale?”

Ông nhẹ nhàng đáp: “Đây là cái tốt nhất mà người quản lý công việc có thể tìm trong thời gian ngắn như thế. Và lại chỉ thêm một tháng nữa thôi, cho đến khi công nhân hoàn tất ngôi nhà của mình.” Con đau âm ỉ phía sau đôi mắt ông trở nên dữ dội hơn. “Đâu có việc gì mà cần phải trở về gấp rút như thế. Chúng ta nên ở lại Paris cho đến khi ngôi nhà được chuẩn bị đầy đủ.”

Bà ném chiếc lược xuống và xoay người để đối mặt với ông. “Chúng ta không thể ở lại và anh cũng đã biết vì sao. Chúng ta đã trở thành trò cười cho thiên hạ. Châu báu kim cương của em đã mất sạch! Và chiếc nhẫn cưới của em! Chúng ta cùng biết ai là kẻ trộm, nhưng anh có làm gì để bắt cô ta không? Ô không. Người họ hàng Elinor của anh sao có thể làm gì sai trái chứ.”

“Cô ấy có bằng chứng ngoại phạm! Raleigh đã bảo chứng cho cô ấy. Các nhà chức trách cũng đã hài lòng.”

“Nhưng em không hài lòng!”

Bà đứng lên bước đến trước mặt ông, một phụ nữ kiêu diễm, ông thừa nhận, nhưng lại là người đã để ông không chút rung động nào. Đó là nguồn gốc của tất cả mọi vấn đề của họ. Họ đã kết hôn vì những lý do thông thường, ông bởi vì ông có nhiệm vụ với gia tộc, và bà vì bà muốn có sự bảo đảm trong đời sống và một vị trí trong xã hội. Nhưng không một ai được hài lòng với cái kết quả ấy.

Những ngón tay ông lướt nhẹ giữa cặp chân mày đang nhíu tít. “Em muốn nói gì, là em không chấp nhận lời giải thích của Raleigh?”

“Em nói là cô bà con của anh có thể đã có đồng lõa. Có khi là có một người khác đã đánh cắp sợi dây chuyền và giấu nó ở một nơi đã định trước?”

“Nguyên cả căn khách sạn đã được lục tung mà cũng chẳng tìm được gì.”

“Điều đó không có nghĩa là gì. Có lẽ sự lục soát không được triệt để. Điều chúng ta đã nên làm là soát lại những hộp hành lý của Ellie vào buổi sáng trước khi cô ấy rời khỏi. Thay vào đó”, bà ném cho ông ta một cái nhìn héo hắc, rồi ngồi xuống bàn trang điểm và quay phác lung lại phía ông- “thì anh lại cho cô ta một chiếc túi đầy ắp những đồng vàng.”

“Đó là điều tối thiểu anh có thể làm. Cô ấy là thân quyến của anh.”

“Và em là phu nhân anh. Lòng trung thành thứ nhất của anh nên dành cho em.”

Xem ra nó thật là vô vị khi phải tranh luận về những giá trị nhân phẩm của Ellie, ông đã biết nàng cả đời ông và biết rằng nàng vô tội, do đó, ông chỉ đơn thuần nhận xét rằng ông không biết tại sao phu nhân ông phải mang chuyện này ra nói bây giờ.

“Em sẽ nói cho anh biết lý do.” Đôi mắt của bà tỏa sáng với sự chiến thắng. “Giờ em đã biết một việc mà ngày xưa em không được biết. Người bà con quý giá khác của anh, Robert, đã ở Paris vào lúc đó. Ellie lại chưa từng đề cập về chuyện này với Phu nhân Sedgewick. Anh không nghĩ rằng điều đó có vẻ kỳ lạ sao?”

“Ai đã nói với em về chuyện của Robbie?” [*Robbie: cách gọi thân mật của Robert*]

“Phu nhân Sedgewick. Em đã tình cờ gặp bà ấy vào ngày kia tại phố Bond. Nghe nói bọn họ đã rời Paris ngay sau khi chúng ta rời khỏi, và cũng vì cùng những lý do ấy. Họ không thể đi đâu nhưng lại luôn bị vây hãm bởi những người hỏi họ về vụ trộm cắp.” Nụ cười của bà sắt bén đầy ác ý. “Phu nhân Sedgewick đã kể cho em biết về người bạn của bà, bà Dailey, bà có một cháu trai đã ở Paris gần đây với một người bạn. Bà hỏi Phu nhân Sedgewick rằng họ đã có cơ hội gặp qua chưa. Cháu trai của bà tên Milton và bạn của nó tên là - anh có thể đoán được không? - Robbie Brans-Hill! Tất nhiên, Phu nhân Sedgewick chưa từng gặp họ, nhưng bà ấy rõ ràng nhớ Ellie đã nói rằng em trai của cô đang ở Oxford trong lúc này.”

Ông ta hiện ra vẻ thích thú. “Thanh niên không đến Paris để hòa nhập với bạn bè của mẹ chúng. Và anh sẽ lấy rất làm ngạc nhiên nếu Ellie biết Robbie đã có mặt tại đó. Cô ấy sẽ tổng cổ câu ta thẳng về Oxford.”

“Em không đồng ý. Em nghĩ rằng nó tăng thêm trọng lượng cho những nghi ngờ của em. Robbie và Ellie có thể toa rập với nhau trong vụ này.”

Ông rất ít khi mất bình tĩnh với bà, và không chỉ vì ông không thích cãi cọ. Ông ta chẳng quan tâm gì cả, và chuyện ấy khiến cho ông ta miễn dịch với những lời phàn nàn và cả những cơn giận dữ của bà, nhưng cuộc tấn công này vào Ellie đã đi quá xa.

Bằng một giọng nói đã khiến bà không có chút nghi ngờ về sự quyết tâm của ông, ông nói, “Tôi khuyên cô nên giữ những nghi ngờ của cô trong lòng. Tôi nói thật đấy, Dorothea. Nếu tôi còn nghe thấy một lời nào từ bất cứ ai về Robbie và Ellie đứng sau những vụ trộm cắp, chúng ta sẽ rời khỏi Luân Đôn ngay lập tức và qua mùa nghỉ này tại Broadview.”

Hài lòng với sự tỏ rõ quan điểm của mình, ông ta bước tới cửa. “Không cần chờ anh dùng bữa tối,” ông bình thản nói, như là giữa hai người chưa từng trao đổi những câu khắc nghiệt với nhau. “Anh sẽ dùng bữa tối tại câu lạc bộ.”

Bà chờ cho đến khi bà nghe thấy bước ông dần xa dọc theo hành lang trước khi bà trút lửa giận.

Chiếc bàn chải chải tóc bằng bạc nằm vừa trong tầm tay của bà. Bà tóm lấy nó và ném thật mạnh vào bức tường. Từ khóe mắt của bà, bà bắt gặp thân ảnh của mình trong gương. Bà gần như không nhận ra chính bản thân mình - ánh mắt cứng rắn, nét đánh đá điêu ngoa trên miệng và nét mặt. Đây là những gì mà kết hôn với một người đàn ông như Cardvale có thể mang đến cho một người phụ nữ.

Bà đã học được một mẹo để tự chủ cảm xúc của mình. Bà chỉ cần nhớ lại những sự vinh quang trong quá khứ. Bà nhắm mắt lại và để dòng tư tưởng của bà lan man. Ngày hạnh phúc nhất đời bà là ngày bà kết hôn cùng Cardvale, không phải vì bà ấy đã yêu ông ấy điên cuồng, mà là vì bà là tiêu điểm đố kỵ của các cô bạn đồng lứa. Con gái của một điền chủ nông thôn tóm được một bá tước không phải là chuyện xảy ra hằng ngày. Bà đã đạt được tất cả mọi thứ bà từng ao ước - một vị trí trong xã hội, một đáng phu quân có thể để bà thoải mái phóng tay, và tất cả những xa xỉ đến cùng với cuộc hôn nhân với một người đàn ông giàu có.

Bài tập nho nhỏ của bà đã không có hiệu quả. Sự căng thẳng vẫn còn dán chặt trên đôi vai. Cổ của bà vẫn cứng đờ. Nếu bà mở mắt nhìn vào gương, thì cùng một người phụ nữ bất mãn sẽ trừng mắt nhìn lại bà.

Bà cảm thấy bị phản bội, bị thay thế bởi Ellie Brans-Hill. Cardvale sẽ không nghe lọt lỗ tai bất cứ lời nói xấu nào về cô họ hàng yêu dấu của ông. Không biết người khác thấy được điều gì từ nàng? Nàng là người ăn mặc quê mùa. Là một người lập dị. Và nàng là một mụ phù thủy lừa đảo.

Đứa con gái của cha xứ chết tiệt! Nàng là một diễn viên trời sinh. Aurora. Người phụ nữ đáng hoàng nào lại ăn mặc khêu gợi rồi đi ve vãn trai tại Cung Điện Hoàng Gia? Một người phụ nữ khôn ngoan. Nàng đã gần đây được cho mình một đáng phu quân giàu có.

Ngay cả khi là cô dâu, bà cũng phải chịu đựng với những người họ hàng của Cardvale. Ông đã mang họ vào tận nhà để chăm sóc trước khi ông kết hôn. Bà đã phải phục vụ thứ ăn thứ

mặc cho hai chị em họ, và cung cấp cho tất cả những nhu cầu của họ. Không ai có thể nói rằng bà đã không thực hiện trách nhiệm của mình. Và đôi lại bà đã được sự đền ơn gì? Không có gì cả. Ellie đã sớm nhận ra rằng không thể có hai nữ chủ nhân trong cùng một ngôi nhà, vì vậy nàng đã ra đi với lòng tự trọng của mình.

Ông không còn là người đàn ông mà bà đã kết hôn ngày xưa. Trước kia, ông đã từng là cục đất sét trên tay [*nặng sao thì vậy, đặt đầu ngòi đó*], bây giờ, ông đã bộc lộ sự tồn tại của một lõi thép mà bà chưa hề biết đến.

Có lẽ nếu bà có một mụn con thì tình trạng đã khác. Năm ông trong lòng bàn tay hằn là một việc tuyệt đối. Nhưng bà chưa bao giờ muốn có con và đã thực hiện những bước một để đảm bảo sẽ không có đứa nào. Hiện giờ ông không bao đến đồng sàng cùng bà, và đầu bà có đôi ý thì cũng đã quá muộn màng.

Ý tưởng về con cái khiến bà rùng mình. Mẹ của bà đã sinh ra những tám đứa con, và bà không hy vọng chuyện đó xảy ra trên người của bất kỳ người phụ nữ nào. Mẹ đã già trước tuổi. Khi bà sống theo cung cách của gia đình, bà không thể đi bất cứ nơi nào, không thể tiếp đãi khách khứa. Bà đã bị mất đi hứng thú với ngoại hình của mình và trong cuộc sống của bà bên ngoài những bức tường của một khu bé xiu của riêng bà. Các con của bà lớn lên chỉ để khinh bỉ bà.

Không. Sự thiếu vắng của con cái không phải là điều mà bà hối tiếc. Điều bà hối tiếc là đã làm bạn với một thiếu nữ đầy mưu mô, người đã khiến chồng bà chống đối bà. Ellie Brans-Hill đã là một cái gai trong mắt bà ngay từ buổi đầu.

Bà suy nghĩ về Ellie qua suốt một đoạn thời gian dài. Dần dần, cái gút căng thẳng trên vai bà cũng đã thư giãn.

Khi bà xong với Ellie, Cardvale sẽ coi thường cô họ hàng của ông. Không ai có thể có một lời tốt đẹp nào về nàng. Cuối cùng, mọi người sẽ biết bản chất của nàng là gì. Đôi mắt bà lấp lánh trước dự đoán về cuộc sụp đổ của Ellie, và không chỉ của riêng Ellie, mà còn là của người em trai của nàng.

Nhưng trước khi điều đó xảy ra, bà có những chuyện cần làm, những kế hoạch cần thực hiện.

Bà muốn tìm hiểu thêm về cô họ hàng Ellie hơn là bà đã tỏ ra với Cardvale. Ellie đã có nơi trú thân tại nơi nào đó trong huyện Marylebone. Nhưng nơi hạ lạc của Robbie thì vẫn còn là một bí ẩn.

Với dòng tư tưởng ấy, bà đứng dậy tiến đến chỗ kéo dây chuông [*gọi người hầu*].

Người hầu gái trẻ trung, người đã trả lời những lần triệu kiến với dáng vóc nhỏ bé mảnh mai. Cô là một người da màu với cặp mắt mắt trống rỗng kỳ quặc. Cardvale đã mang Morri về nhà

khi ông thấy cô ta gần đói chết và lang thang quanh nông thôn. Cô là người ngốc nghếch và ít nói.

Cardvale nghi ngờ rằng cô đã trốn thoát hoặc từ nhà tế bần hoặc từ một người chủ độc ác, và hy vọng rằng có thể tìm cho cô một chức phục vụ dưới một mái nhà thích hợp. Tuy nhiên, khi Dorothea phát hiện ra sự tín dụng của bà trong nhóm người quen được tăng lên đáng kể thì bà đã tự cho một cô gái đàn độn một mái nhà, bà đã giữ cô lại.

Nhiệm vụ của Morri không nặng nề. Cô chỉ giúp bà chủ lấy và khiên đồ đạc vặt. Cô chạy việc vặt. Điểm sáng giá nhất của cô, trong mắt của Dorothea, chính là Morri phục vụ bà với lòng tận tụy gần như một nô lệ.

“Cô nhìn thật đẹp trong bộ đồng phục, Morri.” Nụ cười của Dorothea thật ấm áp và mời mọc như một bà chủ duyên dáng. Đã phải cần không ít tâm tư để thuyết phục Morri chui vào phòng tắm và từ bỏ mớ mùi dể trên người. “Tôi đã nói rồi, cô sẽ dần làm quen với nó theo thời gian và y như rằng.”

Ánh mắt của Morri trở nên ấm áp đôi phần và cô nhún người. “Vâng, thưa bà.”

“Những hạ nhân khác có đôi xử tốt với cô không?”

Người hầu gái gục gặt cái đầu.

“Tốt. Tốt.” Dorothea hạ giọng nói. “Công tước đã ra khỏi nhà chưa?”

“Dạ rồi, thưa bà.”

Dorothea mỉm cười khích lệ. “Cô biết ông Derby, phải không, người quản lý công việc của Lãnh chúa Cardvale ấy?”

Morri gật đầu.

“Tôi muốn cô nói cho tôi biết khi ông ấy đến. Nhưng đừng nói với những hạ nhân khác rằng tôi muốn gặp ông ta. Đây là bí mật của chúng ta, Morri, của cô và tôi. Hiểu chưa?”

Morri mắt sáng rực. Cô rất thích ba cái vụ bí mật này. “Tôi sẽ không nói bất cứ điều gì.”

“Thật tốt. Tôi biết tôi có thể tin cậy vào cô.”

Năm phút sau, Morri trở lại. “Ông Derby đang có mặt trong văn phòng của ông ấy,” cô gái thì thầm.

Dorothea để thêm năm phút nữa trôi qua trước khi bà rời phòng thay y phục của mình.

Paul Derby vẫn còn khá trẻ cho cái chức vị đầy trách nhiệm anh hiện có, chỉ vào lứa tuổi giữa hai mươi, anh đã tiến vào chức vụ do bố anh bỏ trống sau khi từ giả cõi đời. Ông Derby cả là một người nặng nề, chậm chạp với nhiều thận trọng ở mức độ nào đó. Paul thì ngược lại. Anh là người có tham vọng và luôn háo hức thăng tiến trong sự nghiệp của anh.

Sự dâng cao trong lãnh vực quyền lực của anh được đi kèm với sự suy giảm tương xứng với mức tôn trọng của anh đối với ông chủ. Theo ý kiến của Derby, Cardvale không có đủ năng lực không chỉ là với vai trò của một chủ nhân của một trang viện lớn mà còn cả trong vai trò của một đáng phu quân.

Bởi tất cả hành động của Derby đều được chi phối theo lợi ích cá nhân của anh, anh đã nuôi dưỡng sự ưu ái của người chủ thực sự trong ngôi nhà, Phu nhân Cardvale. Trong vài tháng vừa qua họ đã trở thành tình nhân.

Văn phòng tạm thời của anh trong căn nhà thuê ở phía sau, là một căn phòng nhỏ không lớn hơn cái tủ chứa chổi quét. Trong phòng có một bàn, hai ghế, và một chồng sổ trên nằm trên sàn nhà. Khu vực nghỉ ngơi của anh, cho đến khi ngôi nhà ở Quảng trường Cavendish được hoàn tất, được nằm chung với các gác xép của hạ nhân, nên đã gây khó khăn cho đôi tình nhân vụng trộm làm những chuyện riêng tư của họ, nhưng đó cũng không phải là chuyện không thể đối với một cặp cương quyết này.

“Paul”, Dorothea nói khi bà bước vào văn phòng của anh, “Tôi muốn bàn với anh về chuyện tân trang ngôi nhà Mayfair.”

“Vâng, thưa bà.”

Nụ cười toe toét đậm nét khiến hô hấp của bà trở nên vội vã. “Đóng cửa lại,” bà nói.

Anh đã làm như bà yêu cầu, sau đó chuyển người để đối diện với bà, ánh mắt táo bạo càng quét trên thân thể bà.

Bây giờ không ai có thể nghe chuyện của họ, bà tháo bỏ sự giả tạo của cuộc thảo luận về việc tân trang. “Em đã biết được,” bà nói, “rằng cô họ hàng Ellie đã có một nơi trú thân đâu đó tại huyện Marylebone. Nếu chúng ta tìm được cô ấy, thì cô ta sẽ dẫn chúng ta ngay đến em trai của cô.”

Bà không bận tâm để làm sáng tỏ chi tiết. Anh ta không phải là dạng người ngu ngốc. Anh tự biết phải làm gì.

Anh chậm rãi gạt đầu. “Đẩy cho anh.”

Bà run lên trong sự phấn khích đột ngột. Đây là một người đàn ông đáng mặt đàn ông. Bà cảm giác được sự nguy hiểm, quyền lực, và ý chí tương xứng với bà. Anh đã không khiến bà thất vọng. Anh khóa chặt lại cửa phòng.

Đôi tay anh kéo xốc những lớp váy của bà lên tận đùi bà. Giọng anh vừa thấp vừa dày. “Anh không thể suy nghĩ khi em nhìn anh như thế.”

“Vậy thì đừng nghĩ.” Bà ôn định cái đầu của anh bằng cả hai tay và nhẹ cắn làn môi dưới của anh bằng những chiếc răng sắt bén.

Khi bà buông bờ môi anh, anh khàn giọng nói, “Phu quân em thì sao?”

“Morri sẽ báo cho em biết khi lão ta trở về. Đừng lo lắng, Paul. Em đã suy nghĩ chu đáo tất cả mọi thứ.”

Cardvale đã không ở tại câu lạc bộ quá lâu. Nơi đó có quá nhiều sự quấy nhiễu, quá nhiều người quen muốn biết về chuyện của Paris và vụ trộm cắp của những viên kim cương. Điều duy nhất ông ước ao là được để yên với dòng suy tư của mình.

Ông cuộc bộ cũng đã một thời gian, thông qua Công viên Thánh James và sau đó dọc theo bờ sông, không màn đến cái lạnh hoặc là gió buốt đánh bật vào chiếc áo khoác. Tình cờ, ông đã đến trước một chuồng thuê ngựa. Lúc này ông tự biết mình thật sự có mặt tại nơi nào. Mặc dù ông cũng có những chuồng ngựa gần đây, ông lại thuê một con ngựa rồi tiến đến Hampstead. Bằng cách này, Dorothea không bao giờ cần phải biết ông đã đến nơi nào.

Căn nhà nhỏ nông thôn đã là vật sở hữu của gia tộc ông qua bao nhiêu thế hệ. “Căn nhà nhỏ nông thôn” là một từ rất bất công đối với nó. Đây là một tòa nhà gạch hai tầng, khiêm tốn nhưng làm hài hòa với kích thước của nó, được đặt trên mảnh đất rộng một mẫu. Vào mùa hè, những khu vườn sẽ nở rộ và không khí sẽ được đượm mùi với hương thơm của hoa kim ngân, hoa hồng, hoa tử đinh hương, và những loài hoa ông không được biết tên. Vào ngày đông này, các cành cây trụi lá và mảnh đất sậm đen dường như phản ánh sự khô khốc vô vị trong đời sống ông.

Sau khi đưa ngựa vào chuồng, ông tiến vào cửa trước. Nơi đây không có hạ nhân. Người trông nom nơi này là một người đàn ông từ ngôi làng bên cứ mỗi vài ngày ông lại đến ghé mắt để kiểm tra mọi thứ. Tất cả mọi thứ trông có vẻ sạch sẽ và ngăn nắp, tối thiểu là trong đôi mắt không soi bói của Cardvale. Không giống như phu nhân của ông, ông không thấy khó chịu bởi một ít bụi bặm.

Đây là căn nhà ông đã tặng Ellie chỉ trước khi nàng rời khỏi Paris. Là một căn nhà rất phù hợp với gia đình của một bác sĩ hoặc của một cha xứ và cũng hợp khẩu vị của ông hơn là cái

hùng vĩ nguy nga của Broadview, ngôi nhà chủ vị của gia tộc ông tại Hampshire. Sự việc ông ưa thích một ngôi nhà như thế này cũng đã nên báo với ông, ông nghĩ, một điều gì đó về loại phụ nữ ông đã nên chọn làm phu nhân. Khi một người đã làm ra quyết định, thì đành phải gánh lấy hậu quả *[phóng lao thì phải theo lao]*.

Lò sưởi đã được đốt lên trong phòng khách phía trước. Ông đã đốt lò lên sau khi rót một ly brandy, sau đó kéo một cái ghế đến gần lò sưởi và buông thả cho dòng suy nghĩ của ông tùy ý trôi giạt.

Ông đã từng nghĩ ông nên bán ngôi nhà này đi. Ông không có những anh em trai để tặng, không có chị em gái và không một mụn con. Nhưng ý tưởng sẽ bán nó đi khiến ông gần như phát sợ. Ngôi nhà này là chốn tâm hồn ông trao gửi cùng ký thác.

Ông chìm đắm với ý tưởng đó và những dòng hồi tưởng khiến ông đưa ra một quyết định. Ông sẽ không bán ngôi nhà này. Ông sẽ tân trang nó lại và tìm một người thiện tâm để cùng chia sẻ. Dòng suy tư của ông chuyển đến Ellie. Để tâm tư ông được bình thản, hẳn là phải làm chuyện gì đó cho nàng.

Chương 8

Điều duy nhất Ngài Charles có thể nói với Jack trước khi chàng rời Paris là Ellie luôn muốn một căn phòng trong một ngôi nhà trọ ở phố Henrietta và trong thời gian chuyển việc thì đó chính là nơi nàng trú ngụ. Jack nghĩ nơi đó không quá xa đường đi của chàng bởi vì con phố Henrietta nằm một bên của đường Oxford, và con phố Park, lối vào nhà chàng, thì nằm phía bên kia. Chàng có thể đến nơi của Ellie dưới ba mươi phút đi bộ.

Chàng có thể đã chọn để đi đến đại học Oxford, khoảng cách không xa từ thị trấn, để nói chuyện với em trai của nàng trước, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại thì chàng đã quyết định rằng chuyện ấy chỉ khiến Ellie nổi giận hoặc, ít nhất, sẽ báo động với nàng. Sẽ tốt hơn cho mọi người có liên quan nếu chàng có thể dành được sự ủng hộ của nàng, để nàng đứng cùng chiến tuyến với chàng khi chàng nói chuyện với cậu em của nàng. Nàng phải hiểu, hoặc được làm cho hiểu, rằng Robbie phải rửa sạch tội danh của cậu ấy.

Dành sự ủng hộ của Ellie? Chàng không có chút ý kiến rằng mình sẽ phải làm sao để thực hiện điều đó, mặc dù chàng có được lòng tin của Ngài Charles trong sức thuyết phục của chàng. Nếu sức hấp dẫn và sự chân thành không được thành công, chàng có thể buộc phải sử dụng đến những lời hăm dọa. Nhưng điều đó chưa bao giờ có hiệu lực với nàng trong quá khứ. Sao lại có khác biệt gì vào lúc này?

Những suy nghĩ của chàng thật không hiện thực, nhưng ít nhất chúng đã khiến chàng thấy vui vui trên đoạn đường dài năm tiếng đồng hồ từ Dover.

Chàng về đến Luân Đôn đúng giờ, và đến con phố Park ngay khi bà nội và cô em khác mẹ của chàng, Caro, vừa trở về từ một chuyến đi mua sắm. Ông rất ngạc nhiên khi nhìn thấy họ, vì họ lý ra phải ở lại miền quê cho đến khi mùa giải tại Luân Đôn được tiến hành tháng một sau.

Đây là một sự kiện mà Caro đang mong đợi vì cô ấy đã tròn mười bảy tuổi và sẽ được ra mắt và có đủ điều kiện để tham dự các buổi yến tiệc và các buổi khiêu vũ. Chàng thắc mắc liệu cô có quá háo hức trong sự mong đợi hoặc là có lý do khác khiến kế hoạch có thay đổi.

Sau những nụ hôn theo tập quán và lời chào hỏi, chàng hỏi về Frances, góa phụ của người anh trai quá cố của chàng, và được biết cô đã đến thăm song thân tại xứ Wales và sẽ không trở về cho đến hai tuần sau. Đây là một sự nhẹ nhõm to lớn. Khi có Frances hiện diện, đặc biệt là trong mùa giải, là một thử nghiệm. Cô ấy sẽ muốn chàng khiêu vũ với cô tại mỗi một buổi khiêu vũ.

Ngay sau khi những cái áo khoác ngoài và những kiện đồ vật được đưa vào trong, bà nội của chàng đã dẫn đường đến phòng khách riêng của bà, nơi mà có một ngọn lửa đáng sống động đốt trong lò sưởi. Thái hậu bảo một bộ binh mang khay trà đến, và ngay sau khi ông ta đóng cửa lại, Caro đã bước vào.

Đôi mắt nâu đen lóe sáng, cô nói trong cách tinh nghịch của cô: “Ôi, cô dâu đâu rồi? Ồ, đừng nói là anh vẫn còn là một chàng độc thân! Một người hầu gái của quý cô! Đó chính là thứ mà gia đình này cần!”

Nụ cười của Jack đã trở nên mỏng hơn một chút. “Nó không bao giờ ngừng gây ngạc nhiên cho anh cách các phụ nữ được lớn lên trong gia đình lễ giáo lại thích trầm mình trong vũng nhờn. Anh đã nên rửa miệng của em sạch sẽ thường xuyên hơn khi em còn là một đứa trẻ.”

“Đó không phải là câu trả lời!” Caro phản đối.

Bà nội chàng, người mà chàng thường trông cậy để giữ thái độ của Caro có chừng mực, đang nhìn chăm chàng với sự hứng thú cuồng nhiệt không kém cô em của chàng.

Mí mắt của Jack hạ thấp xuống. “Thì ra đó là lý do tại sao mọi người lại vào thành [sớm hơn], để hỏi tôi về một sự cố đáng tiếc mà đã bị thổi phồng. Hai người đã nghe được gì?”

Bà nội của chàng trả lời. “Đó là cháu và Ellie Brans-Hill đã qua đêm trong phòng của cháu tại Cung Điện Hoàng Gia.”

“Cháu đã cứu cô ta khỏi một cuộc bạo động.” Vai nhấc cao trong một cái nhún cầu thả. “Chỉ là như vậy thôi.”

Caro nói: “Vâng, ít nhất anh có đủ đầu óc để không đề nghị hôn nhân với người phụ nữ ấy.”

Có điều gì đó trong giọng nói của Caro, một cái gì đó về lời nói của cô, nghe trái tai với Jack. “Hãy để anh sửa chữa bất cứ hiểu lầm gì có thể đã phát sinh. Tiểu thư Brans-Hill không phải là một người hầu gái của quý cô, mà là đồng hành đáng kính.”

Caro tấn công vào điều đó. “Nếu cô ấy là đáng kính thì cô ta đã làm gì tại Cung Điện Hoàng Gia khi cô ta đã phải nằm ngủ trên giường?”

“Caro!” thái hậu khiển trách. “Cháu không phải tin vào mọi thứ mà bạn cháu nói. Bà chắc rằng có một lời giải thích hợp lý cho cơn bão trong tách trà này [*chuyện nhỏ xé to*].” Quay sang Jack, bà nói, “Bạn của Caro hiện đang ở Paris với song thân của cô ấy, cháu biết đấy, cô gái Courtney ấy? Đây là lý do tại sao em gái cháu lại biết được nhiều như thế. Bà chắc chắn đa phần của câu chuyện là chuyện tầm xàm và cháu có thể làm sáng tỏ bất cứ sự hiểu lầm nào.”

“Cám ơn bà”, Jack nói, “nhưng cháu không có gì nhiều để nói ngoại trừ cái lý do mà mọi người không cần chúc tôi hạnh phúc là người phụ nữ này sẽ không lấy tôi với bất cứ giá nào.”

Thái hậu và Caro đều bị sốc đến chìm vào im lặng. Linh bà đã hồi phục trước. Giọng nói của bà khô như giấy bị thiêu đốt. “Bà hy vọng đó là một bài học cho cháu! Có, cảm ơn Chúa, một vài phụ nữ có nhiều điều trong đầu của họ hơn so với sự truy sự giàu sang và địa vị. Bà cũng không mong đợi điều gì hơn từ Ellie. Ngay cả khi còn là một cô gái, cô đã nhạy cảm với bất kỳ hành động hạ mình nào. Bà không nói rằng đó là một điều tốt, nhưng-”

Caro phá lên: “Bà bà, bà đang nói rằng bà biết các cô gái đó?”

Môi của thái hậu giãn ra trong giây lát, sau đó bà mỉm cười. “Bà biết cô ấy trước khi cô ta được sinh ra, và đó là điều duy nhất các cháu sẽ được biết từ bà cho đến khi bà có cơ hội để nói chuyện với Jack. Caro, cháu chắc phải có những điều phải làm chuẩn bị cho đêm nay?”

Quay sang Jack, bà nói thêm: “Bà đang mở một buổi một chương trình nhạc với một vài người bạn thân của Caro và song thân của chúng. Bạn của bà cũng sẽ có mặt. Đây sẽ như là một thử để thử nghiệm em gái của cháu, để xem cô bé làm sao để tròn bổn phận của mình giữa rất nhiều người đặc biệt. Tướng Baird sẽ có mặt và-”

“Tướng Baird”, Caro tình cảm nói: “là một lão lạc hậu. Ông ấy bao giờ cũng nói về những trận chiến. Cháu không bao giờ biết phải nói gì với ông ta.”

“Hãy cố gắng tán tỉnh ông ta,” anh trai cô đáp một cách không một chút đồng tình. “Điều đó luôn hữu hiệu với những lão lạc hậu như anh.”

Linh bà nói: “Bà hy vọng cháu sẽ tham gia cùng chúng tôi đêm nay, Jack?”

“Thật không may,” chàng nói, vui mừng vì có lý do chính đáng để tránh sự nhàm chán khi phải nghe Caro và bạn bè của cô hát và diễn kịch cả suốt buổi tối: “cháu đã có việc khác.”

“Với Tiểu thư Brans-Hill?” Caro khinh miệt hỏi.

“Caro!” Linh bà chỉ ra cửa. “Ngay lập tức.”

Với một tiếng thở xúc động, Caro đã đứng lên. “Có nhiều hơn một cách để lột da con mèo”, *[vấn đề có nhiều hơn một cách giải quyết]* cô nói một cách âm u và rời phòng vào cùng một lúc khi người bộ binh trở lại với khay trà.

“Hãy để nó xuống đây, Simpson,” thái hậu nói.

Khi bà nội của chàng rót trà, Jack thoải mái tựa vào lưng ghế và nghiên cứu bà. Chàng nghĩ rằng, đối với một người phụ nữ sắp đến sinh nhật tám mươi của mình, bà nhìn khá trẻ trung. Tuy nhiên bà sẽ là người đầu tiên để thừa nhận rằng làn da trẻ mát của bà chỉ là một ảo ảnh được tạo thành từ các chai lọ trên bàn trang điểm của bà.

Nhưng sự thông minh trong đôi mắt sống động xanh lơ của bà hay là dáng người mềm mại của bà thì không có công cụ nghệ thuật nào có thể tạo ra. Bà thái hậu tin rằng bằng vào cách giữ cho tâm trí lẫn cơ thể luôn hoạt động thì có thể ngăn chặn tuổi già, và trong trường hợp của bà nó dường như có hữu hiệu.

Chàng tự động nhận lấy tách và đĩa bà đưa mời chàng. Mặc dù chàng không mấy thích trà, nhưng cái nghi lễ quen thuộc này đã gợi lại nhiều kỷ niệm hạnh phúc. Chàng đã thường xuyên cùng hưởng khay trà của bà khi chàng còn là một cậu bé. Phòng của bà đã luôn có vẻ ấm cúng hơn bất cứ phòng nào trong nhà, là một nơi trú thân và là nơi chàng có thể nói những gì chàng nghĩ mà không sợ bị sự khinh miệt được chất thành đống lên người chàng.

Chàng đã từng nghĩ rằng bà là mẹ ruột của mẹ chàng, và vì vậy đã hoàn toàn trái ngược cha chàng đến nỗi chàng không thể phát hiện có chỗ nào giống nhau từ ngoại hình cũng như cung cách.

Khi mẹ chàng qua đời, bà nội đã chuyển nhà vào nhà tổ để lấp đầy khoảng trống, nhưng không lâu dài. Cha của chàng tái hôn với một người phụ nữ lạnh lẽo y hệt như hình ảnh của ông ấy, và bất kỳ sự ấm áp trong nhà đều đã lặng lẽ tan biến.

Họ có một cô con gái, Caroline, nhưng sự chào đời của cô bé đã không khiến cuộc đời cha chàng có tí gợn sóng nào. Chàng, Jack, cũng là cùng một trường hợp tương tự với Caro, ngoại trừ việc chàng đã bị một kỷ luật khắc nghiệt hơn áp lên mình. Tuy nhiên, kỷ luật khắc nghiệt nhất hơn tất cả đã được dành cho đứa con đầu lòng, là anh trai của Jack tên Cedric.

“Cháu đang nghĩ gì?” thái hậu hỏi.

“Sao?”

“Cháu nhìn khá nghiệt ngã trong giây lát.”

“Cháu đã suy nghĩ đến Cedric.” Chàng húp một ngụm trà. “Cháu đã đến chiến trường và trở về không bị chút tổn thương. Nó hầu như không có vẻ công bằng.”

“Cedric đã không quá mạnh khỏe bao giờ. Cháu ấy đã có một trái tim yếu, giống như mẹ của cháu. Trong thực tế, cháu ấy giống với mẹ cháu trên nhiều mặt.” Một nụ cười chóng vánh thoáng chạm vào đôi môi của thái hậu. “Cháu ấy đã cố hết mình để đạt đến những yêu cầu của cha. Nó chưa bao giờ thành công, bạn biết đấy. Bản chất thật không thể thay đổi.”

Đôi mắt xanh lơ của bà ảm đạm và bà đã thở ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Nhìn lên, bà nói tiếp: “Cha của cháu chính là kẻ thù sâu sắc nhất của bản thân ông. Ông ấy là một người đàn ông cô đơn và không có ai để đổ lỗi ngoại trừ bản thân mình. Nhưng chuyện này như vậy là đủ rồi. Bà biết cháu đã không vào phòng của bà để thỏa mãn sự tò mò của bà. Vì vậy, cháu muốn biết những gì?”

Bà nội nhà Rigg không phải là kẻ ngu ngốc. Chàng không khỏi mỉm cười. “Cháu muốn tất cả những chuyện mà bà có thể kể về Ellie Brans-Hill và gia đình nàng. Và đừng đặt hy vọng vào đấy, bà bà ạ. Cháu đã không nói với Caro tất cả mọi thứ. Không chỉ riêng Ellie sẽ không lấy cháu với bất cứ giá nào, mà cả hai bên đều có cùng một cảm giác như thế.”

Ánh mắt của thái hậu nhìn sắc bén. “Cháu sẽ không quan tâm nói tỉ mỉ hơn về lời nói đó chứ?”

“Không, cháu sẽ không!”

“Bà không muốn nghĩ rằng tình cảm của Ellie đã bị tổn thương.”

“Bà bà...”

“Ồ, được rồi. Nhưng ít nhất cháu có thể cho bà biết lý do tại sao cháu muốn biết. Ý của bà là nếu cháu sẽ không kết hôn với cô gái thì tại sao lại bận tâm?”

Chàng không muốn đề cập đến những chuyện rắc rối của Robbie, nên chàng đã nói với bà những phần sự thật chàng có thể nói mà chàng cho là đủ thận trọng. “Cháu cảm thấy có trách nhiệm để đảm bảo rằng cô ấy không bị khó khăn bởi cuộc phiêu lưu khờ dại kia.” Bà nội của chàng có vẻ ngạc nhiên, vì vậy chàng đã giải thích. “Cứ cho là vì đoạn thời gian xưa, bà có thể nghĩ.”

“Cháu sẽ làm gì?” Thái hậu húp một miệng đầy trà.

“Cháu sẽ đến thăm cô ấy buổi chiều nay.”

Và đã kịp thời ghen lại.

“Nếu cháu có thể khám phá nơi trú ngụ của cô ta.”

Khi bà có thể tìm lại hơi thở của bà, lệnh bà cúi kính nói: “Điều đó sẽ không giúp ích gì, chỉ ngược lại. Bà vui mừng khi thấy rằng cháu có lương tâm, nhưng hãy để người khác làm thay cho cháu, vì lợi ích của Ellie. Mọi thứ đều ổn với một người đàn ông bởi các quy tắc [của xã hội] không áp dụng trên người của hắn. Nhưng danh tiếng của người phụ nữ phải được trong sạch, và danh tiếng của Ellie bị hoen ố, ngoại trừ đối với một số người quen biết cô ấy.”

Quan điểm đã được chấp nhận, nhưng không có cách nào chàng có thể thoát, thậm chí nếu chàng muốn được như thế, mà chàng lại không. Nhiệm vụ của chàng là mang Robbie Brans-Hill vào dưới sự bảo hộ của chàng cho đến khi Ngài Charles đã có thời gian để điều tra vụ án. Và sự giúp đỡ của Ellie lại rất là quan trọng.

“Cháu sẽ kín đáo,” chàng đáp.

Bà trao cho chàng một ánh mắt đã gián tiếp nói với chàng rằng tín dụng của chàng đã giảm một vài điểm trong sự đánh giá của bà, sau đó bà nhìn chằm vào không gian khi bà tập trung ý nghĩ của bà. “Những gì bà có thể cho cháu biết về Ellie và gia đình cô ta? Không phải là nhiều lắm. Cháu nên biết rõ họ như bất cứ ai. Cháu đã ở với họ qua một mùa hè, có phải không?”

“Là ý kiến của ai vậy bà?”

“Tất nhiên là của bà. Cha của cháu đang tìm kiếm một ai đó để dạy kèm cho cháu, và bà đề nghị Tiến sĩ Brans-Hill, và không chỉ vì danh tiếng của ông là một học giả. Bà nghĩ rằng nó sẽ có ích cho cháu để xa rời cha và mẹ kế của cháu một thời gian. Cedric thì lại khác. Cháu ấy không bao giờ tranh luận hay chống đối cha của cháu.”

Jack nhớ rất rõ những ngày tháng ấy, nhưng chỉ khi một ai đó mang chúng đến sự chú ý của chàng. Chàng đã làm quá nhiều thứ trong cuộc sống của mình để có thể mang những kỷ niệm đau đớn ấy chôn vùi trong tâm trí.

“Bà đã từng nói với cháu rằng gia đình Brans-Hill đều là ‘điên’,” chàng nói.

“Có sao? Vâng, trong ý bà đấy là một lời khen. Bà nghĩ cháu đã rất thích thời gian cháu ở lại nhà của cha sở này.”

“Vâng.”

“Và cha của cháu đã được vui vẻ với kết quả. Tiến sĩ Brans-Hill đã cho cháu sự tự tin để trở thành tinh thông với ngữ pháp tiếng Hy Lạp và tiếng Latinh. Ông ấy nói rằng đó là điều duy nhất cháu đã cần là sự tin vào khả năng của mình.”

Chàng vừa định cãi lại rằng điều đã khiến chàng có ý chí để trở thành tinh thông ngữ pháp tiếng Hy Lạp và tiếng Latinh chính là cái mong muốn mạnh mẽ để cho con nhãi con sành đời biết vị trí của mình.

Có một tia chớp suy đoán trong ánh mắt của bà nội chàng, do đó, chàng dễ dàng đáp: “Phải. Brans-Hill là một người đàn ông đáng khen. Ông ấy đã xảy ra chuyện gì?”

“Ông ấy qua đời khi Ellie tròn hai mươi. Bà nhớ chuyện ấy rất rõ vì bà đã đến dự đám tang của ông. Mẹ cô đã từ trần một năm trước. Ôi, đây là một cú sốc, bởi vì Bà Brans-Hill đã trẻ hơn nhiều so với phu quân bà. Ông ấy kết hôn muộn màng, cháu xem. Ngay sau khi ông qua đời, Ellie và em trai cô đã đến sống với một người họ hàng xa bên mẹ nàng, Lãnh chúa Cardvale. Ông ta là một trường hợp đáng buồn, trước là bị bắt nạt bởi mẹ mình và bây giờ đến phiên con rông cái phu nhân của ông. Ellie đã không ở lại đó lâu dài.”

“Ký ức của bà là rất nhạy.”

“Phải, cho một lão bà lạc hậu, bà đã làm rất tốt.”

Jack bật cười. “Thế còn cậu con trai? Bà có thể nói cho cháu biết gì về cậu ta?”

“Robert? Không nhiều lắm. Cậu ấy là một đứa trẻ có lễ phép, nhưng không được thông minh như cô chị của mình. Ellie đã hết lòng với cậu ta, hay gần như thế bà đã nghe. Trong thực tế, cô ấy đã quá nuông chiều cậu ta.”

“Bà bà, bà đúng là một nguồn suối thông tin. Sao bà có thể biết tất cả điều này?”

Bà trao cho chàng một cái nhún vai nhỏ bé. “Bà có bạn bè mà bà thương xuyên thư từ qua lại. Cháu chắc nhớ Agatha Lyle? Cháu trai út của bà ấy đang học tại Oxford và biết Robbie khá rõ. Còn có Phu nhân Elizabeth Stuart, phu nhân của ngài đại sứ. Bà ấy cũng giúp cho bà theo sát những tin tức mới nhất.”

Sự hứng thú của Jack trở nên bén nhọn. “Phu nhân Elizabeth biết Ellie?”

“Thông qua Ngài Charles. Cha của Ellie là cha đỡ đầu của ông ấy và đã rất quan tâm đến ông ấy khi ông ấy là một cậu bé. Trong thực tế, họ đã rất thân. Bà nghĩ rằng ông ấy đã muốn làm nhiều hơn cho Ellie và em trai cô, nhưng cô ấy quá tự ái để chấp nhận sự giúp đỡ.”

Điều đó giải thích một điểm đã khiến chàng khó hiểu. Bây giờ chàng đã hiểu tại sao Ngài Charles đã rất quan tâm đến chị em Brans-Hill.

Người con gái đó bị chứng gì chứ? Mọi người đều muốn giúp đỡ nàng, nhưng nàng lại từ chối tất cả.

Bà của chàng nhẹ nhàng nói, “Không ai thích bị làm kẻ nghèo nàn trong mối quan hệ hết, Jack ạ, như cháu nên biết với thân phận của một người con trai thứ.”

Sau một lúc, chàng mỉm cười. “Không có điều gì mà có thể thoát khỏi mắt bà.”

“Ô, bà không cho là vậy. Cháu vẫn chưa kể với bà những gì đã xảy ra giữa cháu và Ellie.”

Chàng vui vẻ nói: “Không có gì xảy ra, bà bà ơi. Như cháu đã nói với bà, cháu đã cứu cô ấy khỏi một cuộc bạo động. Cháu không biết cô ấy đến Cung Điện Hoàng Gia để làm gì.”

Bà nội của chàng gật đầu. “Bà tin cháu, than ôi, nhưng bà không nghĩ rằng thế giới sẽ tin cháu.”

Chàng thở dài. “Chỉ cần cho cháu biết nơi cô sống.”

***

Ellie điều chỉnh ngọn nến để giúp nàng đọc rõ hơn. Ngay cả vào ban ngày, nàng cũng buộc phải thắp sáng một ngọn nến. Trong tầng hầm trú thân của nàng, không bao giờ có một tia sáng mặt trời xuyên qua các khung cửa sổ bé nhỏ kia.

Nàng đã không xem nơi này như nhà của mình, mà chỉ là một trạm trú chân tạm thời giữa các công việc. Giá mướn nó được rẻ và còn được thuận tiện, và là một nơi để lưu trữ vài mảnh đồ vật nội thất của mẹ nàng mà nàng muốn giữ lại. Và khi nào nàng cảm thấy những bức tường này quá chật hẹp thì Công viên Hyde chỉ cách đây một đoạn đường ngắn đi bộ mà thôi.

Nàng đã có không ít cuộc tản bộ tại Công viên Hyde, nhưng không phải hôm nay. Sau khi đọc những bức thư vừa được đưa đến bởi người phát thư thứ nhì, không một tia sáng [*hy vọng*] nào còn lại trong nàng. Vì vậy, nàng đã tự pha cho mình một tách trà được thảo và đã khóc cho hết những tủi buồn.

Nàng không thể ngừng đọc những bức thư ấy. Ngay cả bây giờ, nàng ngồi tại bàn, vuốt cho chúng thẳng thớm lại, và đọc chúng thêm một lần nữa. Mỗi bức thư đều có cùng một nội dung như bức trước. Vị trí mà nàng đã xin làm đã không còn trống, cảm ơn nàng rất nhiều, vân vân, vân vân. Và điều này được xảy ra trong khi họ chưa bao giờ phỏng vấn nàng.

Tên của nàng đã nói lên tất cả, mặc dù nàng đã đổi lại thành Elinor Brans-Hill. Chuyện thật là kỳ lạ, chỉ trong vòng chưa đầy hai tuần, mà lời đồn về chuyện nhục nhĩ của nàng đã lan xa.

“Ít nhất,” nàng lớn tiếng nói: “đối với các gia đình giàu có ở Luân Đôn mà có thể đủ khả năng để trả lương cho người đồng hành của phụ nữ.”

Nàng lại làm chuyện đó nữa rồi, tự nói chuyện với mình. Cái nàng mong ước là có một chú chó con. Lúc ấy nàng có thể nói những cảm nghĩ của mình lớn tiếng mà không tự cảm thấy mình bị điên.

Nàng sẽ phải làm lại từ đầu, chỉ là lần này, nàng phải tìm kiếm một vị trí bên ngoài Luân Đôn,

nơi mà chưa ai từng nghe đến cái tên Ellie Brans-Hill. Nhưng không được quá xa. Nàng vẫn muốn được ở gần Robbie.

Thở dài, nàng trải tờ báo sáng nay trên mặt bàn và đánh dấu bất cứ việc gì có vẻ hứng thú.

Có một quảng cáo tìm một quản gia cho một gia đình bác sĩ đang phát triển [*gia tăng nhân khẩu*] tại Hampstead.

Hampstead. Đó gợi nhớ lại một ít ký ức trong nàng. Người họ hàng của nàng đã tặng nàng một ngôi nhà làng tại Hampstead sau vụ suy sụp kinh khủng kia tại Paris. Nếu Dorothea là một loại phụ nữ khác, nàng có thể bị cám dỗ để chấp nhận đôi chút. Nhưng nàng sẽ không cho Dorothea một cơ hội nào khác để khiến cuộc sống của nàng khổ sở. Ông Cardvale đáng thương.

Nàng đọc lại phần quảng cáo thêm một lần nữa.

Một gia đình đang phát triển. Điều đó có nghĩa là nàng sẽ vừa là quản gia, vừa là vú em. Tuy nó không bằng những vị trí xưa của nàng, nhưng còn tốt hơn so với nơi ảm đạm này.

Hoặc nàng có thể trở lại làm Aurora. Một đêm với thân phận Aurora sẽ giải quyết tất cả vấn đề của nàng.

Hoặc nó có thể biến thành một sự cố bất hảo như lần trước.

Trước khi nàng đã đi quá xa với dòng ý tưởng ấy, nàng đánh một dấu bút chì bên cạnh cái quảng cáo cho vị trí “Quản Gia tại Hampstead”. Vị trí đó có nhiều điều tốt để có thể suy nghĩ - không khí tươi mát của miền thôn quê và lại gần Luân Đôn.

Ấm nước trên lò đã bắt đầu huýt còi [báo động đã sôi]. Nàng đứng dậy và pha một ấm trà mới. Khi trà được thấm, nàng rót ra một tách và thêm vào một muỗng cà phê thuốc nước nàng tự pha chế- với công thức của mẹ - để giúp định kinh. Thuốc pha chế mạnh liều này lý ra là dành cho bà chủ nhà vì bà thường bị chứng mất ngủ. Một phụ nữ trẻ trung, khỏe mạnh không nên cần đến những loại viện trợ này.

Ý tưởng ấy chỉ khiến nàng thêm trầm uất.

Nàng ngồi trước ngọn lửa đang cháy âm ỉ, sưởi ấm những ngón chân, nhắm nháp tách trà nóng. Lò sưởi là nơi ấm cúng nhất trong căn nhà. Cái hốc tường nơi nàng kê giường ngủ được che khuất bởi tấm màn thì lại lạnh như một ngôi mộ.

Nàng thở dài rồi thở dài lần nữa. Nàng đã có lần xuống chó trước đây, nhưng chưa bao giờ thấp đến mức này. Số tiền của Aurora đã không còn vì đã phải dùng tất cả để trang trải nợ

nàng của Robbie. Và Robbie không còn là cậu bé như trước khi cậu ấy đến Paris. Cậu đã nói với nàng rằng cậu bị tấn công trong một cuộc ẩu đả.

Điều mà cậu không có can đảm để nói với nàng cho đến khi họ về lại Anh là cậu ấy tạm thời đã bị đuổi học từ đại học Oxford vì đã thi trượt môn tiếng Hy Lạp. Đó là lý do tại sao cậu muốn xuất hành làm một chuyến đi chơi đến Paris. Đúng là một đứa trẻ ngốc nghếch! Bây giờ cậu ấy đã phải học trầy da tróc vẩy để đậu kỳ thi này bằng không cậu sẽ bị đuổi hẳn và đó chính là điểm kết thúc của nền giáo dục của cậu tại đại học.

Trong thời gian này, cậu đang hồi phục sức khỏe tại nhà của Bác Freddie ở Chelsea. Nàng đã đến thăm cậu một lần, nhưng chuyến thăm đã không được toại ý.

Nàng chậm rãi nhấm nháp tách trà, cuộc hội thoại với Robbie khi trên đường về lại anh được khơi lại trong tâm trí nàng. Milton đã bảo đảm tất cả mọi thứ em trai nàng nói với nàng. Nhưng cả hai đều có vẻ rất khản trương và luôn tránh né. Họ đã nói thật với nàng đến một điểm nào đó, nhưng đấy không phải là toàn bộ sự thật.

Thật sự đang xảy ra chuyện kinh thiên gì thế?

Có lẽ nàng đã tưởng tượng ra mọi thứ. Cuộc sống giống như một con chuột chũi trong đường hầm dưới lòng đất đã không giúp ích gì. Đây là hộ khẩu thường trú của nàng, lúc xưa khi nàng mới mười chín ngay sau khi nàng rời khỏi mái nhà và dưới sự bảo vệ Cardvale, nàng đã rất vui mừng. Giá nó rẻ mạt và nó đủ rộng để chứa những đồ nội thất của mẹ nàng.

Nhưng điều tốt nhất chính là căn phòng này có một lối cửa dẫn ra bậc thang lát đá để trực tiếp đến phố Henrietta. Nơi này được yên tĩnh và riêng tư, và việc đi lại của nàng sẽ không bị ai chú ý, quan tâm.

Hiện giờ chính là vì nó lại quá gần với con phố để được thoải mái [*có vẻ nguy hiểm*]. Không nghi ngờ rằng lại là sức tưởng tượng của nàng đã bắt đầu giở trò, nhưng nàng đã bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân muện trong đêm, tới lui trên những bậc thềm đá bên ngoài. Nàng bị mất bình tĩnh đến nỗi phải để một ngọn nến thắp sáng trước lò sưởi khi nàng ngủ, hy vọng rằng ánh sáng có thể xua đuổi kẻ xâm nhập.

Tay nàng giật nảy. Giờ nàng lại nghe thấy chúng, những tiếng bước chân xuống cầu thang của nàng.

Có một tiếng gõ cửa. “Ellie?” Là giọng nói của bà chủ nhà nàng. “Có một quý ông muốn gặp cô. Là luật sư của cô.”

Nàng đặt tách trà xuống và hít không khí vào lồng phổi nàng. Theo đà này, nàng chắc sẽ phải bị vào Bedlam [*nhà thương điên được nổi tiếng qua tác phẩm Rebel Angels của Libba*

Bray]. Đứng lên, nàng vội vã đến mở khóa cửa. Người đàn ông đẹp trai rậm nắng đã lấp đầy ô cửa không phải là luật sư của nàng.

“Jack!” Nàng ngạc nhiên. “Sao anh lại đến đây?”

Chàng cúi người chào, nhắc nhở nàng để ý đến lễ phép. Nàng nhún người chào.

“Hãy tha thứ cho sự xâm nhập,” chàng nói: “nhưng tôi có một bức thư khẩn cấp đang cần sự chú ý của cô.” Quay sang bà chủ nhà, chàng nói: “Tôi thường làm việc trong giờ văn minh hơn tại văn phòng của tôi, nhưng như tôi đã nói, vấn đề rất cấp bách.”

Lời thuyết này đã khiến Ellie khá vui thú. Bà Mann sẽ không quan tâm một quý ông đến thăm viên nàng trẻ cỡ nào hoặc là liệu những lễ giáo có được tuân thủ không. Bà chăm sóc tất cả những người thuê phòng của bà như một người mẹ, và tham vọng duy nhất bà dành cho Ellie là được xem nàng ổn định với một quý ông trẻ trung lịch sự nào đó. Bà chỉ sẽ quá vui để nói lỏng những quy tắc lễ giáo.

Jack đã nhìn qua vai nàng để kiểm kê mọi thứ trong khu cư trú tồi tàn và chật chội của nàng. Nàng không cảm thấy xấu hổ, nhưng hai má nàng cũng đỏ bừng như nhau. Trong nàng có một sự thúc giục kỳ lạ để đóng sầm cửa vào mặt chàng, nhưng điều đó sẽ khiến Bà Mann bị sốc. Ngay cả bây giờ, bà làm những vẻ mặt với nàng, ý bảo nàng phải mỉm cười và đối tốt với người đàn ông này.

Quyền quyết định đã bị tuột khỏi tay nàng. Jack đuối khéo Bà Mann với một cái khom người chào duyên dáng rồi tiến vào phòng, buộc Ellie phải lùi lại một bước, sau đó chàng đóng cửa lại. Sự yên tĩnh của chàng khiến nàng cảm thấy bất ổn và nàng thắc mắc tự hỏi không biết chàng đang nghĩ gì.

Chàng đã cố không để cho cảm xúc của mình lộ ra. Chàng đã nghe nói về cảnh khôn khó, nhưng đây lại là quá đáng thương và cũng không cần thiết. Một là nàng có những người bạn tốt luôn vui vẻ dang tay giúp đỡ nàng. Ngài Charles là một. Cardvale là hai. Tất cả điều đó sang một bên, chàng biết rằng nàng có được một khoản tiền lớn để tùy ý sử dụng trước khi nàng rời Paris.

Chàng bắt gặp ánh mắt không phòng ngừa trong mắt nàng và đã nhìn thấy một thứ gì đó chàng đã không bao giờ ngờ đến. Nàng trông thật tả tơi.

Như thể đọc được tâm trí của chàng, nàng thẳng lại đôi vai và nâng cao chiếc cằm. “Tôi mới vừa khỏi cảm,” nàng nói, sau đó đưa tay vào trong túi lấy ra chiếc khăn mù soa để hỉ mũi.

Chàng ôn tồn nói. “Cô đã nên bảo với tôi ngay tại Paris rằng cô là ai. Tôi đã có thể giúp cô, Ellie, cả cô lẫn Robbie. Tôi không biết tại sao tôi đã không nhận ra cô.”

Nàng đã phải hỉ mũi thêm một lần nữa. “Cảm ơn anh, nhưng chúng tôi không cần sự giúp đỡ của anh. Chúng tôi có thể tự lo liệu.”

Cảm xúc mềm mại hơn của chàng đã bốc hơi. “Ồ phải, tôi có thể thấy được cô tự lo cho mình tốt đến ngần nào. Đã xảy ra chuyện gì với số tiền cô có tại Paris? Rõ ràng là cô đã không dùng nó cho bản thân cô, vậy thì cô đã... ah, chắc phải là Robbie.”

Gương mặt nàng thất lại. “Anh không phải là luật sư của tôi. Tôi không nợ anh lời giải thích nào. Và tại sao anh lại có mặt ở đây?”

“Chúng ta hãy ngồi xuống?”

“Không được, cho đến khi tôi biết lý do tại sao anh đến đây.”

Giọng điệu của nàng đã không khiến chàng đỡ bức tức. Cụt ngủn như nàng, chàng đáp: “Tôi đến đây thể theo yêu cầu của Ngài Charles Stuart. Ông ấy yêu cầu tôi can thiệp thay mặt em trai của cô.” Chàng rút một lá thư ra từ trong túi. “Bức thư của Ngài Charles sẽ giải thích tất cả mọi thứ.”

Chàng giữ bức thư trên cao, ngoài tầm với của nàng. “Bây giờ chúng ta có thể ngồi xuống chứ?”

Nàng nổi cáu khi chàng tóm lấy khuỷa tay nàng và đưa nàng ngồi vào một chiếc ghế. Chỉ khi cả hai đều ngồi xuống chàng mới giao bức thư cho nàng. Nàng phá vỡ con dấu và bắt đầu đọc. Trước khi nàng đọc hết bức thư thì mặt nàng trắng như sáp.

“Sao?” chàng cuối cùng nói.

Nàng đang nhìn chằm vào bức thư ngây dại. Tiếng nói của nàng rất yếu. “Tôi biết Robbie đã vương phải một chút rắc rối, nhưng tôi chưa bao giờ tưởng được một chuyện như thế này.” Nàng nhìn lên chàng. Sắc huyết đã trở lại trên đôi má nàng và nàng nói thật cương quyết: “Đó không phải là sự thật! Nó không thể! Robbie không có cái ác tâm để tổn thương bất cứ ai. Cậu ấy là một cậu bé tốt.” Giọng nàng bắt đầu méo máo, nhưng nó đã không ngăn nàng. “Ngài Charles nói rằng bằng chứng cáo tố cậu ấy chỉ à gián tiếp. Nhưng tôi cho rằng họ nên đi nơi khác để tìm kẻ sát nhân của họ!”

“Tôi xin lỗi. Tôi cần phải có nhận ra em trai của cô đã không kể mọi thứ với cô.”

“Không có gì để kể! Cậu ấy là vô tội.”

“Tôi tin cô. Ngài Charles cũng vậy. Chúng tôi không phải kẻ thù của cô. Chúng tôi muốn giúp

cô.”

Nàng đưa bức thư lên và đọc nó một lần nữa. “Cô điên viên,” nàng nói. “Giờ tôi đã nhớ. Họ đã tìm kiếm người yêu của cô ta.” Nàng ngước mắt nhìn vào mắt của chàng. “Người đó không thể là Robbie.”

“Cô có chắc chắn không?”

Không. Nàng không chắc chắn về bất cứ điều gì ngoại trừ việc em trai nàng không phải là một kẻ sát nhân. Nàng nói: “Ngài Charles nói rằng anh sẽ giải thích những gì cần phải làm. Ông ấy có ý gì?”

Chàng hơi chuyển mình, nhit người về phía trước ghế. “Tôi phải gặp Robbie và lấy khẩu cung của cậu ta, một tờ khẩu cung sẽ được luật sư tôi công chứng. Trong khi đó, Ngài Charles sẽ tự điều tra về cái chết của Louise Daudet. Hiện giờ thì Robbie không phải ra tòa. Có những kẻ tình nghi khác trong vụ án, và nếu tất cả đều tiến triển tốt đẹp, lời khai đã được công chứng do tôi gửi cho Ngài Charles sẽ rửa sạch tội danh của em trai cô.”

Nàng lặng lẽ nói: “Anh sẽ không đưa cậu ấy trở lại Pháp chứ?”

“Tuyệt đối là không. Tôi hứa với cô.”

Khi nàng lại sụt sịt, chàng vội tới để nắm lấy đôi bàn tay của nàng. “Không có cần thiết phải lo lắng như thế,” chàng bảo. “Robbie sẽ có được sự bảo hộ của tôi, cô hiểu không?”

Nàng gật đầu, nhưng vẫn chớp chớp mắt.

Chàng nhìn đôi tay của nàng và cau mày. “Cô đang lạnh như băng.”

Nàng cố rút tay nàng ra. “Đó là lỗi của tôi. Tôi để cho ngọn lửa cháy quá thấp. Nếu anh cho tôi một giây lát, tôi sẽ đổ đầy thùng than.”

“Than được chứa ở đâu?”

“Tất nhiên là trong hầm than.” Nàng có vẻ cau có. “Nó không có gì là khó khăn.”

Chàng biết rằng cái hầm than sẽ nằm tại một trong những ngôi nhà bên ngoài vườn và đã chuẩn bị để tự đi nhưng chàng lại có một ý tưởng tốt hơn. Chàng muốn đưa nàng ra khỏi ngôi nhà chật chội sầu thảm này đến một nơi có ánh sáng và được ấm áp, một nơi mà họ có thể có một ít thức ăn và một ly rượu đi kèm.

Chàng đứng dậy. “Có một quán trọ chỉ ngay đường Oxford, quán Windsor Arms. Nơi đó vừa

âm áp lại thoải mái và chỉ là một đoạn cuộc bộ ngắn ngủi. Chúng ta có thể đến đó nói chuyện.”

Khi nó có vẻ như nàng sắp sửa tranh cãi, chàng bèn nói thêm: “Tôi thấy đói, Ellie ạ. Thực tế là đói rung. Và tôi không cho rằng cô có sẵn rượu mạnh trong nhà. Bia cũng được.”

“Chắc chắn là không!”

“Ngay cả rượu thuốc brandy cũng không?”

“Tôi có thể cho anh một tách trà thuốc.”

Chàng cười toe toét. “Cảm ơn cô, nhưng trà lại khiến tôi bị phát ban.”

Một nụ cười miễn cưỡng cong trên môi nàng. “Ồ, thôi được rồi.” Nàng đứng dậy. “Nhưng anh hẳn nhận ra rằng nếu mọi người nhìn thấy chúng ta ở với nhau, sẽ có thêm các lời nhảm nhí.”

“Họ sẽ không nhìn thấy chúng ta. Bên ngoài đã tối và Windsor Arms lại nằm trong một hẻm cụt yên tĩnh [*cul-de-sac: đường chỉ một lối vô và ra duy nhất*]. Hãy mặc áo khoác của cô vào.”

Nàng trao chàng một ánh mắt biết nói, nàng cầm một ngọn nến châm lửa từ ngọn đèn, và bước vài bước đến cái hóc tường nơi nàng dùng để làm phòng ngủ. Chàng để ý thấy lá thư của Ngài Charles vẫn còn trong tay nàng và phỏng đoán rằng nàng sẽ muốn đọc nó lại khi không có chàng theo dõi nàng.

Nụ cười toe toét của chàng đã phai nhạt ngay trong lúc nàng vừa biến mất sau bức rèm. Chàng cảm thấy không khí ẩm đậm trong căn ngục u tối chật chội mà Ellie gọi là “nhà” quá lạnh. Chàng đã hứa với Ngài Charles chàng sẽ làm những thứ trong khả năng chàng cho cả hai người - Ellie và em trai nàng, và chàng càng quyết tâm hơn bao giờ hết để thực hiện lời hứa của mình.

Và điều đầu tiên chàng sẽ làm là chuyển Ellie đến một môi trường thân thiện hơn. Trong trí tưởng tượng của chàng, chàng đã nhìn thấy một căn phòng với ánh sáng xuyên qua những khung cửa sổ dài. Sẽ có một cánh cửa của Pháp dẫn vào trong vườn, và một cây táo...

Đôi môi chàng co giật khi chàng nhận ra rằng căn phòng chàng đang nghĩ đến chính là phòng khách của ngôi nhà Ellie đã lớn lên, căn nhà của cha xứ. Một ngôi hạnh phúc như chàng đã nhớ.

Nàng không nên sống trong hoàn cảnh thế này.

Có một tờ báo được trải ải trên mặt bàn. Chàng cầm nó lên, tò mò xem những gì đã khiến nàng có hứng thú. Trang được mở ra là phần quảng cáo. Có một số quảng cáo đã được đánh dấu, tất cả đều là những vị trí như cô giáo tại gia hoặc người đồng hành cho các quý cô, với một ngoại lệ. Đó là vị trí của một quản gia ở căn nhà bận rộn của một bác sĩ tại Hampstead.

Khuôn mặt chàng nghiệt ngả khi chàng để tờ báo sang một bên.

Trên cùng một mặt bàn còn có một số lá thư được xếp chồng ngay ngắn. Chàng do dự trong giây lát, nhưng lương tâm của chàng lại được xoa dịu một cách dễ dàng. Động lực duy nhất của chàng là giúp đỡ Ellie. Với ý nghĩ đó, chàng cầm chồng thư lên và bắt đầu đọc từng cái một.

Chúng rất ngắn gọn và đánh vào trọng điểm, những lời lẽ người viết đã sử dụng khiến chàng nổi nóng. Chàng lướt mắt nhìn rõ những chữ ký, ghi nhớ từng tên một, quyết tâm rằng nếu có một trong những người kém vận may này mà bao giờ gặp phải chàng, chàng sẽ dạy cho họ những lễ phép mà rõ là họ không có.

Khi nghe thấy tiếng bước chân của nàng, chàng nhanh chóng đặt chồng thư lại vị trí cũ.

Vật đầu tiên nàng nhìn khi nàng bước vào phòng là chồng thư nằm trên bàn. Điều cuối cùng chàng muốn là đè bẹp lòng tự ái của nàng, vì thế chàng đã đẩy nhẹ tờ báo như thể chàng vừa đặt nó xuống.

“Tôi thấy ông Amherst đã được bổ nhiệm làm ngài đại sứ tại Trung Quốc,” chàng nói. “Amherst đáng thương. Đây là kết quả của việc xem thường phe cánh của thái tử.” Chàng nói thêm một cách nghiêm trọng hơn: “Sự việc không phải vô vọng. Giờ cô không phải chỉ có một mình, Ellie. Tôi đã hứa với Ngài Charles tôi sẽ giúp cô và em trai của cô, và tôi luôn giữ lời hứa của mình.”

Dáng vẻ mong manh của nàng đã tan biến và một tia sáng vui thú lóe lên trong mắt nàng. “Cẩn thận nhé, Jack,” nàng cảnh cáo. “Chúng ta đều biết chuyện gì đã xảy ra lần trước anh hứa sẽ giúp tôi.”

“Ah, nhưng lần trước cô đã giữ bí mật với tôi. Nếu lúc đó tôi được biết rằng cô là cô bé khỏe khoắn đến mức không thể chịu đựng nổi, và là người đã từng giảng dạy cho tôi về sự khác biệt giữa dạng động từ được sử dụng như danh từ và tính từ dùng như danh từ, tôi đã bỏ cô vào máng nước như tôi đã làm lúc xưa. Aurora, quả thật vậy!”

Nàng mỉm cười. “Anh còn nhớ ngày đó à?”

Chàng gật đầu. “Nhãi con sành đời!”

“Tôi muốn gây ấn tượng với anh. Tôi chỉ là thực hiện nó một cách sai lầm.”

“Ừ, thì bây giờ cô cũng có thể cố gây ấn tượng với tôi. Không còn có bí mật gì nữa nhé, Ellie. Cô phải cho tôi biết tất cả mọi chuyện.”

Nàng nhanh chóng nói: “Tôi chưa không đồng ý với bất cứ điều gì.”

“Chưa, nhưng cô sẽ.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhưng sau một cái nhìn vào khuôn mặt không mỉm cười của chàng, nàng đã không làm gì hơn là trút một tiếng thở dài. “Chúng ta đi chứ?”

Khi chàng theo chân nàng lên cầu thang, những ý tưởng của chàng thật quá cách xa với niềm vui vẻ. Có rắc rối của Robbie, nhưng trong lúc này vấn đề của Ellie khiến chàng bận tâm nhiều hơn. Khi còn là một cậu bé, chàng đã trêu chọc nàng không một chút thương tiếc, nhưng bất chấp điều đó, đã có một loại tình cảm thông thường giữa họ. Nó vẫn còn đó và đây là lý do tại sao chàng muốn nhìn thấy nàng được an ổn trong một mái nhà tốt đẹp thoải mái, của riêng nàng, chứ không phải chỉ tồn tại ở một nơi như thế này.

Giọng điệu qua những bức thư nàng nhận được từ những nhà tuyển dụng là một thứ khác đã làm phiền chàng. Chỉ vào lúc này chàng mới nhận ra rằng nàng đã phải trả một cái giá đắt thế nào cho cuộc phiêu lưu của nàng đến Cung Điện Hoàng Gia. Không. Không phải là Cung Điện Hoàng Gia cho nhiều mà chính là thời gian cô nam quả nữ mà nàng trải qua với chàng. Tin tức ấy đã nhanh chóng lan tràn.

Ý nghĩ mà vẫn quần quanh tâm trí chàng là chàng phải làm sao để mọi thứ được đúng đắn lại cho nàng.

Chương 9

Jack quen khá thân với ông chủ của Windsor Arms. McNaught đã phục vụ dưới quyền chàng trong Chiến dịch Tây Ban Nha. Chính là Jack đã cho McNaught vay tiền để đặt cọc mua quán trọ. Chàng không phải là một người khách quen, nhưng thi thoảng chàng cũng ghé qua để ôn lại những chuyện cũ với người cựu đồng chí của mình và luôn chắc chắn nhận được sự chào đón nồng nhiệt.

Kết quả là chàng và Ellie đã được đưa đến một căn phòng tư nhân ấm cúng nhất, và được thưởng thức những món mỹ vị tuyệt hảo nhất mà Windsor Arms cung cấp. Lúc đầu Ellie chỉ ăn chút đỉnh cho có, nhưng khi nàng nhấm nháp ly rượu của nàng - chiếc ly mà Jack cứ rót đầy lên - nàng đã thư giãn và khẩu vị của nàng đã trở lại.

Jack nghĩ rằng tình trạng đã trở khá. Ngọn lửa trong lò sưởi đang bùng cháy, những ngọn nến được thắp sáng khắp nơi trong phòng, và ánh mắt hoảng-sợ-như-thở-đề của nàng đã biến mất. Đôi má nàng đã có chút màu sắc và dường như nàng đang thực sự được vui lòng khi ở bên chàng. Chàng có cùng cái cảm giác ấy với nàng. Rượu vang đã khiến cả hai thả lỏng và thoải mái hơn.

Một hình ảnh tự ý lóe lên trong tâm trí của chàng: Aurora - hay là Ellie đây? - thân thể mịn màng và mềm nhũn của nàng ở trong vòng tay và môi chàng.

Chàng áp lại hình ảnh ấy, nhìn ly rượu rồi đặt nó sang một bên. Ellie đã không nhìn thấy cử chỉ ấy. Đôi mắt nàng khép hờ khi thưởng thức thìa cuối cùng của món tráng miệng của mình - một ly kem pha thêm hương vị brandy và sherry. Cuốn hút, chàng ngấm cái đầu lưỡi của nàng liếm những vết kem trên môi nàng.

Chàng xua đuổi những hình ảnh gợi tình khỏi tâm trí chàng và thay vào đó chàng chăm chú vào nhiệm vụ Ngài Charles đã giao cho chàng. Dòng tư tưởng của chàng đã bị đứt đoạn khi Ellie đẩy mạnh chiếc ly đã cạn đến ngay dưới mũi chàng, yêu cầu thêm rượu. Chàng đã chiều, nhưng rót rất ít.

Chàng mới được biết rằng Robbie đã không còn học tại trường đại học vì trên thực tế cậu ta đã bị đuổi trong kỳ học này. Nàng có vẻ hạnh phúc vì có người để kể lể, ngoại trừ việc nàng vẫn chưa nói với chàng nơi Robbie đang trốn.

Chàng bỏ qua việc ấy trong lúc này và tập trung vào những gì em trai của nàng đã kể với nàng để giải thích về vết thương cậu ấy phải nhờ bác sĩ chữa trị tại Paris.

“Vây,” chàng nói, “Robbie đã có nói với cô rằng cậu ấy đã vướng vào một vụ ầu ả không?”

Nàng gật đầu. “Tôi đã chính mắt nhìn thấy vết thương. May mắn là cậu ấy vẫn còn sống. Cậu ấy không cách nào trở về trường cho dù cậu ấy không bị tạm đuổi. Chỉ là... “Nàng nuốt một ngụm rượu vang,”Chỉ là tôi nghi ngờ rằng có điều gì sai trái trước khi anh cho tôi xem lá thư của Ngài Charles.” Nàng nhanh chóng nói thêm: “Điều đó không có nghĩa là tôi nghĩ rằng cậu ấy có tội giết người!”

“Vây thì cô nghĩ nó có nghĩa gì?”

“Bây giờ tôi đã đọc lá thư, tôi nghĩ cậu ta bị sợ hãi. Đó là lý do tại sao cậu ta luôn lẩn trốn.” Nàng chớp mắt khi một ý tưởng đến với nàng. “Đó là lý do tại sao cậu ấy sẽ không đến thị trấn gặp tôi. Cậu ấy không muốn bị người khác tìm thấy.”

Đây chính là kẻ hở chàng đang chờ đợi. “Đó là lý do tại sao tôi bắt buộc phải gặp Robbie ngay lập tức. Cậu ấy phải rửa sạch tội danh của mình. Và cậu ấy sẽ cảm thấy tốt hơn khi biết rằng cậu ấy có bạn bè đầy quyền lực.”

Nàng gật đầu một cách không tin tưởng.

“Vây thì cậu ta ở đâu, Ellie?”

Những lời này dường như phải bị lôi ra khỏi nàng. “Cậu ấy ở với Bác Freddie tại Chelsea.” Sau đó vội vàng tiếp: “Và đó là tất cả tôi sẽ nói với anh cho đến khi tôi tự nói chuyện với cậu ấy.”

Nàng chạm vào tay chàng trong giây lát. “Đừng nghĩ rằng tôi vô ơn. Nhưng tôi là tất cả Robbie hiện có. Cậu ấy không quen biết anh như tôi. Tôi không muốn cậu ta nghĩ rằng tôi đã phản bội cậu ấy.”

Nàng im lặng một lát và nhìn chằm chằm một cách mù quáng vào rượu trong ly của mình. Trút một tiếng thở dài, nàng tiếp tục nhẹ nhàng: “Cha mẹ của chúng tôi qua đời khi cậu ấy còn rất trẻ, do đó, cậu ấy đã bỏ lỡ tất cả những điều lợi mà tôi đã có được. Cậu ấy hầu như không thể nhớ mẹ của chúng tôi. Nếu cậu ấy có một chút hoang dã thì đó là lỗi của tôi. Bất cứ khi nào cậu ta vướng vào rắc rối, tôi luôn có mặt để bảo lãnh cậu ta ra. Tôi đã nên cứng rắn hơn với anh ấy khi cậu ấy vẫn còn là một đứa trẻ. Nhưng cậu ấy tất cả của tôi. Tôi không thể khiến cậu ấy thất vọng.”

Có một tiếng gõ cửa kín đáo và người phục vụ vào để dọn dẹp bàn. “Hãy lấy rượu đi,” Jack nói, “và mang cho chúng tôi cà phê.”

Ellie giữ chặt cái ly uống rượu của nàng. “Cảm ơn,” nàng nói. “Bữa cơm thật ngon miệng.”

Người phục vụ chiếu sáng với một nụ cười. “Mr. McNaught sẽ hài lòng khi được biết, Miss.”

Cuộc trao đổi nho nhỏ đã gợi nhớ đến một ký ức trong tâm trí của chàng. Jack nhớ Ellie khi còn là một đứa trẻ, đã khiển trách chàng sao lại không biết cảm kích những hạ nhân. Chàng đã biến nó thành một trò chơi mình bằng cách cảm ơn người hầu gái làm-mọi-việc trong nhà cha sở cho từng việc nhỏ mà nàng đã thực hiện cho đến khi người phụ nữ đáng thương kia không dám bước vào phòng nếu chàng đã có mặt.

Trong lúc họ uống cà phê, Jack nói: “Cô có tin tôi không, Ellie?”

Nàng bình thản đáp: “Tôi vẫn luôn tin tưởng anh, Jack.”

Câu trả lời của nàng khiến chàng hài lòng. “Tốt. Vậy thì hãy nói tôi biết làm sao cô lại có một số tiền lớn như thế khi tôi cứu cô khỏi đám bạo động?”

Nàng cười giòn. Sau một ngụm rượu cẩn thận, nàng nói: “Aurora là một tay cờ bạc, Jack. Cô ấy luôn thắng lớn tại trên sòng ở Cung Điện Hoàng Gia.”

Sự hoài nghi rõ rệt của chàng đã khiến nàng cười. “Tôi đảm bảo với anh, đó là sự thật. Tôi lấy làm ngạc nhiên rằng anh đã không nghĩ ra.”

Chàng vận lại rồi giảng đạo với nàng: “Tôi thấy thật khó có thể tin rằng một cô con gái của một mục sư, con gái của Austen Brans-Hill, sẽ hạ mình thấp tới mức để đánh bài, và càng không thể tin là cô ta đã vào một sòng bài.”

Nụ cười của nàng nhạt dần. “Tôi cần phải có tiền để trả dứt nợ của Robbie, anh hiểu không? Ô, tôi biết bài bạc là không đúng và Papa sẽ bị vương vào xi-căn-đan, nhưng ruồng bỏ Robbie để mặc cậu ấy đương đầu các chủ nợ thì càng sai hơn, phải không? Cậu ấy sẽ có bị nhốt trong một nhà lao tại Pháp không một chút hy vọng để trở lại Anh. Tôi không thể để điều đó xảy ra.”

Câu trả lời của nàng đã không xoa dịu lại chàng. “Nếu như cô thua thì sao? Cô cũng rơi vào một trường hợp tương tự với Robbie.”

“Ồ, tôi không bao giờ thua.” Ly rượu của nàng lại cạn và nàng nhìn quanh để tìm chai rượu. “Tôi là một đại sư [*virtuoso*].”

“Đại sư là cái quái gì?”

“Là một người không bao giờ đánh bài thua.” Không tìm ra chai rượu, nàng tự mãn với tách

cà phê âm. “Giống như Cậu Ted. Người anh họ của mẹ tôi. Cậu ấy là con cừu đen trong nhà *[black sheep: một người được coi là một sự ô nhục hay thất bại của gia đình]*, nhưng cậu ấy rất vui tính.” Nàng nhìn chăm vào khoảng trống với một nụ cười mơ màng trên khuôn mặt. Chàng đã bắt đầu tự hỏi rằng nàng đã uống bao nhiêu rượu.

“Ông ta ra sao rồi?”

“Mmm? Ô, cậu ấy đã bị cấm chơi ở tất cả các sòng bài đáng kính vì cậu luôn thắng, do đó, cậu bắt đầu mon men đến những ổ đánh bài khác. Đây là nơi cậu đã bị gian lận và thua sạch mọi thứ cậu sở hữu. Không có con bạc trung thực nào, cho dù có giỏi đến đâu, lại có thể đánh bại một gã gian lận. Cậu đã không bao giờ đánh bài nữa, ngoại trừ với tôi.”

“Một 'con bạc trung thực'!” Chàng không thấy thích thú. “Tôi rung sợ dùm cô đó, Ellie ạ. Cô quá ngây thơ để biết tốt xấu cho chính bản thân. Nếu như có ai đó đã cố cướp đi tiền thắng của cô? Những chuyện tương tự như thế có xảy ra.”

Nàng vặn lại: “Tôi biết là nó nguy hiểm, nhưng đó là mối nguy cơ tôi sẵn sàng chấp nhận. Bên cạnh đó, tôi không bao giờ đi một mình. Lần này, Milton đã đi với tôi. Cậu ấy là người bạn thân nhất của Robbie.”

“Tôi có thể tìm thấy Milton ở đâu?”

Nàng chớp mắt khi nghe giọng điệu khắc nghiệt của chàng. “Cậu ta đã trở về đại học Oxford. Sao anh lại muốn biết?”

Chàng cảm thấy quai hàm của mình bị thắt chặt. “Tôi muốn hỏi cậu ấy tại sao cậu ta bỏ cô lại một mình tại Cung Điện Hoàng Gia.”

Nàng trung thành đáp: “Cậu ấy chỉ đi được một vài phút khi cuộc bạo loạn nổ ra. Anh không thể đổ lỗi cho Milton vì cuộc bạo loạn này.”

“Cậu ta không nên dẫn cô đến sòng bài ngay từ đầu.”

“Đừng đổ lỗi cho Milton. Cậu ấy đã làm điều đó như là giúp đỡ cho tôi. Dù sao, không phải là tôi đi đánh bài hàng tuần. Tôi chỉ làm điều đó khi có sự cần thiết, khi Robbie gặp khó khăn hoặc tôi không thể tìm được việc làm.”

“Như bây giờ?”

Nàng nhún vai. “Tôi còn có một ít tiền để giúp tôi qua tạm thời, nhưng có thể chuyện đó sẽ xảy ra. Anh không cần phải nhìn tôi như thế. Nếu anh có một giải pháp tốt hơn cho các vấn đề của tôi, tôi muốn được nghe.”

Rõ ràng, nàng đã có ý tiếp diễn tình trạng cũ đối với cậu em trai, mà theo ý chàng, thì cần được dạy dỗ. “Giải pháp cho vấn đề của cô đã đang nhìn chăm chăm vào mặt cô đây. Cô đã nên kết hôn từ lâu, lúc đó em trai cô sẽ có lợi bởi có được bàn tay của phu quân cô bảo ban cậu ấy.” Chàng đã giữ phần ý tưởng còn lại trong lòng, rằng cậu bé sẽ có cái lợi từ một cú đá gọn ghẽ vào mông.

Nàng trừng mắt nhìn chàng. “Và tôi phải đi đâu để tìm một phu quân? Bọn họ không mọc trong những vườn hoa, anh biết đấy, chín mùi để phụ nữ đến hái. Tôi tự hào nói rằng tôi tự lực cánh sinh. Tôi đã từng là một cô giáo, một người hộ tống, một người đồng hành của phụ nữ, một gia sư dạy kèm tiếng Hy Lạp và tiếng Latinh, và tôi có thể sẽ nhận một vị trí như một quản gia kiêm vú em. Đây không phải là cách để gặp gỡ những quý ông đủ điều kiện, ý tôi là, loại đàn ông có thể cưới một người con gái không có của hồi môn và còn có gánh nặng của một cậu em trai để nuôi dưỡng.”

Nàng đặt tách và đĩa của nàng xuống cái cạch. Mũi của nàng nhăn lại. “Ngoài những thứ ấy,” nàng nói: “Tôi cảm thấy ý tưởng về hôn nhân bởi những lý do trần tục như thế thật k-k-k-ỳ...” “Nàng không thể không chế cái lưỡi của mình để nói ra từ ấy, bèn tiếp tục một cách không sợ hãi: “... không hấp dẫn.”

Sự hài hước nhúm lên trong đôi mắt nàng và nàng tựa cằm nàng lên những ngón tay đan vào nhau: “Anh, hơn hẳn mọi người, nên hiểu tôi có cảm giác như thế nào. Tôi không thấy anh vội vã bước vào giáo đường và anh lại có nhiều lý do hơn tôi để kết hôn. Anh phải bảo đảm có người thừa kế bằng cách sinh hạ thế hệ sau theo cho gia tộc Raleigh. Rất may, đó là gánh nặng của anh, không phải của tôi.”

Nàng nhìn chàng với một câu hỏi trong mắt.

Chàng đã không chia sẻ cái ý tưởng mới lạ vừa vụt qua tâm trí chàng, rằng nếu họ kết hôn, mọi vấn đề của chàng và của nàng đều sẽ được giải quyết.

Cau mày, chàng nói: “Cô sẽ không chấp nhận bất kỳ thư mời làm việc nào, trừ khi tôi cho phép cô.” [*Độc tài nhỉ? - Vy*]

Đôi mắt nàng lóe sáng với ánh thù địch. “Và tôi sẽ sống bằng cái gì?”

“Tôi đang nói đến đó. Tôi muốn cô và Robbie đến sống với tôi cho đến khi chuyện này được làm sáng tỏ. Tôi đã hứa với Ngài Charles rằng tôi sẽ bảo vệ cả hai người, và tôi có ý để giữ lời.”

Giọng nói của nàng nghe như một bánh xe kêu cọt két. “Anh có phải đã mất trí rồi không? Sống với anh?Ồ, đây không phải là khiến cho tất cả những con mèo béo [*mấy bà ngồi lê đôi*

mách] có chuyện để nói sao!”

“Tôi không có ý là không có một người hộ tống. Bà nội và em gái của tôi sẽ có mặt. Sự hiện diện của họ sẽ khiến mấy bà ngồi lê đôi mách phải câm miệng thôi.”

“Há! Điều đó cho thấy anh ít hiểu biết ngàn nào! Tôi không có đủ khả năng để vương vào rắc rối nào nữa.”

Lời nói của chàng đến thật chậm rãi và cố ý, để biểu đạt quan điểm của mình. “Có cái gì ở đây khiến tôi cảm thấy không ổn. Tôi không thể chỉ rõ là cái gì. Nhưng bản năng của tôi nói với tôi hoàn cảnh của chúng ta đã khá hơn nhưng vẫn còn vấn đề. Tôi sẽ vui vẻ hơn nếu cả hai chị em cô đều sống dưới mái nhà của tôi.”

Điều đó đã bắt được sự chú ý của nàng. Nàng nhìn chàng chăm chăm một lúc, rồi nói: “Tôi nghĩ khi Robbie gửi bản khẩu cung của mình cho Ngài Charles, đó sẽ kết thúc câu chuyện. Anh có nghĩ rằng cậu ta gặp nguy hiểm không?”

“Tôi không biết, nhưng cho đến khi tôi được biết, tôi muốn cô có mặt tại nơi mà tôi có thể trông chừng cô.”

Nàng áp một bàn tay vào đôi mắt. “Tôi không biết phải làm gì mới là tốt nhất.”

“Ellie!” Giọng chàng vừa đủ sắc bén để gây chú ý với nàng. Khi đôi mắt của nàng nhìn lên giao tiếp với mắt chàng, chàng nói tiếp: “Cô đã nói cô tin tưởng tôi. Cô thật lòng có ý đó không?”

Chân mày của nàng nhướng lên. “Lần cuối anh hỏi tôi câu ấy, anh đã làm trái tim tôi tan vỡ.”

Chàng lúng sâu vào chiếc ghế. “Khi nào vậy ta?”

“Khi anh rời khỏi để trở về đại Oxford. Anh không nhớ sao? Trong phòng khách của Mama? Tôi đã nói với anh rằng tôi sẽ chờ đợi anh, và anh nói với tôi rằng một ngày nào đó tôi sẽ gặp một người bằng tuổi tôi và sẽ mãi mãi sống hạnh phúc. Tin tôi đi, anh đã nói thế. Nhưng mà anh đã nói dối.”

Đôi môi của chàng nhếch lên. “Chúng ta giờ đã bằng tuổi nhau rồi, không nhiều thì ít.”

Nàng giơ tay lên che miệng ngáp.

Chàng đặt tách xuống và đẩy chiếc ghế lùi ra phía sau. “Đi thôi, Ellie. Đã đến lúc phải về nhà. Ngay mai chúng ta sẽ nói chuyện thêm khi cô tỉnh táo lại [trở lại bản thân bình thường của cô].”

Nàng không say, nhưng nàng đã đứng không vững trên đôi chân của mình. chàng mỉm cười vào đôi mắt say sưa của nàng. “Điều gì đó nói với tôi rằng sáng mai cô sẽ ghét tôi.”

Nàng nói chậm rãi, điều khiển lưỡi của nàng khi nói ra từng từ một. “Tôi hứa sẽ không bao giờ ghét anh, Jack ạ. Tin tôi đi.” Và nàng tự cười khúc khích bởi lời trêu ghẹo của nàng.

Vì tình trạng của nàng không thích hợp để đi bộ, họ đã thuê một cỗ xe để trở về nhà nàng. Nàng muốn đánh một giấc nhưng lại không thể nào thoải mái, vì vậy nàng đã cởi bỏ nón của nàng xuống và ném nó sang một bên, sau đó nàng nằm vắt vẻo trên người chàng, ổn định bản thân mình trên đùi chàng như thể chàng là một tấm đệm.

Lúc đầu, chàng cảm thấy thích thú, sau đó không còn thích thú như vậy khi nàng vịn vịn người trên đùi chàng. Các viên đá lát trên đường đã không giúp gì. Chàng phải ôm chặt hông nàng để giữ nàng khỏi ngã. Mùi hương trên tóc nàng thanh nhã như những loài hoa dại. Tươi mát. Lôi cuốn. Cảm dỗ chàng để nếm hương vị của nàng. Hình ảnh gợi tình tràn ngập trong tâm trí chàng. Chàng chinh phục chúng bằng cách tập trung suy nghĩ của chàng vào kế sách để đối phó với em trai nàng.

Một hạt mồ hôi mỏng đọng trên chân mày của chàng khi cỗ xe dừng lại bên ngoài cửa nhà nàng. Tay của chàng đã không nhẹ nhàng khi chàng lôi nàng xuống xe. Một nụ cười ngốc nghếch xuất hiện trên gương mặt nàng.

“Nón bê-rê của cô đâu?” Chàng vô cùng cáu kỉnh.

Nàng chỉ tay vào cỗ xe. Thở dài, chàng vọt vào trong xe và tóm lấy nó. Khi chàng trở ra, Ellie đã đứng cạnh cái lan can sắt, đang mò mẫm dò đường đi xuống cầu thang đến cửa nhà. Chàng trả tiền cho phu xe và đuổi theo nàng.

Chàng khó có thể nhìn thấy bàn tay của mình trước mặt chàng khi chàng bắt kịp nàng. “Cô cần phải có một chiếc đèn lồng bên ngoài cửa “, chàng nói. “Dưới này tối như mực.”

“Tôi có một chiếc đèn lồng, nhưng cứ quên thất sáng. Sao anh lại bực bội thế?”

Chàng đẩy cái nón bê-rê lên đầu của nàng. “Tôi bực bội vì... ô, kệ đi!”

Cô dựa vào anh như để giữ mình khỏi ngã quỵ, không cần nhiều lực nơi cánh tay để anh kéo thẳng cô vào lòng. Cô không dấy dựa, cũng không thốt một lời nào. Sau một lát, hơi thở họ đã mơn man trên khuôn mặt nhau. Phải ngấm lấy đôi môi hồng. Đó là điều duy nhất anh nghĩ, khám phá và lưu giữ lại một chút hương vị.

Kỳ lạ thay, hương vị của rượu vang từ đôi môi của cô truyền sang anh, lấp đầy miệng, đánh

cấp lý trí nhưng lại thôi thúc bản năng trong anh. Anh không còn kiềm chế được bản thân, anh muốn nhiều hơn nữa. Bàn tay anh đặt lên gáy khiến cô khẽ rùng mình, trượt qua những lọn tóc đầy hương đầy rơi cái nón bê-rê.

Đầu ngón tay cái của anh cảm giác được một nhịp đập chung. Nhịp đập tim của cơ thể anh đã được hồi đáp từ một nhịp đập từ người phụ nữ đối diện.

Cô khẽ rên lên một âm thanh rời rạc, anh cúi đầu xuống. Hơi thở của anh trở nên dồn dập, bật thốt ra, “Cô là một người phụ nữ nguy hiểm, Ellie Brans-Hill.”

Đôi vòng tay cô đã đáp thay lời, kẹp qua cổ anh và giở đầu anh xuống môi ép chặt môi. Để cho hơi thở nồng nàn từ miệng truyền qua nhau. Cánh tay rắn chắc xiết chặt nơi eo lưng cô mất thăng bằng buông lỏng người ra sau. Môi của họ ngọam lấy nhau, đầu lưỡi tham lam của anh không ngừng ngo ngoáy thám hiểm trong miệng cô, cô ưỡn người để đón nhận cái vật trơn trượt ướt đó trong miệng mình. Phút chốc niềm đam mê nguyên thủy ập về xâm lấn toàn bộ lý trí hai người.

Thân hình mạnh mẽ của anh nghiền chặt cô vào tường. Đôi bàn tay anh háo hức mở khuy áo khoác của cô trong khi cô không phản đối, anh muốn nhiều hơn sau những lớp áo. Điều luyện và thành thực. Bộ ngực tròn trịa của cô đã phơi bày trước mắt, tay anh đưa đến đâu là cô rùng mình, từng đầu vú cô săn cứng khi anh lướt đầu ngón tay cái của anh qua.

Âm thanh rên rỉ dừng đột truyền ra khiến anh táo bạo hơn. Bàn tay của anh vuốt dọc theo đường cong nơi hông, áp sát vào phần bụng dưới của cô rồi di chuyển xuống thấp hơn. Cô oằn người, mềm nhũn trong tay anh, mềm nhũn và tiếp nhận...

Vì nàng đã dùng chàng như một chỗ dựa để giữ mình khỏi ngã, nên không cần nhiều áp lực khi kéo nàng vào vòng tay chàng. Nàng không vùng vẫy, và cũng chẳng thốt một lời. Hơi thở của họ hòa vào nhau, môi họ quện lại. Đó là điều duy nhất chàng muốn, chỉ nhấm nháp một chút hương vị.

Kỳ lạ thay, một chút hương vị ấy lại không đủ. Mùi hương của rượu vang chuyển từ môi nàng sang môi chàng, áp đầy miệng, cướp đi hơi thở cùng lý trí của chàng. Chàng không thể tự khống chế bản thân, chàng muốn được nhiều hơn nữa. Bàn tay chàng luồn ra phía sau gáy nàng, đẩy nón bê-rê rơi xuống đất. Ngón tay của chàng cảm giác được một nhịp đập. Nhịp đập cơ thể nàng đã tìm được nhịp đáp lại từ cơ thể chàng.

Khi nàng phát ra một tiếng kêu nhỏ rời rạc, chàng ngẩng đầu lên. Hơi thở của chàng trở nên hỗn hển. Giữa những hơi thở, chàng thốt: “Cô là một người phụ nữ nguy hiểm, Ellie Brans-Hill.”

Nàng phản ứng bằng cách quàng một tay quanh cổ và kéo đầu chàng xuống môi nàng để âu

yếm thêm một lần nữa. Cánh tay chàng kẹp quanh thân nàng. Môi họ gắn chặt vào nhau. Chỉ trong giây lát, cảm giác muốn lao vào niềm đam mê xát thịt nhanh chóng dâng tràn.

Cơ thể chàng áp nàng sát vào tường. Vì nàng không chút phản kháng, chàng nhanh chóng cởi khuya áo khoác của nàng và thỏa mãn sự khát khao, chiếm hữu lấy nàng, núp vú nàng sẵn lại khi chàng vôn vê đầu ngón tay quanh chúng, từ vú này sang vú kia. Những tiếng rên rỉ đầy khoái cảm của nàng khiến chàng phát điên. Đôi tay của chàng vội vã lướt dọc theo đường cong của bờ hông mềm mại, bàn tay chàng xò ra và áp sát vào bụng dưới của nàng rồi lần mò xuống dưới. Nàng như bị hòa tan, mềm nhũn trong tay chàng, và tiếp thụ...

Và say rượu.

Chàng gầm gừ phản đối. Chàng không muốn nghĩ đến điều ấy trong lúc này. Chàng sắp chiếm hữu lấy nàng. Cơ thể chàng cương cứng và đầy khát vọng, và nàng thì mềm mại và sẵn lòng.

Và ngây thơ và say rượu.

Với một lời chửi rửa man rợ, chàng lôi thân thể tách khỏi nàng. Hơi thở chàng dồn dập. Nàng hồng hên. Nghiến chặt răng, chàng nói: “Tôi nghĩ rằng tốt hơn là cô nên vào nhà trước khi tôi làm ra những chuyện khiến cả hai đều hối hận.

Hơi thở của nàng bình hòa trở lại trong vài giây lát. “Ôi, trời” là điều duy nhất nàng nói, và nàng bắt đầu trượt người xuống tựa sát bờ tường.

Mặc dù chàng sợ phải đặt tay mình lên thân thể nàng, chàng không có sự lựa chọn nào. Chàng kéo nàng đứng lên và dùng hai tay ôm eo nàng để giúp nàng ổn định thân mình. “Cô có nghe tôi nói gì không, Ellie?” Đôi mắt chàng đã làm quen với bóng tối, nhưng chàng chỉ có thể nhìn thấy được đường viền của khuôn mặt nàng. Chàng không thể đọc được biểu hiện hay đoán được nàng cảm thấy ra sao.

Chàng có thể cảm giác được cơ thể của nàng cứng đờ trong tay của chàng. “Đừng lo lắng, Jack! Tôi sẽ không nói với ai! Anh sẽ không bị rơi vào cạm bẫy hôn nhân.”

“Đó không phải điều tôi đang suy nghĩ. Và nếu cô biết điều gì đó trong tâm trí của tôi, cô sẽ có nhanh chóng vào nhà và nhốt tôi bên ngoài.”

Sự im lặng kéo dài, sau đó giọng nàng liều lo: “Đó là lời khen tặng đẹp nhất mà tôi từng được nhận.”

“Cô đã ngã say, Ellie. Trên thực tế là say bí tỉ. Cô đã uống quá nhiều.”

“Không” Nàng ngáp. “Đó là thuốc nước của Mama. Nó khá mạnh.”

“‘Thuốc nước’ gì?”

“Được trà của tôi. Tôi đã mời anh một ly.”

“Thuốc-? Có gì trong đó?”

“Những thứ bình thường, và thành phần bí mật của Mama.”

Bây giờ chàng đã bắt đầu hiểu lý do tại sao nàng đã rất tình cảm và sẵn lòng tâm sự, thật rất giống Aurora.

“Chìa khóa của cô đâu?”

Nó nằm trong túi xách tay của nàng, mà đã cùng với nón bê-rê của nàng đã rơi trên sàn lát đá trong giây phút cuồng nhiệt. Chàng mở khóa cửa và hướng dẫn nàng vào trong.

“Tôi đi thắp sáng một ngọn nến,” nàng nói.

“Không, tôi sẽ làm điều đó.”

Tiếng nói của nàng hơi cau cáu. “Tôi vẫn có khả năng để thắp sáng một ngọn nến.”

“Được thôi, nhưng phải cẩn thận.”

Chàng định ở lại chỉ vài phút ngắn ngủi cho đến khi nàng được ổn định đâu vào đấy. Khi chàng cẩn thận đi dọc theo cạnh bàn, chàng nghe tiếng đá lửa chạm vào sắt trong lúc nàng cố môi lửa để thắp nến. Căn phòng đầy mùi mốc meo, nhưng lại có một mùi hương quen thuộc nhưng lại không thuộc về căn phòng này.

Là mùi rượu brandy.

Ngay trong lúc một ý nghĩ thoáng qua tâm trí chàng, Ellie hét lên và có gì đó nặng nề rơi xuống sàn. Jack liền hướng về phía trước và lao mình vào một chiếc bóng đang di chuyển về cánh cửa. Chàng bị trúng một cú trầm trọng bởi một vật nặng đập chàng ngang bờ vai. Khi chàng ngã quy, cái bóng đã biến mất xuyên qua cánh cửa. Chàng có thể nghe thấy bước chân vội vã chạy lên những bậc thang.

“Ellie!” Chàng kêu lên.

“Tôi vẫn ổn... chỉ là... tôi không thể đứng dậy nổi. Tôi nghĩ tôi đã bị bong gân.”

Chàng mò mẫm trong bóng tối để đến với Ellie. “Hộp bật lửa nằm ở đâu?”

“Trên sàn nhà đâu đó. Tôi đã đánh rơi nó khi kẻ đó đâm sâu vào tôi.”

Chàng đã tìm ra hộp bật lửa và thắp lên ngọn nến. Ellie thốt lên một tiếng kêu khê. Có ai đó đã lục tung căn phòng. Tất cả các ngăn kéo đều được mở toang. Sách vở và tài liệu nằm rải rác đầy sàn. Tấm màn che hóc tường nơi nàng kê giường ngủ đã bị xé nát và quần áo bị vứt thành đống trên giường.

“Có lẽ không phải là tôi tự tưởng tượng mọi việc,” nàng nói. “Có thể ai đó thật sự cố đột nhập vào nhà tôi.”

Chàng nhìn nàng. “Chuyện đó xảy ra vào lúc nào?”

“Không lâu sau khi tôi trở về từ Paris. Tôi đã thường nghe thấy tiếng bước chân trên bậc thềm vào ban đêm, vì vậy tôi luôn để lại một ngọn nến thắp sáng trên lò sưởi để xua chúng đi.”

Khuôn mặt của Jack nhìn thật nghiêm khắc. Cầm ngọn nến trong tay, chàng bước đến kiểm tra cánh cửa, rồi cửa sổ. “Cửa sổ đã bị cạy,” chàng nói. “Hắn trèo vào nhà từ đây.”

Chàng tìm thấy công cụ đã dùng đập vào chàng - là một cây khều lửa. Sau khi trả nó trở về chỗ cũ bên cạnh lò sưởi, chàng hướng sự chú ý của mình đến Ellie mà lúc này đã ngồi trên ghế. Quỳ xuống trước mặt nàng, chàng kiểm tra khớp xương mắt cá chân nàng. Nàng có thể ngọ nguậy mấy ngón chân, nhưng nhăn nhó khi đã cố đặt sức nặng lên bàn chân của mình.

“Hãy ở ngay tại đây,” chàng bảo nàng. “Việc này sẽ rất nhanh thôi.”

Chàng bước lên cầu thang tiến ra phố. Mặc dù đã muộn, phố Henrietta cũng không hẳn là một chỗ lạc hậu, vẫn còn một vài người bộ hành, nhưng không một ai chàng nhận ra, và không có ai có vẻ đáng nghi ngờ. Đó là chuyện chàng đã dự kiến.

Chàng thật là may. Một cỗ xe ngựa được kéo sát bên cạnh chàng. “Ông có phải đang cần một chuyên xe về nhà không, ông chủ?”

“Phải đây. Chờ tôi một phút, tôi sẽ trở lại ngay.”

Chàng trở lại với Ellie. “Chúng ta phải rời khỏi,” chàng nói với nàng. Và đề thuyết phục nàng nếu nàng cần được thuyết phục: “Đề lại cô ở đây là chuyện quá nguy hiểm. Hắn có thể sẽ trở lại.”

Đôi mắt nàng mở to và nàng ép một bàn tay vào lòng ngực. “Tại sao hắn lại làm điều đó?”

“Hắn đang tìm kiếm một vật gì đó, Ellie, và tôi không nghĩ rằng hắn đã tìm được nó. Tôi nghĩ hắn ở lại để đợi cô.”

Nàng cảm lạnh lạnh đầu.

Chàng đã mất kiên nhẫn. “Tôi sẽ không chấp nhận “không” để làm câu trả lời.”

Hành động của chàng đã thay lời nói, chàng khom người bế xốc nàng lên tay. Một cơn đau thắt tại bả vai mà kẻ xâm nhập đã đập vào chàng, nhưng chàng bỏ mặc.

Khi chàng chuyển người về phía cửa, nàng kêu lên: “Tôi sẽ cần những dùng buổi tối của tôi.”

Chàng không dừng lại. “Để tôi lo liệu.”

“Và... ai sẽ nói với bà chủ nhà của tôi?”

“Tôi sẽ lo chuyện đó luôn.”

“Nhưng... anh đưa tôi đi đâu đây?”

“Đến nhà tôi ở phố Park.”

Câu trả lời ấy đã khiến dòng câu hỏi được đình lại. Mỉm cười một cách không nhân nhượng, chàng lách người qua cánh cửa.

***

Thái hậu phu nhân Raleigh, cùng với cháu gái bà, Tiểu thư Caro, đang đích thân đáp lại những lời khen tụng trong lúc tiễn chân các quý khách ra về. Lệnh bà không có gì nuối tiếc khi tổng tiễn họ. Bà thừa biết lòng hiếu kỳ của họ khiến họ cứ nán lại với hy vọng sẽ được gặp mặt Jack trước khi ra về.

Dường như tất cả mọi người đều đã biết về câu chuyện bất hạnh xảy ra tại Paris, và muốn biết tất cả các chi tiết nóng bỏng. Chỉ đến khi bà ra lệnh những chàng bộ binh của bà thôi rót rượu thì đám khách mới hiểu được ý bà.

Đám đông đang đứng trong hành lang cảm thạch rộng rãi, vui cười và đùa giỡn nhau trong khi họ chờ cỗ xe của mình được đưa đến cửa. Suy xét tất cả mọi việc, lệnh bà cảm thấy hài lòng với bữa tiệc đầu tiên của Caro. Chương trình nhạc đã cấp cho cháu gái bà và bạn bè của cô một cơ hội để thực hành những phép xã giao duyên dáng trong khung cảnh nhỏ và thân mật, trước khi những quy tắc khắc khe của mùa nghỉ giải được áp lên người bọn họ. Đó là điều mà bà đã phải khổ tâm nhấn mạnh với cháu gái bà.

Mùa giải không chỉ đơn giản là lạc thú đi kết bạn với mọi người, mà còn nhiều điều hơn thế nữa. Có những lão bà khó tánh, như bản thân bà, mà cần phải dành sự ủng hộ của họ, vì những lão bà khó tánh này là một khối có tầm ảnh hưởng rộng rãi. Họ chính là những người sẽ gửi những tấm thiệp mời mạ vàng hoặc thì thầm một vài chữ vào tai của người chủ tiệc để đảm bảo rằng tên của ai đó sẽ được thêm vào danh sách mời khách.

Hoặc là ngược lại.

Caro đã không quên lãng nhiệm vụ của mình với bạn bè của bà cô. Ngay cả Tướng Baird cũng đã được sự chú ý đáng có từ cô. Đối với các câu hỏi kín đáo về Jack và cô gái Brans-Hill, Caro đã làm theo lời khuyên của bà và trả lời mọi câu hỏi với ngụ ý là Tiểu thư Brans-Hill là một người bạn của gia đình. Họ quen biết cô đã thật lâu mà Caro có thể nhớ. Và mọi chuyện chỉ là một sự hiểu lầm.

Đây không phải là để bảo vệ danh tiếng của Jack mà hơn là của Ellie. Bà thái hậu đã luôn có điểm mềm lòng đối với Ellie và bây giờ đã hối tiếc rằng chính bà đã không luôn giữ liên lạc với gia đình nàng. Điều đó sẽ được thay đổi và làm đúng lại, vì bà đã quyết tâm để tìm ra Ellie ra và sử dụng ảnh hưởng của bà để không chỉ phục hồi lại nhân cách của Ellie, mà còn tìm ra một ứng viên thích hợp để cô kết hôn.

Bà đang hý hoáy trong tâm trí để nghĩ đến những giáo sĩ trẻ trong nhóm người quen của bà mà có thể phù hợp với Ellie, khi cánh cửa trước đã được mở toang và Jack sải bước vào với một người phụ nữ trẻ đầu tóc rối bời đang nằm trong tay chàng. Có tiếng kinh hô từ vài vị khách mà đã không lập tức nhận ra chính là Lãnh chúa Raleigh trong vai người đàn ông vô lại đang trừng mắt nhìn họ.

“Cái quái gì thế này!” Chàng kêu lên một tiếng nhỏ thiếu kiên nhẫn, sau đó tiếp tục một cách xác xược, “Tôi nghĩ giờ này thì mọi người đã ra về hết rồi.”

Người phụ nữ trong vòng tay chàng được lịch sự hơn. “Chào mọi người!” Nàng nói. “Tôi là Tiểu thư Brans-Hill và chuyện không giống như những gì mọi người nghĩ. Tôi đã bị tấn công tại nhà tôi, và nếu Jack đã không có mặt để cứu tôi, tôi thật không biết chuyện đã trở thành thế nào.”

Lời thuyết nho nhỏ này đã gợi lên một vài tiếng cười hô hô từ một quý ông mà liền bị Jack khiến phải câm miệng bằng một ánh mắt.

Ellie? Bà thái hậu nghĩ. Tất nhiên. Nhất định là Ellie.

Như thế họ đã là khán giả của một vở kịch, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Jack khi chàng bế Tiểu thư Brans-Hill đến cầu thang và bắt đầu leo lên.

Tướng Baird đã bước đến gần thái hậu hơn và thì thầm vào tai bà, “Tất cả là một sự hiểu lầm, hả, Nell? Thế bây giờ bà còn gì để nói?”

Môi của thái hậu cong lên với một nụ cười thỏa mãn. “Điều mà tôi nói,” bà nói: “là tất cả các giáo sĩ trẻ đủ điều kiện đều có thể biến mất hết.”

Chương 10

Ellie hy vọng đó chỉ là một cơn ác mộng, nhưng khi nàng mở mắt và nhìn thấy căn phòng lạ lẫm, nàng biết tất cả đều là hiện thực. Nàng không chỉ đã khiến bản thân cảm thấy xấu hổ vô cùng bởi nàng gần như đã gắn gá mình với Jack, nàng cũng đã khiến bà nội chàng cảm thấy xấu hổ trước mặt nhóm quý khách của bà.

Làm sao nàng có thể quên được một chuyện xấu hổ ngàn này?

Nàng không thể. Điều duy nhất nàng có thể làm là nghe theo lời khuyên của Mama - quãng nó sang một bên, không nghĩ đến nó nữa. Cứ vờ như là nó chưa hề xảy ra. Nhưng ý của Mama là nói đến những lỗi lầm trong nghi thức giao tế - như khi một phụ nữ lỡ tay làm ngã ly rượu hoặc dùng sai chiếc muỗng tại bàn ăn trang trọng. Bà sao có thể ngờ tới một tình huống như thế này.

Tiếng va chạm của thủy tinh khiến nàng tự kéo mình ngồi lên. Bụng nàng khó chịu, đầu nàng choáng váng. Một cô hầu gái với gương mặt phúc hậu mang một tấm tạp dề trắng to lớn bao phủ cả khung người núc ních của cô đang mỉm cười nhìn nàng.

“Chào buổi sáng, thưa cô,” cô nói. “Lệnh bà bảo tôi phải thuyết phục cô uống thức uống này trước khi cô xuống giường.”

Ellie tự động cầm lấy chiếc ly cô hầu gái đưa cho và đặt nó lên môi. Thuốc nước này nhìn có vẻ như sữa và có vị như là phấn [viết bằng]. Nàng dư biết đây là thứ gì. Mẹ nàng đã thường làm nó cho phu nhân của ông thợ rèn để bà cho ông uống những khi ông ấy say mềm mỗi tối thứ bảy.

“Đây là thuốc nước của Mama”, nàng nói với cô hầu gái đang mỉm cười. “Tôi nghĩ rằng tôi đã có chút sai lầm với công thức.” Nàng cố trả lại cái ly cho cô hầu gái.

Cô hầu gái gật đầu nhưng từ chối không cầm lấy cái ly. “Uống hết đi đã,” cô nói với nụ cười cảm thông không được bằng mặt với câu nói của mình.

Ellie chấp nhận số phận một cách hiền lành, vì biết rằng điều này chỉ là điểm khởi đầu của công việc đền tội của nàng.

Khi cô hầu gái mở toang các màn cửa, Ellie chớp mắt lia lịa. Phải mất vài giây trước khi mắt nàng có thể làm quen với ánh sáng mặt trời. Cái đồng hồ nằm trên lò sưởi báo cho nàng rằng

nàng đã ngủ hơn nửa ngày rồi.

“Đến lúc phải xuống giường rồi,” cô hầu gái vui vẻ nói. “Có một bồn tắm đầy nước đang chờ cô trong phòng thay y phục.”

Trước nay chưa có ai từng hạ hạ Ellie, ngay cả khi nàng sống với Cardvale. Nàng đã có hạ nhân mang trà hoặc mang thông điệp từ những người chủ cho nàng, nhưng không có ai chăm sóc cho nàng như thể nàng là một phụ nữ của tầng lớp thượng lưu. Nàng không dám chắc rằng nàng thích cái chuyện này, nhưng nàng đã làm theo không một chút hó hé. Nàng không muốn gây thêm bất kỳ rắc rối nào.

Nàng được biết tên của người hạ nhân là Webster. Ellie có thừa kinh nghiệm từ việc sinh sống tại các gia đình còn bẽ bề thế hơn để biết rõ điều đấy có nghĩa gì. Khi mà họ của hạ nhân được sử dụng thì người đó có thân phận khá cao trong bảng phân cấp. Cô hầu gái rửa chén, người đánh giày, và người giữ ngựa đều được gọi tên Thánh của họ.

Nếu là trong nhà nàng, Webster có thể đã được gọi bằng Cô Webster để chứng cô được tôn trọng. Vì đây không phải là nhà của nàng và nàng muốn rời khỏi mà không gây ra một gợn sóng nào để đánh dấu cho sự hiện diện của nàng, nàng cứ vẫn câm miệng một cách bất bình thường. Câm và khổ sở triệt để.

Khi nàng chà xát phòng vào mình một cách lơ đãng, cô hầu gái đã thuật lại những gì đã xảy ra trong khi nàng còn ngủ. Ông chủ đã báo cáo vụ xâm nhập với chính quyền. Họ đã bắt đầu điều tra, nhưng không có nhiều hy vọng để tìm ra thủ phạm. Trong khi đó, hành lý với tất cả quần áo và đồ dùng cá nhân của nàng đã được đưa đến và nàng không phải lo lắng bất cứ việc gì.

Hành lý của nàng đã được đưa đến? Nàng không thích cái phong thanh của chuyện này. Nàng không muốn nhận lòng từ thiện của bất kỳ ai, và nàng không nghĩ rằng bà thái hậu sẽ chào đón nàng với một vòng tay rộng mở, nhất là sau khi nàng đã biến mình thành trò cười tối hôm qua.

Nàng nhớ bà của Jack khá rõ. Một nhân vật, Papa đã gọi là linh bà, nhưng ông đã gọi với một nụ cười. Bà ấy rất thoải mái với ví tiền và phóng khoáng trong quan điểm của bà. Nhưng có lẽ bà ấy sẽ không quá phóng khoáng trong quan điểm của mình khi bà nhận ra bà đã rước lấy một người phụ nữ có danh tiếng hoen ố vào nhà bà.

“Linh bà,” Ellie nói: “Bà ấy có biết rằng hành lý của tôi đã được đưa đến không?”

“Tôi thật sự không biết.” Webster tạm dừng để đưa một tấm khăn ẩm bọc quanh người Ellie: “Bà ấy không nói gì với tôi về hành lý của cô trước khi bà và Tiểu thư Caroline đi ra ngoài.”
[Caro là tên gọi thân mật của Caroline]

“Linh bà đã ra ngoài?” Điều này nghe có vẻ đáng ngại.

Webster mỉm cười. “Đến các hàng vải để mua muslins và vải gai mịn cho mấy chiếc áo đầm mà một thiếu nữ sẽ cần đến cho mùa giải đầu tiên của mình. Chắc họ sẽ sớm trở về.” *[ngày xưa các thiếu nữ khi đến tuổi cập kê thì phải mang ra trình với xã hội, rồi mới được có người theo đuổi, đó là mùa đầu tiên]*

“Và Lãnh chúa Raleigh? Ông ta có đi với họ không?”

“Không. Ngay sau khi cô chuẩn bị xong, cô sẽ phải gặp mặt ông ấy trong thư viện.”

Theo phong thanh thì hình như Phu nhân Raleigh đã méch lòng hay là rời khỏi trong cơn thịnh nộ. Đó là một dấu hiệu tốt. Mặt khác, nàng đã bị bỏ lại một mình với Jack, mà không có ai đi kèm. Đây có nghĩa là lệnh bà nghĩ rằng danh tiếng của nàng đã không cách gì sửa chữa chăng?

Trong lối suy nghĩ của nàng hiện tại, không có gì khiến nàng hài lòng.

Khi Ellie mặc xong quần áo và nuốt vào một ít cháo lỏng để giải quyết dạ dày của nàng, cô hầu gái kéo giây chuông để gọi một bộ binh đưa nàng đến thư viện. Trong khi nàng chờ đợi, nàng quan sát môi trường xung quanh nàng.

Đây không chỉ là một căn phòng xinh xắn, được trang trí với màu vàng và xám, nhưng nó có được một quang cảnh lộng lẫy khi nhìn qua Công viên Hyde. Trong phòng có hai cửa sổ dài, và nàng đang đứng bên một trong hai khung cửa sổ ấy nhìn ra ngoài.

Phố Park đã nằm ngay phía dưới cánh cửa sổ của nàng. Con phố này, nàng biết, một trong những con phố sang trọng nhất ở Mayfair. Không có ngôi nhà nào phía bên kia đường để cản trở tầm nhìn của nàng nhìn đến công viên. Phong cảnh mùa đông với các cành cây trụi lá có vẻ đẹp riêng của nó. Nhưng ngoại trừ thiên nhiên, còn có nhiều thứ hơn để chiêm ngưỡng.

Có các cỗ xe ngựa đa dạng, người bộ hành, các anh chàng và cô nàng cưỡi ngựa - hầu hết đều là những người thời trang -những người đến để xem và để được xem. Đây là thời gian trong ngày mà nàng thường luôn tránh khi nàng đi dạo trong công viên. Nàng muốn tránh gặp mặt những ai quen biết nàng. Nàng muốn che chắn mình từ những ánh mắt liếc tội nghiệp hoặc là loại khác.

Khi người bộ binh đã đến, nàng ngắm hình ảnh mình lần cuối trong cái gương đứng. Nàng đang mặc chiếc áo choàng lông cừu tốt nhất nàng có, cái áo màu xanh được dệt chéo với những chiếc nút trên cổ và tay áo. Mái tóc bồng bềnh của nàng là được thuần hóa vào một nút thắt và ghim vào đỉnh đầu của nàng.

Nàng là hóa thân của đoan trang. Không ai nhìn vào nàng lại có thể lầm lẫn nàng với người phụ nữ hoang dại đêm qua, người mà đã phải được khiêng lên cầu thang.

Trong khi nàng theo bước chân của người bộ binh, nàng cứ lặp đi lặp lại lời kinh cầu của mẹ nàng. Đừng quan trọng hóa vấn đề. Đừng nghĩ đến nó. Cứ vờ như nó chưa từng xảy ra.

Chàng đang đứng bên khung cửa sổ, nhìn ra công viên. Chàng quay người lại khi nàng bước vào và ra hiệu cho nàng đến một chiếc ghế bành cạnh lò sưởi, sau đó ngồi trên chiếc ghế bên cạnh nàng.

Nàng cảm thấy cách giám sát tỉ mỉ của chàng thật không ổn, và biểu hiện không cởi mở của chàng khiến người nản lòng. Cái ý tưởng rằng chàng đã cố tình đe dọa nàng khiến cột xương sống nàng cứng đờ.

“Cảm ơn anh, vâng,” nàng nói: “Tôi ngủ rất ngon. Và anh?”

Một nụ cười nhanh chóng làm nhăn khóe mắt của chàng: “Tôi không lấy làm ngạc nhiên khi cô ngủ ngon. Hãy nói tôi biết, Ellie, cô đã cho bao nhiêu chất á phiện vào lọ thuốc nước của mẹ cô?”

Lời kinh cầu của mẹ chẳng có ích gì *[đang muốn quên đi thì anh chàng lại mang ra nói]*. “Chỉ một vài giọt. Làm sao anh biết có á phiện trong đó?”

“Tôi thấy cái tách trà thuốc của cô khi tôi đến nhà cô sáng nay. Bộ cô không biết rằng rượu vang và á phiện không thể trộn chung sao?”

“Giờ thì tôi đã biết. Tôi không thể nghĩ tại sao mẹ lại chứa những thứ đó trong thuốc nước của mẹ. Đó là công thức dẫn đến thảm họa.” Không muốn phải giải thích lời nhận xét khinh xuất của nàng, nàng nhanh chóng tiếp tục: “Cô hầu gái nói với tôi rằng có rất ít cơ hội để bắt được kẻ xâm nhập vào nhà tôi.”

“Đó là những gì các nhà chức trách nghĩ.”

“Và cô? Cô nghĩ sao?”

Chàng dừng lại giây lát để duỗi chân ra. “Tôi không tin,” chàng khẽ nói: “rằng cuộc tấn công vào cô là một vụ xâm nhập ngẫu nhiên mà đã bị trục trặc.”

Nàng chậm rãi nói, cố gắng nghĩ cho thông những lời chàng vừa nói. “Không phải ngẫu nhiên? Tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

“Bởi một số lý do.” Vai của chàng hơi nhấc lên. “Hãy nói cho tôi biết, Ellie,” chàng nói tiếp: “sau khi nhà cô bị trộm cô nghĩ những gì sẽ bị lấy cắp?”

“Ừm, tất cả mọi thứ có giá trị được nằm trong chiếc hộp gỗ óc chó tôi để trên đầu tủ trang điểm - những cái lược bạc của mẹ tôi, cái nhẫn chạm đá Ai Cập, một chiếc nhẫn ngọc trai với bông tai cùng kiểu. Oh có, và ví da của Cardvale với chín hoặc mười đồng tiền vàng vẫn còn nằm trong đó.”

“Cô đã quên chiếc vòng tay bằng bạc với một cuộn giấy viết 'Annie.'”

“Chiếc vòng tay của bà tôi.” Nàng ngồi tựa vào ghế. “Ý anh là anh đã thu hồi tất cả mọi thứ? Thật là quá tuyệt vời.”

Chàng lắc đầu. “Không có gì bị mất cắp. Chiếc hộp nằm tại trên giường của cô, với tất cả mọi thứ được bày biện trên giường.”

“Ồ.” Ý nghĩa của lời chàng kể có những sắc thái mà cái đầu đang đau nhức của nàng không thể thông suốt được. “Điều đó chỉ có nghĩa là một vài món báu vật của tôi không có đáng giá, phải không? Người đó muốn tìm thấy gì chứ - kim cương của gia tộc Cardvale chẳng?”

Một cái gì đó thay đổi trong mắt chàng và nàng nói nhanh: “Đó là lời nói đùa! Anh biết tôi không thể đánh cắp nó vì hôm đó tôi đã ở cùng với anh!”

Một nụ cười thoáng hiện trên khuôn mặt của chàng: “Tôi không nghĩ đến những viên kim cương. Cũng như cô nói, cô đã ở chung với tôi khi chúng bị lấy cắp. Có thể có cái gì khác chẳng?”

“Như là cái gì?”

“Có bất cứ vật gì có giá trị mà tôi chưa đề cập đến không?”

Nàng lắc đầu: “Không có gì hiện lên trong tâm trí tôi.”

“Có lẽ nó không có giá trị ngoại trừ đối với cô. Sao cũng vậy, chúng ta sẽ biết nhiều hơn khi chúng ta đến phòng của cô và cô có cơ hội để kiểm kê lại mọi thứ.”

Chàng ngắm nhìn nàng với một biểu hiện đầy tính toán kỳ quặc: “Anh có ngụ ý gì, Jack? Có điều gì mà anh không nói ra?”

Một lần nữa, cái nhún vai thật nhẹ huyền bí. “Tôi nghĩ có lẽ em trai của cô đã đưa cho cô một thứ gì đó để giữ hộ cậu ta.”

“Robbie?” Đầu nàng giật mạnh nhìn lên. “Anh đang cáo buộc cậu ấy chuyện gì? Và dù sao, làm thế nào một tên trộm biết được rằng em trai của tôi đã đưa cho tôi một vật gì?”

“Cô tự suy nghĩ đi.”

Nàng chậm rãi nói: “Chắc phải là một người quen biết Robbie cũng như quen biết tôi. Không, tôi không thể tin được. Đó là một vụ xâm nhập ngẫu nhiên, không có gì hơn.”

“Có thể, nhưng tôi không thích quá nhiều chuyện cùng xảy ra trong một lúc.” Chàng chống tay trên đùi mình và nghiêng người về phía nàng. “Đầu tiên là Louise Daudet bị sát hại, sau đó những viên kim cương của Cardvale bị đánh cắp, và bây giờ một vụ cướp mà hóa ra không phải là một vụ cướp. Cô có thấy điều gì kết nối lại các sự kiện này chẳng? Chính là hai chị em cô. Không có gì khác, hoặc là thứ chúng ta không hề biết đến.”

Nàng nuốt sự thất chặt trong cổ họng. “Nếu anh đang cố khiến tôi lo sợ, Jack, anh đã thành công.”

“Tôi hy vọng cô thật sự có ý đó.”

“Ý tôi là lo sợ cho Robbie.”

“Rồi, điều đó tôi có thể tin. Có lẽ bây giờ cô mới hiểu tại sao tôi muốn cậu ấy ở đây, nơi tôi có thể canh chừng cậu ấy. Và tôi có thể hỏi việc với cậu ta càng sớm, thì cậu ta sẽ càng an toàn hơn. Đồng ý không?”

Nàng máy móc gật đầu, mà không chắc chắn nàng đã đồng ý chính xác những gì.

“Tuyệt vời.” Chàng đứng lên. “Và đã đến giờ để giải quyết dạ dày của cô và đuổi đám sương mù khỏi não của cô.”

Chàng đi đến bên cái tủ búp phê và trở lại với hai cái ly thiếc to. “Cái gì thế?” Nàng nghi ngờ hỏi, khi nàng nhận lấy một cái ly.

“Thuốc nước của Jack.” Chàng cười vô cùng toe toét. “Là giải dược cho thuốc nước của Mama.”

Dòng suy nghĩ của nàng đã quá hỗn loạn để tranh luận với chàng. Nàng hớp một ngụm và nhăn mũi: “Thật đắng.” Nàng uống thêm một ngụm, sau đó nói: “Tôi biết nó là gì rồi. Là rượu bia *[ale]*!”

Chàng vẫn còn cười toe toét. “Và cô sẽ cảm thấy đỡ hơn sau khi cô uống nó vào. Ellie, giữa đám nam nhân, đây biện pháp nổi tiếng cho những buổi sáng sau một đêm say bí tỉ. Uống nó đi.”

Nàng không muốn nói về những đêm say bí tỉ, vì vậy nàng dấu vẻ xấu hổ của mình bằng cách

nói theo gương của chàng. Khi nàng đặt chiếc ly to đã cạn xuống, khuôn mặt của nàng nhăn nhó như thể nàng đã nuốt phải một trái chanh.

“Hài lòng chưa?” Nàng hỏi.

“Không. Nhưng tôi có ý định sẽ khiến mình hài lòng.” Với đôi tay lỏng lẻo siết vào nhau cách, chàng nói: “Cô nhớ được bao nhiêu chuyện về đêm hôm qua?”

Nàng nghĩ đến lời kinh cầu của Mẹ và nói một cách bình thản mà nàng có thể: “Tôi nhớ vụ xâm nhập và bước vào xe ngựa, nhưng mọi thứ khác thì... ah... mơ hồ.”

Đôi mắt chàng sáng ngời với ánh cười: “May mắn cho cô vì tôi là một người đàn ông lễ phép, vì vậy tôi sẽ không đề cập đến chuyện cô đã cố cám dỗ tôi thế nào. Đó là bí mật của chúng ta.”

Mặc dù má nàng đã đỏ ửng, nàng vẫn trừng mắt nhìn chàng. “Cảm ơn bạn.”

“Nhưng điều xảy ra kế tiếp đã khiến chúng ta bị hãm vào cát lầy đến tận cổ.”

Nàng có thể cảm giác được mình đang chìm vào cát lầy. “Hãy nói tiếp đi,” nàng nói một cách thận trọng.

“Cô giới thiệu bản thân với bà tôi và quý khách của bà và đã ngụ ý rằng cô là tình nhân của tôi.”

Nàng đầy kinh ngạc. “Tôi không có làm chuyện đó.”

“Ellie”, chàng từ tốn nói: “cô nói với họ tôi đã ở trong phòng của cô khi cô bị tấn công. Họ có thể nghĩ gì khác, nhất là sau những vụ trong quá khứ giữa chúng ta, ngoại trừ việc tôi đã lấy cô làm tình nhân của tôi?”

Tiếng nói của nàng đã tăng cao vài tông. “Anh có thể nói với họ sự thật.”

Chàng nói một cách thiếu kiên nhẫn: “Nếu chúng ta cố biện hộ, nó sẽ chỉ khiến cho chúng ta nhìn càng có vẻ có tội. Nhưng cô có thấy rõ cái nùi đang vây chúng ta không? Bà tôi sẵn sàng đuổi tôi khỏi gia tộc và, tôi dám chắc, khi chuyện này được truyền đến tai của Cardvale, ông sẽ đòi đấu súng trong khoảng cách hai mươi bộ.”

Đầu của nàng nhúc nhối. Bụng của nàng quay cuồng. Thuốc nước của chàng đã không hữu hiệu. “Anh không thể đấu với Cardvale”, nàng yếu ớt nói. “Ông ấy không phải là đối thủ của anh.”

“Sau đó còn có em trai của cô. Tôi chắc rằng cậu ta cũng sẽ thách đấu với tôi.”

Nàng chớp mắt. “Một lúc trước anh vừa nói đến việc giúp đỡ Robbie, không phải đấu tay đôi với cậu ta. Bên cạnh đó, tôi biết anh sẽ không đấu với con nít. Tôi đã nghe anh nói như vậy với tên lính Phở trẻ kia trong quán Café Anh. Vậy tại sao anh lại cố khiến tôi hoảng hốt thế này?”

Chàng cười một tiếng ngắn ngủi. “Tôi hy vọng cô đang hoảng hốt, bởi vì sự hiểu lầm rắc rối mới nhất này sẽ không dễ dàng bị tung ra như là vụ ở tại Paris.”

Nhức đầu hay không, nàng đã bắt đầu ghét cái suy luận rằng nàng là người bị đổ lỗi hoàn toàn cho tình trạng rối ren khổng lồ của họ: “Tôi đã không yêu cầu được mang đến đây! Anh đã nên đưa tôi trở lại Windsor Arms hoặc tốt hơn nữa, không bao giờ để cho tôi rời khỏi đó.”

“Nhận thức trong muộn màng,” chàng vẫn tắt đáp: “cũng sẽ không giúp ích chúng ta.”

“Vậy anh có đề nghị gì?”

Chân mày của chàng nhướng lên. “Không phải rất hiển nhiên sao? Chúng ta phải kết hôn, và càng sớm càng tốt.”

Đầu của nàng hết nhức, bụng của nàng hết quay cuồng, nhịp tim nàng chậm lại. Nàng lắt đầu khi nàng cố tóm lấy một vài chữ. Cuối cùng nàng cũng thốt lên được: “Đây có phải là một trò đùa?”

“Này, sao cô lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì,” nàng trả lời một cách gắt gỏng: “anh Rigg Jack tôi đã gặp tại Paris đã nói rằng anh ấy sẽ không cưới tôi với bất cứ giá nào. Anh đã gáy về những phụ nữ tốt hơn tôi và tôi là người đã cố bẫy anh và thất bại, đúng, anh còn gọi bằng một số tên thật kinh khủng. Anh nói rằng không có gì và không ai có thể có khả năng thuyết phục anh kết hôn với tôi. Chuyện này có khác biệt gì?”

Chàng dang đôi tay của mình ra: “Ở Paris, tôi không biết cô là con gái của gia sư dạy kèm của tôi. Tôi nghĩ cô đã cố tình làm tổn hại tôi. Lần này, tôi có lỗi, và tôi luôn trả những gì tôi nợ.” Chàng nghiêng người về phía nàng: “Ellie, chúng ta phải kết hôn. Cô tốt hơn hết hãy quyết tâm về việc này.”

Sự cầu hôn lạnh máu này khiến cột xương sống của nàng rung rẩy. Đây là một công thức dẫn đến thảm họa khác. Khi nàng đã có thể tự chủ giọng nói của nàng, nàng nói: “Và nếu như, sau khi chúng ta thành hôn, anh gặp phải chân ái của đời anh? Lúc ấy anh sẽ làm gì? Cảm ơn tôi vì đã làm hỏng cơ hội anh có một cuộc sống hạnh phúc chân chính?”

“Yêu?” Chàng nhìn có vẻ khó hiểu. “Tôi không tin vào tình yêu, và tôi sẽ không cảm ơn cô nếu cô mang nó cho tôi trên một cái đĩa bạc.” [*silver platter: phẩm vật trân quý thường được mang đến bằng đĩa bạc*]

Nàng nhìn chàng với ánh mắt hiếu kỳ.

“Đừng để trí tưởng tượng của cô chạy loạn.” Một ánh mắt thú vị đã chiếu sáng trong đôi mắt đen của chàng. “Tôi không nói từ kinh nghiệm cá nhân, mà là từ những thứ tôi đã quan sát trong nhân loại.”

“Vây quan sát của anh”, nàng vặn lại, “thật khác với tôi.”

Câu đáp của chàng cũng sắc bén như nàng. “Triết lý của tôi là làm cho tốt nhất của sự việc và cố sửa chữa những lỗi lầm tôi gây ra cho được đúng đắn. Nếu có cách khác, cô không nghĩ tôi sẽ chọn nó sao?”

Nàng đã ngạc nhiên khi cảm giác được dòng nước mắt khiến mắt nàng cay cay, và chính là cái kết quả của đêm nàng say bí tỉ. Nàng không thể còn có khả năng để bị tổn thương bởi bất cứ điều gì mà kẻ hoài nghi chơi bởi phóng đảng này có thể nói với nàng. Và một người đàn ông chơi bởi phóng đảng từng trải là thứ chàng đã hóa thành. Đã đến lúc phải xếp sang một bên những mơ ước không thực tế của các cô con gái mới lớn mà nàng đã từng áp ủ về một hình tượng lãng mạn của thuở nào. Cậu bé đó không còn tồn tại.

Để được công bằng, hoài nghi hay không, chàng không phải là người không có danh dự. Chàng đã cố làm đúng mọi thứ. Sai rồi lại sai không thể khiến nó trở thành một việc đúng. [*như là số âm nhân với số âm kết quả là số dương*]

Phân đầu đề có vẻ hợp lý, nàng nói: “Tôi nghĩ rằng anh đang phóng đại vấn đề. Tình hình của chúng ta đâu phải là vô vọng. Nếu bà của anh hỗ trợ câu chuyện của chúng ta và-”

Nàng dừng lại khi chàng đột nhiên đứng dậy và bước đến trước mặt nàng. Khi chàng bao vây nàng bằng cách để hai tay lên hai thành ghế của nàng, nàng cố đẩy người xa khỏi chàng. Đôi mắt chàng lấp lánh một tia liều lĩnh làm gợi nhớ lại trong nàng cậu bé mà nàng đã từng biết.

“Bây giờ cô nghe tôi nói đây,” chàng nói. “Sự mong muốn của chúng ta không còn quan trọng. Câu chuyện đã đi xa hơn thế. Tôi sẽ không để mọi người nói rằng tôi đã hủy hoại con gái của Tiến sĩ Brans-Hill. Tôi sẽ không để gia tộc của tôi bị tẩy chay bởi vì mọi người tin rằng tôi đã mang người tình của tôi về sống chung trong nhà mình. Tôi từ chối để khiến cuộc sống của tôi lâm nguy bởi phải đấu tay đôi với người bà con cũng như em trai của cô. Và tôi hoàn toàn từ chối không chịu trách nhiệm về chuyện quảng cô ra ngoài để cô tự lo liệu. À đúng, tôi biết cô không thể tìm được việc làm.”

Cái nhận xét cuối cùng khiến nàng bị tổn thương nhất. Nàng không muốn chàng nghĩ rằng nàng là một kẻ van xin bị lệ thuộc vào thiện chí của chàng. Nàng muốn... nàng không biết nàng muốn cái gì.

Với đôi má nóng cháy, nàng nói: “Anh đã được đọc thư riêng của tôi.”

Chàng lờ đi câu đối đáp của nàng. “Tôi còn chưa nói hết. Bộ cô không biết rằng cứ để thế thì cô sẽ phải chịu loại lăng mạ nào sao? Một người phụ nữ hư hỏng thì đàn ông nào cũng có thể [làm gì thì làm]. Nếu cô không nghĩ cho bản thân, thì hãy nghĩ đến em trai cô. Cô sẽ làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ hội thành công [trong nghề nghiệp] của cậu ta trong tương lai. Có phải đó là những gì cô muốn?”

Nàng cảm thấy bị quá bầm dập bởi tràng đả kích của chàng đến nỗi nàng chỉ có thể trả lời lờ mờ trong tiêu cực.

“Vâng, vậy thì hãy tích cực làm tốt nhất mọi thứ trong hiện trạng.”

Nàng muốn tỏ vẻ bàng quan, nhưng chỉ thành công với cái vẻ như một con bé cứng đầu. “Tôi không muốn kết hôn với ai. Tôi thích tình trạng độc thân của mình.”

Chàng nhìn chằm vào nàng trong đôi lát, chân mày nhíu tít, sau đó giãn ra. “Nếu đó là phản đối duy nhất của cô, hãy để tôi khiến cô yên tâm. Tôi chưa bao giờ hành động lỗ mãng với một người phụ nữ không tự nguyện, như cô đã biết rất rõ.”

Mặc dù đôi gò má của nàng đỏ rực, nàng vẫn đối mắt với chàng. “Tôi đã quen với lối sống của tôi. Ý của tôi là vậy. Tôi không cần chịu trách nhiệm với ai ngoài bản thân.”

Nụ cười nhanh chóng đã trở lại trong đôi mắt chàng, nhưng lần này nó vẫn còn nán lại: “Xem ra cả hai chúng ta đều phải có những hy sinh, phải không nào?”

Một tiếng gõ cửa vang lên và một người bộ binh tiến vào.

“Chuyện gì thế?” Jack hỏi, có một chút khó chịu len lỏi trong giọng nói của chàng.

Người bộ binh hắng giọng. “Lãnh chúa Cardvale muốn nói chuyện với ông, thưa ngài.”

Ellie hít vào một hơi.

“Xem”, Jack nói: “thật không có lâu gì, phải không?” Hướng về người bộ binh, chàng nói, “Mời ông ta vào, mời ông ta vào.”

Khi Cardvale bước vào, Jack đã ở bên cái tủ búp phê rót ra ba ly sherry. Cuộc chào hỏi của chàng với Cardvale thật là vồn vã. “Vào đây, vào đây. Tôi không thể nói cho ông biết tôi vui mừng như thế nào khi được gặp ông.”

Cardvale, ngược lại, thì nhợt nhạt. Ông chỉ ném Ellie một cái liếc mắt, sau đó tiến về phía Jack. Ellie biết chính xác những gì trong tâm trí của người họ hàng của nàng. Nó y như là Jack đã dự đoán. Ông sẽ thách thức Jack để đấu tay đôi.

Nàng nhảy dựng lên. “Cardvale”, nàng thốt: “ông đã đến vừa đúng lúc để chúc tôi hạnh phúc.” Nàng đến cạnh Jack bên cái tủ búp phê, trao cho chàng một nụ cười rực rỡ, và cầm lên hai ly. Người họ hàng của nàng có vẻ như bị đắm vào ngực đến nỗi không thở được.

Nàng tiến đến phía ông và mời ông một ly. “Ông là người đầu tiên được biết. Lãnh chúa Raleigh và tôi sẽ kết hôn. Ông sẽ uống một ly rượu vì hạnh phúc tương lai của chúng tôi chứ?”

Jack tham gia cùng nàng và luồn một cánh tay sở hữu quanh eo nàng. “Phải đấy, Cardvale. Hãy chúc chúng tôi được hạnh phúc.”

Cardvale có vẻ không thuyết phục, do đó, Ellie vội vàng trấn an ông ta. “Ông và Dorothea phải đến dự đám cưới.”

“Và khi nào,” Cardvale yêu cầu: “thì sự kiện vui vẻ này sẽ diễn ra?”

Ellie có thể cảm thấy người Jack cứng đờ cạnh nàng. Thái độ thù địch giữa hai ông kêu lộp bộp như sắp bùng nổ.

“Sớm cỡ nào cũng được tùy ông,” Jack ném ra bằng một giọng đầy thách thức.

Ellie hầu như không biết phải nói gì cho không khí được dịu lại. Nó bắt đầu có vẻ như là, kết hôn hay không, một trận đấu là điều không thể tránh.

Ngay lúc đó cánh cửa mở ra và một phụ nữ mà Ellie nhận biết là bà nội của Jack bước vào. Theo sau bà là một cô gái trẻ mắt nâu đen với những lọn tóc đen bóng. Người phụ nữ lớn tuổi trông rạng rỡ; người trẻ thì ủ rũ.

“Sao rồi?” Lệnh bà nói, lơ đi tất cả mọi người ngoại trừ cháu trai của bà. “Đừng bắt bà phải hồi hộp.”

Jack cười. “Tất cả đã ổn thỏa,” chàng nói. “Ellie đã đồng ý làm phu nhân của cháu.”

Nửa giờ kế tiếp, nụ cười của Ellie đã đông cứng như thạch cao. Nếu nàng dừng mỉm cười,

chắc quai hàm của nàng sẽ bị rạn nứt. Tất cả mọi người đều chúc mừng Jack và chúc nàng hạnh phúc. Cardvale dường như đã đổi ý và hơn thế nữa đã đề xuất uống một ly chúc mừng. Nhưng chính Linh bà là người mang đến bầu không khí nhộn nhịp hơn cho dịp này. Tối thiểu là bà được thực sự hài lòng với cách mọi việc đã diễn ra.

Khi nàng giả vờ nhâm nhi ly sherry của mình, Ellie nghiên cứu lần lượt từng người. Bà thái hậu đang tỏa sáng trong niềm hạnh phúc, Jack mang một gương mặt tươi tốt; Cardvale vẫn bảo lưu, và Tiểu thư Caroline đã làm cứng như tinh bột. Nàng tự hỏi về Robbie. Cậu ta đón chào tin tức về cuộc hôn nhân sắp tới của mình như thế nào?

Nàng chưa hề có ý để mọi việc tiến triển đến mức này. Có lẽ, khi nàng đã cảm thấy khỏe lại và làm lại bản thân mình, nàng sẽ tính ra một con đường để thoát khỏi tình trạng khó xử này. Trong khi đó, nàng vẫn mỉm cười và bật cười đúng lúc và gây ra ấn tượng rằng nàng đang rất vô tư lự, không có một chút lo lắng về bất cứ chuyện gì trên đời.

Cardvale đã không bị lừa, như nàng đã phát hiện khi ông ta bảo nàng tiễn ông ấy sẽ ra ngoài. Sau ông đã khoác lên chiếc áo khoác của ông, và người gác cửa đã rút lui để cho họ một chút riêng tư, ông quay sang nhìn nàng với một nụ cười.

“Cô biết đây, Ellie,” ông nói: “cô không phải cô đơn một mình trên thế giới. Cô và Robbie những người bà con cùng huyết thống duy nhất tôi còn lại. Tôi muốn cô biết rằng nếu bao giờ cô gặp rắc rối, cô có thể đến chỗ của tôi.”

Lời phát biểu nho nhỏ này khiến lòng ngực của nàng như bị thắt lại. Nàng biết ông ta nói thật lòng. Ông đã nói cùng một ý tứ khi cha nàng từ trần. Tuy nhiên, ông đã kết hôn với một phụ nữ. Dorothea không được rộng rãi hoặc hoan nghênh như Cardvale.

Nàng chạm vào tay ông trong giây lát, cố gắng truyền đạt tình cảm của nàng, mặc dù thật là khó khăn để biểu hiện tình cảm với một người đàn ông đã rất bảo lưu. “Tôi không bao giờ quên chuyện ông đã nói những lời ấy với tôi,” nàng nói, biết rằng nàng sẽ không bao giờ phải nhờ vả đến ông.

Trước khi nàng có thể rút tay của mình lại, ông giữ chặt nó lại khiến nàng rất đổi ngạc nhiên. “Tôi nói thật lòng đây, Ellie,” ông nói. Và cũng như thể ông có thể đọc được ý nghĩ của nàng, ông tiếp tục nói: “Tôi biết cô sẽ không bao giờ chung sống với Dorothea dưới một mái nhà được, và tôi không trông mong cô phải làm như vậy. Nhưng mà ngôi nhà làng tại Hampstead vẫn còn bỏ trống. Nếu cô muốn, nó sẽ là của cô.”

Giờ nàng cảm thấy có tội. Nàng luôn cảm giác một chút khinh khi Cardvale vì ông không dám đứng lên kháng cự phu nhân ông. Nàng đã bắt đầu thấy rằng ông đã quá rộng rãi đến mức thật quá dễ dàng để lợi dụng ông.

Nàng đáp lại áp lực trên tay đang nắm chặt của ông. “Cảm ơn ông, Cardvale, nhưng ông đã có ấn tượng sai lầm về cuộc hôn nhân của tôi với Jack.” Nàng muốn xóa đi ánh mắt lo lắng từ đôi mắt của ông, vì vậy nàng đã nói quá sự thật. “Tôi nghĩ rằng tôi đã yêu anh ta từ khi tôi là một cô gái dậy thì và anh ta là học sinh của cha tôi. Tôi không thể tin được tôi may mắn như thế nào.”

Trong lúc bốc đồng, nàng hôn lên má của ông. Ông nhìn có vẻ ngạc nhiên, nhưng không quá kinh ngạc. Ông vỗ nhẹ vai nàng, chúc mừng nàng thêm một lần nữa về vận tốt của nàng, và rời khỏi.

Nàng vẫn đứng trong hành lang chìm đắm trong suy nghĩ. Nàng nghĩ Cardvale nhìn không được khỏe lắm. Sống với Dorothea khiến ông bệ rạc hẳn đi. Trước khi ông kết hôn, ông được xem là một giải thưởng trên thị trường [hôn nhân]. Một người đàn ông đẹp trai trẻ tuổi và có phong tước nên được tha thứ vì bản chất yên tĩnh và bảo thủ của mình. Đã qua bao nhiêu năm rồi mà nàng chưa được nghe tiếng ông cười.

Nàng đã nên giữ liên lạc với ông ta, bỏ mặc Dorothea. Đó là những gì mẹ có lẽ đã làm được. Ông có vẻ... cô đơn.

Thở dài, nàng quay về phía cầu thang. Jack đang nhìn nàng từ bậc công, bàn tay nắm thành lan can. Chàng không một chút nét cười.

“Cardvale đã muốn gì?” Chàng hỏi khi nàng đi đến gần chàng.

“Oh, chỉ quan tâm và lo lắng đến lợi ích của em.” Nàng mỉm cười để làm nhẹ bầu không khí.

Jack không mỉm cười. Chàng nắm lấy tay nàng quàng vào khuỷu tay của chàng: “Quá muộn rồi,” chàng nói. “Em đã có anh để quan tâm và lo lắng đến lợi ích của em, và không phải chỉ riêng của em mà còn của Robbie nữa. Đừng bao giờ quên điều ấy.”

Trong cùng một ngày lại có hai người đàn ông xung phong để gánh vác tất cả các gánh nặng dùm nàng. Mọi thứ trông không còn vẻ u ám như thế nữa.

Chương 11

Thình lạng trong chuyến đi đến Chelsea, tâm trí nàng chú tâm vào hết vấn đề này đến vấn đề khác, cùng là những vấn đề cứ khiến nàng thao thức hơn cả nửa đêm. Jack đã đoán đúng về vụ xâm nhập, ít ra trên một phương diện. Không có gì bị lấy trộm.

Sáng hôm nay, họ đến nhà nàng để xem xét lại đồ đạc. Nàng đã rất tỉ mỉ xem lại tất cả các ngăn kéo và tủ kệ, và mặc dù Jack đã đặt một số thứ không đúng vào vị trí, nhưng tất cả vẫn còn đầy đủ, ngay cả những lá thư và công thức của mẹ nàng và các vật trong hộp thuốc của nàng.

Tuy nhiên có một thứ không còn nguyên vẹn như trước. Một ngọn nến đã bị đốt cháy xuống mẫu chân. Kẻ xâm nhập đã phải ở lại trong nhà một thời gian khá lâu, dùng ánh sáng của ngọn nến để tìm kiếm một cái gì đó, hoặc chờ đợi nàng quay trở lại.

Rồi sao? Nàng biết chuyện gì hay là có vật gì trong tay mà ai đó lại có thể muốn chứ?

Vụ sát hại Louise Daudet, vụ trộm cắp những viên kim cương Cardvale, vụ xâm nhập vào nhà của nàng - nàng không thể quên những lời của Jack, nhưng nàng thấy khó tin rằng những sự cố này có liên hệ đến Robbie hoặc là nàng. Những sự cố này chỉ là ngẫu nhiên hoặc có liên quan đến người khác.

Nàng nảy người khi một bàn tay nắm cánh tay nàng.

“Em đang run,” Jack nói. Chàng điều chỉnh chiếc khăn choàng quanh bờ vai của nàng. “Em không còn bị ảnh hưởng bởi thuốc nước của Mama nữa chứ?”

Chàng đã cố gắng đưa nàng khỏi trạng thái sầu não, để nàng ít nhất là có thể nở được nụ cười. “Thuốc nước của Mama không có vấn đề. Em đã nói với anh, là do rượu vang. Uống chung thì chúng hóa thành một công thức dẫn đến thảm họa.”

Nụ cười của nàng nhạt dần. Công thức dẫn đến thảm họa. Các từ đã trở thành một câu nói rập khuôn mà nàng đã nghĩ đến thường xuyên trong thời gian qua - chuyến du ngoạn đến Paris của Robbie, cuộc đi chơi tại Cung Điện Hoàng Gia của Aurora, thuốc nước của Mama, và bây giờ là cuộc hôn nhân không thiêng liêng với Jack. Khi nào vận xui của nàng mới chấm dứt?

Chàng nhanh chóng cảm nhận được tâm trạng của nàng. Với lấy bàn tay đang đeo găng của nàng, chàng bóp nhẹ. “Hãy nghe anh đi, Ellie,” chàng nói. “Hãy quên cái sự thật là cuộc hôn

nhân này đã bị gán cho chúng ta. Nhưng khi nghĩ lại, nó cũng không phải là một ý tưởng tồi, phải không?”

Câu nói cuối cùng là một câu hỏi tu từ, vì vậy nàng đã không trả lời.

“Vây, thì.” Chàng thở ra và mỉm cười. “Từ một quan điểm hoàn toàn thực tế, cuộc hôn nhân này sẽ phục vụ lợi ích của cả hai chúng ta. Em đang kiếm việc làm và anh có việc cho em làm - làm phu nhân của anh, nhiệm vụ của em sẽ không nặng nề. Em sẽ có một ngôi nhà của riêng em, rất nhiều tiền để tùy ý sử dụng, và một vị trí trong xã hội.”

Giọng điệu của nàng khô khan. “Và anh sẽ nhận được gì, Jack?”

“Sao, thì anh có được em, Ellie, và hiển nhiên, em rất phù hợp với anh.”

Nàng vẫn dành cho lời nhận xét của chàng một sự hoài nghi mà nó đáng được. “Em đang nghe,” nàng kéo dài lời nói.

Chàng cười giòn. “Anh nói thật lòng. Anh có thể nói chuyện với em như là một người có trí thức nói chuyện với một người có trí thức khác. Em sẽ không mong đợi anh thì thầm những lời ngọt ngào vào tai em. Em sẽ không yêu cầu anh tham gia vào các buổi lễ, hoặc nổi cơn nức như anh nhìn người phụ nữ khác. Em biết rằng anh cần phải kết hôn, chỉ để nổi giõi, và, như anh đã nói, anh chưa gặp một người phụ nữ phù hợp cho mình được một nửa như em. Cuộc hôn nhân này có thể nói là một việc đã rồi. Chúng ta có thể cố gắng làm tốt hiện trạng này, phải không?”

Nàng vẫn luôn có ý định làm tốt, nhưng lời nói của chàng hầu như không hòa hợp được nàng cùng với số phận của nàng. Trong thực tế, nó đã làm điều ngược lại. Nàng nói quả quyết: “Cung cấp cho anh một người thừa kế để cho dòng giõi của anh có người tiếp tục thật không có sức lôi thu hút với em.” Nàng có thể đã nói nhiều hơn, rằng vai trò của một người phu nhân bị bỏ rơi thậm chí còn ít hấp dẫn hơn, nhưng nàng quyết định rằng nói ra chỉ có thể mang đến thêm phiền nhiễu.

Chàng vỗ nhẹ vào tay nàng. “Anh biết. Nó cũng chẳng hấp dẫn anh. Nhưng anh không nghĩ rằng nó sẽ trở thành nhiệm vụ nặng nề đối với ai trong chúng ta, kinh nghiệm qua đã là một dấu hiệu.”

Nàng giật lấy tay đi. “Đừng quá chắc chắn về điều đó, Jack. Em sẽ không để việc uống thuốc nước của Mama trở thành một thói quen. Bên cạnh đó, giữa chúng ta có một sự cảm thông và em buộc anh phải giữ lời.”

Chàng trao cho nàng một nụ cười chậm rãi đầy bí ẩn. “Không uống thêm thuốc nước của Mama”, chàng tán thành. “Anh nghĩ chúng ta cứ để xui theo tự nhiên, đúng không?”

Sự cau có của nàng nói với chàng những gì nàng nghĩ về ý tưởng đó.

“Và không được để những khuôn mặt ủ rũ nữa. Vì lợi ích của Robbie,” chàng nói thêm.

Nàng gật đầu. “Em sẽ là linh hồn của hạnh phúc.”

Bởi Jack đã không muốn những con ngựa quý báu của chàng phải được chịu cái lạnh, vì vậy họ đến Chelsea bằng cỗ xe thuê thay vì dùng cỗ xe của chàng. Ngôi làng, mặc dù vẫn còn tính chất đồng quê, nhưng thực tế đã trở thành một vùng ngoại ô của Luân Đôn, cũng như với mỗi năm trôi qua ranh giới phía tây của thành phố đã mở rộng để ráp ranh giới với nó.

Họ đã đến Chelsea vào giữa buổi chiều, trước hết là đi qua Bệnh viện Cựu chiến binh Hoàng gia [*Royal Hospital for Veterans*], mà giờ đã bao gồm những vùng đất một thời đã được tán dương, Khu vườn Ranleigh. Sau đó, có một dãy dài các ngôi nhà kiểu Georgia thật đẹp với phong cảnh thơ mộng của một dòng sông, và sau chúng là Cổ Giáo đường Chelsea.

Cuối cùng họ dừng lại trước một ngôi nhà hai tầng khiêm tốn khoảng một dặm đường ngoài làng. Diện tích của mảnh đất không lớn và vườn cây ăn trái, giống như ngôi nhà, đã được tu sửa thật tốt. Mặt trời nhạt màu, đất đá cứng cõi, bãi cỏ màu vàng nâu, và màu xanh duy nhất là cụm bụi cây nhựa ruồi đứng gác nơi cửa trước.

“Cười lên nào,” Jack thì thầm trong khi cửa trước được mở ra.

Ellie mỉm cười.

Nụ cười rục rờ ấy vẫn còn trên khuôn mặt nàng khi cô giúp việc mời họ vào căn phòng khách tồi tàn, nhưng ấm áp và thoải mái của Bác Freddie. Ấn tượng đầu tiên của Jack là ở đây có đủ sách để sánh với thư viện riêng của chàng.

Ellie đã nói với chàng rằng “bác” là một danh hiệu lịch sự Frederick Wallace đã thu được, khi còn là một thanh niên, lúc làm cha phó của cha nàng. Mặc dù con đường sự nghiệp của họ đã tách ra, nhưng mối quan hệ hữu nghị vẫn kéo dài. Wallace hiện nay đã nghỉ hưu, là một đàn ông ở góa lại không có con cái, và là người đã cống hiến đời mình cho nền giáo dục và giảng dạy.

Người đàn ông đang ôm Ellie trong vòng ôm thân tình không phù hợp làm một giáo sĩ trong ý tưởng của Jack. Mặc dù mái tóc dài rời rạc của ông trắng như tuyết, Ông Wallace sở hữu vóc người của một võ sĩ, và Jack cho là vì phải làm việc ngoài trời trong khu đất khô cứng và vườn cây ăn trái.

Khi màn giới thiệu đã được thực hiện và họ ngồi quanh lò sưởi, Ông Wallace gọi người hầu

gái đun nước pha trà.

“Robbie sắp về,” ông trả lời sự truy vấn của Ellie. “Thường thì vào giờ này, cậu ấy sẽ ra ngoài đi dạo ven theo bờ sông để tinh thần được sáng khoái.”

Tinh thần của Ông Wallace dường như bị giảm sút, nhưng Jack đoán không ra là bởi ông đã suy nghĩ đến Robbie hoặc là vì một lý do nào khác. Sự gián đoạn chỉ là ngắn ngủi. Ông chuyển sự chú ý của mình đến Jack. Ánh mắt của ông đo lường, nhưng không phải là không thân thiện.

“Cậu quen với Robbie chứ, Lãnh chúa Raleigh?”

Đương nhiên, ông lão cũng tò mò về sự hiện diện của chàng nơi đây. Jack không cho rằng Ellie đã mang nhiều quý ông thời trang về để lấp chỗ vị giáo sư dạy kèm của Robbie này. Nàng nên làm sáng tỏ mối quan hệ của họ ngay từ đầu, và sự thiếu sót đó của nàng khiến chàng cảm thấy hơi khó chịu.

Chàng được cho là một giải thưởng hôn nhân. Không phải là chàng muốn trở thành như vậy, nhưng Ellie ứng xử như thể chàng chỉ là một người chú trên tác phong.

Điều đó phải thay đổi.

“Tôi biết Robbie chỉ là qua cái tên,” chàng nói. Từ khoe mắt của mình, chàng bắt gặp ánh sáng giận dữ của Ellie và chàng làm nhẹ đi cái quan sát của mình. “Đó là để nói, Ellie đã nói với tôi tất cả về cậu ta. Tuy nhiên, bây giờ chúng tôi sắp trở thành bà con, tôi hy vọng cậu ấy và tôi sẽ trở thành bạn bè.”

“Bà con?” Wallace nhìn từ Ellie sang tới Jack. Ông dường như không có khả năng để kết nối mối quan hệ.

“Ellie?” Jack nhắc.

Khả năng ứng phó của nàng thật khéo léo khiến Jack liên tưởng đến Aurora. Không đề cập đến các trường hợp mà buộc họ phải kết hôn. Nàng dùng câu chuyện mà họ thống nhất để kể, rằng họ đã biết nhau nhiều năm qua, và gặp lại nhau tại Paris, sau một cơn lốc tán tỉnh, họ đã quyết định kết hôn.

May mắn thay, không có hơi hám của tin đồn kia đã truyền đến tai Ông Wallace, và niềm vui của ông khó có thể kìm chế được khi nghe tin tốt của nàng.

Khi một hồi sôi nổi đã lắng đọng, họ trở lại với chủ đề của Robbie.

Ông Wallace mỉm cười lạnh nhạt. “Tôi sợ,” ông nói: “Tôi đã không giúp gì nhiều với các môn học của cậu ta.” Ông nhẹ giọng. “Cô thấy đấy, Ellie, tôi không nghĩ rằng Robbie muốn trở lại đại học. Không phải ai cũng thích hợp làm một học giả.”

Ellie siết chặt hai tay và chân thành nhìn khuôn mặt Ông Wallace. “Hãy cho cậu ấy thời gian, Bác Freddie ạ. Cậu ấy đang ở độ tuổi khó khăn. Và cậu ta cần có nền giáo dục nếu không tất cả các ngành nghề đều không hoan nghênh cậu ấy.”

Ông Wallace thở dài. “Bây giờ cậu ấy trong lúc phục hồi, cậu ấy có thể dễ dàng bị phân tâm. Cô có thể nghĩ rằng Chelsea là một nơi tù túng không có gì nhiều, nhưng ngay cả ở đây, vẫn có những thứ cám dỗ đám thanh niên.”

Ellie tựa lưng vào ghế mình. “Không phải cờ bạc chứ!”

“Ah không”. Hai má Ông Wallace trở nên hồng hào. “Tôi đã nói quá nhiều rồi. Tôi không muốn mang những câu chuyện ra ngoài trường học. Cô thật sự nên nói chuyện với Robbie.”

Jack cũng có ý kiến kiến rằng họ thực sự nên nói chuyện với cậu ta. Bây giờ chàng và Ellie đã sắp kết hôn, chàng cũng có một vài tiếng nói trong sự việc của nàng, và chúng bao gồm chuyện của gã em trai không ra gì của nàng.

Chàng điều chỉnh thân thể dài ngoẵng trên chiếc ghế. Giữ giọng mình vừa bình dị vừa tôn kính, chàng nói: “Không ai có thể bắt lỗi bác trong việc chăm sóc Robbie, thưa bác. Tôi chỉ hy vọng tôi có khả năng tương xứng trong công việc đó. Tôi thấy rằng phải tập rất nhiều kiên nhẫn một khi cậu ấy sống dưới mái nhà của tôi.”

Lời của chàng đã được đáp lại bằng một sự im lặng khó hiểu.

Ellie lấp bắp điều gì đó không thể hiểu. Chân mày của Ông Wallace biến mất sau mái tóc rũ trên trán. Như nhận thức ra được một điều trong đầu, nụ cười gập nếp trên khuôn mặt của ông

“Tất nhiên,” ông nói. “Bây giờ cậu đã sắp kết hôn với Ellie, Robbie sẽ phải trả lời với cậu. Thật là tuyệt vời.” Như thể đột nhiên nhận thức được rằng phản ứng này kém lịch thiệp, ông đã nhanh chóng nói tiếp: “Vâng, tốt, một người đàn ông trẻ trung hơn có lẽ sẽ phù hợp để giáo dục Robbie hơn, và là một người dẫn dắt cậu ấy khá hơn. Và tôi chắc chắn rằng cậu sẽ sử dụng tầm ảnh hưởng của mình để cậu bé ổn định vào... ah... một nghề nghiệp thích hợp khi đến lúc cần.”

“Bác có thể trông cậy vào đó”, Jack trả lời với một nụ cười không tán thành.

Ellie đã đấu tranh để tìm tiếng nói của mình. “Tôi không quan tâm nếu Robbie sẽ trở thành một người chần chừ hoặc... hoặc một phu xe,” nàng tuyên bố. “Một nền giáo dục sẽ không bao

giờ bị lãng phí.”

“Ồ, anh nghĩ rằng anh có thể làm tốt hơn cho cậu ấy hơn là là một người chần chừ hoặc một phu xe,” Jack đáp một cách thật dễ dàng. “Nhưng việc chính yếu là cho cậu ấy biết về tình hình từ khi chúng ta rời Paris.”

Ám chỉ về chuyện Robbie bị cáo buộc về tội sát nhân đã không có hiệu quả đáng kể gì. “Em nhận thức rõ điều đó,” nàng nói, vẫn cứng rắn. “Nhưng đây là một sai lầm khi nghĩ rằng Robbie đang cần một người giám hộ, vì cậu đã có một người - chính là em.”

Ông Wallace đã nhanh chân đứng dậy. Nét lo lắng hiện lên trong mắt ông. “Đề tôi đi xem chuyện gì đã giữ chân Mabel,” ông nói. “Tôi không nghĩ rằng tôi yêu cầu cô mang bánh nướng và dâu ướp *[ý là sao cô ta lâu quá vì những thứ này cần thời gian để chuẩn bị]*. Tôi chỉ vắng mặt trong giây lát.”

Khi cánh cửa đóng lại, Jack nói: “Anh nghĩ rằng chúng ta đã thất bại trong cuộc thử nghiệm đầu tiên, Ellie.”

“‘Thử nghiệm’ gì?” Lòng mày của nàng hạ xuống.

“Anh không nghĩ rằng chúng ta đã thuyết phục được Ông Wallace rằng chúng ta là một đôi uyên ương.”

Nàng nhỉnh mũi. “Cho dù có chết, em cũng không thể làm dáng vẻ của uyên ương được.”

Chàng nhin cười. “Giống nhau thôi, chúng ta đã làm cho Ông Wallace đáng thương bỏ chạy. Chúng ta sẽ phải làm tốt hơn nếu chúng ta muốn thuyết phục thế giới, và em trai em nói riêng, rằng chúng ta là một cặp uyên ương hạnh phúc đúng nghĩa. Ít nhất, chúng ta nên lịch sự với nhau.”

Nàng trao cho chàng một cái nhìn tóe lửa, nhưng giọng nàng vẫn lịch sự một cách đáng ngạc nhiên. “Em sẽ lịch sự nếu anh không chọc tức em.”

Chàng lắc đầu. “Anh đâu phải cố tình chọc tức em. Dù muốn hay không, em trai của em sẽ phải trả lời với anh. Làm sao anh có thể khiến em hiểu được rằng cậu ấy đang mắc phải những vấn đề rắc rối ngập đến tận cổ? Anh đã hứa với Ngài Charles - người mà luôn đặt lợi ích tốt nhất của em trong tâm- rằng anh sẽ bảo bọc cậu bé trong vòng tay của mình, và anh có ý giữ lời hứa ấy.”

Điều nhắc nhở sắt bén này khiến nổi bực tức của nàng như cái bong bóng xì hơi. “Em hiểu,” nàng nói. “Và đừng nghĩ là em vô ơn. Nhưng em cảnh cáo anh ngay bây giờ, Robbie có đầu óc của mình. Cậu ấy sẽ không dễ dàng bị sai bảo. Cậu ấy đã tự chủ, không ít thì nhiều, kể từ

khi cậu ta đi đại học. Điều duy nhất em muốn nói là mật ngọt chết ruồi.”

Thoáng nén lại ánh long lanh trong mắt, chàng nói: “Lạ lùng thay, bà nội anh cũng đã sử dụng cùng những từ ngữ như vậy để nói với sĩ quan chỉ huy của anh khi anh nhận nhiệm vụ đầu tiên của mình. Ông ta đã nghe hết những thứ này từ tất cả các bà mẹ và bà quan tâm đến con cháu mình. May mắn cho hàng ngũ Anh Quốc, ông ấy đã bỏ qua lời khuyên của họ.”

Nàng lại bắt đầu xì khói. “Cuộc chiến đã kết thúc, và Robbie không phải là một binh lính. Cậu ấy-”

Chàng giơ tay lên ra dấu cho nàng im lặng. “Anh nghĩ anh nghe được tiếng bước chân của Ông Wallace. Hãy cười lên, Ellie, và làm cho ông già được vui vẻ nào.”

Nhâm nhi trà và bánh nướng, họ bàn thảo về tất cả mọi việc ngoại trừ Robbie. Thời gian trôi qua hết phút, rồi giờ. Ellie đã bắt đầu mất đi sự linh lợi. Bác Freddie cứ nhìn cái đồng hồ. Cuối cùng, Jack không thể chịu đựng được nữa. Chàng đứng dậy.

“Tôi có thể tìm thấy cậu ta ở đâu?” Chàng hỏi đột ngột.

Ông Wallace thở dài. Nhìn Ellie với dáng vẻ xin lỗi, ông nói: “Tôi sợ rằng cậu ấy đã nhập bọn với một đám ăn chơi. Họ tụ tập tại quán Ba Con Quạ [*Three Crows*] tại bờ sông bên cạnh khu vườn Ranleigh cũ.”

Jack gật đầu. “Chúng tôi đã đi ngang qua nơi ấy khi trên đường đến đây.”

Ellie đứng bật dậy. “Em sẽ đi với anh.”

Chàng mang bao tay vào. “Không được. Quán Ba Con Quạ không phải là một nơi mà một phụ nữ đáng hoàng muốn vào.”

Nàng ngẩng đầu. “Em đã đến những nơi còn tồi tệ hơn.”

“Phải,” chàng đáp gọn: “nhưng không phải là khi em đã đính hôn với anh. Hãy ở lại đây. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Trong khi đó, em có thể trở nên hữu ích hơn. Em có thể giúp Ông Wallace thu dọn hành lý của em trai em. Cậu ta sẽ về nhà chung với chúng ta.”

Chàng đã cảm giác được ánh mắt rực lửa của nàng nhìn dõi theo khi chàng bước khỏi phòng.

Ánh sáng ban ngày đã bắt đầu tàn lụi khi Jack đến quán Ba Con Quạ. Đây không phải là một quán trọ nhộn nhịp như có thể tìm thấy trên các đường phố chính vào trấn, nhưng là một nhà khách trọ thôn dã yên tĩnh cho những người khách có vẻ như là những nghệ nhân, người làm công nhật, hoặc chủ tiệm địa phương, dừng lại để trò chuyện và uống một cốc bia sau một

ngày làm việc mệt nhọc.

Các thành viên của câu lạc bộ của chàng tại Luân Đôn cũng không khác gì mấy, ngoại trừ việc họ ăn vận y phục từ các cửa tiệm may mặc tốt nhất và chuyển nhau những hộp đựng thuốc bằng ngọc đá quý thay vì hút từ những ống bằng đất sét. Màn khói trong tủ quần đã làm mắt chàng cay.

Một điều chắc chắn. Đây không phải là sào huyệt đám ô hợp mà Ông Wallace đã đề cập, đám ăn chơi mà Robbie thường lui tới. Không một tên lông nhông tự hào nào sẽ cảm thấy được thoải mái trong một môi trường đẳng hoàng này.

Từng một thời là một gã lông nhông, chàng biết rằng họ sẽ phá làng phá xóm, đi tìm kích thích, nguy hiểm bằng cách so nầm đám với các võ sĩ, hoặc kẻ cướp, và bất cứ điều gì để thuyết phục bản thân rằng họ là một đám bất cần đời và khác hẳn với những song thân đẳng hoàng của họ [*như cà ri khác với sữa trứng*].

Các cuộc nói chuyện bắt đầu thuyên giảm đi khi những người khách nhìn thấy chàng. Chàng là một kẻ xa lạ và do đó có chút hứng thú. Chàng tiến đến quầy rượu và nói chuyện với người đàn ông rót rượu.

“Tôi đang tìm một anh bạn trẻ,” chàng nói. “Robbie Hill hoặc Brans-Hill. Anh có biết tôi có thể tìm thấy cậu ta ở nơi nào không?”

Người phục vụ nhìn vào đám đông. “Cậu ấy vừa có mặt tại đây một phút trước, cậu ta và bạn của cậu, Ông Milton, nhưng tôi không còn thấy họ nữa.” Ngay sau đó ông liền tuông một tràng, “Có ai nhìn thấy cậu Hill và người bạn của cậu ta không?”

Một vị người khách chỉ vào cánh cửa ở tận cuối tủ quần. “Họ rời khỏi rất vội vàng”, ông kêu lên. “Chắc là họ ăn phải cái gì trong bánh nướng chim bồ câu của ông đó Bernie.”

Mọi người đều bật cười.

Jack không nắm bắt được câu nói đùa này cho đến khi Bernie, ông chủ, giải thích rằng cánh cửa mà hai quý ông trẻ tuổi đã vội vàng thoát đi là cánh cửa dẫn đến nhà xí bên ngoài.

Jack tung cho người phục vụ một đồng si-linh và đuổi theo “con môi” của mình.

Dù có ánh sáng hay không, thì cũng không thể nào bỏ lỡ căn nhà xí bởi mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Chàng không đi tới bằng lối đi mà lại đánh một vòng to quanh vùng hoang dã với những bụi cây mọc loạn để che giấu hành tung chàng một chút. Hai cái tên khó dạy đang cố gắng tránh chàng và chàng nhất định tìm hiểu lý do tại sao.

Khi đến nhà xí, chàng nghe ngóng một lúc, khi không nghe thấy gì thì chàng dùng chân để phá cửa. Không có ai cả.

Chàng ngừng một chút để suy ngẫm lại mọi việc. Chỉ có một nơi Robbie có thể đi, và đó là trở lại nhà của Ông Wallace. Nhưng còn người bạn của cậu là Milton thì sao?”

Chàng được biết từ Ellie rằng Milton là người bạn cùng trường đã cùng đi với Robbie đến Paris và giúp nàng đưa Robbie về. Chàng có định sẽ phỏng vấn anh chàng Milton sau khi chàng nói chuyện với Robbie, nhưng chàng tưởng rằng phải tới Oxford để gặp Milton, chứ không phải nơi đây. Có chuyện gì xảy ra đây?

Mấy cái trò chơi trốn tìm vô nghĩa này đã bắt đầu khiến chàng bức bối.

Milton đã không ở nhà của Ông Wallace, vậy thì cậu ta đang ở đâu? Địa điểm hợp lý để tìm là căn nhà trọ địa phương.

Để tránh trường hợp chàng đã đoán đúng và họ quan sát chàng từ một cửa sổ trên lầu, chàng mon men dọc theo bờ sông, sau đó đánh vòng lại trong khi cố gắng không bị họ phát hiện. Một trong những cô hầu phòng chỉ cho chàng phương hướng tới phòng của Milton, và sau khi thưởng hậu cho cô, chàng lên lầu bằng cầu thang phía sau.

Mặc dù đèn trong quán trọ đã được tắt sáng, nhưng không có ánh sáng phát ra từ dưới ngạch cửa phòng của Milton. Tất cả chìm trong tĩnh lặng. Điều đó đã không ngăn cản Jack. Chàng gõ cửa và dùng tiếng địa phương thô lỗ mà chàng đã nghe được lúc ở tửu quán. “Xin lỗi Ông Milton, thưa ông, ở dưới nhà có ừng cô gái muốn nói chuyện với ông. Cô nói cô là cô Hill.”

Có vài tiếng thì thầm thương nghị ở phía bên kia cánh cửa, âm thanh của cái môi lửa đập vào sắt, sau đó là tiếng cọt kẹt của chìa khóa vặn trong ổ.

Trước khi cánh cửa được mở nửa chừng, Jack lao vào bên trong, sử dụng vai của mình như là một phiến gỗ phá thành. Người đàn ông nơi cửa kêu hự một tiếng rồi ngã xuống như con ky. Người đứng bên cửa sổ xông đến phía Jack trong tay cầm một cái chân nến bằng đồng. Hắn chắc sẽ dùng tới nó, nhưng Jack ngã nghiêng bên trái và đá kẻ tấn công thật mạnh vào bụng. Người thanh niên rít lên, đánh rơi chân nến, rồi quy xuống.

Người đàn ông phía sau cánh cửa đã hồi tỉnh. Cậu ta phóng Jack bằng những nắm đấm liên tục. “Chạy đi, Robbie, chạy đi,” cậu rống lên.

Jack đánh ngã cậu ta với một cú vào cằm. “Tôi khuyên cậu là không nên, Robbie,” chàng nói, và bước qua thân thể tri trệ của Milton, chàng lôi mạnh Robbie đứng lên.

“À đúng rồi, tôi là Raleigh,” chàng nói, “và chị của cậu đã nhờ tôi đến tìm cậu. Không cần

phải nói cho tôi biết hai người là ai. Bây giờ, chúng ta sẽ ngồi xuống và nói chuyện như những người văn minh, được chứ?”

Không ai tranh luận với chàng khi chàng túm lấy họ và quăng lên mấy cái ghế gần đây nhất.

Chương 12

Jack không cho hai gã đồng hành của chàng cơ hội để phân bua hoặc giải thích về trường hợp của họ. Với một vài từ ngắn gọn, chàng báo với họ tình hình tại Paris, rằng nếu Robbie không rửa sạch tội danh của cậu ta, cậu có thể dễ dàng bị tố cáo với tội sát hại Louise Daudet. Chàng kết thúc bằng cách trao cho cậu lá thư của Ngài Charles cho cậu ta đọc.

Hiển nhiên là bị đánh đập đến cảm như hén, Robbie râm rập tuân theo.

Trong khi Robbie đọc thư, Jack dùng một tờ giấy cuộn lại châm mỗi từ ngon nên để đốt lò sưởi lên. Khi chàng chắc rằng que củi mỗi đã bén cháy trong lò, chàng quay lại nghiên cứu hai gã đồng hành.

Robbie đẹp trai hơn khá nhiều, với loại dáng dấp bảnh bao mà luôn hấp dẫn phụ nữ. Tóc cậu có một ánh đỏ, nhưng được đậm hơn vài nước so với chị cậu ta. Hai chị em có cùng đôi mắt biết nói và ánh liếc mắt láo liên nhìn chàng báo với Jack là cậu bé vẫn còn thận trọng với chàng.

Ông Milton thì khó đọc hơn. Cậu ta dáng vóc cao và thanh mảnh, với một vầng trán rộng và các đường nét góc cạnh. Trong khi Robbie cầu thả với bề ngoài của cậu, Milton thì lại tỉ mỉ. Ngay cả vụ xô xát cũng không khiến các nếp xếp gấp khăn choàng cổ hay y phục của cậu ta có gì thay đổi. Cậu là loại đàn ông mà người hầu của Jack mong ông chủ của mình sẽ noi theo.

“Tình trạng không thể xấu hơn được”, Robbie nói, lặng người cậu đã đưa bức thư cho cậu bạn mình.

Khi Milton đọc xong thư, cậu cẩn thận gấp lại và trao lại cho Robbie. Cậu ta nhìn Jack. “Ông có hứng thú gì với chuyện này, Lãnh chúa Raleigh? Tại sao Ngài Charles lại chọn ông?”

Jack trượt lấy lá thư từ trong tay Robbie. “Lá thư này thuộc về tôi,” chàng nói. “Ngài Charles chọn tôi vì tôi đã quen biết gia đình này một thời gian dài.” Quay sang Robbie, chàng tiếp: “Khi tôi bằng tuổi của cậu, cha cậu đã kèm tôi với các tác phẩm kinh điển một thời gian. Lúc ấy tôi là Jack Rigg.”

Robbie lắc đầu. “Tôi không nhớ cái tên này.”

“Không, cậu chắc là không”, Jack nói. “Cậu là một cậu bé sơ sinh khi tôi đến ở nhà của cha xứ.”

Milton nói: “Tôi biết ông là ai rồi! Robbie, đây là người đàn ông tôi đã nói với cậu, là người đã làm tổn thương Ellie và từ chối kết hôn với cô ấy.”

“Ellie đã nói như vậy?” Jack hỏi.

“Không,” Milton đáp. “Cô ấy nói rằng ông đã cấp cho cô ta một bằng chứng ngoại phạm. Dù là vậy, tôi đã nghe các tin đồn. Có thật vậy không?”

“Chuyện ấy là giữa tôi và Ellie. Dù sao đi nữa thì chúng tôi sẽ kết hôn ngay lập tức.”

Vẻ mặt của Robbie hiện vẻ nghiến cứu không thể tin, như thể cậu ta vừa được cho biết rằng cậu đã thông qua các kỳ thi tiếng Hy Lạp và tiếng Latinh mà lại đứng đầu lớp. Milton, mặt khác, nhìn như thể cậu đã bị báo cho biết điều ngược lại.

Milton lắc đầu. “Ellie sẽ không bao giờ kết hôn với một người như ông,” cậu nói. “Cô ấy sẽ không... cô ấy không thể.”

“Thế nào, tại sao tôi phải nói dối về một chuyện như thế?” Jack vui vẻ hỏi.

“Nhưng...” Đến phiên Robbie lắc đầu. “Nhưng Ellie không phải như thế. Chị ấy sẽ không bao giờ kết hôn bất cứ ai chỉ vì chị ấy bị tổn thương.”

“Thật đúng”, Jack nói. “Chúng tôi kết hôn bởi vì chúng tôi phù hợp với nhau.”

Milton cau có. “Ông và Ellie không có gì tương đồng.”

Jack thở ra một hơi dài bức tức. Trước là Cardvale, giờ thì Milton. Chàng có thấy rõ các dấu hiệu. Nếu gọi họ là những người yêu bị thất tình thì thật cường điệu, nhưng quan tâm của họ với Ellie đã không hoàn toàn thuần khiết, và chàng trở nên triệt để bức tức bởi tất cả mọi người đều có phản ứng như thể Ellie kết hôn với chàng là một sai lầm bi thảm.

“Tôi và Ellie,” chàng nói với Milton: “không phải là việc của cậu. Bây giờ, chúng ta có thể trở lại với đề tài quan trọng thực sự chứ? Tôi muốn nói chuyện với Robbie một mình. Cậu hãy đi tản bộ một hồi đi, Ông Milton. Mười lăm phút là đủ rồi. Nhưng đừng đi xa, bởi vì sau khi tôi nói chuyện với Robbie, tôi muốn nói chuyện với cậu.”

“Tôi muốn cậu ấy ở lại!” Robbie nói, rõ ràng là không cảm thấy thoải mái khi nghĩ đến bị bỏ lại một mình với tên tra tấn ghê gớm này.

Milton đứng dậy. “Tất cả đều ổn, Robbie,” cậu ta nói. “Hãy kể sự thật với ông ấy. Chúng ta không có gì phải giấu giếm.”

Hướng qua Jack, cậu nói: “Tôi sẽ ở tử quán,” rồi cậu nhàn tản ra khỏi phòng.

Jack ngồi xuống cái ghế Milton vừa bỏ trống. “Tôi thật sự bối rối,” chàng nói. “Ông bác của cậu dường như nghĩ rằng cậu đang lân la với mấy tay máu mặt của địa phương. Làm sao ông ấy lại có cái ấn tượng này?”

“Bác Freddie”, Robbie nói với tình cảm: “có một trí tưởng tượng sống động. Phải, thi thoảng tôi gặp gỡ bạn bè của tôi ở đây, nhưng chỉ để uống một vai bia và đánh một vài ván.”

“Lạ thật”, Jack nói. “Anh nhớ rằng đã nói cùng một câu với cha em khi ông ngửi thấy mùi rượu mạnh trong hơi thở của mình. Anh nghĩ trong dịp đó, anh đã theo đuổi con gái của một chủ cối xay.”

Robbie có vẻ hứng thú. “Và chuyện điều đó ngăn cản anh theo đuổi con gái của chủ cối xay không?”

“Không. Ellie đã làm điều đó. Tuy nhiên, đó một câu chuyện khác. Vì vậy”- chàng đẩy ghế của chàng ra phía sau và khoanh tay trước ngực, “Anh muốn biết lý do tại sao em lại phải trốn anh và lý do tại sao sau đó em đã cố đập vỡ sọ của anh khi anh bước vào phòng của em.”

Robbie nhìn chàng cay cú. “Anh không bước vào phòng, anh xông vào như một con trâu sừng sộ trong cơn thịnh nộ.”

“Lúc đó em đã nghĩ anh là ai?”

Robbie nhìn vào cánh cửa như thể mong muốn Milton trở lại. Khi đã không có sự trợ giúp, cậu nhìn Jack. Cuối cùng, cậu đáp, “Em nghĩ... oh, tất cả đều trong tình trạng lộn xộn như vậy. Em không chắc em đã nghĩ gì, ngoại trừ việc em là kẻ tình nghi chính trong vụ giết người của Louise.”

Cậu cất một tiếng cười giòn giã. “Chúng em hy vọng rằng nhà chức trách Pháp sẽ không có thẩm quyền ở đây, nhưng chúng em không thể chắc chắn, vì vậy chúng em không thể sơ suất.”

Giọng của Jack cao lên. “Và em đã chuẩn bị sẵn sàng sử dụng vũ lực chống lại một nhân viên pháp luật?”

“Tất nhiên là không! Anh là người đã tấn công chúng em. Chúng em đã cố gắng để trốn anh.”

Jack không hoàn toàn hài lòng với câu trả lời này, nhưng chàng tạm bỏ qua cho trong lúc này. Giọng nói của chàng có vẻ khắc nghiệt khi chàng tiếp. “Đối với một người đàn ông có người tình nhân đã bị sát hại dã man, em có vẻ không bị ảnh hưởng gì đáng kể. Điều duy nhất em có

về quan tâm là tự cứu bản thân mình.”

Robbie đỏ ửng đến tận da đầu. Cậu ta chật vật với lời của cậu. “Tất nhiên em đã bị ảnh hưởng bởi cái chết của Louise. Em đã bị sụp đổ! Nhưng chúng em không phải là thân cận như anh có vẻ nghĩ. Louise không phải là người tình của em! Cô ấy lớn bằng tuổi của anh, trời ạ!”

Bây giờ thì cậu ta lại vấp phải lời nói của mình trong lúc vội vàng nói ra hết. “Cô ấy không yêu em và em không yêu cô ấy. Em ngưỡng mộ cô ta. Đó là một vinh dự để hộ tống cô đến các buổi tiệc và các thứ. Nhưng nó chỉ xa như vậy. Anh biết mà. Thế hệ của anh cũng ve vãn cô nghệ nhân nổi tiếng, Harriette họ-gì-đó.”

“Wilson,” Jack cung cấp.

Chàng nhớ điều ấy rất rõ. Chàng và bạn bè của chàng trốn các lớp kèm để vào trần tham dự buổi trình diễn opera với hy vọng bắt một ánh mắt thoáng qua của người nghệ nhân được Luân Đôn săn đón nhất. Thịnh thoảng, một vài người được ưu đãi sẽ được mời vào lô riêng tư của cô để tỏ lòng hâm mộ của mình, nhưng chàng không bao giờ được vinh hạnh làm một thành phần được ưu đãi để nhận được thiệp mời.

Worcester đã được, và tên đầu bò ấy đã yêu điên cuồng cô ta thiếu điều khiến cha của cậu, một công tước, ngã cơn đột quy ngập máu bởi con trai ông cũng là người thừa kế của ông, muốn cưới cô ấy. Bây giờ có tin đồn là cô ấy đã được mua chuộc.

Robbie tiếp tục: “Và không phải như thể em là người ngưỡng mộ duy nhất của cô ấy. Có cả quân đoàn của chúng tôi.”

“Nhưng cô ấy đã chọn riêng em. Tại sao chứ?”

Robbie nhún vai bất lực và ngoắc chỗ khác. “Tôi thật sự không biết. Cô ấy nói em thật là vui thú.”

Câu trả lời này đã không khiến Jack thỏa mãn và chàng thắc mắc là Robbie đã lãng phí bao nhiêu tiền trên người Louise Daudet. Điều đó có thể giải thích tại sao cô ấy chọn riêng cậu ta ra.

“Kể cho anh nghe về các khoản nợ của em,” chàng nói.

Một nét bướng bỉnh thấm nhập vào giọng nói của Robbie. “Em không thấy điều gì đó có gì liên quan đến vụ giết người của Louise.”

“Chiều theo ý tôi.”

Đó là một lệnh, không phải là một yêu cầu.

Hai ánh mắt khóa chặt vào nhau và giữ như thế, nhưng cuối cùng ánh mắt của Robbie đã hạ xuống. “Các khoản nợ của em cứ tăng trưởng,” cậu nói, “như thể chúng đã có cuộc sống riêng của chúng.”

Cậu cười gượng ép. “Em đã đến Paris với số tiền đã thắng được khi bài bạc với bạn bè em tại Luân Đôn. Em biết, em biết. Em lý ra không nên đánh bạc. Em đã hứa với chị Ellie rằng em sẽ không.

Nhưng một người phải làm gì khi bạn bè mính đến một sòng bài hay là gì khác sau một đêm vui chơi trong trấn? Em có thể đứng chờ họ bên ngoài cửa sao? Hay là phải nói với đám bạn rằng em đã hứa chị em rằng em sẽ là một cậu bé ngoan? Anh cũng biết rõ như em rằng họ sẽ nghĩ sao.

Tất nhiên em đã đi với họ. Em đã đặt cược nhỏ và thắng. Và em tiếp tục thắng. Cho nên anh thấy đấy, khi em đến Paris với Milton, em đã có một khoản tiền kha khá để tùy thời sử dụng.”

Jack hiểu quá rõ. Có hai phe sinh viên ở Oxford, những sinh viên chăm chỉ học hành để chuẩn bị một con đường tương lai, và một đám vô dụng, con cái của các hộ quý tộc, là những người không bao giờ cần phải tự lực cánh sinh. Hầu hết những người trong lớp sau có nhiều tiền hơn là hiểu biết lý lẽ và trong ánh mắt của những người bạn kém may mắn hơn thì họ sống một cuộc sống sa hoa hơn là cuộc sống hoang dã. Sự ghen tị của bạn đồng lứa là một chuyện bất khả tư nghị.

Tại Oxford, chàng đã có một chân trong mỗi phe. Chàng là con trai của một nhà quý tộc, nhưng không phải là người thừa kế. Những đứa con trai thứ trước sau gì cũng đều phải tự lực cánh sinh trên thế giới, do đó chàng mới bị ép để cha của Ellie giúp chàng chuẩn bị cho kỳ thi của chàng. Điều như nhau cả, đó là một vấn đề của lòng tự ái để xem có vẻ bất cần đời như những đứa bạn khác.

Tất nhiên, Robbie đã tham gia cùng bạn bè của mình tại các sòng. Và cuộc du ngoạn tại Paris, nơi cậu ta đã được nổi bởi một nữ diễn viên nổi tiếng để ý, sẽ là một cuộc phiêu lưu để tự hào trong một đoạn thời gian dài về sau.

Ngoại trừ chuyện tất cả mọi thứ đã không được như ý.

“Cho anh biết về Milton,” chàng nói. “Cậu ấy có một khoản tiền kha khá để tùy thời sử dụng không?”

“Hầu như không. Cậu ta xuất thân từ một gia tộc giáo sư đại học, và một ngày nào đó cậu ấy cũng sẽ là một giáo sư. Họ không làm nhiều tiền.”

“Cậu ấy không có đi đánh bạc với em sao? Ý anh là tại Luân Đôn.”

“Không. Cậu ấy là một Fellow và đã có bài vở của học sinh để chấm đêm đó.”

Jack đã rất ấn tượng. Một Fellow là một học giả xuất sắc và được trả tiền thù lao để dạy học sinh học kém. Họ có thể tùy ý đến và đi. Một số Fellow sống tại trường đại học và một số thì không. Tất cả bọn họ đều có dư dả thời gian để theo đuổi các nghiên cứu riêng của họ. Một chuyên đi đến Paris, chẳng cho là, cũng có thể được mô tả như là học hành nếu có ai muốn chọn từ ngữ cẩn thận một chút.

Chàng đã nghĩ ra một việc gì khác. Chàng có thể thấy lý do tại sao Milton đã bị thu hút bởi Ellie. Có bao nhiêu phụ nữ có thể đàm luận một cách thông minh về một dạng động từ được sử dụng như danh từ và và tính từ dùng như danh từ? Và có bao nhiêu người đàn ông lại quan tâm đến điều này?

Chàng cố nhin cười. “Vì vậy, em đã chi trả mọi thứ?”

Robbie gật đầu. “Chúng em là bạn. Em muốn cậu ấy đi với em.”

“Và, không có nghi ngờ rằng đã lãng phí số tiền dành dụm nhỏ nhò trên người ô-rất-đáng-ngưỡng-mộ Cô Daudet.” Nếu giọng nói của chàng có vẻ khắc khe. Đó là vì chàng suy nghĩ dùm cho Ellie và các nguy cơ nàng đã phải gánh chịu để giúp em trai nàng.

“Chuyện không phải như vậy,” Robbie phản đối. “Louise không bao giờ yêu cầu một điều gì.”

“Nhưng em đã mua quà của cô ấy?”

“Chúng không đắt tiền. Hoa, một khăn choàng ren, những bữa ăn tối trong Cung Điện Hoàng Gia. Hầu hết số tiền được dùng để trang trải chi phí cá nhân cho em và Milton. Em đã không nhận ra... Em nghĩ rằng em đã có đủ tiền để trang trải các khoản nợ của mình.”

Sự khắc khe vẫn còn hiện trong giọng nói của Jack. “Và khi em nhận ra em bị nợ lên đến tận cổ, em đã đưa ra ý kiến là để chị gái của em bảo lãnh em ra.”

Robbie trông giống như một con chuột bị dồn vào góc.

Jack nói: “Em không phải đang tiết lộ bất kỳ bí mật gì. Anh biết tất cả về Aurora. Ellie đã nói với anh tất cả mọi thứ.”

Một cái nhìn nhẹ nhõm mà gần như là hài hước thoáng trên mặt của Robbie. Cậu ta thở dài. “Đây không phải là lần đầu tiên chúng em đã làm điều này, ngoại trừ lần này Milton đã đi với

chị ấy.”

“Bởi vì em phải ân mình từ các con nợ?”

“Không chỉ là thế. Em sợ rằng cảnh sát Pháp có thể đã truy lùng em.” Cậu ta không dám tiếp xúc ánh mắt của Jack. “Anh biết đấy, để thăm vấn em về chuyện Louise. Mọi người đều tin rằng chúng em là tình nhân. Họ còn có thể nghi ngờ ai khác chứ?”

Có nhiều điều mà Jack đã muốn nói, nhưng cứ dồn dập Robbie cũng sẽ không khiến chàng có được những thông tin chàng muốn, do đó chàng cố nén giận. “Chúng ta hãy trở lại vào ngày Tân Niên và là đêm Louise bị sát hại. Em đã ở đâu?”

Robbie suy nghĩ một lúc, rồi nói, “Em đã không gặp Louise qua một vài ngày. Vì em đã phải trốn tránh những kẻ côn đồ của Houchard cho đến khi... “Cậu ấy dường như nhận ra rằng bất kỳ đề cập đến vai trò của Ellie trong việc giúp đỡ cậu ta sẽ chọc giận Jack, nên cậu ta dừng lại và kể lại từ đầu.

“Em biết rằng em sẽ phải sớm rời Paris, vì vậy em đã đến nhà hát để nói lời tạm biệt với Louise.”

“Chuyện này xảy ra lúc nào?”

“Sau một buổi trình diễn.”

Jack nói chậm rãi: “Nhưng đó là... đó là khi cô ấy bị giết.”

Robbie nuốt ực. “Em biết. Em là người đã phát hiện ra cô ấy.”

Jack như bị sét đánh. Chàng chưa từng tưởng tượng chuyện như thế này bao giờ. Theo như chàng biết, Robbie là một nghi can chủ yếu là vì cậu ấy được coi là người yêu của Louise, và đã biến mất.

Chàng nhìn vào mắt sáng rực với sợ hãi của Robbie và kèm được một loạt các câu hỏi mà chàng muốn hỏi. Chàng không muốn báo động cậu bé. Nhưng chàng muốn có những câu trả lời.

“Nói tiếp đi,” chàng bình đạm nói. “Em đã đi đến nhà hát.”

Robbie gật đầu. “Milton đứng đợi bên ngoài trong khi em đi lên lầu vào phòng thay đồ của Louise.”

“Tại sao em mang theo Milton?”

“Anh nghĩ xem tại sao?” Robbie ngẩng đầu lên, vẽ mặt cậu bối rối. “Để trong chừng cho em trong trường hợp bọn côn đồ làm việc cho Houchard theo dấu em.”

“Anh hiểu rồi.”

Khi Robbie trông như đã bị lạc trong dòng suy tưởng của cậu ta, Jack nhắc nhở, “Vì vậy, em để Milton lại bên ngoài trong đám người đón mừng năm mới và một mình đi vào nhà hát. Sau đó có chuyện gì?”

“Em nhớ lúc đó em đang nghĩ rằng nhà hát đã gần như không còn ai, ngoại trừ những người lao dịch. Vâng, nó phải là như vậy, phải không, trong ngày đầu năm? Mọi người đều có một buổi tiệc để dự.”

Cậu ta nuốt mạnh. “Khi em đến phòng thay đồ của cô thì cánh cửa đã mở sẵn. Không có dấu hiệu của người hóa trang cho cô ấy, và em cho là cô ấy đã ra về sớm để tụ tập cùng với bạn bè hoặc gia đình. Louise là như vậy, anh biết không. Cô ấy rất vị tha và đại lượng với những lỗi lầm. Những người hầu của cô ấy rất yêu mến cô.”

Cậu mỉm cười nhạt, sau đó tiếp tục: “Không có một ngọn đuốc thắp sáng, và ánh sáng duy nhất đã đến từ một ngọn đèn ở hành lang, nhưng em có thể cảm thấy rằng có điều gì đó không đúng. Cô ấy đang ngồi tại bàn trang điểm của mình, và trông như thể cô ấy đã ngủ gục, hoặc là cô ấy đã bị bệnh. Anh xem, cô ấy gục đầu mình xuống trên mặt bàn.

Khi em kêu tên cô ấy thì nhưng không có một phản ứng, và khi em chạm vào cô ấy, cô ấy ngã qua một bên. Em chỉ có thời gian để nhận ra rằng mắt cô ấy mở trừng trừng và tay em có cảm giác bị dính dính khi em cảm giác được một gì đó - một sự di chuyển phía sau em. Em quay phắt người lại, nhưng không đủ nhanh để cứu bản thân mình khỏi cái rạch của con dao găm.

Em không biết những gì đã xảy ra tiếp theo. Có một chút vật lộn và kẻ tấn công em đã bỏ chạy. Em không biết em đã nằm đấy được bao lâu trước khi em đứng dậy, loạng choạng xuống cầu thang. Anh có thể tưởng tượng Milton sốc thế nào khi nhìn thấy trình trạng em lúc ấy. Em hầu như không còn lý trí.”

Cậu ấy hắng giọng và thô lỗ nói: “Cậu ấy đã mang em ra khỏi nơi đó và vào một cỗ xe thuê. Em đã không nhận ra rằng chúng em đang chạy trốn. Ngày hôm sau, Milton đưa em đến bác sĩ để chăm sóc vết thương.” Cậu ấn một tay vào vai của mình, ngay phía trên ngực trái. “Khi đầu óc em bình thường trở lại, em sợ cảnh sát sẽ nghĩ rằng em đã giết Louise và em đã quá sợ để đi thú thực mọi chuyện.”

Jack thật sự muốn nói một câu chỉ trích nào đó, nhưng nổi thống khổ trên vẽ mặt của Robbie đã khiến chàng nuốt nó vào trong. Tuy nhiên, một câu hỏi vẫn cần phải hỏi.

“Robbie,” chàng nói. Khi Robbie chớp mắt và nhìn lên, Jack nói: “Em có thể cho anh biết bất cứ điều gì về người đàn em không?”

“Không. Ánh sáng đến từ phía sau hắn.”

“Vậy, kẻ đó là một người đàn ông?”

“Em nghĩ là vậy, nhưng em không thể chắc chắn. Em đã quỳ trên sàn nhà, và ông đã lò mò xuất hiện phía trên em. Điều duy nhất em đã làm là cố tự vệ.”

Jack giữ giọng nói của ông từ tốn, không đe dọa. “Hãy kể lại một lần nữa từ lúc ban đầu. Hiện vẫn còn một số điểm mà anh vẫn chưa được rõ ràng. Em đã để Milton lại trong sân. Hãy nói tiếp từ lúc đó.”

Robbie nhìn xuống đôi tay siết chặt của mình và bắt đầu kể lại.

***

Jack và Milton đang ngồi trong một góc yên tĩnh trong tửu quán, uống rượu bia. Chàng đã cho Robbie về nhà để chờ chàng ở đó vì chàng không muốn cậu ta có mặt để chỉnh sai cậu bạn mình nếu câu chuyện của họ đã không giống nhau.

Sau khi chàng ngậm một miếng bia, chàng nghiên cứu gã đồng hành của mình. Không giống như Robbie, Milton không một chút khẩn trương. Khi được hỏi cậu ta nghĩ gì về cả câu chuyện đáng thương này, anh đã nhìn thẳng và mắt Jack.

“Lúc ấy tôi đã và giờ vẫn nghĩ,” cậu nói: “rằng Robbie là vô tội. Tại sao cậu ta lại giết Louise? Cậu đã không có động cơ. Cậu ấy không có nổi cơn ghen tuông như thế.”

Jack xen vào một cách sắt bén: “Có lý do nào đã khiến cậu ấy phải ghen tuông không?”

“Chỉ có những người không biết Robbie mới nghĩ như vậy.”

“Đó không phải là một câu trả lời.”

Milton nhún vai. “Có một tin đồn rằng cô ấy đã tìm thấy một đại gia, nhưng chuyện đó thật là lố bịch nếu nghĩ rằng Robbie đã ghen tuông. Cô ấy đã đủ tuổi làm mẹ của cậu ấy, mặc dù ông sẽ không bao giờ biết đến chuyện này khi chỉ xem xem cô ấy trình diễn trên sân khấu.”

Jack đã sắp mỉm cười. Không nghi ngờ cậu trẻ Milton nghĩ rằng bất cứ ai hơn ba mươi đã có một chân vào hòm. “Cô ta có phải lớn tuổi như tôi?”

“Lớn hơn một hai năm, tôi nghĩ.”

“Cảm ơn cậu. Bây giờ, chúng ta hãy trở lại với những đã xảy ra đêm đó, được không? Cậu đang ở sân chờ Robbie. Chuyện gì đã xảy ra sau đó?”

Jack hình dung mỗi bước khi Milton kể lại nó. Đêm đó là một đêm lạnh cóng và Milton đã trốn ở phía sau một cột trụ trong dãy cửa hàng để tránh gió. Cậu ta chỉ đứng đó được vài phút khi Robbie chạy ra khỏi nhà hát.

“Anh có thấy bất cứ ai đã rời nhà hát trước đó không?” Jack sắt bén hỏi.

“Không ai mà tôi có thể nhận ra. Có lẽ có một vài người lao dịch. Tôi không thể chắc chắn. Có những ngõ ra khác phía bên kia tòa nhà. Kẻ giết người có thể đã bỏ đi bởi một trong những ngõ ấy.”

Một sự im lặng kéo dài trước khi cậu ta tiếp tục. “Robbie nói Louise đã chết. Toàn thân cậu ấy đầm đìa máu. Tôi không thể bỏ mặc cậu ta. Bên cạnh đó, tôi biết nhà chức trách sẽ nghĩ gì, rằng đây là một uyên ương tranh chấp và Robbie đã rút con dao khỏi tay Louise sau khi cô ấy đâm cú đầu tiên. Sau đó cậu ta đâm cô đến chết.

Tôi không tin vào chuyện đó cho dù chỉ là một giây lát, vì vậy tôi đã mang cậu ta khỏi nơi đó nhanh chóng như tôi đã có thể. Không ai để mắt đến chúng tôi. Đối với bất cứ ai đang dòm ngó, Robbie cũng giống như một những người ăn mừng năm mới mà đã uống quá chén. Tôi đã đưa cậu ta ra khỏi sân, thuê một cỗ xe ngựa, và mang cậu ấy đi. Ngày hôm sau tôi đưa cậu ấy đến bác sĩ.”

“Thế còn con dao đã đâm chết Louise?”

Milton lắc đầu. “Tôi không biết gì về nó.”

“Tôi hiểu.”

Jack rất ngạc nhiên vì chàng vẫn có thể nói chuyện rất hợp lý trong khi chàng bức mình tới muốn bức cả tóc. Chàng không thấy có cách nào chàng lại có thể chỉnh sửa các chứng cứ để làm cho hai tên đầu óc đơn giản này có vẻ ngây thơ như chàng tưởng. Luật sư của chàng sẽ có một phần công việc khá là mệt nhọc.

Một điều chắc chắn. Milton cũng sẽ phải làm một bản khẩu cung. Cậu ta là một nhân chứng ở hiện trường và có thể chứng thực câu chuyện của Robbie đến mức nào đó.

Chàng nuốt một hơi bia dài, với hy vọng sẽ làm giảm đi cơn đau sau đôi mắt của mình. Chàng

nói, khi ý tưởng vừa đến với chàng: “Còn cậu thì sao, Ông Milton? Cậu có ghen tuông không?”

Có một sự im lặng, sau đó Milton bật một tiếng cười khó tin. “‘Ghen’? Sao tôi lại phải ghen? Louise đã có cả đội người hâm mộ. Đối với cô ấy, chỉ là một trò vui để ưu ái người này, rồi đến người kế. Đó là một trò chơi, chỉ là vậy, một trò chơi.”

“Cậu không nghĩ rằng chính quyền sẽ nghĩ ra việc này sao? Những gì các cậu đã làm trong bãi nước đụt. Cả hai cậu đều đã có hành động đáng ngờ. Có chuyện gì đáng kinh ngạc khi Robbie là một nghi phạm không?”

Milton bắn trả ngay. “Vậy ông sẽ làm gì nếu đặt trường hợp là ông? Chúng tôi là người nước ngoài trên một đất nước xa lạ. Tôi đâu nào biết rằng Ngài Charles Stuart là một người bạn của gia đình ấy, và thậm chí nếu tôi biết, tôi nghi ngờ rằng nó sẽ có cái gì khác biệt. Mọi quan hệ ấy trong tình trạng tốt nhất thì cũng chỉ là xa xôi. Tôi đã cho rằng cái cuộc tốt nhất của chúng tôi là trở về nhà về Anh quốc ngay sau khi Robbie có đủ sức khỏe cho chuyến đi.”

Giọng nói của cậu đã mất đi một ít tự tin. “Nói cho tôi biết, thưa ông, Robbie có phải trả lời với tòa án Pháp không? Tôi nghĩ, hy vọng, rằng khi chúng tôi trở về Anh, nó sẽ là kết thúc của việc này.”

“Có thể. Nhưng đó không phải là vấn đề duy nhất.” Một người phục vụ đã lượn đến gần, và Jack vẫy bảo anh ta đi chỗ khác. Chàng không muốn gọi thêm một vòng rượu bia khi Ellie đang sốt ruột đợi chàng trở về, và chàng đã gần xong việc nơi đây.

Chàng nói tiếp: “Có phải là Robbie phải bị chôn chân tại Anh cho đến hết quản đời còn lại của cậu ta không? Chuyện gì xảy ra trong tương lai nếu cậu ấy trở lại Pháp? Cậu ấy sẽ là một tội phạm bị truy lùng. Và nếu mọi người đều biết cậu ấy là một nghi phạm trong một vụ giết người, cậu ấy có thể sẽ bị tẩy chay. Không. Cho đến khi cậu ấy xóa sạch tội ác này, tên của cậu ấy sẽ bị bôi đen.”

Sự im lặng kéo dài và sau đó Milton hít hơi thở dài. “Vậy thì chúng ta tốt nhất là rửa sạch tội danh cho cậu ấy.” Cậu ta nghiêng người về phía trước, với một tay áp sát mặt bàn. “Ông đã không trả lời câu hỏi của tôi, thưa ông. Ông sẽ làm những gì nếu trường hợp đó là ông?”

Jack đã không phải suy nghĩ về câu trả lời. “Có lẽ là những gì cậu đã làm. Nhưng điều đó không khiến nó trở thành đúng.”

Khi Milton cười, nét mặt của cậu ta giãn ra và cậu ta nhìn hầu như đẹp trai. Tất cả các nét nhăn nhó mà cậu ta đã có được trong lúc học hành đã biến mất. Là một thay đổi đáng kể.

“Và bây giờ mà chúng ta đã xong việc này,” Jack nói: “còn có điều gì khác mà tôi nên biết

chăng? Nó không nhất thiết phải là một chứng cứ. Một cái gì đó kỳ lạ mà cậu không thể giải thích? Một nghi ngờ rằng ai đó hoặc cái gì đó đã ở sai chỗ hoặc sai lúc không? Bất cứ điều gì?”

Milton chậm rãi lắc đầu. “Không. Không có gì. Tôi đã nói với ông tất cả mọi chuyện tôi biết.”

Có điều gì đó quan trọng mà chàng đã có ý hỏi Milton nhưng, tại thời điểm này, nó đã trượt khỏi tâm trí của chàng. Từ từ nó cũng sẽ trở lại với chàng.

Jack đẩy chiếc ghế ra phía sau và đứng dậy. “Tôi có thể tìm thấy cậu ở đâu nếu cần?”

“Tôi sẽ trở về Oxford vào ngày mai.”

“Tốt. Tôi sẽ liên lạc.”

Chuyến trở về thị trấn của họ được thực hiện bằng một cỗ xe thuê, cả ba người bị ép như là cá mòi trong hộp [*peas in a pod: những hạt đậu trong một quả đậu Hà Lan*]. Jack đã nói chuyện hầu hết cả đoạn đường, nhưng chúng là những chuyện vặt vãnh và lẻ tẻ, một cố gắng làm nhẹ đi màn ảm đạm đã tóm chặt chặt lấy hai gã đồng hành của chàng.

Robbie nhìn có vẻ quy cũ, và cậu ấy nên như thế. Khi Ellie nghe được những gì đã xảy ra tại Paris, mặt cô đã trắng như xác chết và hầu như không nói một lời. Sự chán nản của cô đã có hiệu quả với Robbie hơn là một cuộc giảng đạo.

Do đó, không có một tranh luận nào về việc cư trú tại ngôi nhà thị trấn của Jack tại Luân Đôn, và không có vẻ ử rử khi Jack đảm bảo Robbie rằng cậu ta sẽ tiếp tục học hành của cậu ấy tại Luân Đôn với một gia sư dạy kèm mới.

Chàng thắc mắc không biết thái độ sẵn sàng để làm hài lòng của Robbie sẽ kéo dài được bao lâu.

Đối với bản thân, chàng có cảm giác kỳ lạ nhất rằng chàng vừa bước qua cánh cửa tiến vào một vùng xa lạ. Chàng hầu như không thể tin rằng chàng đang ngồi trong một cỗ xe ngựa thuê, ép người sát một bên để Ellie được rộng rãi thêm, tất cả dòng suy nghĩ của chàng bị cuốn hút vào việc làm cách nào chàng mới có thể khiến cuộc sống của hai người mà gần như là hai kẻ xa lạ với chàng được an nhàn hơn.

Chương 13

Hai ngày sau, chàng và nàng đã kết hôn với Giấy Phép Đặc Biệt tại Giáo Đường Thánh James trên phố Piccadilly. Đó là một buổi sáng của tháng Giêng lạnh lẽo, nhưng mọi người, bao gồm cả cô dâu, đều ăn mặc ấm cúng. Ellie mặc bộ y phục tiết đông tốt đẹp nhất của nàng, một chiếc áo đầm tay dài cao cổ màu xám với một áo choàng dày tiếp màu. Trang phục của nàng không nổi bật, nhưng của mọi người cũng thế thôi. Đây không hẳn là cái đám cưới đáng nhắc đến của năm nay.

Ngoại trừ những người thân trực hệ, chỉ có Cardvale và Dorothea đã có mặt. Trong thực tế, gia đình Cardvale đã tử tế đề nghị để họ được làm chủ tiệc cưới cho buổi ăn sáng hôm đó tại nhà của họ. Đây còn hơn là một đề nghị tử tế. Cả hai Cardvale và phu nhân ông đều đã cố nài bởi, theo họ, họ chính là thân quyến gần nhất của cô dâu và đặc quyền này nên thuộc về họ.

Khi bữa ăn tiến triển quanh bàn ăn đẹp mắt của Dorothea, Ellie đã trở nên thoải mái hơn. nỗi sợ hãi của nàng đã được chứng minh là vô căn cứ. Câu chuyện xảy ra tại Paris, khi Dorothea đã cáo buộc nàng ăn cắp kim cương của bà, có thể đã không bao giờ xảy ra. Dorothea luôn duyên dáng. Cardvale thì ít bày tỏ hơn nhưng rõ ràng là hài lòng với cách mọi thứ đã phát triển, cũng như là bà nội của Jack.

Robbie dường như bận tâm chuyện gì đó, nhưng đó là điều nên như thế. Cậu ta, Milton, và Jack đã có một cuộc hẹn với luật sư vào ngày hôm sau. Caro thì ử rữ hơn là bận tâm gì đó, và Ellie thắc mắc không biết có phải là vì cô ấy đã thất vọng với anh trai cô trong sự lựa chọn phu nhân của anh ta.

Có lẽ đó là chính là cái vấn đề. Đã không có một sự lựa chọn nào, không có cho Jack và cũng không cho nàng. Đây không phải là cách tốt nhất để bắt đầu một cuộc hôn nhân.

Một cái chạm nhẹ trên cánh tay của nàng đưa nàng trở lại hiện thực. Nàng quay đầu ngẩng nhìn lên Jack. Nụ cười của chàng hơi u ám, nhưng nét hài hước được ẩn nấp trong mắt chàng.

Chàng nói với một giọng trầm thấp khe khẽ. “Anh vui mừng bởi em đã chờ đợi anh, như em đã hứa, qua những năm trước đây.”

Phải mất một giây lát trước khi nàng hiểu được ý chàng. Tất nhiên là chàng chọc ghẹo, cố khiến nàng được thoải mái. Nàng lời chất ngấm đáp: “Đừng để nó thôi phòng anh. Em đợi suốt cả hai tuần, và khi anh không trở về, em nhanh chóng yêu cậu con trai của nhà ông lò bánh mì.”

Tiếng cười rộ của chàng khiến mọi người quay đầu nhìn về phía họ.

“Hãy chia sẻ câu chuyện vui với chúng tôi”, Dorothea nói: và điệp khúc ấy đã được mọi người hoan nghênh.

Jack nhún vai. “Chúng tôi đang hỏi tưởng về chuyện trong quá khứ, khi cha của Ellie dạy tôi tiếng Hy Lạp và tiếng Latinh.” Chàng nhá cho Ellie một nụ cười. “Thậm chí lúc đó, nàng đã gây một ấn tượng đáng nhớ với tôi.”

“Thanh mai trúc mã?” Dorothea cao giọng với một nụ cười cứng nhắc.

Ellie nuốt lại lời đáp của nàng khi Jack với lấy bàn tay của nàng đang ẩn dưới khăn trải bàn, và bóp mạnh.

“Chúng tôi không thể đồng ý về bất cứ điều gì,” chàng dễ dàng đáp: “vì vậy tôi cho rằng đây chính là chân ái ngay cả lúc ấy.” [*Vợ chồng có mấy khi không cãi cọ?*]

Tiếng cười nổ ra quanh bàn, sau đó cuộc trò chuyện đã chuyển hướng sang những thứ khác - y phục cưới của cô dâu (hoặc nói đúng hơn là sự thiếu thốn của chúng); tuần trăng mật phải bị hoãn lại vì đây là mùa giải đầu tiên Tiểu thư Caro và, tự nhiên, gia đình cô phải có mặt để hỗ trợ, liệu Ellie sẽ tân trang lại ngôi nhà tại phố Park; kế hoạch tương lai của Robbie, và vân vân và vân vân. Sự hiếu kỳ của Dorothea thật là vô độ.

***

Trong cỗ xe trên đường về nhà, mà Jack và Ellie đã được ngồi riêng rẽ bên nhau, tâm trí của Ellie vẫn còn nghĩ về buổi tiếp tân. Jack đã trả lời hầu hết các câu hỏi của Dorothea, và cũng nên là như thế, bởi Ellie cũng chẳng biết phải trả lời như thế nào. Nàng chưa thảo luận hoặc thống nhất bất kỳ điều gì với Jack.

“Anh nghĩ rằng,” Jack nói: “buổi tiệc cũng được khá tốt, phải không em?”

Ellie lắc đầu. “Dorothea thật thích biết chuyện của tất cả mọi người. Bà ấy như không thể tự chủ. Em nghĩ rằng bà ấy trời sinh để làm một người ngồi lê đôi mách. Trước khi tuần này qua đi, bà ấy sẽ truyền đi khắp nơi về mọi điều mà bà biết được về chúng ta với tất cả bạn bè của bà.”

“Giống như gì, chẳng hạn?”

Nàng không muốn đề cập đến sự thiếu thốn về y phục cô dâu hay tuần trăng mật bị trì hoãn, trong trường hợp chàng lại nghĩ rằng nàng muốn có được chúng, mà chắc chắn là nàng không,

vì vậy nàng đã nói thay vào đó: “Để xem, đó là câu chuyện anh chế về chúng ta là thanh mai trúc mã. Chẳng bao lâu thì mọi người đều biết đến và bàn tán về chúng ta.”

“Và điều đó khiến em phiền?”

“Nó không khiến anh phiền sao?”

Chàng nhún vai. “Hầu như không. Anh đã là đối tượng của nhiều tin đồn trong đời sống và anh đã làm quen. Tuy nhiên”, chàng đã cho nàng những nụ cười mà có thể làm tan chảy trái tim của một người phụ nữ: “nó sẽ là một thay đổi để có người nghĩ tốt cho anh. Thế giới luôn ngưỡng mộ một người yêu chung thủy.”

Nàng thối ra một hơi thở nhạo báng. “Không ai tin điều đó.”

“Tại sao không?”

Bởi vì chàng là một giải thưởng hôn nhân và nàng là một cô gái già đã héo úa bao năm tháng trong rương - hay là thế giới đã nghĩ vậy. “Bởi vì,” nàng nói: “Em chỉ mới mười ba khi anh đã mười bảy khi chúng ta gặp nhau lần đầu.”

“Juliet chỉ mới mười ba khi cô gặp Romeo.”

Chàng đã cởi bỏ găng tay và ngón tay cái trần của chàng vuốt má nàng. Ellie, người đã không bao giờ thua thiệt với một lời bắt bẻ thật nhanh chóng, đã không thể tìm thấy một điều để nói. Biểu hiện của chàng đã trở thành nghiêm trọng, tìm kiếm. Nàng biết chuyện này sẽ dẫn đến những gì.

Và nàng cảm thấy hoàn toàn mù mịt.

Rút ánh mắt nàng khỏi ánh mắt chàng, nàng nói nhẹ nhàng: “Đừng để nó đi quá xa, Jack. Em không phải là Juliet và anh không phải Romeo. Cả hai chúng ta đều quá trưởng thành để nhập những vai này một cách thuyết phục.”

Chàng đan những ngón tay của mình với của nàng. “Em quá khiêm tốn. Khi em tận dụng tối đa bản thân em, em trở nên đẹp mê hồn. Đừng quên, anh đã từng thấy em trong vai Aurora.”

Những lời khen đã để lại một thứ gì đó mong muốn. Nàng nói với giọng đùa cợt. “Nếu anh đang cố tranh thủ trái tim em [*win someone over: thắng người đó qua phe mình; tùy trường hợp mà dịch thôi, nơi đây thì nàng cho rằng chàng đang nịnh đầm để chớ chấp thuận chàng*] anh không được thành công.”

“Tranh thủ trái tim em?” Chàng buông những ngón tay đang đan với của nàng ra. “Anh không

dám mơ mộng hão huyền.”

Nàng có thể thấy từ biểu hiện của chàng rằng nàng đã khiến chàng cảm thấy bị xúc phạm. Nhưng chàng cũng đã thế. Nàng đang tìm trong tâm trí của mình cách để làm lạnh khi cỗ xe đã kéo sát vào lề ngay bên ngoài cửa trước.

Ngay sau khi họ bước xuống, chàng nắm lấy cổ tay nàng và dẫn vào bên trong nhà. Nàng đã phải nhanh chân để theo kịp với chàng. Những hạ nhân vừa định chúc phúc cho họ thì Jack đã thừa nhận [sự hiện diện của họ] bằng nụ cười u ám.

Chàng dẫn nàng lên cầu thang thẳng đến phòng ngủ mới của nàng, căn phòng đã được dành cho phu nhân của ông chủ. Một người hầu gái bước ra khỏi phòng thay y phục của Ellie, thu xếp những bộ y phục của nàng. Cô nhìn thấy vẻ mặt của Jack liền nhún người chào rồi nhanh chóng rời khỏi.

“Đây,” Jack vừa nói vừa tiến đến cánh cửa đối diện phòng thay y phục của nàng, “là cánh cửa đến phòng của anh.”

Có một chiếc chìa nằm trong ổ khóa. Chàng xoay nó để khóa cửa, sau đó để cái bạch vào lòng bàn tay đang xòe mở cửa Ellie. Những ngón tay của nàng tự động cuộn tròn quanh nó.

Trong cùng một giọng điệu khắc nghiệt, chàng tiếp tục: “Anh sẽ không đi qua cánh cửa đó, trừ khi anh được mời sang. Ô, và hãy cẩn thận kéo Aurora lấy được chìa khóa ấy. Tim của nàng thì không cần phải tranh thủ.”

Ngây ngốc, nàng nhìn chàng tiến đến cánh cửa phòng của nàng. Trên ngưỡng cửa, chàng quay người để đối mặt với nàng. Nét kinh khủng đã biến mất và chàng có vẻ đang thâm thích thú.

“Anh gần như quên mất,” chàng nói. “Có một thứ anh muốn cho em xem. Mặc ấm và mang ủng vào. Anh sẽ gặp em ở tầng dưới khoảng, ô, chừng nửa giờ? Chúng ta sẽ dùng xe đến Kensington.”

Và trong câu nói úp úp mở mở khó chịu ấy, chàng đã rời khỏi nàng.

Nàng chưa kịp tháo gỡ cái nón bê-rê và chiếc áo khoác khi ai đó gõ cửa phòng nàng. Đó là Wigan, ông quản gia, đến để chúc nàng những lời chúc tốt đẹp nhất cho hạnh phúc tương lai của nàng, và để yêu cầu nếu được thuận tiện cho lệnh bà[nàng] gặp gỡ một số hạ nhân cao cấp.

Nàng đã có một bắt đầu không tốt với phu quân mới của mình. Nàng sẽ không vương phải cùng một sai lầm với những hạ nhân.

Họ đã chờ đợi nàng trong hành lang: Bà Leach, bà quản gia với vóc người gầy như là một cây

khô mùa đông trong công viên, Bà Rice là đầu bếp với dáng người đầy đà và các vòng phù hợp với nghề nghiệp của bà, và Webster, người mà Ellie đã được gặp qua.

Wigan không chỉ là người làm cao cấp nhất mà còn thâm niên nhất. Ellie đánh giá ông vào khoảng ngũ tuần. Phong cách của ông không quá dè dặt và cũng chẳng cầu nệ, không giống như Milton. Nàng cảm thấy thân thiện với ông ngay.

Bà quản gia thì hoàn toàn ngược lại. Bà Leach thì cứng nhắc và không nở một nụ cười và phong cách của bà thì lạnh đến độ như kém văn minh. Trái tim của nàng chùn xuống. Không phải mọi người trong nhà này đều cần phải tranh thủ sự ủng hộ của họ chứ?

Đôi mắt ân cần của Bà Rice gặp phải ánh mắt của Ellie khi bà nhún người chào. Elle nghĩ, cuối cùng rồi cũng có một khuôn mặt thân thiện. Cũng có thể nói như thế về Webster, người mà Ellie được biết là tổng quản của các cô hầu gái.

Sự việc có thể đã tồi tệ hơn.

Và không lâu sau sự việc đã trở nên [tệ] như thế. Những lời giới thiệu chưa được đến đâu thì Wigan, Bà Rice, và Webster đã biến mất, để lại Ellie với lòng nhân từ dịu dàng của Bà Leach.

“Bên này, thưa cô,” Bà Leach nói. “Cô sẽ muốn kiểm tra các khu nội trợ.”

Và cũng giống như một con trầu nhỏ bé, Ellie tiến theo kẻ chặn nuôi nàng vào phía trong của căn nhà.

Những khu nội trợ thật là ấn tượng. Phòng ngủ của những hạ nhân, những ba gian nhà bếp riêng biệt, những phòng giặt ủi, phòng sấy, và các phòng nàng cũng không thể tên, tất cả đều là gọn gàng như là một cây ghim mới. Ellie đã phun trào với những lời khen ngợi, nhưng nàng cũng có thể đã nói chuyện với một khúc gỗ. Bà Leach chỉ đang thi hành nhiệm vụ của mình, không hơn không kém.

Cuối cuộc tham quan, Ellie nói: “Cảm ơn bà, Bà Leach. Tôi chắc chắn chúng ta sẽ hòa hợp một cách tốt đẹp. Nếu bà có bất kỳ vấn đề gì, cánh cửa của tôi là luôn luôn mở.”

Đôi chân mày mỏng manh của bà quản gia cong lên. “Cảm ơn cô, thưa cô,” bà nói: “nhưng Phu nhân Frances là cô chủ nơi này. Tôi chỉ nhận lệnh từ cô ấy.”

“Tất nhiên,” Ellie đáp ngay lập tức. Nàng cảm thấy như thể ai đó đã đâm nàng vào bụng. Phu nhân Frances là phu nhân góa của Cedric. Đương nhiên cô ấy muốn được giám sát đám hạ nhân. Và, Ellie đã quyết liệt nói với mình, nàng sẽ không chấp nhận bất kỳ cung cách nào khác, mặc dù theo quyền lợi, nơi đây hiện đã là nhà của nàng.

Nhưng nó thật là trơn khi bị lên mặt bởi một hạ nhân. Nàng xoay nhanh người và rời đi như chạy trốn.

***

Ellie kéo mình khỏi những phản ánh ảm đạm khi Jack nói với nàng tại sao họ đã lại đang dùng cỗ xe và trên đường tới Kensington.

“Những chuồng ngựa Cloverdale nằm ở đây,” chàng nói. “Chúng ta sẽ mua một con ngựa cho em.”

Sau khi bị làm nhục trong tay của bà quản gia, nàng đã quá sẵn sàng để cứu vớt lại bất cứ thứ gì mà đang hóa thành một ngày cười đáng buồn. “Em đã luôn muốn có một con ngựa,” nàng nói.

“Tất cả những phụ nữ trong gia đình anh đều cười ngựa, và anh nhớ là em cũng là một tay cười khá lúc trước.”

“Chỉ trung bình đến khá”, nàng trả lời khiêm tốn. Ký ức của chàng đã sai lầm. Nàng đã được ngồi đèo phía sau với chàng một lần và chàng đã khiến nàng bị hoảng sợ đến mất khôn. Kể từ đó, nàng đã bắt đầu học cười ngựa, nhưng chỉ với tốc độ của con ốc sên.

“Em đã lâu rồi không cười, đã tụt nghề rồi”, nàng giải thích thêm để trả lời câu hỏi trong đôi mắt của chàng.

“Chúng ta sẽ sớm sửa chữa chuyện ấy.”

Những sợi tóc gáy của nàng bắt đầu dựng lên. “Còn điều gì khác về em mà anh muốn sửa chữa nữa không?”

“Vì em đã hỏi,” chàng nói vui vẻ: “tủ quần áo của em. Đừng mang ánh mắt ấy, Ellie. Anh không phải là đang bới lỗi. Anh chắc rằng quần áo của em đã được nhiều hơn cần thiết cho vị trí của em lúc trước - người đồng hành của phụ nữ. Nhưng giờ em đã có một vị trí mới. Và em sẽ hộ tống em gái anh đến những đám tiệc tùng.

Đây là mùa giải đầu tiên của em ấy. Dù muốn hay không, cả hai em đều sẽ được mọi người để ý đến. Anh không phải là keo kiệt với em gái, anh chắc chắn sẽ chẳng keo kiệt với phu nhân anh.”

Điều đó rất có lý. Nàng không bao giờ lẫn tránh một nhiệm vụ, và chỉ bởi vì nàng sẽ tận hưởng những chuyện ăn vận sang trọng sẽ không khiến nó trở thành một tội lỗi.

“Em sẽ cố gắng không để anh bị phá sản,” nàng nói nhẹ nhàng.

“Ồ, anh sẽ đảm bảo điều đó.”

Chàng mỉm cười. Nàng mỉm cười. Sự hài hòa đang ngự trị.

Đây là chuyến đi vui vẻ đến Kensington và, không lâu sau, cỗ xe đã được dừng lại bên trong những cánh cổng của Cloverdale, một cơ sở ấn tượng. Hai dãy chuồng dài đối mặt nhau trên một sân rải đá. Những người chăm sóc ngựa tới lui tấp nập, có những người với những bộ giày cương và yên ngựa, những người khác yên đã được thắng và dẫn chú ngựa của họ quanh sân vận động bên ngoài cổng bãi tập hợp [ngựa]. Và cũng có những người giống như họ, đến để xem đám ngựa được bày bán xem có thể mua con nào được không.

Jack nói rằng ông chủ nơi đây là Augustus Rider, và gia đình của ông ấy đã nuôi ngựa giống qua nhiều thế hệ. Có nhiều con ngựa thuần chủng tại Newmarket được đến từ ngựa giống của gia tộc Rider. Lão già ấy là một kẻ lập dị. Ông quan sát người mua ngựa một cách tỉ mỉ cũng như những tay mua quan sát giống ngựa của ông, và nếu ông không thích những gì ông thấy, ông sẽ không bán cho họ.

Một người chăm sóc ngựa khoảng giữa ngũ tuần, dáng người gầy nhỏ và săn chắc, với đôi mắt xanh lơ mà đã càng xanh hơn bởi khuôn mặt già dặn, kéo chếch mũ xuống như một cử chỉ chào hỏi khi ông ta tiến đến bên hai người họ.

“Ông Rider hiện đang ở trong văn phòng, thưa ông,” ông nói: và ông chuyển người đi để tiếp chuyện với một người đàn ông khác.

Ellie hít sâu vào, thưởng thức mùi hương của ngựa và da ngựa. Nàng không thể phát hiện ngay một chút gì của mùi phân ngựa, chứng tỏ rằng chủ trại đã giữ những cái chuồng trong tình trạng sạch sẽ tuyệt hảo.

Nàng nhìn lên để thấy Jack đang nghiêng cứu nàng. Nhún vai bất đắc dĩ, như thể bắt quả tang trong giữa hành động ấy, nàng nói: “Trong nội tâm em là một cô gái thôn quê.”

Chàng cười giòn. “Thật là một chuyện kỳ lạ cho Aurora-” Chàng dừng lại.

Giây phút của sự hài hòa đã tan biến. Giọng nói băng lãnh của nàng vang lên. “Chúng ta không nên để Ông Rider chờ đợi.”

Sau khi tham quan các chuồng ngựa với Ông Rider, Ellie đã chọn ra hai con ngựa mà sau đó được dẫn vào bãi để họ có thể kiểm tra chúng kỹ hơn. Jack thiên về một ngựa thiến hai tuổi. Chàng khen ngợi sự tự tin của nó, cái dáng đứng tự hào, mà không có cái gì khiến Ellie thấy

thích.

“Jack,” nàng nói: hơi chút quở trách: “em nói em có thể cưỡi ngựa. Em đã không nói rằng em đã từng phục vụ cho đoàn kỵ binh.”

Chàng giơ hai tay lên trời như thể vô tội. “Là em đã chọn nó.”

“Em biết, nhưng em đang suy nghĩ lại. Brutus -tên của nó phải không? -có dáng vẻ dữ tợn. Nó khiến em sợ teo cả người như một miếng jelly run rẩy trước khi em có thể ổn định trên yên.”
[một loại thạch ăn tráng miệng lạnh hơi dai và mềm, khi đụng vào nó thì nó lắt lư qua lại như jell-o của Mỹ]

Nàng chọn chú ngựa ấy vì nàng đã muốn Jack được đẹp dạ, và để trở thành người phụ nữ có nét mà chàng dường như mong muốn. Nhưng Brutus đã khiến nàng khiếp sợ.

Người chăm sóc ngựa vuốt ve cổ của Brutus. “Linh bà nói đúng,” ông nói. “Brutus cần một bàn tay cứng rắn và kinh nghiệm trên giây cương. Blackie đây, lại có một tính khí dịu ngọt.”

“Nó trông già hơn những con ngựa khác,” nàng nói với người chăm sóc ngựa.

“Vâng, quả là như vậy,” ông trả lời. “Nó không phải một chú ngựa của chúng tôi [gầy giống], thừa bà. Nó là một chú ngựa con khi nó vừa đến đây. Nó vừa ốm đói vừa nhút nhát ngay cả với chiếc bóng của mình. Ông Rider đã thu nuôi nó.”

Niệm tự hào len lỏi vào giọng nói của ông. “Và bây giờ hãy nhìn nó xem. Hay là để tôi thắng yên ngựa và bà có thể cưỡi một vòng quanh sân?”

“Cảm ơn ông. Tôi thích được như thế.”

Khi người chăm sóc ngựa gọi một cậu bé giữ ngựa mang đến một bộ yên, Ellie đã tiếp cận Blackie. Nó nhìn nàng với ánh mắt tò mò, nhưng nó đã không né tránh hoặc có vẻ bồn chồn. Nó nhâm nha những ngón tay duỗi thẳng của nàng và thổi hơi ra bằng mũi.

Jack mỉm cười quan sát nàng, sau đó tiến đến một số người quen đã hô chào chàng từ xa. Khi Jack dời đi nơi khác, một người đàn ông này giờ vẫn tựa người vào hàng rào liền tiếp cận Ellie.

“Tôi thắc mắc không biết cô còn nhớ ra tôi không, Phu nhân Raleigh?” Ông nói.

Nàng nhìn lên để thấy một người khoảng bằng tuổi với nàng, với mái tóc màu lúa mì ngả vàng, một người đàn ông trẻ đẹp trai với chiều cao trung bình, đôi mắt nổi bật và một nụ cười hơi xé.

“Tôi là Paul Derby,” ông nói: “là người quản lý công việc cho Lãnh chúa Cardvale. Có lẽ cô nhớ được cha tôi. Ông ấy chính là người quản lý công việc cho Lãnh chúa Cardvale cho đến khi ông qua đời.”

Biểu hiện của Ellie được sáng ra. “Tôi đều nhớ cả hai. Nhưng tôi chỉ gặp qua ông một hoặc hai lần. Ông đã đi đại học khi tôi đến sống với người họ hàng của tôi. Ông khỏe không, Ông Derby?”

Cuộc đàm thoại tiếp theo trên bề mặt xem có vẻ bình thường, nhưng Ellie không cảm thấy được thoải mái. Ông Derby có vẻ rất tò mò về Robbie - nơi cậu ta trú ngụ, khi nào cậu ta sẽ trở lại trường, cậu ta đã nhập học đại học nào. Nàng trả lời một cách mơ hồ với tất cả các câu hỏi của ông. Nó gợi nàng nhớ về một cuộc đàm thoại với Dorothea vào bữa tiệc sáng trong ngày cưới của nàng. Lúc ấy nàng cũng đã trả lời một cách mơ hồ về các kế hoạch của Robbie.

Cậu bé trở lại với yên ngựa, và sau khi chéch mũ của mình, Ông Derby di chuyển tới nơi khác. Khi nàng được lên yên con Blackie, nàng đã quên sạch chuyện của Derby.

Họ đi một vòng quanh vòng đua, sau đó trở về bãi.

“Ai đã huấn luyện Blackie?” Nàng hỏi người chăm sóc ngựa.

“Ông Rider đã làm chuyện ấy, thưa cô. Không ai nghĩ rằng chuyện đó có thể thực hiện được, nhưng ông ấy đã chứng minh rằng họ đã sai. Kiên nhẫn và kiên trì, đó là phương châm của lão Rider. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng ông ta có thể phân ly với Blackie. Lệnh ông có lẽ đã rất thuyết phục.”

Ellie thấy khó hiểu. “Ý ông là phu quân tôi đã chọn Blackie cho tôi?”

“Đã mua và đã thanh toán,” người chăm sóc ngựa đáp.

Giờ nàng đã quá kinh ngạc.

Khi họ trở về bãi, Jack giúp nàng xuống ngựa. “Em là một tay cưỡi ngựa khá hơn là em nghĩ,” chàng nói.

“Nhờ Blackie! Nhưng anh biết hết rồi.”

Đôi mắt chàng đo lường nàng. “Xem ra người chăm sóc ngựa có chút lẻo mép đấy. Được thôi. Nếu em không thích Blackie, chúng ta sẽ chọn một yên ngựa khác cho em, nhưng không phải Brutus. Nó chỉ được mỗi cái là huênh hoang và cáu kỉnh. Không ai đoán trước được nó sẽ có hành động gì.”

“Điểm chính là...”

“Vâng?”

Điểm chính là, nàng không thích bị lừa hoặc quản lý. Nàng đã quen với việc tự đưa ra quyết định của riêng mình. Một ngày trong hôn nhân và nàng đã bị hạ bệ tới mức một con bé không có đầu óc.

Đôi mắt chàng lóe một ánh như đã biết. “Hãy nói cho anh biết,” chàng nói: “người đàn ông đã tiếp chuyện với em một lúc trước, cái người với nụ cười toe toét đầy răng? Anh không nhớ có gặp qua ông ta.”

Sự thay đổi chủ đề như tia chớp của chàng đã khiến nàng bối rối trong giây lát. “Ồ, đó là Paul Derby, người quản lý công việc cho Cardvale. Điều kỳ lạ nhất, Jack. Ông ấy đã hỏi rất nhiều câu hỏi về chuyện của Robbie, cùng những câu hỏi Dorothea đã hỏi sáng nay.” Và nàng đã tiếp tục kể cho chàng biết về cảm giác mơ hồ đa nghi của nàng, kết thúc với: “Có phải em quá quá nhạy cảm không anh? Có phải ông ta biết điều gì mà chúng ta không biết?”

Chàng vỗ nhẹ vào tay nàng. “Cẩn thận vẫn tốt hơn,” chàng nói. “Anh nghĩ rằng anh muốn được biết Ông Derby một chút nhiều hơn. Nhưng sự hiện diện của ông ấy ở đây có thể là khá vô tội. Có lẽ ông ta đang giải quyết một trong những hóa đơn của Cardvale.”

Ellie im lặng, nhưng nàng nghĩ rằng đã đến lúc nàng nên hiểu rõ hơn về cậu em của mình một chút.

Nàng đã không gặp Robbie cho đến khi đã đến giờ ngủ. Cậu ấy đã bị ép vào dịch vụ hộ tống cho thái hậu và Caro, và họ đã dành cả buổi tối tại nhà hát tham dự một vở kịch được hồi sinh của Sheridan. Ellie đã nhận thức rõ rằng thái hậu đã kế hoạch chuyến đi chơi nho nhỏ này để cặp tân nhân có thể có một ít thời gian riêng tư với nhau, nhưng đôi tân nhân đã sớm nói hết mọi chủ đề có thể đàm thoại và sự im lặng giữa họ đã trở nên dài đằng đẳng và căng thẳng hơn.

Bữa ăn tối đã qua thật lâu và hai người họ đang ngồi trước lò sưởi trong phòng khách, chờ đợi cho những người khác trở về. Đầu nàng cúi qua tấm trải đệm mà nàng đang thêu và Jack thì ngồi đối diện nàng, đọc một cuốn sách, nhấp nháp một ly rượu brandy. Sự nhẹ nhõm của nàng thật quá rõ ràng khi nàng nghe thấy tiếng cửa trước được mở và không lâu sau, những tiếng nói vang trên cầu thang.

Nàng để vật thêu thừa sang một bên. Jack đặt quyển sách và ly rượu của mình xuống. Khi chàng đứng lên và bước đến bên nàng, nàng nhìn lên chàng với một câu hỏi trong ánh mắt.

Chàng ngược cầm nàng lên bằng một tay và cúi bên trên nàng. Chàng nói sát môi nàng: “Hãy làm cho nó thật thuyết phục, Ellie. Vì lợi ích của gia đình mình.”

Nếu được thấy một tia vui thú nào trong mắt chàng, thì nàng đã sẵn sàng bắt bẻ chàng. Nhưng biểu hiện của chàng lại rất mạnh mẽ và nam tính, ánh mắt của một người đàn ông nhìn vào một người phụ nữ chàng khao khát.

Trong cái lướt nhẹ qua của đôi môi chàng, nàng sửng người, nhưng khi đôi môi chàng chìm đắm vào môi nàng, một làn sóng khoái lạc quen thuộc tràn đến tất cả điểm nhạy cảm trên cơ thể nàng, và giống như lần trước, nàng đã mềm nhũn như thạch jelly. Tay của nàng bám chặt cánh tay chàng trong một sự cố gắng vô nghĩa để ổn định bản thân. Bà thái hậu, Caro, và Robbie đã bị lãng quên trong giây lát khi nàng đã tự mình hiến dâng để được chàng hôn.

Nụ hôn nhanh chóng qua đi trong giây lát. Chàng đứng thẳng lại rồi bật cười nói: “Chúng ta có những người đồng hành, tình yêu của anh [*my love*].”

Khi chàng chuyển người sang một bên, Ellie có thể nhìn rõ những người vừa bước vào phòng. Nụ cười của thái hậu thật rực rỡ và Robbie với nụ cười toe toét. Biểu hiện của Caro thật khó đọc hơn, nhưng chắc rằng cô ấy không được vui khi chứng kiến nụ hôn ấy.

Ngoại trừ vẻ then thừng của Ellie, không có sự lúng túng nào cả. Không ai đề cập đến nụ hôn. Mọi người đều bắt đầu nói chuyện thật tự nhiên về buổi trình diễn vừa được xem, hoặc những ai họ đã thấy tại nhà hát. Sự đóng góp của Caro vào cuộc đàm thoại chỉ là để nhắc nhở mọi người rằng Frances sẽ sớm trở về, và cô lại là một người đang rất ngóng trông.

Ellie nghĩ Frances, chị dâu của Jack, là người mà nàng bây giờ đã thay thế để trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này. Có phải đó là lý do tại sao Caro lại ủ rũ như thế? Cô ấy không cần thiết phải như vậy, bởi Ellie đã không có mong mỏi để thay thế địa vị của người nào. Bà Leach mang dạy bài học ấy đến tận mặt nàng.

Cuối cùng, khi tất cả đều bắt đầu dục đi ngủ. Như là thói quen, Jack xuống lầu để đảm bảo tất cả các cửa sổ và cửa ra vào được khóa chặt. Ellie đi cùng với Robbie đến trước cửa phòng nàng rồi dừng lại.

“Mọi thứ được chuẩn bị tốt cả cho sáng ngày mai chứ?” Nàng hỏi. Vào sáng hôm sau, cậu ta và Milton sẽ phải gặp mặt với luật sư của Jack.

Cậu nhún vai. “Em không khỏi cảm thấy lo lắng.”

“Vây cũng là bình thường.” Nàng vỗ nhẹ vào cánh tay của cậu ta. “Jack biết rất rõ anh ấy đang làm gì. Em có thể tin tưởng anh ấy.”

“Ô, em tin.”

Khi cậu ấy như sắp quay đi, nàng đặt một tay lên tay áo cậu ta. “Robbie,” nàng nói: “em có phải đang lên kế hoạch nào mà em chưa nói cho chị biết không?”

Cậu có vẻ bối rối. “Những loại kế hoạch nào?”

“Chị không biết. Chị tình cờ gặp người đàn ông quản lý công việc của Cardvale ngày hôm nay, và có điều gì ông ta nói làm chị nghĩ rằng em có thể sẽ rời khỏi anh chị.”

“‘Rời khỏi’? Em không biết chuyện gì đã khiến ông ta có ý tưởng đó. Không, chị Ellie, em đang thực hành chính xác những gì chúng ta đã thỏa thuận. Em sẽ luyện thi rút đề đậu bài kiểm tra của em, sau đó, nếu em đậu, em sẽ quay trở lại đại học Oxford. Ai là người quản lý công việc của Cardvale vậy? Em có biết ông ta không?”

“Paul Derby. Cha ông ta là người quản lý công việc của Cardvale trước ông ta.”

Robbie lắc đầu. “Cái tên này không có ý nghĩa gì với em.”

“Có thể em đã gặp ông ấy tại Paris chẳng? Có thể ông ta đã là một trong những người ngưỡng mộ của Louise?”

“Một người quản lý công việc?” Giọng cậu ta có vẻ hoài nghi. “Vậy ông ấy đã phải làm gì tại Paris?”

Nàng nói từ trong nỗi bức tức vô biên trong lòng. “Chị thấy câu chuyện cũng thật khó thể tin được rằng em cũng đã có mặt tại Paris và lại có một nữ diễn viên xinh đẹp, một người mà có thể có được bất kỳ người đàn ông nào cô chọn, lại đi chọn một cậu bé mặt còn búng ra sữa để làm người yêu.”

“Em đâu phải người yêu của cô ấy! Em đã phải nói với chị bao nhiêu lần rồi?”

“Vậy thì hãy giải thích cho chị biết tại sao cô ấy lại ưa thích em.”

Cậu ta đỏ mặt và lê lê đôi chân của mình. Cuối cùng, cậu nói: “Bởi vì tên của em, Brans-Hill. Cô ấy đã nhận ra nó. Cô nói rằng cha mẹ của chúng ta đã che chở cho cả cô ta và mẹ của cô khi họ bị bỏ rơi tứ cố vô thân tại Anh một thời gian đã lâu về trước.”

Cậu ta cười ngượng ngùng. “Đó là lý do tại sao Louise đã chỉ định em. Cô ấy muốn nghe tất cả về cha mẹ mình và gia đình mình đã sống ra sao trong những năm qua. Đừng kể với Milton chuyện này. Em đã để cậu ấy nghĩ rằng Louise đã chọn em vì cô ta nghĩ rằng em là một anh chàng duyên dáng.”

“Vậy thì em chưa bao giờ phải lòng Louise hoặc cô ấy với em?”

Cậu ta nhăn tít mặt: “Đừng ngớ ngẩn! Cô ta còn lớn tuổi hơn chị! Tất nhiên, Louise biết cách ăn mặc và biết cách chung diện tốt nhất cho bản thân cô ấy... “Cậu nhìn thấy điều gì đó trên mặt chị mình khiến cậu ta nhanh chóng nói thêm: “Không phải là chị từng quan tâm đến những thứ lòe loẹt rẻ tiền như thế bao giờ. Và Louise đã không có kiến thức sách vở rộng rãi của chị. Rất ít phụ nữ có nó.”

“Cảm ơn em đã khen,” nàng nói có chút vẻ đã được xoa dịu.

Điều này khuyến khích cậu vẻ vờ thêm. “Louise không phải là một người viễn vông, chị ạ. Hầu hết mọi người có ấn tượng sai lầm với cô ấy, chỉ vì cô là một nữ diễn viên và cô ấy lại đẹp mỹ miều.” Cậu ấy nhún vai. “Em không biết làm thế nào để giải thích ngoại trừ việc nói rằng em chắc rằng chị đã có thể rất mến cô ấy.”

Ellie đã nhìn cậu một cách ân cần. “Và cô ấy muốn nghe tất cả chuyện của gia đình chúng ta?”

“Phải. Em cũng đã rất ngạc nhiên. Chị không nhớ cô ấy hay mẹ cô ấy sao?”

“Không. Nhưng có khi ký ức ấy có thể trở lại với chị.”

“Thôi,” cậu nói: “Em sẽ đi ngủ đây. Đám cưới thật đẹp. Chị nhìn thật đáng yêu. Raleigh là một người đàn ông may mắn.”

Nàng nhìn chăm cậu ấy, tâm trí nàng bị cuốn vào những gì cậu vừa nói với nàng.

Cha mẹ nàng đã giúp Louise Daudet và mẹ cô khi họ bị bỏ rơi tứ cố vô thân tại Anh một thời gian đã lâu trước đây. Điều đó rất có khả năng. Cha mẹ nàng đã luôn giúp đỡ những người lạc lõng. Nhưng nàng đã không có hồi ức gì của một cô gái Pháp và mẹ nàng.

Ngã nào thì chuyện này cũng không có liên quan gì. Một vụ giết người tại Paris sao có thể liên quan gì đến chuyện cha mẹ nàng giúp đỡ hai người Pháp nhập cư đã bấy nhiêu năm trước.

Còn về Paul Derby, giờ thì nó đã quá rõ ràng rằng nàng đã suy nghĩ quá nhiều làm cho nó có vẻ quan trọng hơn, bởi vì sao đi nữa thì nó cũng chỉ là một sự hiếu kỳ tốt bụng về một gia đình mà ông đã từng quen biết. Cardvale đã có thể nói với người quản lý công việc của ông về họ và phần tiếp theo sau đó thì cũng chỉ là lẽ thường tình. Đây không phải là những gì đã xảy ra với Louise Daudet và Robbie sao?

Alice là người mà đôi khi được làm người hầu gái cho nàng đã đợi nàng sẵn trong phòng. Cô gái này nhút nhát vô cùng, và Ellie hầu như không thể khiến cô ấy thoát ra một từ. Nàng cũng

trò chuyện với cô ấy như ai khác, nhưng đó là một cuộc độc thoại một chiều và nàng thấy nhẹ nhõm khi được một mình.

Nàng nhìn đến cánh cửa bị khóa ngăn cách phòng nàng với phòng Jack. Chàng đã nói với nàng rằng chàng sẽ không bao giờ bước vào buồng nàng mà không được mời và nàng tin chàng.

Một người đàn ông nhạy cảm sẽ nhận ra rằng phía sau vẻ bạo dạn, nàng đã nhút nhát, thiếu kinh nghiệm, và hoàn toàn không biết gì về đàn ông. Một người đàn ông nhạy cảm sẽ có những khoan dung và bỏ qua cái tính khí lạ lùng của nàng. Vấn đề là, chàng đã quen với chuyện phụ nữ xun xoe với chàng. Chàng chưa bao giờ phải ve vãn một phụ nữ nào. Điều duy nhất chàng cần làm là phẩy ngón tay và bọn họ sẽ ào ạt đến.

Chính cái ý tưởng này khiến nàng muốn siết cổ chàng.

Sụt sịt, lẩm bẩm khẽ dưới hơi thở, nàng leo lên giường.

Chương 14

“Đương nhiên, khi chúng tôi nhận được tin lớn lao của cậu, chúng tôi buông bỏ tất cả mọi thứ để vào thành ngay, sợ cậu đã bị mất lý trí rồi.”

“Ý của Ash,” Brand Hamilton giải thích tỉ mỉ hơn: “là chúng tôi muốn được làm những người đầu tiên để chúc mừng cậu. Việc này cần phải khai sâm banh.”

“Cám ơn các cậu,” Jack nói. “Không phải là chuyện mỗi ngày mà một người đàn ông kết hôn.”

Khi Ash thở dài đầy kịch tính, Jack cười toe toét. Trong tình bằng hữu lâu đời của họ, họ đã hoàn thiện các cuộc giao tranh với những lời châm chọc, và ngược lại càng có vẻ như được hưởng thụ chúng.

Brand nói với người phục vụ đang lượn qua lại gần bàn của họ: “Sâm banh.” Cũng không cần phải thêm “và ướp lạnh,” hay “thứ tốt nhất của nhà hàng.” Họ đang ở trong một phòng VIP trong câu lạc bộ Watiers, và chỉ có những thứ tốt nhất được mang ra tiếp đãi tại đây.

Khi rót rượu sâm banh, Brand đã nâng ly nói lời chúc mừng. “Vì Elinor xinh đẹp và người đồng chí của chúng ta, Jack. Chúc cả hai răng long tóc bạc và được hạnh phúc.”

Trong bộ ba, Brand là người sạm nắng nhất. Làn da của anh dường như được ăn nắng vĩnh viễn. Tóc của anh, được cắt ngang cổ áo, là một màu đen như mực và đôi mắt màu xanh thực sự của một người đàn ông xứ Cornwall.

Với những y phục phù hợp, và trong một khung cảnh khác, anh có thể dễ dàng thông qua rằng anh là một gipxi [*dân du mục từ di cư từ Ấn Độ với nước da sẫm màu*]. Khi ở giữa bạn bè, anh có thể thư giãn, như là bây giờ.

Tuy nhiên phần lớn anh là một người đàn ông tuyệt đối sống nội tâm và chỉ chia sẻ những suy nghĩ trong lòng với một vài người chọn lọc. Jack và Ash đều là những người tron số chọn lọc ít ỏi ấy, nhưng thậm chí với hai người họ anh cũng có thể có tính cách dè dặt.

Họ đã có những ngoại lệ. Mặc dù Brand là con trai của một nhà quý tộc, anh đã được sinh ra lộn bên của tấm chăn [*bên ngoài chăn, không được làm cậu ấm*]. Anh đã đối diện với thành kiến trong đời anh và đã phát triển một lớp vỏ dày để tự vệ.

Giờ không một chút dè dặt khi anh hỏi Jack về chuyện nàng Elinor xinh đẹp đã công thành

bằng cách nào. “Tôi biết”, anh nói tiếp: “nhất định có nhiều tình tiết hơn là những gì Ash đã kể cho tôi nghe về sự đầu hàng của cậu.” và anh nhướn mày một cách tếu táo để thỉnh mời một phản ứng.

Jack phẩy đi một mẩu xơ gòn trên tay áo, sau đó nhìn lên với một nụ cười. “Ellie và tôi đã khởi đầu bằng một bắt đầu không ổn mấy,” chàng nói: “nhưng chuyện đó giờ đã là quá khứ. Điều quan trọng là, tôi không thể hạnh phúc hơn với cách mọi thứ đã phát triển,” và trong chỉ vài từ mà cần thiết, chàng đập tan nghi ngờ của họ rằng chàng đã bị buộc vào một cuộc hôn nhân chàng không nguyện ý.

Chàng đã hơi uốn cong sự thật một chút. Hoàn cảnh buộc chàng phải xử lý đúng đắn mọi việc cho Ellie, nhưng bây giờ họ đã kết hôn, chàng cũng không chút hối tiếc. Điều chàng hối tiếc chính là cuộc hôn nhân của họ vẫn còn chỉ là trên danh nghĩa.

Nếu chàng nói với bạn bè thì họ sẽ cười đến rụng răng, hoặc họ sẽ ném cả đồng lời khuyên cho chàng đến chết. Chàng biết những gì bản thân chàng sẽ nói gì nếu là Brand hoặc Ash đứng trong cương vị của chàng. Một người đàn ông nên làm chủ người đàn bà của mình. Ai người đặt ra câu nói đó đã không quen biết với Ellie.

Chàng không muốn làm chủ nàng. Đây là lần đầu tiên trong đời, chàng tìm thấy một người phụ nữ có ý kiến mà chàng xem là mệnh hệ tới chàng. Chàng đã phải phát huy bản thân để cố làm nàng hài lòng. Và nàng rất khó để được hài lòng.

Bạn bè chàng nhìn chàng với ánh mắt đợi chờ. Chàng đã nói đến đâu nhỉ? “Tôi không thể hạnh phúc hơn với cách mọi thứ đã phát triển,” Chàng lặp lại, “và đây là tất cả tôi có thể nói về chuyện này. Bây giờ, chúng ta có thể gọi bữa ăn trưa chưa? Tôi có một loạt các cuộc hẹn chiều nay với những gia sư tương lai cho em trai của Ellie và có điều quan trọng tôi muốn thảo luận với các cậu trước.”

Brand và Ash trao đổi một cái nhìn nhanh chóng, sau đó Brand gọi người phục vụ đến và kêu thức ăn. Khi người phục vụ rời đi, anh nhìn Jack. “Chúng tôi đang chăm chú lắng nghe,” anh nói.

“Tôi đoán”, Jack nói: “rằng Ash đã nói với cậu về nhiệm vụ Ngài Charles Stuart đã giao cho tôi?”

Brand gật đầu. “Em trai của phu nhân cậu bị tình nghi là kẻ giết người. Cậu sẽ làm một tờ khẩu cung từ lời khai của cậu ta và gửi nó đến cho Ngài Charles.”

“Chuyện đó đã làm xong. Tôi cũng đã làm một tờ khẩu cung cho người bạn của cậu ấy, cậu Milton, bởi vì cậu ta có thể xác nhận câu chuyện của Robbie.” Chàng tạm dừng, sắp xếp lại suy nghĩ của mình. “Tôi tốt nhất nên kể từ khúc đầu, khi mọi thứ bắt đầu bị sai trái với Ellie.”

Mặc dù chàng đã cố giữ câu chuyện của mình ngắn gọn và vào trọng điểm, chàng đã kể với họ tất cả mọi thứ, bắt đầu với Robbie cứ chồng chất nợ thành ngọn, Ellie phải đi kiếm tiền để trả dứt chúng bằng cách đánh bạc tại Cung Điện Hoàng Gia, và kết thúc với hai bản khẩu cung của Robbie và Milton đã được giao cho luật sư của chàng.

Sau một sự im lặng kéo dài, Ash nói: “Ồi trời! Tôi không tưởng rằng Cô Hill hóa ra là một người rất thú vị. Cậu đã nói, một đại sư? Tôi đã nghe nói về họ. Nếu tôi thực sự là một tay đào mỏ, tôi sẽ cưới cô ấy ngay tại chỗ.”

“Chỉ là cô ấy đã kết hôn,” Brand xen vào. “Chúng ta có thể trở lại với những gì là thực sự quan trọng không? Jack, cho tôi biết thêm về cuộc tấn công Ellie. Cậu không hài lòng với giải thích rằng đó là một cuộc xâm nhập ngẫu nhiên?”

“Phải.” Jack nâng ly sâm banh và hớp một ngụm nhỏ. “Có tên trộm biết tự trọng nào lại đột nhập vào chỗ ở khiêm tốn của cô ta?”

Ash cung ứng: “Một tên trộm với tham vọng 'khiêm tốn'? Có lẽ anh ta chỉ muốn đủ tiền để mua một ly cocktail.”

“Nhưng đã không có gì bị lấy đi. Phòng của cô bị lục lọi lên và hắn đã ở tại đấy chờ cô ấy.”

“Có lẽ,” Brand can thiệp: “hắn truy theo những viên kim cương Cardvale, và khi hắn không thể tìm thấy chúng, hắn đợi cô trở về, với ý tưởng buộc cô khai ra chúng được giấu ở đâu.”

“Giả thuyết đó không thể chấp nhận được”, Ash nói. “Jack đã cho cô chứng cứ ngoại phạm vào thời gian những viên kim cương bị lấy cắp. Đây là kiến thức phổ thông [mọi người đều biết]. Và vào thời điểm đó, cậu ta đã không có lợi lộc gì được lợi khi phải làm chứng. Ellie trên thực tế một người xa lạ với cậu ta.”

“Tôi thật thất vọng,” Brand nói. Anh hớp một ngụm rượu sâm banh trước khi tiếp tục. “Vì lợi ích của lý lẽ, cứ cho rằng tên trộm không phải là theo dấu những viên kim cương. Các cậu có thấy điều này có nghĩa gì không?”

Jack đã nghĩ về điều này quá thường xuyên, chàng đã có câu trả lời sẵn sàng. “Ellie có một cái gì đó trong những vật sở hữu của cô ấy và nó có giá trị với kẻ trộm, mà ngay cả cô cũng không nhận thức được nó.”

“Thứ gì, chẳng hạn?” Ash hỏi, không thêm che giấu sự hoài nghi của mình.

“Tôi đã không có một chút ý tưởng gì cả,” Jack đáp. “Tôi đã tìm kiếm trong phòng của cô ta, nhưng vẫn chưa tìm thấy bất cứ thứ gì có giá trị hoặc không đúng đắn. Tiện thể tôi đã giữ căn

phòng trong thời gian này, với hy vọng rằng tên trộm sẽ trở lại và chúng tôi sẽ tóm được hắn.”

Để trả lời câu hỏi trong ánh mắt của Brand, chàng gật đầu. “Tôi đã thuê Bow Street Runners *[đây chắc là một công ty thám tử tư, hay là cái gì tương tự]* để trông chừng nơi ấy.”

Ash rất đỗi kinh ngạc. “Cậu không nghĩ rằng cậu làm một ngọn núi từ một ụ đất sao?” *[làm to vấn đề]*

Jack nhún vai. “Tôi thật tâm hy vọng là vậy.”

Brand lắc đầu.

“Sao?” Hỏi Ash.

“Có quá nhiều rủi ro cho một cô gái mảnh mai.” Anh liệt kê chúng trên ngón tay của mình. “Một người gần gũi với Ellie, em trai của cô, phát hiện ra xác của Louise Daudet và chính cậu ta lại bị tấn công.”

Bốn ngày sau, kim cương của Phu nhân Cardvale bị đánh cắp và Ellie đã bị dính liếu, cho đến khi Jack hỗ trợ bằng chứng ngoại phạm của cô. Hai tuần sau, chỗ ở của Ellie được lục soát lên và kẻ trộm vẫn còn ở tại chỗ, có thể vì đợi cô ấy trở về.” Anh nhìn Jack. “Tôi có sót bất cứ điều gì không?”

Jack mỉm cười buồn bã. “Cậu sẽ nghĩ rằng tôi bị ảo tưởng, nhưng vào ngày nọ, khá tình cờ, hoặc nó có vẻ tình cờ, Ellie đã gặp người quản lý công việc của Cardvale. Tên của ông là Paul Derby và cô nhớ ra ông ta từ khi cô sống với người họ hàng của cô.

Cô ấy kể với tôi rằng Derby đã rất tò mò về Robbie, những sự sắp xếp nơi ăn chốn ở của cậu ta, kế hoạch của cậu ta cho tương lai, và đại loại là như thế. Những câu hỏi của ông làm khiến cô ấy cảm thấy khó chịu.”

“Đối với tôi như thể ông ta có vẻ quá lịch sự,” Ash nói.

“Còn có chuyện khác.” Jack tiếp tục: “Khi Robbie và Milton khai khẩu cung của họ với luật sư riêng của tôi, khai riêng, nhưng sao câu chuyện của họ lại giống nhau y hệt từng vần một. Ngay cả luật sư của tôi cũng nói rằng câu trả lời của họ đã quá giống nhau để được đáng tin cậy. Họ đang che giấu một chuyện gì đó, nhưng tôi thật không hề có chút ý tưởng gì nó.”

“Trời ơi!” Ash kêu lên. “Và chúng ta nghĩ đấu tay đôi đã rất nguy hiểm. Những người họ Brans-Hill có thể dạy cho chúng ta một hoặc hai điều về lối sống nguy hiểm.”

Lời bình luận hài hước chính là cái điều cần thiết để làm nhẹ tâm trạng của Jack. Dường như

không thể tin rằng con cái của gia sư cũ của chàng đã bị lôi cuốn vào một âm mưu độc ác. Trong một tháng nữa, nếu không có xảy ra sự cố gì nữa, chàng sẽ nhìn lại và bật cười với những ý tưởng không thiết thật của mình.

Tuy nhiên trong khoản thời gian này tâm trạng chàng cảm thấy thật tốt khi biết được chàng có hai người bằng hữu tốt mà chàng có thể trông cậy để giúp đỡ chàng. Ash cũng như chàng, là một người không chuyên [*ng nghiệp*].

Brand thì lại khác. Anh là một nhà báo. Anh đã quen với chuyện điều tra những âm mưu và công bố những phát hiện của anh trên trang nhất của các tờ báo của anh. Anh sẽ thưởng thức cuộc giải quyết một bí ẩn hay.

Một nhà báo. Đó là một cách gọi nhảm lẫn. Anh là ông chủ của cái đế quốc nho nhỏ của anh và sở hữu một chuỗi các tờ báo ở tất cả các thành phố lớn trong các quận phía Nam.

Khi những nụ cười đã tắt, Jack nói: “Tôi đã nói với các cậu rằng Robbie không phải là nghi can duy nhất trong vụ án. Chính quyền Pháp cũng đang tìm kiếm người giúp hóa trang của Louise Daudet và một người đàn ông bí ẩn.”

“Gã đại gia mà lý ra cô ấy phải có đề mà ruồng bỏ Robbie?” Brand nói.

“Phải. Nhưng tôi không khỏi cảm thấy rằng Ellie, thông qua người em trai, đã bị cuốn vào một cách vô tình, và đó là cái giả định tôi đang truy theo.”

“Tôi nghĩ đó là một giả định hợp lý,” Brand nói. Anh lặng lẽ nói thêm: “Chúng tôi có thể giúp đỡ chuyện gì?”

Jack uống cạn ly rượu của chàng. “Tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ bắt đầu một cách nho nhỏ, bằng cách điều tra bất cứ ai đã biết Ellie ở Paris và bây giờ đã trở về đây. Các cậu có hiểu ý tứ tôi đang hướng tới không? Người này phải có mặt tại Paris khi Louise đã bị ám sát và sau đó [lại có mặt] tại trong thành khi nhà của Ellie bị lục lạo. Thắng thắng mà nói, tôi thật không biết phải bắt đầu từ đâu.”

“Chúng ta sẽ cần một danh sách tên của mọi người,” Ash nói.

Jack cười toe toét. Chàng mò vào trong túi và rút một tờ giấy gấp đôi. “Tôi dự đoán được yêu cầu của cậu. Chỉ có một vài tên trên đây. Tôi chắc chắn đây không phải là một danh sách đầy đủ, nhưng ít nhất nó là một khởi đầu.” Chàng đưa danh sách cho Brand. “Tôi đã thêm vào tên của Paul Derby. Có thể ông ta đã không có mặt tại Paris khi vụ giết người diễn ra, nhưng ông ấy lại liên quan với Cardvale.”

“Cảm ơn cậu.” Giọng của Brand khô khan. “Cậu đã nghĩ chu đáo hết mọi thứ.”

Jack rời đi ngay sau khi họ dùng bữa xong. Brand gọi hai tách cà phê và anh và Ash đã ôn lại tất cả mọi thứ họ vừa nghe được từ Jack. Ash có ý kiến rằng họ đang “đánh một kẻ thù không có thật” như anh đã bày tỏ, nhưng Brand thì giữ một tâm trí cởi mở cho đến khi anh ta đào sâu hơn một chút. Một điều họ đã đồng ý là Ellie Brans-Hill của đạo trước đã thật sự làm rất khá và tóm được cậu bạn của họ tới tay.

“Cô ấy như thế nào?” Brand đã hỏi trong một lúc.

Ash nhún vai. “Tôi hầu như không biết. Tôi chỉ gặp cô ấy hai lần, một lần tại đại sứ quán và một lần tại Cung Điện Hoàng Gia. Với thân phận của một người đồng hành lãnh thù lao, cô là một cô gái già ăn mặc khá khiêm tốn. Còn khi là Aurora, cô ấy là một vưu vật nhỏ bé quyền rũ.”

“Một người với âm mưu?”

“Tôi nghĩ là không, bằng không Jack sẽ không bao giờ kết hôn với cô ta. Tôi nghĩ cô ấy ngây thơ đến mức không thể ngây thơ hơn. Dù sao đi nữa, cô ấy là con gái của một cha xứ.” Ash lắc đầu. “Và bây giờ cô là một bá tước phu nhân, ôi cô gái đáng thương.”

“Phải,” Brand nói. “Cô ấy có thể đã được nâng lên đến cấp bậc của bá tước phu nhân, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy có quyền nhận bất kỳ ưu đãi nào. Những bà phu nhân của xã hội có khả năng rất dữ tợn. Họ sẽ không để cô ấy quên rằng cô đã từng chỉ hơn một hạ nhân một chút.”

Anh quá hiểu rõ về thành kiến. Anh là con rơi của một công tước, và mặc dù anh ta cũng được cung cấp đầy đủ và đã nhập học tại các trường tốt nhất, cái vết bẩn bởi lý lịch của anh đã theo anh ấy giống như một đám mây đen.

Một điều tốt đã đến từ chuyện ấy. Anh được thúc đẩy đến thành công, và bây giờ, với thân phận của một ông chủ và nhà xuất bản của một số tờ báo có tầm ảnh hưởng nhất định, anh được những người đã từng coi thường anh đến xã giao. Không một ai trong xã hội hay trong mắt công chúng lại muốn làm kẻ thù của Brand Hamilton, nhất là khi anh có thể phá hủy danh tiếng của họ một cách thật dễ dàng.

Jack và Ash đã là những người bạn thân cận nhất của anh từ lúc họ còn đi học tại trường Eton với nhau. Trên thực tế, họ chính là những người bạn duy nhất của anh. Họ đã không biết tình bạn của họ đã có nghĩa gì đối với anh khi anh còn là một cậu bé. Và ngay cả bây giờ tình bạn ấy vẫn còn có nghĩa thế nào với anh ta.

Anh nhìn lên thấy Ash đang nghiên cứu anh ta. “Chuyện gì?” Anh hỏi.

Ash nói: “Cậu đang mỉm cười, và chuyện đó không thường xảy ra. Nay, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Sự quan sát của Ash đã xóa đi nụ cười trên khuôn mặt Brand. “Chỉ có mấy thằng ngu mới cười hoài,” anh nhận xét. “Còn chuyện trong tâm trí tôi, tôi đã suy ngẫm về những lạc thú trong mùa giải này. Tôi sẽ phải hỏi người hầu cận thân của tôi để mang ra quần áo dạ tiệc cho tôi. Có lẽ một chuyến viễn thăm đến ông thợ may của tôi cũng sẽ không tổn hại gì.”

Ash nghiêng đầu sang một bên. “Cậu chưa từng nghĩ lễ bao giờ,” anh nói. “Cậu coi thường xã hội vẽ vờ và những phép lịch sự và cách hành xử rỗng tuếch của nó. Tôi đã nghe cậu nói quá nhiều lần hơn là tôi có thể nhớ.”

Brand thở ra một tiếng thở dài kiên nhẫn. “Đó là trước khi đồng chí của chúng ta cưới Elinor của cậu ấy. Chúng ta có nhiệm vụ để hỗ trợ họ. Nếu tôi biết bất cứ điều gì về bản chất con người thì cô ấy sẽ cần đến sự hỗ trợ của chúng ta. Họ sẽ không bao giờ tha thứ hay quên đi chuyện cô đã từng là người đồng hành của quý cô. Không lẽ chúng ta lại để cô ấy tự lo liệu cho bản thân sao?”

“Vậy chúng ta có thể làm gì?” Ash ngồi tựa vào lưng ghế lại. “Kêu họ ra thách thức họ à?”

“Không. Nhưng cậu là một anh chàng được yêu chuộng. Một lời nói từ cậu vào một lỗ tai phù hợp có thể giúp cô ấy dễ dàng bước vào đường lối của xã hội thượng lưu.”

“Cứ xem như đã được xử lý. Và cậu thì sao, Brand? Cậu sẽ làm gì để giúp phu nhân của Jack?”

Một nụ cười thoáng hiện. “Bất cứ ai làm nhục cô ấy hoặc khiến cuộc sống của cô ta bị khó khăn thì sẽ tự thấy mình bị đá kích trên báo chí của tôi.”

“Và nếu họ không sửa chữa tính cách của họ?”

“Tôi sẽ hủy hoại họ.”

Ash cố trấn áp một cái rùng mình. “Tôi thật không muốn có một kẻ thù như cậu đây Brand.”

***

Ellie đang ở lên lầu trong phòng khách, cắm các cành hoa từ các nhà kính vào hai bình pha lê tinh tế, khi nàng nghe thấy tiếng động ở tầng dưới. Nàng bỏ mặc. Jack đang ở trong thư viện phỏng vấn Ông Barrie cho chức vụ gia sư dạy kèm và chàng có thể ra đây xem có chuyện gì nhanh hơn nàng nhiều.

Bên cạnh đó, nàng cảm thấy mình như một người khách trong căn nhà này, và không nguyện ý can thiệp vào các vấn đề nội trợ trong nhà. Chỉ khi bà nội của Jack đứng phía sau nàng, thật sự là có mặt tại sau nàng, thì nàng mới có tự tin để tác chủ, nhưng bà thái hậu và Caro đang đi thăm viếng mọi người và để lại cặp tân nhân tự vui vẻ với nhau.

Điều mà bà nội dự kiến họ sẽ làm thì cả hai đều không thêm suy nghĩ đến. Nhưng dầu gì thì nàng cũng đã vui mừng với bất kỳ lý do gì để trì hoãn việc cô dâu mới ra mắt thăm viếng lần đầu mà không thể tránh khỏi của nàng sẽ phải được thực hiện trong nay mai. Nàng hiểu xã hội về vờ ầy quá rõ, đã phải sống bên lề của nó trong những năm qua nàng không nghĩ mình sẽ có được sự chào đón nồng hậu.

“Jack ơi! Jack ơi! Anh ở đâu?”

Giọng của một phụ nữ. Sự tò mò của nàng trôi dạt, Ellie đặt kéo xuống và tiến ra phía bồn công, nơi nàng dừng lại để nhìn xuống lan can.

“Mọi người đâu cả rồi?” Người phụ nữ đứng trong phòng khách hô hoán, cởi chiếc áo khoác và nón bê-rê của mình trong khi đám bộ binh giúp khiêng những hộp hành lý của cô lên lầu. “Jack? Caro? Tôi đã về rồi.”

Đây cũng chỉ có thể là Frances, bà góa phụ của anh trai Jack. Ellie đã nghe rất nhiều về người chị dâu của Jack từ Caro, tất cả đều là những lời ca ngợi. Caro đã không phóng đại sự mỹ miều của người phụ nữ này.

Những lọn tóc tóc vàng nhạt đóng khung một khuôn mặt hình trái tim. Cô ta nhỏ nhắn và đầy nữ tính. Ngay cả giọng nói của cô cũng rất nữ tính, không phải giọng của mấy cô bé mà là một giọng mềm mại với một chút khàn khàn trong hơi thở. Những món y phục của cô ấy đánh dấu cô là phụ nữ thời trang.

Một nụ cười ghim chặt vào mặt nàng để che giấu sự bồn chồn của mình, Ellie bắt đầu đi xuống cầu thang. Nàng đã đi được nửa chừng khi cánh cửa của thư viện được mở và Jack xuất hiện.

“Frances,” chàng nói. “Đây là một sự bất ngờ. Chúng tôi không tưởng chị sẽ về cho đến tuần tới.”

Frances bật cười. “Caro đã viết thư cho chị và báo với chị tin tốt lành. Xem ra cuối cùng chú cũng đã bị bắt rồi! Chị thật khó có thể tin.”

Bước đến bên Jack, cô ngược mặt lên đối diện Jack và mím môi như mời mọc một nụ hôn. Cử chỉ ấy có một chút gì đó quá thân mật và hơi như là của một người phụ nhân với phu quân mình, khiến Ellie cảm thấy mình như là một kẻ xâm nhập, và nàng tự hỏi liệu nàng có thể

chuồn khỏi mà không bị nhìn thấy.

Hành động ấy có vẻ hèn nhát, nên nàng đã đứng vững tại vị trí của nàng, chờ đợi để được người khác chú ý đến sự hiện diện của mình.

Jack bỏ qua đôi môi mím kia và lướt một nụ hôn cầu thả lên trán của Frances. Cố gở bản thân khỏi vòng tay của cô, chàng nhìn về phía cầu thang. “Ellie,” chàng nói: “đến gặp chị dâu của anh, và bây giờ cũng là của em bởi chúng ta đã kết hôn.”

Vẫn giữ nụ cười như thế, Ellie xuống cầu thang và đến bên Frances. Những sự giới thiệu chính thức đã chẳng được thực hiện. Frances đưa nàng vào trong vòng tay của mình và ôm chầm lấy nàng.

“Em”, Frances nói: “sẽ là người em gái mà chị chưa bao giờ có được.” Cô giữ Ellie tại chiều dài của cánh tay cô và nói với Jack. “Cô ấy thật đáng yêu, Jack, nhưng chị đã nên biết trước điều đó. Chú luôn có ánh mắt cho cái đẹp.”

“Em vẫn luôn mong muốn có một chị gái,” Ellie nói.

Frances thật mỹ miều, ngọt ngào và thân thiện, và Ellie đã không thích cô ấy ngay khi vừa xuất hiện. Nàng cho là đó lẽ tự nhiên sau sự đặt đẽ của người quản gia và những khen ngợi tràn giang đại hải của Caro dành cho Frances thân yêu, là một người có những thuộc tính Ellie dường như thiếu thốn.

Nhưng thật là không công bằng với Frances vì phải bị ghét bỏ vì mấy chuyện đó. Chắc chắn rằng nàng không có trẻ con như thế!

“Nhưng tóc đỏ?” Frances bật cười. “Chị nhớ rõ chú nói với chị rằng chú không thể chịu được mái tóc đỏ.”

“Ah, nhưng đó là trước khi em gặp Ellie,” Jack đáp với một sự lão luyện mà Ellie chỉ có thể ngưỡng mộ.

Frances quàng cánh tay mình qua tay Ellie. “Hãy đến đây,” cô nói. “Em có thể nói chuyện với chị trong khi chị thay đồ. Chị cho rằng bà nội và Caro đang đi vòng quanh thăm viếng mọi người?” Cô vừa nói vừa đẩy Ellie về hướng phía cầu thang.

“Sao em không đi với họ?” cô lắc đầu. “Chị thật là ngốc nghếch! Em đang sợ rằng những con mèo mướp [*mấy bà già chuyện*] sẽ xé tan xác em à. Xem, bây giờ có chị ở đây, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Chị không phải là không có tầm ảnh hưởng, và bất kỳ chuyện không tử tế nào xảy ra cho em sẽ được hoàn trả đầy đủ bởi chị.”

Ellie tình cờ nhìn lại Jack. Chàng đang đứng tại trung tâm hành lang rộng rãi, đôi tay khoanh trước ngực, nhìn dõi theo hai người họ khi họ lên cầu thang. Nàng không thể đoán được những gì chàng đang nghĩ.

Người phụ nữ này thật hoàn mỹ. Một lý do khác tại sao nàng không thể thân thiện với cô ấy, Ellie trầm ngâm trong lúc nàng đứng xem cô hầu gái Alice giúp chị em bạn dâu của nàng thay quần áo.

Dáng vóc của Frances mặc dù không đầy đặn nhưng lại được tròn trịa đẹp mắt. Chiếc đầm mà cô đã chọn để mặc là một cái màu xanh nước biển [*aqua*] nhàn nhạt đã làm nổi bật màu xanh nước biển trong đôi mắt của cô, là một loại áo đầm mà Aurora sẽ rất vui khi mặc vào.

Nhưng Frances đã không như Aurora. Cô ấy không được rạng ngời và bất cần đời. Cô lại rất nữ tính một cách mãnh liệt. Những nụ cười của cô, những tiếng cười của cô, đôi rèm mi phát phới và những cái liếc ngang thuần khiết đều là làm đáng.

Sau khi an vị tại bàn trang điểm của cô, Frances chọn một mặt dây chuyền bằng opal từ hộp đồ trang sức mà Alice đã đưa ra, sau đó cô nghiêng đầu để cô hầu gái có thể giúp cô đeo quanh cổ.

Ngay cả sự lựa chọn đồ trang sức của cô cũng thật hoàn mỹ.

Khi Ellie nhận ra rằng nàng đang nghiêm túc bới lông tìm vết, nàng đã tự thức tỉnh tâm trí của mình. Đây là một chuyện vô lý. Nàng không thể không ưa thích Frances chỉ vì nàng cảm thấy mình thiếu phân lượng. Chắc rằng nàng chứng chắc hơn thế chứ?

Dòng tư tưởng của nàng bị gián đoạn khi Frances đã đột ngột rít lên. Tim của Ellie nhảy tưng cồ hòng.

Nét mặt của cô ấy đang vẹo xoắn trong cơn giận dữ, Frances tát bàn tay của người giúp việc đi, và quay sang nhe nanh múa vuốt với cô gái. “Mày đã kẹp da tao vào cái móc, mày... đồ trái banh mỡ. Trở về phòng giặt đồ nơi thuộc về mày! Kêu Meghan đến cho tao.”

Nước mắt tràn ngập đôi mắt của cô hầu gái nhỏ. Cắn xuống làn môi, cô nhún người chào và vội vã thoát ra khỏi phòng.

Ellie luống cuống hầu như không biết phải để ánh mắt của mình nơi nào, nhưng Frances thì không có phần lúng túng gì. Cô mỉm cười đưa ra mặt dây chuyền tới trước Ellie như không có gì đã xảy ra. “Hãy giúp chị đi, Ellie?”

Giúp cô ta? Ellie muốn siết cổ cô ấy! Trong thời gian với thân phận của một cô đồng hành, nàng là người đã phải nhận những khinh khi và xem thường, nhưng chưa có ai đã từng gọi

nàng đồ này đồ kia. Nếu họ làm như vậy, nàng đã bỏ công việc với họ.

Nàng khóa lại chiếc móc mà không có sự cố gì, nhưng không cách nào khiến mình mỉm cười. “Em cũng cần thay y phục,” nàng nói, không muốn trải qua một phúc nào nữa với người phụ nữ này, “trước khi những người khác về nhà.”

Đây là một cái có yếu ớt ngay cả khi bản thân nàng nghe thấy, nhưng tâm trí của Frances rõ ràng đã để tâm vào chuyện khác. Cô ấy đứng lên và quàng cánh tay của mình qua tay của Ellie khi cô tiễn Ellie ra cửa.

“Ellie”, cô nói với giọng nói giống như nụ cười của cô, êm tai và như đang tâm sự, “Chị không biết em đã nghe những gì về Jack và chị, nhưng chị hứa với em, em không có gì phải lo lắng. Sự thật là chị đã từng đính hôn với Jack, nhưng sau khi chị gặp Cedric, không còn có ai khác cho chị. Chị đã phải hủy bỏ hôn ước với Jack. Em nhận ra điều đó, phải không em?”

Tâm trí của nàng quay mòng mòng, Ellie chỉ có thể gật đầu. Không một ai đã từng nói với nàng rằng Jack và chị dâu chàng đã từng đính hôn.

Frances nhún vai một cách duyên dáng. “Đương nhiên gia đình này đã đổ lỗi cho chị khi Jack đã *[vì thất tình mà]* đầu quân. Nhưng nếu chú ấy đã phải chịu thống khổ nào, thì chị cũng đã bị. Chị không có đành lòng để làm tổn thương một con ruồi, huống chi lại là một người yêu thương chị.”

Nàng mở cửa. “Cuộc hôn nhân của chú ấy với em khiến chị hy vọng rằng chú ấy đã kết thúc mối tình say đắm của tuổi trẻ. Dù sao thì cũng sẽ không có kết quả gì. Theo pháp luật thì chúng tôi sẽ không bao giờ có thể kết hôn.”

Ellie nghĩ Jack thật quá là may mắn, quá là may mắn!

Nàng cảm thấy mình được nhẹ nhàng đẩy ra hành lang. “Điều duy nhất chị yêu cầu,” Frances tiếp: “là em làm cho anh ta được hạnh phúc. Và chị hứa chị sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng của chị để em được thoải mái. Chị biết em chưa bao giờ phải quản lý một gia hộ lớn cỡ này. Vậy thì đừng nghĩ đến nó nữa. Chị sẽ tiếp tục cái vai trò tay hòm chìa khóa của chị. Chỉ cần thương thụ bản thân thôi, Ellie nhé.”

Một khoảnh khắc sau, Ellie thấy mình đang nhìn chằm vào một cánh cửa đã bị đóng lại.

***

Một khi trong buồng riêng của mình, nàng ngồi trên giường và để cho tâm trí nàng đi lan man về cuộc độc thoại của Frances, và chính là như thế - một cuộc độc thoại. Điều duy nhất yêu cầu từ nàng là câm nín và vâng lời, y như là nàng vẫn còn là một người đồng hành cho các cô,

các bà.

Không lâu sau nàng đã đưa ra một kết luận rằng nàng đã bị đánh toi tã tệ hại như là Alice. Nàng cảm thấy mình chưa đủ phân lượng với vai trò một người phu nhân và một bá tước phu nhân. Alice quả là tròn trịa. Có phải Frances đã nắm lấy yếu điểm của hai người họ và sử dụng chúng để làm bẽ mặt cả hai - nàng và Alice?

Trong ý tưởng đó, nàng nhảy lên và đi tìm Alice. Nàng sẽ không để Bà Leach cắm những chiếc răng nhọn của bà vào người của cô hầu gái nhỏ.

Nàng thấy cô ta đang ở với Webster, đang kiểm tra một trong những chiếc tủ chứa chăn màn. Cô ấy đã ngưng khóc và đang chăm chú lắng nghe những gì mà tổng quản đang nói.

“Vâng, thưa phu nhân?” Hỏi Webster.

Ellie nói: “Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng Alice đã được ổn. Tôi nghĩ rằng cô ấy trông khá nhợt nhạt khi còn trong phòng của Phu nhân Frances.”

Ánh mắt của Cô Webster lóe sáng một cách thành thạo. “Cô ấy luôn bị hồi hộp khi ở cạnh Phu nhân Frances, vì vậy tôi nghĩ rằng tốt nhất là giao cho Alice các nhiệm vụ khác trong thời gian ngắn sắp tới.”

Ellie nghĩ thì ra Cô Webster cũng đang cố bảo vệ người hầu gái bé nhỏ này. Nàng đã bắt đầu thích người tổng quản này ngày càng nhiều hơn.

“Tôi nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời,” nàng nói.

Cô Webster gật đầu. “Cô ấy sẽ là một trợ giúp lớn lao cho tôi trong việc may vá mùng màn các thứ. Alice rất là tài ba với việc kim chỉ. Đường may của cô ấy luôn luôn là vô hình. Và trong phòng giặt quần áo thì không một vết dơ mà Alice không biết làm sao để tẩy sạch. Một ngày trong tương lai, cô ấy sẽ làm cho người hầu gái cận thân tốt nhất cho một nữ chủ nhân.”

“Là một điều lợi ích cho tôi để được biết.”

Alice đã được khuyến khích để nói: “Mẹ tôi là người hầu gái cận thân của một cô chủ.”

“Vậy thì,” Ellie nói: “khi nhiệm vụ của cô cho phép, cô phải xem xét mọi món quần áo của tôi và biến chúng thành thật tốt.”

Nàng đã đưa ra đề nghị này trong khi biết rõ rằng không có cô hầu gái nào sẽ cảm thấy rằng Alice đã xâm lấn vào lãnh thổ của mình. Không có một người hầu gái cận thân nào như vậy, nhưng những người giúp việc thâm niên đã được dự kiến sẽ bỏ tất cả mọi thứ và lấp vào vị trí

của người hầu cận thân của cô chủ nếu cần thiết.

Đôi mắt xanh, xanh lơ của Alice đã đầy nước mắt thêm một lần nữa. “Cảm ơn cô, thưa phu nhân. Tôi sẽ gắng hết sức mình.”

Ellie và Cô Webster trao đổi một nụ cười mãn nguyện.

Chương 15

Trong những tuần tiếp theo, vận khí của Ellie đã được chuyển tốt. Bắt đầu từ khi ngài Charles viết thư báo rằng nghi phạm chính trong vụ án hiện giờ là cô gái hóa trang của Louise và người yêu cô. Dường như Louise Daudet đã rút một khoản tiền lớn từ ngân hàng của cô.

Không những số tiền ấy đã bị mất tích, mà còn có những món nữ trang rất đặc sắc của cô, và có ai đó đã loáng thoáng nhớ rằng mình đã nhìn thấy cô gái hóa trang đã đeo một cây ghim trên áo thuộc về nữ diễn viên này trong ngày hoặc là cận ngày của vụ án giết người.

Ellie và Robbie đang ở trong văn phòng của Jack khi chàng đọc lá thư của ngài đại sứ cho hai chị em nàng nghe. Khi đọc xong đoạn kết, chàng gấp lá thư và khóa nó vào học tủ. “Anh không cần phải nói với các em,” chàng nói: “rằng chuyện này chưa giải quyết được gì. Cô gái giúp hóa trang chỉ là bị tình nghi trong vụ giết người. Cô ấy chưa có bị buộc tội.”

Robbie lắc đầu. “Nhưng tại sao cô ấy đã trở thành nghi phạm chính trong vụ án? Họ phải biết từ lời khẫu cung của chúng em gửi đến ngài Charles rằng em đã có mặt tại hiện trường hung án. Nếu em là một nhân viên pháp luật, em sẽ nghĩ phải cần nhiều hơn là một cái cây ghim áo mà người giúp hóa trang đã đeo trên người để làm chứng có buộc tội. Tất cả mọi thứ chúng ta biết đều có thể chỉ đơn giản là Louise đã dùng cây ghim áo đó làm một món quà cho cô gái.”

“Đúng,” Jack nói: “nhưng có sự khác biệt là, người giúp hóa trang và người yêu của cô đã biệt tích. Không một ai nhìn thấy họ kể từ đêm của vụ án. Em dẫu có lẩn trốn, nhưng cuối cùng em cũng nguyện ý đứng ra để làm một tờ biên bản.

Chuyện này đối em là một lợi thế. Ngoài ra còn có ngài Charles. Ông ấy đứng cùng chiến tuyến với em, nên họ biết họ cần phải đào ra nhiều hơn là những bằng chứng tình huống cho vụ án này. Ngài Charles có một tầm ảnh hưởng đáng kể với chỉ huy trưởng Wellington.”

Bỗng nhiên những chuyện này có vẻ quá mức chịu đựng của Ellie. Đôi mắt nàng trở nên ửng đỏ. Robbie lúng túng vỗ lên bờ vai nàng. “Thôi, thôi, chị ạ. Đừng có như vậy mà. Cuối cùng thì mọi thứ cũng sẽ ổn thôi.” Cậu gượng ép bật một tiếng cười. “Có ngài Charles và anh Jack đứng về phía mình, sao chúng ta có thể không thành công với việc chứng minh em là trong sạch được? Anh Jack, anh nói với chị ấy đi.”

“Anh thích nói”, Jack mỉm cười nói: “rằng có Ellie bên cạnh em, em sẽ không còn gì để bận tâm.”

Ellie đã cười trong nước mắt.

Robbie nhòe người đứng dậy. “Em muốn cảm ơn anh, thưa anh, cho tất cả những gì anh đã làm giúp em. Và nếu có bất cứ điều gì em có thể làm cho anh, anh chỉ cần yêu cầu.”

“Em chỉ cần nghe lời gia sư dạy kèm và tập trung vào cuộc thi tiếng Hy Lạp sắp tới là được.”

“Em sẽ gắng hết sức.”

Khi nàng và Jack được ở riêng bên nhau, Ellie nói: “Đây là tin tốt, phải không Jack?”

“Có vẻ là vậy.”

Câu trả lời không khẳng định của chàng khiến nàng không hoàn toàn hài lòng. “Cậu bạn của anh, Brand Hamilton, sẽ không cần phải tiếp tục cuộc điều tra của anh ta chứ, phải không? Ý em là chuyện đó không còn có ý nghĩa gì cả?”

Nét cau mày nhàn nhạt trong mắt chàng chợt tan biến. “Chưa bao giờ có bao nhiêu bằng chứng để gợi ý rằng em hoặc Robbie bị nguy hiểm gì. Tất cả xem ra chỉ là suy đoán của anh. Xét cho cùng thì anh đã sai.”

“Thật là một sự giải tỏa!” Nàng đứng lên. “Anh có lời khuyên nhủ nào dành cho em không?”

Chàng đầu các đầu ngón tay vào nhau, rồi nhìn lên nàng. “Thật ra thì có. Đã đến lúc em phải ra mắt với xã hội thượng lưu rồi đấy. Em không nên nhìn sợ hãi như thế. Chuyện này không tệ hơn chuyện Robbie phải đối diện với cuộc thi tiếng Hy Lạp là bao. Và anh cũng đã tìm được người dạy kèm hoàn hảo cho em.”

Sau khi nàng rời đi, Jack ngồi tại bàn của chàng, nhìn chằm vào khoảng trống trước mặt, ngón tay chàng đánh nhịp một cách vu vơ. Mặc dù chàng đã nói những chuyện ấy với Ellie, chàng vẫn không hài lòng với tình trạng vấn đề của họ vẫn chưa được giải tỏa hoàn toàn, nhưng chàng không có gì để chứng minh quan điểm ấy của mình.

Trong thực tế, tất cả mọi việc đều chống lại với quan điểm ấy. Đã không còn những vụ xâm nhập, không còn những cuộc tấn công, không có ai theo dõi nàng và Robbie. Một người đàn ông biết lý lẽ sẽ phải chấp nhận sự thật hiển nhiên này.

Trên chiến trường, một sĩ quan mà quá dễ dàng chấp nhận chuyện hiển nhiên có thể dẫn đoàn đội mình vào cạm bẫy. Chàng không sẵn lòng mang Ellie ra để đánh cược.

Thà là nhầm lẫn vì quá cẩn thận, còn hơn là phải gánh lấy hậu quả. Cuộc điều tra sẽ được tiếp diễn.

Người dạy kèm hoàn hảo của Ellie hóa ra là cậu bạn của Jack, anh Ash Denison. Ash đã là một thành viên của nhóm ‘người ăn diện’. Anh biết làm thế nào để đưa một phụ nữ lên hương và thuận lợi đưa cô vào xã hội thượng lưu.

Lúc đầu Ellie có vẻ cảnh giác, nghĩ rằng mình sẽ bị làm mất mặt hết lần này đến lượt khác, nhưng khi Ash giới thiệu nàng với một người bạn của anh, anh Beau Brummel, người đã cố ý diễn hành cùng nàng trong một lần nghỉ giải lao giữa cuộc trình diễn tại Nhà hát Đế Vương, và những dòng người rĩ rã dừng lại để chuyện trò đã trở thành một dòng lũ, nàng nhận thức được mình đã may mắn ngàn nào để có được Ash làm người kèm cho nàng.

Beau Brummel, không biết vì lý do lạ đời nào, lại có một tầm ảnh hưởng cực lớn. Một lời từ anh ấy có thể khiến một phụ nữ được nổi hoặc ngược lại. Mà nàng là một trong số người may mắn ít ỏi ấy.

Mặc dù nàng đã cố gắng, tuy nhiên, nàng vẫn không thể hoàn toàn vượt qua mối âu lo của mình. Với thân phận bá tước phu nhân xứ Raleigh, nàng được dự kiến sẽ nằm trong nhóm người được nổi. Mọi người đều quan sát nhất cử nhất động của nàng. Nàng biết có một số người sẽ hy vọng rằng được thấy nàng trở thành trò cười cho thiên hạ [*ngã sấp mặt vào đất*]. Sự mong muốn để tránh khiến Jack bị mất mặt của nàng khiến nàng kiên quyết tiến đến thành công.

Đây chỉ là hiệu xuất của sự kiêu hãnh của bản thân nàng. Càng ngày nàng càng thấy rõ rằng, với Jack, hành động luôn vang dội hơn lời nói. Sau khi nàng phân loại tất cả những cách chàng đã giúp Robbie và ngay cả nàng kể từ khi hai chị em nàng lao bừa vào cuộc sống của chàng như một ngôi sao chổi rực lửa, nàng có cảm giác tội lỗi vì nàng cứ cau có với chàng chỉ vì chàng không được lưu loát với từ ngữ. Chàng không phải là không có khiếu với ngôn ngữ hơn là quá thẳng thừng để người khác không còn đất xoay sở.

Nàng thật mong là họ có thể làm lại từ đầu. Vậy thì sẽ không có cánh cửa nào bị khóa để ngăn cách chàng và nàng. Điều duy nhất nàng cần làm là mời chàng vào phòng nàng. Nàng đang củng cố lòng dũng cảm để làm việc ấy, cố biểu hiện qua hành động của nàng cho chàng thấy được những điều mà nàng thật khó nói thành lời. Nàng đã mở khóa cửa từ nảo nao rồi. Tại sao người đàn ông đầu gối ấy lại không chịu vặn nùm cửa?

Một điều nàng biết rằng sẽ khiến Jack được vui lòng là nếu nàng và Caro có thể trở thành bằng hữu. Nói thì dễ, bởi Caro chưa từng giấu giếm sự thiên vị của cô lệch về phía Frances. Nản lòng, nhưng không phải hoàn toàn không có hy vọng, Ellie đã mời Caro cùng đi du ngoạn cùng nàng trên xe ngựa với Ash trong công viên.

Bọn họ đang có mặt trên cầu thang, và Ellie đã đóng bộ đề ra ngoài chơi. Caro đã rút người về phía sau như thể bị ong chích.

“Đi du ngoạn trên xe ngựa! Với chị?” Giọng Caro rung rẩy nói.

“Phải, Ash sẽ điều khiển cỗ xe, do đó em sẽ được khá an toàn.”

“Vậy còn Frances?”

“Chị ấy có chuyện gì?” Ellie hỏi, trái tim nàng chùn xuống. Nàng thật mong rằng cô ấy đã không đá động đến chuyện này.

Caro là một cô gái mỹ miều với một làn da sáng láng, một đôi mắt to đầy biểu cảm, và mái tóc đen bóng uốn dợn một cách tự nhiên. Trong thời khắc này, Ellie không thấy cô ấy có vẻ gì xinh đẹp cả. Cô ta nhìn như một mụ phù thủy [*kẻ ác ôn*] non choẹt.

“Chị sẽ không bao giờ thay thế được địa vị của chị Frances,” Caro tuyên bố: “không thể trong lòng của Jack cũng như là một nữ chủ nhân nơi này. Chị có thể đã lừa đảo anh của tôi khiến anh ấy kết hôn với chị, nhưng đừng hòng nghĩ rằng tôi sẽ thích chuyện ấy.”

Ellie điều chỉnh lại bao tay của nàng. “Đây có phải là lời khước từ “không” không? Thật đáng tiếc! Anh Beau Brummel đã hy vọng được quen em trong lúc chúng tôi du ngoạn trên xe. Có lẽ để lần khác.”

Nàng đi xuống cầu thang để tụ họp với Ash một cách vô tư như thể nàng không có chút ưu tư nào trên thế gian này.

Ash đã nhận ra nét mặt vui vẻ gương ép của nàng trong giây lát. “Đừng nói với tôi rằng Frances lại giở lại những thủ đoạn cũ rít của chị ấy,” anh nói.

“Những thủ đoạn gì nào?” Nàng hỏi một cách tỉnh quái.

“Chị ấy chắc phải là một con ong chúa. Bọn chúng luôn luôn chích đối thủ của họ cho đến chết. Đó là bản chất của chúng.”

Nàng quay đầu nhìn anh. “Ôi, anh thật là nhạy bén. Nhưng không phải Frances người đã chích phải tôi.”

“Vậy thì là Caro.”

Nàng thở dài. “Cô ấy dành toàn tâm ý cho Frances và dường như nghĩ rằng tôi là một mối đe dọa cho chị ấy. Tất nhiên là cô ấy sai.”

Ash cười. “Không, Ellie, cô mới sai. Những ngày Frances còn được làm ong chúa chỉ còn

đếm trên đầu ngón tay, và chị ấy không còn cách gì để xoay sở. Caro cũng biết rõ điều này, nhưng cô ấy không sẵn sàng tiếp nhận sự thật này.”

Nàng nhìn anh ta điều động đội ngựa của anh tránh một cỗ xe của một phụ nữ trước khi cô đáp: “Lần trước một con ong chúa tỏ rõ là không mấy thích tôi, tôi đã từ bỏ tổ ra đi.” Nàng đang suy nghĩ về Dorothea. “Tôi sẽ không để điều đó xảy ra nữa.”

Ash rộng miệng cười. “Đúng là nên như vậy.”

Nếu nàng thật sự sẽ tham gia vào mùa giải này với xã hội, nàng nhất định sẽ phải ăn mặc cho đúng thân phận bá tước phu nhân của Jack, và đó đồng nghĩa với sự mua sắm một tủ quần áo mới hoàn toàn. Jack đã rất vui vẻ khi có đôi tay đầy năng lực của Ash để an bày mọi thứ cho Ellie. Anh ta là người có nhiều thẩm quyền trong thế giới thời trang của phụ nữ, và đó là một đề tài mà Jack tự cảm thấy chàng khá mù mịt.

Vì vậy chỉ vài ngày sau là Ellie đã tự mình trên đường đến tiệm may mặc của bà Clothilde, một trong những tiệm thời trang nổi tiếng nhất tại Luân Đôn, trong một cỗ xe không mui do Ash Denison điều khiển. Bá tước thái hậu [*bà nội của phu quân nàng*] đã nói với nàng, nếu nàng đi đến hiệu may mặc với bất kỳ quý ông nào khác thì những chiếc lười không xương sẽ bắt đầu lắc léo.

Nhưng những ý kiến và tham khảo của Ash rất được mọi người chào đón. Và chuyện anh đã nguyện ý làm người cố vấn cho nàng chính là một chuyện thành công đối với nàng.

Cơ sở của bà Clothilde nằm trên con phố Knightsbridge [*Hiệp Kiều, cầu hiệp sĩ*]. Đây là chuyến viên thăm thứ hai của Ellie đến nơi đây. Lần đầu, nàng đã cùng Ash chọn một số thiết kế và vải mẫu khác nhau cho những bộ y phục cần thiết đủ cho nàng ăn vận đủ một mùa - nào áo đầm của buổi sớm, áo đầm đi dạo, bộ váy du ngoạn trên cỗ xe, và, tất nhiên là không thể tránh khỏi những chiếc áo dạ hội cho các buổi tiệc. Danh sách liệt kê thật là vô cùng vô tận.

Ellie cảm thấy có lỗi bởi phải khoản chi tiêu thật là lớn, nhưng mọi thứ được thực hiện dưới sự chấp thuận của Jack. Chàng đã nói chàng tin tưởng Ash sẽ không khiến chàng phải phá sản. Hơn nữa, chàng cảm thấy đề tài thời trang của quý cô chán ngắt, và cũng vì hiện giờ Quốc hội đang còn làm việc, chàng cảm thấy có nghĩa vụ để có mặt trong nghị viện đôi lúc.

Ash chỉ biết chế giễu việc này. Anh không thể nghĩ ra chuyện gì nhằm chán hơn là ngồi trong nghị viện của các quý ngài trong khi những công việc thực tế của Quốc hội thì được thực hiện bởi những thường dân. Anh thà là giúp chung diện cho một mỹ nữ.

Bọn họ để người chăm ngựa đứng cạnh đầu ngựa trong khi họ bước vào tòa nhà. Bà chủ chỉ gặp các quý khách của mình khi có hẹn, vì vậy không có những quý khách khác mà bà cần phải chia tâm. Bà ấy đã vào khoản đầu tư tuần và bản thân bà chính là cái quảng cáo tốt nhất

cho các bộ y phục bà bày bán.

Mái tóc màu ngân bạc bạc của bà tôn vinh những nét đẹp quý tộc. Thân hình mảnh mai của bà được ôm gọn trong một bộ áo đầm dài tay màu hường đậm [*màu hoa oải hương đậm*]. Mặc dù bà luôn muốn quý khách được hài lòng, nhưng bà không ép người khác phải chịu quan điểm thời trang của bà. Và giọng phát âm lơ lớ của người Pháp của bà, dần đã phai nhạt nhiều sau một thời gian sinh sống lâu dài tại Anh, nghe rất êm tai.

Bà dẫn hai người họ lên lầu, nơi có hai người trợ lý của bà đã bày ra những chiếc áo được chọn lựa để Ellie có thể mặc trong vài tuần sắp tới, cho đến khi phần còn lại của tủ áo của nàng được chuẩn bị đầy đủ. Chẳng có một chút màu sắc xám nào trong đây.

Ellie mê dại đứng tại chỗ, ánh mắt nàng chậm rãi lướt qua từng tác phẩm tuyệt vời này đến tác phẩm khác. Ash, với đôi chút giúp đỡ của bà, đã chọn các màu sắc phù hợp với đôi mắt màu hạt dẻ của nàng và mái tóc nâu hung - các màu như màu ngà, màu xanh lá cây, màu nâu hung, và màu hoàng kim. Nàng thấy được một viễn cảnh có được ánh mắt của Jack bám sát theo nàng, bị choáng đến nỗi si dại với sự ngưỡng mộ bởi sự hóa thân của nàng để thành một tạo vật tuyệt mỹ.

Ash chăm chú nhìn nàng. “Tôi đã sắp xếp một bữa tiệc nhỏ,” anh nói: “với bà nội của Jack và Caro. Chúng ta sẽ họp mặt với họ tại khách sạn Clarendon để dùng bữa tối. Đừng lo lắng về phần của Jack. Anh ta sẽ bị bận bịu tại nghị viện hàng giờ.”

“Bữa tối! Tại khách sạn Clarendon!” Nàng chỉ biết đến khách sạn này qua danh tiếng. “Chuyện này có vẻ hơi không đúng đắn, phải không Ash?”

“Tầm phào. Cô đã nghe rõ lời tôi chưa? Bá tước phu nhân và Caro sẽ có mặt. Oh, tôi cũng đã mời Robbie, nhưng cậu Milton bạn của cậu có dịp vào thành và họ đã có hẹn để đến viện nhà hát với bạn bè.”

“Vậy còn Frances?”

“Tôi đã không bận tâm để hỏi. Chị ấy hình như đang tổ chức một trong những hội họp văn học của chị ta, cô không nhớ sao?” Đôi mắt của anh đang lấp lánh.

Đôi môi của nàng có chút co giật. “Anh đã làm gì để thuyết phục Caro đến tham gia cùng chúng ta?”

“Tôi đã hứa rằng Beau Brummel sẽ có mặt. Sao cô không còn nở nụ cười?”

“Tôi không có ăn vận sẵn cho bữa tiệc ăn tối này.”

“Đây,” anh kiên nhẫn thổ lộ: “chính là lý do tại sao chúng ta có mặt nơi này.” Anh quay sang nói với bà thợ trang phục. “Thưa bà, chúng ta sẽ bắt đầu chứ?”

Cho đến lúc họ đã sẵn sàng để rời đi, đầu óc của Ellie đã quay cuồng. Ash và Bà chủ đã thảo luận và xử lý nàng như thể nàng là một cô búp bê để trưng bày thời trang trong cửa hàng không có trí tuệ của bản thân. Sự phẫn nộ của nàng cũng chỉ rất ngắn ngủi. Bởi làm sao có một phụ nữ nào có thể phản đối khi được miêu tả bằng những từ ngữ đầy tâng bốc?

“Thật là một niềm vui để được trưng diện cho một người với thân hình cân đối hoàn mỹ.” Bà chủ tiệm nói.

“Sắc màu quả mơ này thật là quá hoàn hảo khi mặc trên người cô ấy. Nó tăng thêm màu hồng nhuận vào gương mặt mịn màng ấy.” Ash chêm vào.

“Mái tóc của cô ấy không được hay lắm. Nó quá dài.” Bà chủ cho ý kiến.

“Tôi thì nghĩ khác. Chỉ là phong cách quá là đậm đặt, khát nghiệt. Hãy làm chúng mềm mại một chút vòng quanh gương mặt. Cây kéo đâu?” Ash hỏi.

“Nhưng... nhưng... tôi vẫn luôn chải tóc theo kiểu này.” Ellie phản đối.

“Ah!” Bà chủ tiệm thốt lên khi Ash xoa mái tóc của Ellie xuống. “Chính làm màu sắc ấy! Thật là lộng lẫy, mượt mà. Thực sự là một đường nét huy hoàng tuyệt đỉnh của người phụ nữ. Cậu đã nói đúng, thưa cậu. Mái tóc thật không phải là quá dài. Tôi nghĩ rằng nó lại là nét đặc sắc nhất của cô ấy.”

Tất cả mọi thứ đều mang đến cảm thấy lâng lâng cho một người phụ nữ mà đã dành những năm tháng vừa qua sống trong bóng tối của những ánh sáng chiếu hơn là nàng. Không phải là nàng đã đề tâm. Ngoại hình và thời trang chưa bao giờ được đánh giá cao trong gia đình nàng và nàng tự hỏi Papa và Mama sẽ có ý kiến gì nếu họ có thể nhìn thấy nàng hiện giờ.

Nàng không nghĩ họ sẽ nhận thấy sự khác biệt gì, nhưng họ sẽ hoan nghênh sự mong muốn của nàng đề tăng tín dụng cho phu quân nàng.

Ash đã đến đứng sau nàng trước tấm gương dựng đứng. “Đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả cho cuộc ra mắt huy hoàng của cô tại khách sạn Clarendon chưa?”

Nàng đang mặc một chiếc áo đầm buổi chiều bằng vải gạc màu kem đúng thời trang - viền cổ thấp, eo cao, và tay áo phồng phồng. Chính là những chi tiết được xử lý một cách tỉ mỉ đã khiến chiếc áo trở nên bất phàm. Đường viền cổ áo và gấu áo được thêu với những nụ hoa hồng nho nhỏ bằng chỉ hoàng kim.

Khi nàng thỉnh lặng gật đầu, Ash mở ra một chiếc áo choàng pellise [*như là một cái khăn choàng ngang vai mà có cổ*] bằng len merino màu trái mơ cho nàng chui người vào. Bà chủ tiệm bước đến với một chiếc nón bê-rê cao với chiếc quai bằng vải satin được thắt lại dưới cằm nàng và tiếp màu với chiếc áo choàng.

“Hãy nói cho tôi biết sự thật, Ash,” nàng nói. “Làm sao anh đã khiến Caro từ bỏ buổi hội họp văn học của Frances để đến dùng bữa ăn tối với tôi?”

“Tôi đã nói với cô. Chính là sự thu hút bởi cuộc họp mặt với Beau, còn gì khác sao?”

“Anh thật là một người đầy âm mưu vô đạo đức,” nàng vừa yêu kiều mắng anh vừa bật cười.

“Tôi chưa bao giờ phủ nhận điều đó.”

Những chiếc hộp hành lý được gói ghém và sắp xếp gọn ghẽ. Còn một chiếc váy đầm vẫn phải cần lên gấu, nhưng Ellie đảm bảo với bà chủ rằng cô hầu gái Alice của nàng là một tay kim chỉ tài ba và có thể trông cậy để hoàn tất tốt nhiệm vụ. Những lời tạ ơn đã được thể hiện, sau đó họ đã trên đường tiến đến khách sạn Clarendon.

Chương 16

Jack đang có mặt trong văn phòng với gia sư dạy kèm của Robbie khi Ellie về đến nhà. Chàng nghe được tiếng cười riu rít của nàng và giọng của Ash khi hai người họ đi ngang bên ngoài cửa phòng.

Chàng cố chú ý đến những gì ông Barrie đang nói, nhưng chàng không cách gì khởi lên chút hứng thú nào với những vấn đề liên quan đến ngữ pháp tiếng Hy Lạp của Robbie. Chàng đã nghe những chuyện này từ trước. Bên cạnh đó, tâm trí của chàng đang để vào việc khác.

Chàng liếc nhìn đồng hồ. Nàng chắc không nghĩ chàng sẽ trở về vào giờ này. Chàng đã sớm rời phòng nghị viện với ý tưởng sẽ đưa Ellie đến nhà hát, và chỉ riêng hai người với nhau, nhưng lão quản gia đã báo với chàng rằng không có ai ở nhà ngoại trừ Frances, và cô ấy đang tổ chức một buổi hội họp văn học trong phòng khách.

Chàng đã lấy đó làm một lời cảnh báo và tự nhốt mình vào trong văn phòng trong khi chờ đợi phu nhân của mình trở về với một sức kiên nhẫn đang cạn kiệt. Và chàng đã gặp phải ông Barrie trong văn phòng chàng bởi ông mang đến một quyển sách cho Robbie.

Nàng ở cạnh Ash đã gần năm giờ đồng hồ. Sự tình sẽ không có vẻ quá tệ nếu hai người trở về khi trời còn ánh sáng. Nhưng hiện tại là tháng hai, màn đêm đến sớm hơn. Những ngọn nến đã được thắp sáng. Bọn họ đã làm gì chứ? Và tại sao chàng lại có vẻ cư xử như một cậu học sinh cáu kỉnh?

Chàng đã chấp thuận những chuyến đi ra ngoài như thế và chàng dư biết chúng đơn giản không có gì - vô tội. Chuyện khiến chàng khó chịu trong lòng là Ellie đã dành nhiều thời gian với Ash hơn là với chàng. Một người phu quân lý ra phải có một vài khoảnh khắc riêng tư với phu nhân của mình trong một ngày.

Chàng và nàng chưa từng được ở riêng tư bên nhau nếu không tính các lần cưỡi ngựa trong Công viên Hyde vào buổi sớm, mà đôi bên gần như không trao đổi với nhau lời nào. Ellie đã nói chuyện với chú ngựa của nàng còn nhiều hơn với chàng.

Chàng có một sức tưởng tượng không mấy trong sáng, thậm chí là rất đen tối. Chàng thường quan sát chú ngựa yêu dấu Blackie của nàng những khi người nàng tung lên tung xuống trên yên ngựa và những hình ảnh kinh khủng nhất sẽ nhoáng trước mắt chàng.

Sức tưởng tượng của chàng không dừng tại đây. Chàng đã mê mẩn quan sát nàng khi nàng cưỡi

một miếng bánh mì nướng và tể nhị liếm những mẩu vụn từ môi nàng. Dòng tưởng tượng của chàng cứ liên miên vô tận. Nàng đã không biết rằng mình đã khiến chàng phát điên lên được.

Nếu chàng sớm biết rằng đây chính là kết quả của sự “ăn chay”, thì chàng chẳng bao giờ đưa cho nàng chiếc chìa khóa khóa cánh cửa ngăn cách hai người, và càng không bao thốt lên những lời thách thức lúc ấy. Vậy thì chàng sẽ không cần phải có lời mời của nàng để được phép vào phòng nàng. Chàng là phu quân của nàng, và là một phu quân có quyền lợi [với thân thể nàng].

Chàng đã không muốn thực hiện quyền lợi của một đấng phu quân đối với nàng. Cái chàng muốn là có được một người phụ nữ nguyện ý cùng đồng sàng với chàng. Và mặc dù thực tế là chàng luôn thiếu cơ hội để được riêng tư với nàng, chàng vẫn cảm thấy tình cảnh đã có chút cải thiện.

Nàng đã cười với những lời bông đùa của chàng, lắng nghe những ý kiến của chàng, và dường như thật sự vui mừng khi có chàng bên cạnh. Bên cạnh đó, chàng biết nàng là một người phụ nữ rất giàu cảm tình. Không biết nàng sẽ tiếp tục đi ngược lại bản tính của mình cho đến bao giờ?

Một tờ giấy phát phơ trước mặt chàng và chàng nhìn lên ông Barrie. Ông là một thầy giáo đã về hưu được rất nhiều người tiến cử, và nhu cầu cần đến ông thật quá là nhiều nên ông chỉ có thể dành cho Robbie chỉ một hai giờ đồng hồ mỗi ngày.

“Có lẽ thứ này sẽ giải thích ý tứ của tôi,” ông Barrie nói. “Nếu chỉ Robbie sẽ nắm vững lối cầu khẩn *[subjunctive]* trong ngôn ngữ thì chúng ta có thể chuyển sang nguyện vọng trạng *[optative]*.” *[subjunctive & optative: thuộc về ngôn ngữ học nên Vỹ không biết dịch nó sao cho đúng nên đành dùng các từ google đã dùng]*.

Jack nhìn vào tờ giấy mà Robbie đã hoàn tất cho gia sư của cậu ta. Bản thân chàng cũng chỉ còn có thể nhớ mang máng các chữ cái Hy Lạp, hướng chỉ là những cách liên hợp động từ. Chàng không khỏi cảm thấy tội nghiệp cho Robbie. Chuyện này có lẽ đã hành hạ cậu ấy không ít. Nếu Ellie đã không nằng nặc bắt cậu em nàng phải có bằng đại học thì chàng đã bảo Robbie quên chuyện này cho rồi.

Còn có nhiều việc khác để cậu ta tự kiếm sống mà không cần phải có bằng đại học. Và chàng nhất định sẽ giúp cậu ấy với tầm ảnh hưởng của mình.

Chàng nói với ông gia sư: “Đề đây cho tôi. Tôi sẽ bảo đảm rằng Robbie sẽ làm lại bài này.”

“Cậu ấy sẽ cần hỗ trợ,” ông gia sư trả lời một cách lơ mờ.

“Đấy không là một vấn đề.”

Chàng nhận thức được một sự tôn kính mới mẻ tỏa ra từ trong đôi mắt mệt mỏi của ông Barrie. Ông ta nói tiếp: “Không có nhiều quý ông thường trau dồi tiếng Hy Lạp của mình. Thật là đáng mừng khi biết rằng vẫn có một số người còn cảm kích những gì các vị giáo viên chúng tôi đã dạy mọi người.”

“Hẳn là vậy.”

Chàng thấy không cần thiết phải chỉnh cái giả định sai lầm của ông Barrie hoặc đề cập đến tên của Ellie trong cuộc đàm thoại này, và với một sự vội vàng mà chàng hy vọng rằng không có vẻ quá thất lễ, chàng đã tiễn vị gia sư ra cửa.

Trước khi bước lên lầu, chàng đã dừng lại một giây lát trước một tấm gương và chăm chú nhìn bóng của mình trong đấy. Chàng thật hiếm khi để ý đến y phục của mình. Đó là công tác của người hầu cận thân của chàng, nhưng chàng đã tự hỏi có thể nào chàng đã có một chút nào đó quá bảo thủ trong phẩm vị của mình. Ash đã nghĩ như thế.

Vất cái ý tưởng khó chịu ấy sang một bên, chàng bước lên lầu. Chàng tưởng rằng Ellie đã về phòng nàng để chỉnh lý lại ngoại hình một chút, thế nên Ash chỉ có thể đang ở phòng khách mà thôi. Chàng có khuynh hướng muốn bỏ mặc Ash tại đây như thể là một loại trừng phạt anh ta bởi đã giữ nàng bên ngoài quá lâu, nhưng lương tâm không cho phép. Không một ai nên chịu đựng mấy cái hội họp văn học tẻ nhạt của Frances.

Khi chàng bước vào phòng khách, chàng đã chân chừ ngừng lại. Trong phòng không có chút dấu hiệu sự có mặt của Ash hoặc Ellie trong nhóm phụ nữ riu rít đang dùng trà.

Khi Frances đứng lên và bước đến chào hỏi chàng, những tiếng riu rít chìm lắng xuống.

“Jack”, cô nói với giọng rất điều chế của mình: “thật là một ngạc nhiên thú vị. Hãy ở lại và dùng trà cùng chúng tôi. Bà Tuttle đang sắp chia sẻ tác phẩm mới nhất của bà về...”

Cô liếc mắt nhìn người phụ nữ với thân hình đầy đà xóc xếch và bà liền lập tức đáp: “Mục đích của điệp khúc trong phim Hy Lạp.”

Lại là tiếng Hy Lạp! Jack cố nén một cái rùng mình để lịch sự khước từ, và nói nhỏ tiếng để chỉ đủ rót vào tai Frances: “Tôi nghĩ tôi nghe tiếng Ellie trở về nhà. Có phải tôi đã làm lẫn?”

Đôi mắt xanh lơ màu nước biển rớt nụ cười vào mắt chàng. Và bằng một giọng nói âm vang đến từng góc gác của căn phòng, cô trả lời: “Lần cuối tôi nhìn thấy cô ta thì cô đã đi dạo chơi xe với ngài Denison, nhưng chuyện đó đã là hơn năm giờ đồng hồ trước đây.” Cô hít vào một hơi. “Tôi hy vọng rằng đã không có chuyện gì ngoài ý đã xảy ra.”

Các quý phụ phía sau cô đồng thời cùng nhau kinh hô.

Những năm tiếng đồng hồ với một người đàn ông khác. Đó là chuyện Frances muốn cho mọi người biết. Chàng thật muốn dạy dỗ cho cô ta một trận. Nhưng thay vào đó, chàng giả vờ xuống tinh thần.

“Ôi trời! Tôi đáng lý ra đã phải đến tụ họp với họ tại cửa tiệm may của bà Clothilde. Tôi lại quên khuấy đi. Có lẽ bọn họ vẫn còn ở đấy đợi tội.” Và với dáng vẻ như bất kỳ người phụ quân bị bị phân tâm nào, chàng đã rời khỏi phòng với toàn bộ ánh mắt nhìn chăm vào mình.

Chàng quá biết rõ rằng Ellie đang ở nơi nào đó trong nhà, nhưng lại không thể chắc chắn về phần Ash. Anh ta đã có thể chuồn đi trong lúc Jack đang tiếp gia sư. Năm giờ đồng hồ riêng rẽ với Ash. Frances đã làm rất tốt công việc [nói xấu] của cô ta.

Chàng đã tìm thấy được họ ở hành lang ngoài phòng ngủ Ellie. Ellie có một vẻ mơ màng trên khuôn mặt mình và Ash đang hôn tay cô.

“Ellie!” giọng Jack vang dội như sấm.

Nàng bật nhảy người ra phía sau với một chút cảm giác tội lỗi. Ash quay người đôi mắt với Jack, khuôn mặt vẫn luôn mang một biểu hiện châm biếm. “Nhắc đến Tào Tháo,” anh ta nói. “Cậu đã trở về nhà sớm.” Anh nghiêng đầu sang một bên. “Tôi có thể xem vẻ mặt của cậu để biết rằng cậu là người mang đến tin xấu. Đừng nói rằng chúng ta lại tuyên chiến với Pháp!”

Jack trả lời với một giọng châm biếm không kém: “Tệ hơn nữa. Tôi vừa nói chuyện với gia sư của Robbie, nhưng chút nữa chúng tôi mới thảo luận chuyện đó. Nếu tôi trở về sớm thì hai người đã về rồi. Năm tiếng đồng hồ là một thời gian dài để ngựa của cậu đứng trong cái lạnh đấy Ash. Tôi nghĩ cậu thường cần thận với gia súc của cậu nhiều hơn thế.”

“Gia súc của tôi?” Ash nhẹ cau mày. Anh chợt hiểu ra, cái nhú mày đã tan biến và tương anh nhìn như thể anh đang cố nén lại nụ cười.

“Thì ra là thế! Tôi chắc rằng những con ngựa của tôi sẽ rất cảm động bởi sự quan tâm của cậu, nhưng thật là không cần thiết. Cậu thấy đấy, tôi đã cho chúng về nhà khi bà nội của cậu đề nghị chúng tôi cùng ngồi xe của bà. Chúng tôi đã ở tại khách sạn Clarendon, quyến luyến với một bữa tối hảo hạng. Thời gian như là có cánh khi người ta đang vui vẻ tận hưởng, phải không nào? Chúng ta giờ thì đã có mặt nơi đây, và các chú ngựa của tôi đã không có bị tổn hại nào.”

“Hai người đã ở cùng bà nội của tôi?”

“Và cả Caro”, Ellie nói với đôi má đỏ ửng. Nàng đã bắt nắm bắt được hàm ý của cuộc đối

thoại này, và nàng thật không thích chút nào.

Ánh mắt của Jack chuyển đi khi bà của chàng và Caro xuất hiện tại khung cửa phòng của Ellie. Ánh mắt của Caro đang tỏa sáng. Mắt bà nội thì lấp lánh một cách hiểu chuyện.

Caro khó có thể nhịn được. “Chúng em đã gặp bạn của anh, ông Brummel, và anh ta hứa sẽ đến dự buổi dạ tiệc ra mắt của em. Tất cả bạn bè của em thật là ghen tỵ đấy. Và... và ngài Denison đã hứa sẽ đưa em đến với cửa tiệm của bà Clothilde để may chiếc áo dạ hội cho em.” Âm thanh của cô trở nên kính trọng. “Những thứ của Ellie thật là rất đáng yêu.”

“Và đắt tiền,” bà thái hậu nói thêm với vẻ hài lòng. “Chỉ có những thứ tốt nhất mới đủ tốt cho Ellie của chúng ta, mặc dù bà không chắc chắn rằng kết hôn với cháu trai đàn độn của bà là người tốt nhất cô ấy có thể lấy.”

Jack chẳng nói năng gì. Chàng bắt đầu cảm thấy bẽ mặt vì đã đánh giá sai tình hình.

“Bà bà!” Caro phản đối. “Anh Jack có thể chọn bất kỳ cô gái mà anh ấy muốn.” Nụ cười rạng rỡ của cô đã tan biến và cô ném cho Ellie nhìn phần uất.

Lệnh bà khịt mũi. “Một cô gái mà chỉ cần phẩy tay là đến ngay không phải là loại con gái mà đàn ông mong muốn. Hãy noi theo gương của Ellie kia. Cô ấy đã không muốn anh trai của cô với bất cứ già nào. Thôi đi. Không cần tranh luận nữa. Hãy để hai đứa trẻ tự giải quyết chuyện xích mích của họ về...” - ánh lấp lánh trong mắt bà càng rõ rệt hơn: “... ngựa.”

Ash đã nói điều gì đó không rõ ràng. Bà thái hậu bật cười. Lắc đầu, bà kéo theo cô cháu gái dọc theo hành lang với Ash theo chân của họ.

***

Sống lưng của nàng thẳng đứng lên như một nòng súng, Ellie bước rầm rập vào phòng nàng. Jack trù trừ trong giây lát, nhưng khi nàng quay lại nhìn chàng với đôi chân mày nhướng lên, chàng đã lấy đó làm một lời mời. Chàng đóng cửa lại sau khi tiến vào phòng.

Trên sàn nhà, những chiếc hộp đã được mở tung và y phục bằng các loại vải vóc đầy màu sắc được phủ đầy mặt giường và những chiếc ghế. Đây là những gì chàng muốn dành cho nàng, những thứ tốt đẹp hơn trong đời sống mà đã nằm ngoài tầm với của nàng khi nàng trở thành người phải lo toan mọi việc cho gia đình nhỏ của mình. Nàng xứng đáng có những thứ tốt nhất và chàng đã nhất quyết thực hiện điều đó cho nàng.

Đôi mắt chàng hướng đến Ellie và nụ cười của chàng tắt ngấm. Trong hành lang mờ mịt thiếu ánh sáng, chàng đã không để ý đến y phục nàng vận, nhưng với ánh sáng của vài ngọn nến được thắp sáng quanh phòng chàng đã thấy từng chi tiết đầy kinh ngạc và có thể gây nên xi-

căn-đan của nàng. Trông nàng như một mộng tưởng đen tối nhất và thâm sâu nhất trong lòng của mỗi một nam nhân.

“Đây có phải đó là một trong những sáng tạo của bà Clothilde?” Anh đột ngột hỏi.

Nghe chàng nhắc đến chiếc áo đầm mới này đã xoa dịu đi cục tức của nàng đáng kể. Đây là điều cô đang trông chờ - phản ứng của Jack về sự hóa thân của mình. Cô không khỏi xoay người làm dáng.

“Đúng vậy. Anh có thích không?”

Âm thanh của chàng gắt lên một nấc. “Em đã mặc nó để đi mua sắm à?”

Nụ cười của nàng rung rẩy, sau đó vụt tan. “Em đã thay y phục khi ở tiệm của bà Clothilde và mặc nó đến khách sạn Clarendon. Đây là ý kiến của anh Ash.”

“Ý kiến của Ash!” Nếu cậu bạn của chàng đang có mặt, chàng sẽ bóp cổ anh ta. Cái viền cổ áo thật là thấp, thấp đến nỗi chỉ cần đụng nhẹ là núm vú của nàng đã có thể bật ra ngoài. “Anh đã nghĩ tốt hơn về cậu ta, và tốt hơn về em. Chiếc váy đầm gần như là trong suốt.”

Đây không phải là những lời cô dự kiến sẽ nghe thấy. Nàng chua chát: “Thật là tầm phào! Bà nội cho biết chiếc váy của em đẹp mê hồn và Caro cũng muốn có một cái y hệt. Thẳng thắn mà nói, em không hiểu nổi anh. Kiểu này đang rất được thịnh hành. Ở khắp mọi nơi anh đều sẽ thấy những phụ nữ ăn vận loại lại vải gạc trong suốt này.”

“Em không phải bất cứ phụ nữ nào. Em là phu nhân của anh.”

Nàng tung hai tay lên trời trong thất vọng hoàn toàn. “Đây chính là quan điểm của em. Em không có đòi hỏi việc này.” Nàng xoay chiếc váy của mình. “Anh nói với em phải tin tưởng vào phán quyết của Ash và em đã làm theo. Anh ta nói em là vô song. Anh ta cũng nói y phục của em chính là điểm đỉnh của thời trang. Anh ta nói rằng mỗi một phụ nữ đều sẽ rất ghen tị khi em bước vào phòng.”

Là những gì đám đàn ông nghĩ mới khiến chàng nghiêng tạ quai hàm. Chàng quá biết cái giống đực rựa của mình. “Anh sẽ không tin tất cả mọi thứ Ash nói với em.”

Chàng biết lời chàng không được nhã nhặn, nhưng chàng dường như không thể làm khác được. Chàng cảm thấy bồn chồn và cáu kỉnh và đang cảm thấy hối hận về chuyện đã đồng ý cho Ash giúp Ellie ăn vận sành điệu hơn. Không phải là chàng ghen tuông. Chàng biết Ellie và Ash không phải là loại người như thế. Điều mà chàng phản đối là chàng, phu quân của nàng, lại có vẻ bị đẩy ra rìa cuộc sống của nàng.

Cô không để âm thanh của mình có vẻ thô lỗ, chàng thô lỗ nói: “Ash là một tay tán gái thành thối. Anh ta không thể tự giúp bản thân. Đừng để anh ta quay đầu của em mòng mòng với những lời khen rỗng tuếch.”

Đây chính là sát muối vào vết thương. Nét chiến thắng mà nàng đã dự đoán mình thấy được khi Jack nhìn thấy những thay đổi mà nàng cố gắng tạo nên để khiến chàng cảm thấy tự hào về nàng đã biến thành tro bụi. Nét mặt của nàng không hề biểu lộ một chút gì về chuyện này.

Nàng ngọt ngào nói. “Anh nên học hỏi theo Ash, Jack ạ. Hãy noi theo gương của anh ta. Anh ấy biết làm thế nào để cư xử với một phụ nữ.”

Những giọt nước mắt tủi hổ đang thiêu đốt đôi mắt nàng, nên nàng vội quay đi và bắt đầu gấp lại những chiếc áo đầm trên giường để nàng không lộ ra sự tan nát trong cõi lòng.

“Bất cứ tên ngốc nào cũng có thể nói những từ hoa mỹ thành một chuỗi,” anh ta nói một cách âm trầm. “Thậm chí là anh.”

Nàng bật một tiếng cười khẽ nhạt báng. “Anh đã bỏ sót trọng điểm. Không phải là những lời hoa mỹ là chính, mà là sự chân thành kèm theo đó. Ash dư hiểu điều đó.”

Quá muộn, nàng nhận thức được bản thân đã cố tình chế nhạo chàng. Nàng phải xin lỗi ngay lập tức.

Và nàng sẽ làm việc ấy khi chàng thừa nhận rằng chàng là một tên ngu dại.

Khi chàng tiến đến gần nàng, nàng nhanh chóng lùi lại một bước và giương ra một tay như thể đang tự vệ. Mắt chàng chứa một ánh nhìn đen tối, cảnh báo với nàng rằng sự chế nhạo của nàng đã trúng đích.

Ôi sao chuyện này lại khiến nàng cảm thấy vui lòng nhỉ?

Giọng chàng khàn đục. “Em muốn sự chân thành? Anh sẽ cho em sự chân thành. Anh không quan tâm những gì em mặc. Trong thực tế, anh càng thích hơn nếu em không mặc gì cả. Anh muốn có em khóa thân trên giường của anh. Anh muốn được làm tình với em. Anh không thể nói một cách nào đơn giản hơn thế.”

Đôi mắt nàng mở rộng, miệng nàng há to. “C.. cái... gì?” nàng lắp bắp.

Chàng có ý cúi đầu xuống tầm mắt của nàng, thích thú trong ánh mắt ngây dại của nàng và sự ám áp từ hơi thở của nàng trên đôi môi chàng. “Nếu em thực sự thuộc về anh,” chàng thì thầm, “Ash sẽ không còn là vấn đề.”

“Anh ấy sẽ không còn là vấn đề?” Nàng thì thầm.

“Phải, bởi vì lúc ấy anh ta biết được rằng em thuộc về anh.” Giọng của chàng đã dâng lên một sắc tối hơn. “Một người phụ nữ có được khoái lạc trên giường của phu quân nàng là một người phụ nữ hạnh phúc. Nàng sẽ có một khí tức gì đó về nàng. Nàng sẽ tràn đầy, sẽ thỏa mãn, và điều đấy sẽ được biểu lộ ra ngoài.”

Nàng thở hổn hển. “Em hiểu. Em cần phải lên giường với anh để tất cả bạn bè anh đều biết anh là một tên trác táng dâm dật cỡ nào!”

Chàng bị cú sốc nặng. Trong một khoảnh khắc thì nàng nhún nhường; khoảnh khắc sau thì lại xuất chiêu tấn công. Bị tổn thương, chàng nói: “Em đang méo mó lời anh nói.”

“Vâng, hãy thử méo mó điều này.” Nàng điem vào ngực chàng đủ mạnh để khiến chàng nhăn nhó. “Em chưa từng bị xúc phạm như thế trong đời. Khi em cùng chăn gối một người đàn ông thì sẽ bởi vì em quan tâm đến anh ta chứ không phải để anh ta thể hiện năng lực làm tình nhân của mình trên giường.”

Chàng dùng những ngón tay chải mái tóc mình ra phía sau. “Anh không biết vấn đề là ở đâu. Em đã yêu anh từ khi em còn là một thiếu nữ. Vậy được, bây giờ em có thể có anh mà không ảnh hưởng đến đạo lý làm người của em. Hôn nhân của chúng ta đã được nhà thờ ban phước. Em còn muốn gì nữa?”

Nàng ép sát bàn tay vào lòng ngực mình để dễ thở hơn. Nhân phẩm của nàng bị đập bẹp. Kiêu hãnh của nàng bị phá vỡ. Có thể nào tình cảm của nàng đã hiển lộ quá rõ rệt như thế?

Chỉ có duy một câu trả lời cho sự kiêu ngạo ấy. “Anh đã tin lầm những tin đồn tàm xàm rồi Jack ạ. Cho phép em nhắc lại với anh rằng chúng ta đã tạo dựng một câu chuyện [tình yêu thanh mai trúc mã] để bịt miệng mọi người? Cuộc hôn nhân này đã bị áp đặt trên người chúng ta. Không một ai tự nguyện ý.

Chúng ta đều đang phải chịu thử thách này. Em khuyên anh nên tìm hiểu cách lấy lòng phụ nữ và em sẽ cố hết sức để không bóp họng anh những khi anh thốt những câu vô nghĩa.”

“Lấy lòng em?” Chàng có vẻ bối rối hơn là giận dữ. “Chúa trời ơi, em ơi là em, anh đã cưới em rồi [sao lại phải cố đi cửa em nữa?].”

Đôi vai nàng cứng ngắt. “Chỉ là trên danh nghĩa!”

“Đấy là chuyện anh đang cố cho em biết. Chúng ta có thể thay đổi điều đó ngay tại đây, ngay giờ phút này và càng sớm càng tốt.”

Không khí như bức khối lồng ngực của nàng. Nàng vội vã tiến tới cửa để mở rộng nó. Chàng đã hiểu rõ ý của nàng, nhưng lại dừng lại ngay trên ngưỡng cửa.

“Anh đã nói đúng về chiếc váy đầm ấy,” chàng nói. “Em nên tự soi gương.” Và với một nụ cười đậm đàng, chàng thông dong rời đi.

Ellie đóng thật chặt cửa sau lưng chàng nhưng trên thực tế nàng chỉ muốn đập nó một cái ầm. “Giả dối!” nàng thì thảo dưới hơi thở. Chàng chưa bao giờ phản nản về y phục rực rỡ của Aurora. Và bây giờ nàng đã kết hôn với chàng thì tất mọi thứ đã khác đi.

Nàng lần mò đến trước chiếc gương đứng để kiểm tra xem chuyện gì đã khơi ngòi sự giận dữ của chàng và điều nàng nhìn thấy khiến đôi mắt nàng thiếu điều lọt trông. Bà Clothilde đã cảnh báo rằng nàng phải cẩn thận bởi không phải mọi đường may đã được khâu đầu vào đáy. Điều này rõ là hiển nhiên. Đường viền cổ áo đã bị mở toạc để lộ một khoảng ngực trần trụi thật không đoan trang.

Nàng ré lên một tiếng hét kinh hoàng, và chạy ào đến dây kéo chuông để gọi một cô hầu gái đến. Làm xong việc này nàng kéo viền cổ áo lên để che đi khoảng ngực trần của mình.

Nàng xấu hổ hoàn toàn. Ôi! Đáng thương cho Jack. Chàng đã cố báo cho nàng biết nhưng nàng đã lập tức méch lòng và đã xem đó như là một cuộc vũ nhục. Nàng đã không nhận thức được rằng chiếc áo của nàng đang bị rã ra từng mảnh. Chuyện này chắc đã từ từ xảy ra qua một thời gian, bởi nàng biết chắc rằng thái hậu bá tước đã phải khuyến cáo nàng trước khi nàng tự làm xấu bản thân.

Jack đã khuyến cáo nàng nhưng nàng lại xem đó là một sự làm nhục và tình hình giữa họ đã chuyển từ xấu đến tồi tệ hơn. Sao chàng có thể đầu gối như thế? Thứ nàng muốn không phải là những lời khen ngợi mà là một cử chỉ gì đó để chứng tỏ chàng thật sự quan tâm đến nàng. Không lẽ chàng chỉ có thể nghĩ đến chuyện chăn gối?

Một tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi”, nàng kêu lên.

Cô hầu gái vừa bước vào là một trong những cô gái chuyên thu dọn phòng ngủ. Cô là một người với vóc dáng nhỏ nhắn, mắt cô ánh lên lạnh lợi và khuôn mặt cô luôn sẵn sàng có nụ cười.

“Meghan,” Ellie nói: “tôi cần Alice để giúp tôi khâu áo. Tôi không dám di chuyển vì sợ rằng nó sẽ bị rã ra từng mảnh. Cô ấy sẽ biết phải làm gì.”

Nụ cười sẵn có của Meghan nhanh chóng phai đi. “Alice đã đi mất rồi, thưa phu nhân,” cô ấy

nói.

“Đi mất?” Chân mày của Ellie nhăn tít.

Meghan bắt đầu cảm thấy bất an. “Cô ấy đã rời đi vào ngày kia, trước khi mọi người thức giấc.”

“Ý của cô là cô ấy lên bỏ đi và đã không báo với bất cứ ai nơi mà cô ta sẽ đến?”

Giờ Meghan đã bắt đầu nhìn sợ hãi. “Không, thưa phu nhân. Cô ấy bị đuổi việc bởi Phu nhân Raleigh.”

“Phu nhân Raleigh nào?” Có những hai người phu nhân Raleigh nếu không tính thêm nàng.

“Là cô chủ.”

Điều đó thật là đau đớn nhưng Ellie đã cẩn thận không để lộ ra. Ý của Meghan chỉ có thể nói là Frances. Nàng nói bằng cách ôn nhu nhất mà nàng có thể tạo ra: “Tại sao Phu nhân Raleigh lại đuổi việc Alice?”

Nếu Meghan đã bất an trước đây, giờ thì cô thật sự kích động. “Tôi không biết. Tôi không thể đoán. Bà Leach nói rằng tôi không nói chuyện này với bất cứ ai.”

Ellie gật đầu. Nàng không muốn khiến cô hầu căng thẳng vì khó xử, nhưng nàng muốn biết rõ mọi việc. “Webster có biết chuyện này không?”

“Có, thưa cô. Nhưng cô ấy không thể nói gì hơn. Bà Leach đổ lỗi cho cô ấy vì đã không sớm nhận ra chuyện Alice phạm lỗi.”

“Có phải Alice đã trộm cắp thứ gì không?”

Vẻ mặt của Meghan hiện lên nét bị sốc. “Không!”

“Có phải cô ta đã hôn xược? Xác láo với phu nhân Raleigh?”

“Không, thưa cô.” Nước mắt đã lưng tròng trong mắt Meghan.

Một ý nghĩ đã dần xé trong nội tâm Ellie. Frances đã mắng là Alice “một quả cầu thịt béo.”

“Meghan,” nàng nhẹ nhàng nói: “có phải Alice đang gặp rắc rối? Cô phải hiểu ý tôi. Có phải cô ấy đã có chuyện “gia đình”?” *[ý là chuyện con gái bị mang thai ngoài hôn nhân]*.

Khi nước mắt Meghan đã tràn bờ mi, Ellie dìu cô ấy đến một chiếc ghế, giúp cô ngồi xuống và đưa cho cô một chiếc khăn tay để lau mũi. Nàng đã phải mất vài phút để thay vào một bộ váy mới, sau đó nàng trở lại bên Meghan và quỳ xuống trước mặt cô ta.

“Sao,” nàng mỉm cười khích lệ nói: “Alice đang gặp rắc rối và cần sự giúp đỡ của chúng ta. Tôi hứa sẽ không nói một gì với Phu nhân Raleigh. Đây sẽ là bí mật của chúng ta. Nhưng tôi cần phải biết tất cả những gì đã xảy ra với Alice và nơi cô ấy đã đi bằng không tôi sẽ không biết làm cách nào để giúp cô ấy. Cô có hiểu không?”

Meghan gật đầu, lau khô nước mắt mình, và nói với Ellie tất cả mọi chuyện cô được biết.

Đó là một câu chuyện thật thương tình. Alice đã yêu một chàng trai trẻ. Họ đã dự định kết hôn, nhưng khi Alice biết mình đã mang thai thì người yêu của cô đã rời đến một nơi có hoàn cảnh tốt hơn với lời hứa hẹn sẽ trở lại đón cô khi anh tìm được việc làm, và đó là lần cuối cùng cô đã nhìn thấy hoặc nghe được tin tức của anh.

Cô ấy đã cố hết sức che giấu cái bụng chửa của mình, nhưng theo thời gian, chuyện này ngày càng trở nên khó khăn. Cặp mắt đại bàng của bà Leach đã không thể đánh lừa được lâu dài. Vì vậy, Alice đã bị đuổi ngay tại chỗ.

Gia đình của cô ấy là những người nông thôn đang hoàng sẽ không chứa chấp cô ta với bất cứ giá nào. Gặp cảnh nhục nhã và không có ai để nương nhờ và chỉ có một số tiền còm con, cô đã mướn phòng với một gia đình ở Westminster trong khi cô đi tìm việc. Nhưng công việc thật không dễ tìm.

Cái từ “nhà té bản” đã lảng vảng trong bầu không khí.

Giờ thì Ellie đã hiểu vì sao đôi mắt Alice luôn luôn ửng đỏ với nước mắt. Thật là cái gánh nặng để phải chịu một mình!

Khi Meghan kể hết câu chuyện, tính cách cảm thông của Ellie đã nhanh chóng trở nên lạc quan. Nàng hứa nàng sẽ chăm sóc cho Alice. Nàng chính là con gái của một cha xứ, và đã từng làm những việc này trước đây. Và với lời hứa cam đoan như thế, nụ cười của Meghan đã sáng lại lên trên khuôn mặt gầy gò của cô.

Khi Meghan đã rời đi, Ellie ngồi lên chiếc ghế Meghan vừa rời khỏi và suy tưởng lại cuộc đàm thoại vừa kết thúc. Nàng đã phóng đại sự việc đôi chút. Là mẹ của nàng đã giúp đỡ các cô gái gặp nạn chứ không phải là nàng. Nhưng với tấm gương của Mama chỉ đạo nàng, nàng biết rõ trách nhiệm của mình.

Tất nhiên hoàn cảnh của nàng đã khác với Mama. Đây không phải là ngôi nhà của cha xứ nơi mà cánh cửa luôn mở rộng cho những người khốn khó. Đây là một căn nhà đẹp để nằm trong

một khu phố đặc quyền trong thành. Alice không thể ở lại đây. Cô ấy là một người phụ nữ bị sa ngã. Những người phụ nữ đẳng hoàng không thể có quan hệ với cô ấy.

Toàn là những thứ tàn xam vô nghĩa! Nhưng đó là đường lối của thế nhân, và trong xã hội cao tầng, nó được thực hành đến mức cực đoan - cần phải gìn giữ mặt mũi, cho dù là đối với hạ nhân.

Ellie là một người quá hiện thực để nghĩ rằng mình có thể thay đổi cả thế giới, nhưng nàng là một người tháo vát. Nàng sẽ tìm ra cách để giúp Alice, và không ai có thể khôn khéo hơn nàng trong việc này.

Chương 17

Ngày hôm sau, Ellie lên đường đến Westminster. Mặc dù nàng đã không lên đi một cách bí mật, nhưng nàng đã chọn kỹ thời điểm rời khỏi nhà.

Nàng không muốn bị vướng vào những cuộc tranh cãi hoặc là phải giải thích gì, hay là phải bên vực Alice. Mục tiêu duy nhất của nàng là đảm bảo với cô hầu gái là cô đã không bị lãng quên và nàng sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình để giúp cô ta.

Nàng đã mang theo một số tiền đủ để giúp Alice qua ngày và điều quan trọng hơn, sẽ dành cho cô ta một việc làm. Ellie đã suy nghĩ chu đáo mọi việc. Nếu Alice không thể may vá y phục của nàng tại phố Park, thì y phục của nàng sẽ được chuyển đến nơi ở của Alice. Và đây chỉ là điểm khởi đầu những gì Ellie đang dự tính.

Khi có một người khách hài lòng thì sẽ mang đến một người khách khác, và nàng có nhiều người quen cũng cần một tay thợ kim chỉ. Có lẽ bà Clothilde có thể sử dụng tài hoa của Alice, nhưng đây là chuyện trong tương lai. Tại thời điểm này, nàng không muốn nâng cao hy vọng không thiết thực. Túi tiền đã đủ để đảm bảo Alice sẽ có phương tiện để tự chăm sóc bản thân trong một hai tuần tới.

Nàng đã lựa thời gian trước bữa tối để ra ngoài làm việc này, vào thời điểm này thì đám hạ nhân đều ở dưới lầu dùng bữa tối trước khi phải phục vụ chủ nhân họ dùng bữa. Jack thì đang có mặt tại câu lạc bộ và những người khác thì có các lá thư phải viết hoặc những quyển sách để đọc. Tối thiểu là trong một giờ kế tiếp sẽ không có ai nhớ đến nàng, và nàng dự định sẽ trở về sớm hơn nhiều.

Nàng đã có thể yêu cầu Meghan đi cùng với nàng, nhưng lại loại bỏ ý định ấy. Nếu Frances nghe được phong thanh, thì có thể gây ra rất nhiều điều bất hạnh cho Meghan. Lối suy nghĩ này cũng có thể áp dụng tới Robbie. Không. Nếu có ai cần phải chịu đựng cơn thịnh nộ của Frances thì đó là nàng và duy nhất là nàng.

Với chiếc dù kẹp dưới cánh tay nàng và chiếc túi xách lưng lửng trên tay kia, nàng bước vội vã vào phố Piccadilly, nơi mà luôn có các cỗ xe thuê đứng đón khách. Nàng đã mặc vào chiếc áo khoác cũ kỹ nhất cho chuyến đi này. Nơi mà nàng sẽ đến thì một phụ nữ thời trang sẽ thu hút sự chú ý tai hại.

Ngoài ra, tiết trời hôm nay thật lạnh lẽo và bầu trời u ám xám xịt đang đe dọa sẽ trút những cơn mưa ồ ạt nếu không phải là mưa đá hoặc là tuyết. Nàng sẽ không mang một sáng tạo của

bà Clothilde ra để có thể khiến nó bị bắn.

Thậm chí trước khi nàng đến bên chiếc xe thuê đứng đầu hàng, nàng đã phải mở tung chiếc dù, và đến lúc nàng chỉ thị cho phu xe đến Chú Vịt Bẩn [*Dirty Duck* - còn được biết là *checking ty*] trên phố Lucas tại huyện Westminster, thì màn mưa bụi đã được chuyển thành một trận mưa như trút. Khuôn mặt của phu xe hiện lên nét kinh ngạc khiến nàng thắc mắc không biết tại sao.

Nàng nghĩ nàng biết được những gì đang chờ đợi phía trước, nhưng khi cỗ xe rời khỏi khu vực của Abbey và đến gần mé sông hơn, nàng nhận thức được mình đã nhầm lẫn ngân nào. Những ngôi nhà được duy trì tỉ mỉ đã được thay vào bằng những căn nhà vừa nhỏ vừa đồ nát trên những con phố nhỏ hẹp.

Nàng rất căng thẳng, nhưng không quá cảnh giác. Meghan đã cho nàng biết rằng Alice đã cư trú với một gia đình hoàng. Nhưng đó là chuyện Alice nói cho Meghan hay, nhưng Ellie đã bắt đầu tự hỏi liệu có khi nào Alice lại quá kiêu hãnh để thừa nhận sự việc hiện thực không được tốt đẹp như ý.

Khi cỗ xe quẹo cua vào phố Lucas, sự căng thẳng của nàng biến thành một loại cảm giác hỗn hợp không bình thường như vừa cảnh giác mà lại vừa thấy tội. Không một ai nên có cuộc sống như thế này. Mùi hôi thối từ ống cống tràn lên khiến dạ dày nàng khó chịu. Những căn nhà xiêu vẹo trông có vẻ dữ tợn và như là hoàn toàn không muốn đón tiếp bất kỳ một vị khách nào.

Hầu hết những người bộ hành đang vội vã trú mưa, hoặc đang tụ tập dưới mái hiên xiêu vẹo, nơi mà những quầy hàng rong đang bày bán sản phẩm của mình. Nhìn thấy cảnh này khiến không khí càng trở nên buồn bã chán chường bởi ánh sáng của ngày đang phai dần và một vài ngọn đèn đường đã được thắp sáng.

Cỗ xe ngựa dừng trước mặt một quán rượu mà tình trạng của nó cũng không khá hơn những túp lều quanh đó. Không thể có sai lầm nào bởi biển hiệu của nó. Một con vịt sơn màu đen trắng đã phai màu đang trân tráo nhìn nàng. Ánh mắt nàng chuyển đến ngôi nhà bên cạnh. Theo lời của Meghan, đây là nơi mà Alice đang trú ngụ.

Nàng giật mình khi có một khuôn mặt chợt xuất hiện tại ngoài cửa sổ xe, nhưng rồi cũng hồi hồn lại sau khi nhận ra đó là người phu xe. Cậu ta mở cửa, nhưng lại ngăn chặn nàng bước xuống.

“Nơi này không có chỗ cho một phụ nữ đi một mình, thưa cô,” cậu ta nghiêm túc nói. “Hãy để tôi đưa cô đi một nơi khác. Trở lại Mayfair. Ở đây không được an toàn.”

Cậu ta đã nói chính xác những gì nàng đang nghĩ. Nhưng nàng không thể bỏ mặc Alice nơi này. Cô gái ấy nên được chủ nhân cư xử xứng đáng hơn là bị quẳng sang một bên mà không hề

quan tâm đến sự tình của cô ta.

Nàng nhìn anh phu xe. Cậu ta trẻ hơn nàng, có một khuôn mặt tử tế và đôi mắt hiền hòa. “Nơi đây có một người mà tôi cần phải gặp nói chuyện,” nàng nói. Sau đó nói quá một chút: “Cô ta đã bỏ nhà ra đi. Cậu sẽ đợi tôi ở đây chứ? Sẽ rất nhanh thôi.”

Cậu nhìn từ đầu tới cuối đường và lắc đầu. “Ngay khi mưa vừa tạnh, nơi này sẽ đông như kiến. Bọn họ sẽ tháo rã cỗ xe của tôi ra từng mảnh nhanh như gió [*trước khi tôi có thể tự kêu tên mình*]. Hay là như vậy, tôi sẽ đảo quanh đây một chút và đón cô tại đây trong vòng khoảng năm đến mười phút, được không?”

Lòng tốt của một người xa lạ khiến nàng ngửa ngửa cổ họng. “Tên của cậu là gì?” nàng hỏi.

“Derek.” Cậu ta có vẻ ngạc nhiên. “Derek Acton.”

“Cảm ơn, ông Acton. Cậu thật là tốt bụng,” và nàng đã siết chặt tay cậu ta một cách ấm cúng khi cậu ta giúp nàng xuống xe.

Lòng can đảm của nàng đã giảm bớt một chút khi cỗ xe lộc cộc nện xuống mặt đường lát đá khi nó vung về bị kéo đi. Nàng đã không nhìn lại phía sau và cố loại khỏi tâm trí mình cái cảm giác bị những đôi mắt chăm chăm nhìn khi nàng bước vào lối vào của Chú Vịt Bẩn.

Nàng nghe được giai điệu của các lời hát dân dục, những tiếng cười hô hô, và sau đó thì những tiếng huýt sáo trên ghẹo “người đẹp” trên vỉa hè, tinh thần của nàng đã hoàn toàn sụp đổ. Nàng kéo chiếc váy mình lên và chạy ào lên trên cầu thang đến căn nhà mà cô hy vọng sẽ tìm thấy Alice.

Cánh cửa đã lệch khỏi bản lề, vì vậy nàng đã không bận tâm để gõ. Một vài bước vào bên trong tòa nhà đã khiến nàng chùn bước. Không có một cây đèn nào được thắp sáng và nàng hầu như không thể nhìn thấy bàn tay của mình ngay trước mặt. Tuy nhiên đôi tai của nàng bị vang với những tiếng của tiếng trẻ con tru tréo, em bé khóc lóc, tiếng thút thít, tiếng la hét, tiếng nói oang oang giân dữ được vang lại từ mỗi vách tường.

Hẳn là có sai lầm đâu đó. Alice không thể nào cư trú tại nơi đây.

Khi một cái bóng di chuyển đến trước mặt nàng, nàng đã giật mình thét lên.

“Ừa,” một giọng nói thô thô của một phụ nữ. “Cô là ai dè lờn cái dì ở đây?”

Ellie đưa bàn tay lên mặt cô để xua tan hơi rượu Gin trong hơi thở của người phụ nữ. Sau khi quạt nó đi, nàng cho biết nàng đang tìm kiếm Alice Travers.

“Thiệt là cao cao tại thượng phải hôn,” cái bóng nói. “Tui đưa cô tới đó thì được chứ ưng nhiu?”

Trên nguyên tắc, nàng sẽ không đưa tiền cho người đàn bà này vì quá biết rằng nó chỉ được dùng để mua rượu Gin, nhưng từ phía trên có một giọng đàn ông la hét, rồi sau đó có những âm thanh như một vụ xô xát, khiến nàng đổi ý.

“Sáu hào?” Nàng nói một cách khép nép.

“Chẳng một xi-linh,” người phụ nữ cho biết: “thì còn được.”

Đây là một vụ cướp trắng trợn, nhưng nàng không thể làm khác hơn ngoại trừ gõ từng cánh cửa cho đến khi nàng tìm thấy Alice, và ý tưởng đó khiến nàng rung mình. “Bà sẽ nhận được xi-linh của bà,” nàng nói: “khi tôi tìm thấy Alice.”

“Dạy thì bên này nè, phu nhân ‘cao cao tại thượng’.”

Người đàn bà chen ngang qua mặt Ellie và dẫn nàng lên lầu. Cái mùi nồng của rượu Gin, mùi khói của những ngọn nến bằng mỡ và những mùi hôi mà Ellie không muốn nhắc hoặc nghĩ đến vây quanh họ như một đám sương mù. Tới khi họ dừng lại tại một cánh cửa tại tầng trên, Ellie đã dùng một tay bịt mũi và chỉ thở bằng miệng.

“Fannie,” người đàn bà bên cạnh cô rống lên. “Có một ngư tới muống gặp bà, một phụ nữ tươm tặc dào có.”

Một ổ khóa chết được mở ra và cánh cửa được mở. Có chút ánh sáng phát ra từ một ngọn nến đầy khói, nhưng Ellie cũng phải chớp mắt vài cái mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Ngoại trừ việc người phụ nữ trước mặt nàng đã mặc một chiếc váy và có một khăn choàng khoác lên trên vai bờ rộng của bà, dáng vóc bà ta trông giống như một ông thợ rèn rắn chắc hơn là phụ nữ. Ellie đã quyết định ngay tại chỗ rằng đây là một người đàn bà mà nàng phải đối xử khách sáo nhất.

“Chào bà,” nàng nói. “Tôi đến tìm Alice Travers. Không biết bà có biết cô ta đang ở đâu không ạ?”

Một tiếng hóp hơi thật mạnh vang lên từ trong phòng, sau đó cánh cửa phòng mở rộng và tự thân Alice đã đứng ngay ngưỡng cửa. “Oh, phu nhân,” cô ta thốt lên: “phu nhân không nên đến đây.”

“Và cô cũng thế,” Ellie nói trong khi mắt cô hình lướt qua mọi thứ trong phòng phía sau Alice. Chỉ có một chút hơi ấm đến từ một lò sưởi đã tàn lụi và một ngọn nến đầy khói nằm giữa cái bàn ọp ẹp mà nhiều trẻ em đang dùng bữa với chỉ bánh mì và trà. Chỉ có một chiếc ghế bành đã bị một người đàn ông chiếm lấy và đang ngủ gục với một chai rượu đã cạn vẫn

còn nắm chặt trong tay.

Kế hoạch của nàng để Alice làm việc may vá tại nhà hiện giờ đã có vẻ không chấp nhận được. Cô ta không phải đang cần một công việc mà là cần được cứu mạng.

“Chả tui một xi-linh,” người đàn bà dẫn đường Ellie đòi. “Tiềng chao cháo mức.”

Khi Ellie quơ quào trong túi xách tay của nàng, nàng nói với người phụ nữ tên Fannie: “Tôi muốn được riêng rẽ nói chuyện với Alice nếu bà không ngại.” Sau đó nói với Alice: “chúng ta có thể đi đến phòng của cô không?”

Chuyện này gây nên những trận cười ngả nghiêng từ hai người đàn bà và một ánh mắt thông khổ từ Alice. “Tôi không có phòng, thưa phu nhân,” cô nói. Ánh mắt cô dán chặt xuống đôi giày của mình. “Đây chính là căn phòng duy nhất.”

Lời nói của Alice khiến Ellie ngây dại trong khi cô đang kéo một xi-linh từ ví mình. Cô nói một cách đầy hoài nghi: “Ý cô là mọi người đều sinh hoạt và ngủ nghỉ trong căn phòng này? Tất cả mọi người?”

Alice cắn môi và gật đầu.

Đồng xi-linh bị giật đi từ trong tay của Ellie, không phải bởi người đàn bà dẫn đường mà là bà thợ rèn Fannie. “Bà nợ của tui, Sal, bởi đã uống gụ Gin của tui.” Bà ta nói với người dẫn đường và giờ nắm đầm đe dọa lên để bảo vệ chiến phẩm của mình.

Người phụ nữ được gọi là “Sal” rú lên một tiếng. Con giận dữ của bà không phải hướng về Fannie, mà là Ellie. “Đó là xi-linh của tui!” bà rít lên. “Cô đã để cho Fannie cướp nó! Nếu cô biết tốt xấu gì thì cô tốt nhất là đưa cho tui một đồng khác.”

Ellie đã nhin hết mức rồi. Nàng không ngại bị người khác lợi dụng, nhưng đây là lạm dụng. Nàng vặn lại một cách trung thực hơn là khôn ngoan: “Chuyện tranh chấp là giữa bà và bạn của bà, không phải tôi. Tôi mang túi tiền này đến cho Alice và không ai được một đồng xu nào cho đến khi tôi có cơ hội để nói chuyện với cô ấy một mình.”

Cô siết chặt cái túi tiền được nhắc đến vào lòng ngực mình. Khi Sal vươn tay với lấy nó, Ellie dùng chiếc dùi để đánh bật bà ta ra. Sal rú lên một tiếng gần như rách màng nhĩ. Alice rên rỉ và rút lui vào phòng, để lại Ellie tự đối mặt với Thợ rèn Fannie một mình. Một ánh mắt đầy vũ lực lóe sáng trong mắt Fannie.

“Alice nợ tui một tuần tiềng thuê gồm ăn dà ở,” bà nói: “dà tui muốn số tiềng tui nênh có nứu hong nó phải ở lại, hông được đi đâu hết”.

“Đó là một lời nói dối!” Alice thốt lên từ phía sau bà thợ rèn.

Với sự chú ý của Ellie bị xáo trộn trong giây lát, Fannie lao tới và đánh bật chiếc ví từ lòng bàn tay của Ellie, khiến những đồng tiền rơi rớt khắp nơi. Mọi phụ nữ và trẻ em, bao gồm cả Ellie, liền nhào theo chúng. Một cái cùi chỏ thụi ngay vào mắt Ellie và nàng đã bị choáng váng.

Một sự im lặng bất ngờ phủ xuống. Khi Ellie, người đang ngã quỵ trên sàn nhà, chớp mắt nhìn lên thì đã thấy Alice đang cầm một cây khều lửa trong tay và tay kia đang ôm một túi đồ được cột lại trong một chiếc khăn choàng.

“Nếu bất cứ ai chạm vào phu nhân của tôi”, Alice nói bằng một giọng mà Ellie đã không nhận ra: “tôi sẽ đập cho đầu nát như tương.”

Im lặng. Ngay cả những tiếng trẻ em léo nhéo cũng đã chìm lắng.

Ellie đứng lên. “Cảm ơn cô, Alice,” nàng nói. “Bây giờ, chỉ cần cô cho tôi một chút thời gian để lượm lại tiền, chúng ta sẽ lên đường ngay.”

Đôi môi của Fannie chếch ra phía sau như nhe nanh múa vuốt. “Bert!” bà la lớn. “Thức dậy đi, đồ bọm xay xua! Bọn nó đang ăn cắp tiền gụ của ông kia.”

“Cái gì?” Một âm thanh của đàn ông vang lên, rồi sau đó lớn tiếng hơn, “Bà dừ nói cái gì dạy Fannie? Tiếng gụ Gin của tui?”

Rõ là Bert đang tỉnh giấc từ một cuộc say bí tỉ.

“Suy nghĩ lại,” Ellie nói với tất cả lòng tự trọng mà nàng có thể tập hợp: “chúng tôi chúc mọi người một ngày tốt lành. Hãy đi thôi, Alice.”

Họ chậm rãi đi đến cầu thang để xuống lầu, nhưng khi họ nghe được tiếng chân rầm rập phía sau, Alice ném cây khơi lửa xuống và đẩy Ellie về phía trước. “Chạy đi!” cô thét lên. “Họ sẽ lột sạch y phục của cô!”

Ellie không cần ai phải thúc giục thêm gì nữa liền nhanh chóng bay xuống cầu thang với Alice theo ngay sau chân nàng. Ra trên đường phố, dân chúng đang tụ tập đó đây bởi họ không có nơi nào để đi.

Hoàn cảnh giống y như những gì ông Acton đã nói. Bây giờ trời đã tạnh mưa, người trên đường thì đông như kiến - các quán hàng rong bán bánh nướng và trà nóng, trẻ em chạy loạn khắp nơi, mấy nhóm thanh thiếu niên đang quậy phá. Ellie nhìn qua vai mình, nhưng không có bóng dáng của cỗ xe thuê đâu cả.

Alice lên tiếng trước. “Đừng nhìn ra phía sau. Đừng nhìn quanh. Cuối đầu xuống và đi theo tôi.”

“Đi theo? Đi đâu?”

“Có một căn nhà cho thuê giường ở phố trên. Chúng ta sẽ được an toàn ở đó.”

Căn nhà cho thuê giường theo Ellie nhớ được là một nơi trú ngụ cho những người vô gia cư và chỉ tốt hơn cái trại tể bần một bậc mà thôi.

“Alice”, nàng nhẹ giọng nói: “cô hãy về nhà với tôi.”

Alice lắc đầu dữ dội. “Không, thưa phu nhân. Tôi biết cô có ý tốt, nhưng tôi thà chết còn hơn là phải đối mặt với sự xấu hổ khi trở lại phố Park. Tôi nói thật lòng đây, và không có gì cô có thể nói sẽ khiến tôi đổi ý.”

Giọng điệu của Alice nghe không giống như là cô gái hầu bé nhỏ mà cô đã nhớ. Cô đã trưởng thành chỉ trong vòng vài ngày ở bên ngoài tự lực. Chỉ suy nghĩ đến chỗ cư trú cô đã phải chịu và cách cô xử lý mọi việc với Thợ rèn Fannie khiến Ellie phải suy nghĩ lại.

Cỗ xe thuê vừa queo cua trong khi một nhóm thanh thiếu niên tướng tá dữ dằn bao vây hai người họ lại.

“Để tiếng hay để mạng,” thằng thủ lĩnh nói nửa đùa nửa nghiêm túc.

“Ghê tui có thể xài cái áo chàng đó,” một tên khác nói và chỉ vào chiếc áo của Ellie.

Ellie giơ cây dù lên một cách đe dọa, nhưng điều này chỉ kích động cái gã muốn áo khoác của nàng. Hắn cướp cây dù khỏi tay nàng và sắp đánh đập nàng nếu Alice đã không xô mạnh hắn vào ống cống.

Một tiếng roi quất xé rách không khí và ngay sau đó, Derek Acton đã nhảy xuống băng ghế của mình và tiến vào nhóm người này. Một tiếng quất khác từ chiếc roi da của cậu ta khiến mấy thằng con trai chạy tứ tán.

“Lên xe mau,” cậu ta hét lên: “trước khi họ trở lại.”

Một đám đông với dáng vẻ thù địch đã tụ tập lại. Ellie nắm lấy cánh tay của Alice kéo cô ta tới cỗ xe, đẩy cô vào, và tự trèo lên sau. Cậu Acton vội đóng sầm cửa lại.

“Trở lại Mayfair?” Cậu hỏi.

“Không!” Alice thốt lên.

Ellie thốt lên nơi đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng. “Hãy cho chúng tôi đến khách sạn Clarendon trên phố Bond.”

Như vậy thì nàng sẽ có chút thời gian để quyết định mình phải làm gì để được chu đáo với mọi người.

Jack vừa về đến nhà đã thấy một cỗ xe thuê đậu bên ngoài cửa trước nhà mình. Tưởng rằng đó là bởi Robbie nên chàng đã không để mắt đến nó. Chàng đã về trễ và biết rằng mọi người sẽ không bắt đầu dùng bữa tối nếu chàng không có mặt.

Sau bữa tối, chàng sẽ phải hộ tống các cô các bà đến nhà hát opera, không phải là vì buổi trình diễn vì chàng luôn mờ mịt sau khi xem, mà là để được hòa nhập với bạn bè và người quen và tận hưởng những niềm vui của xã hội thượng lưu.

Đó là trên lý thuyết. Nhưng đối với cá nhân chàng, chàng có mục đích đưa Ellie ra khoe và chứng minh với thế giới rằng chàng đang rất mãn ý với phận mình.

Và đó là một lời nói dối vô liêm sỉ. Chàng không hề được mãn ý. Chàng đang bị mù mờ. Chàng không hiểu vì sao Ellie vẫn tiếp tục cảm cố chàng, hoặc lý do tại sao chàng lại cứ để nàng như thế, trong khi không khí giữa bọn họ luôn như bị nẩy lửa những khi ánh mắt họ chạm nhau.

Chàng không biết tại sao chàng đã trở thành một lão mộ đạo hủ lậu như vậy. Chàng có bao giờ phản đối việc một mỹ nhân ăn vận một chiếc váy lộ liễu đâu? Chỉ riêng với Ellie. Và còn chuyện ghen tuông với Ash- chắc chàng đã bị hâm rồi.

Suy nghĩ về chuyện của Ellie đã bốc hơi khi chàng nghe những lời to tiếng đến từ phòng khách. Khi chàng đến gần cửa, bà nội của chàng vừa bước ra với khuôn mặt không một chút máu huyết và đôi môi bặm chặt. Khi bà nhìn thấy chàng, bà tiến ngay đến trước mặt chàng.

“Chuyện gì thế?” Chàng hỏi.

“Ellie,” bà nói. “Cô ấy đã nhờ một phu xe đánh xe thuê về lấy quần áo và tiền bạc. Cô ấy đang ở tại khách sạn Clarendon với Alice. Frances đang nổi trận lôi đình, bà nghĩ cô ta sẽ bị bẻ mạch máu nếu cô ấy không bình tĩnh lại.”

Jack hoang mang. “Ellie ở tại Clarendon? Hãy nói lại từ đầu đi, bà bà, và nói chậm lại. Tại sao Ellie lại ở khách sạn Clarendon?”

“Bởi vì Alice không chịu trở về đây. Hay là vậy, cháu nói chuyện với Robbie đi, hoặc tốt hơn hết là nói chuyện với người phu xe hiền lành, ông Acton. Hai người họ có thể giải thích rõ ràng hơn là bà. Bà sẽ đi giúp thu xếp những vật của Ellie và cũng xem xem bà có thể tìm thấy quần áo gì cho Alice mặc không.”

Bà trút một tiếng thở dài và cố nở một nụ cười. “Bà thật là mừng khi có cháu ở nhà phụ trách mọi việc, bởi vì Frances đã biến câu chuyện bất hạnh này hoàn toàn thành một thảm kịch Cheltenham *[một nhà hát nhạc kịch thường diễn những bi kịch rất thảm. Ý ở đây là chuyện nhỏ xé to với ngụ ý đây bi thảm]*. Tốt nhất là cháu nên vào trong đó” bà chỉ về phòng khách: “trước khi Robbie bóp cổ họng cô ta.”

Nói xong, bà quay đi về hướng phòng ngủ của Ellie.

Đầu óc của Jack kêu ù ù. Trong một giây phút kinh hoàng chàng đã tự hỏi có phải Ellie đã rời bỏ chàng. Sau đó chàng đã tỉnh táo trở lại. Nếu nàng có bao giờ muốn rời xa chàng, nàng sẽ nói thẳng mặt chàng.

Với ý tưởng chắc chắn ấy, chàng hít thở thật sâu và bước vào phòng khách. Khi chàng đóng cửa với một tiếng sầm, bốn người đang đứng đây đều quay mặt lại để đối diện chàng-Frances, Caro, Robbie, và cô hầu trẻ tuổi mà chàng không thể nhớ tên. Bởi cô ta đang úp mặt vào một chiếc khăn tay khóc lóc và dường như có liên quan mật thiết đến mọi quá trình, nên chàng đã không yêu cầu cô ta rời khỏi.

“Robbie,” chàng nói: “đã có chuyện gì với Ellie?”

Robbie mở miệng, nhưng Frances đã xấn ngang trước khi cậu ta có thể nói một lời.

“Ellie đã khiến tất cả chúng ta bị mất mặt,” cô tuyên bố. “Không nói một lời nào với ai ngoài trừ” - cô trừng mắt nhìn vào cô hầu gái - “cái con xấu xa này, cô ta đã tự ý đi đến khu phố phức tạp tại Westminster để trợ giúp và tiếp tay cho một con đàn bà điếm đảng vô liêm sỉ mà tôi đã khai trừ chỉ hai ngày trước.”

“Con đàn bà điếm đảng vô liêm sỉ nào?” Jack hỏi.

Câu hỏi hoang mang của chàng lại khiến cô hầu trẻ khóc lóc ỉ ôi thêm một lần nữa.

Không ai thèm nghe lời nói của Jack. Robbie ném cho Frances một cái nhìn héo hắt. “Người bị cô đuổi việc đã không có một xu dính túi. Cô ta có thể đi đâu ngoài chỗ phức tạp như Westminster hoặc là trại tế bần?”

Giọng của Frances tăng cao the thé. “Tế nhị mà nói, cô gái này là đã mang chửa. Cô ấy xứng đáng bị treo lên giàn gỗ bởi hành vi vô đạo đức cô ta, chứ không phải là tưởng thưởng!”

Caro úp hai tay lên mặt để che đi đôi má nóng rang của mình. “Oh, Jack,” cô than vãn: “Ellie đã đưa Alice đến khách sạn Clarendon! Nơi nào lại không đi mà lại đến ngay Clarendon! Nếu như có ai đó nhìn thấy chị ấy? Nếu như họ biết được chuyện của Alice? Có rất nhiều quý nhân ra vào nơi ấy. Họ sẽ cười nhạo sau lưng chúng ta.”

Robbie hàm hè với sự bộc phát này. “Cô thật là một người vô tâm! Cô có thể nghĩ đến ai khác ngoài bản thân mình không?”

Ánh mắt Caro tóe lửa. “Và cậu thì quá là giống bà chị của cậu!” cô trả vòn.

Chuyện này thật là quá mức với Jack. “Im lặng!” chàng gầm lên.

Giật mình, tất cả mọi người nín lặng nhìn chằm chằm.

Jack đã bắt đầu tóm nắm được các mẩu thông tin vụn vặt được ném qua lại giữa mọi người, và nó trở nên rõ ràng với chàng rằng không có việc gì của Caro tại nơi này, một cô gái mới mười bảy đang chuẩn bị ra mắt vào mùa giải đầu tiên. Bây giờ đã quá trễ để yêu cầu cô trở về phòng. Không biết bà chàng đã nghĩ gì nữa?

Như chàng cũng quá biết bà của mình không phải là một người khắt khe về lễ giáo. Frances thì lại là thế, nhưng những khi cô xù lông nhím của mình trong lúc tự cho mình là đúng thì mọi lễ giáo đều được ném ra ngoài. Chàng cho rằng hầu hết mọi người sẽ đồng ý với cô ta, ngoại trừ Ellie. Nàng đã được nuôi dưỡng bởi một tiêu chuẩn khác.

“Tôi cho rằng,” chàng nói: “Alice kia là hoặc đã từng là một trong những cô hầu gái của chúng ta?”

“Cô ta là tay kim chỉ khéo léo,” Frances chỉ nói bấy nhiêu: “trước khi cô ta sa ngã.”

“Tôi hiểu rồi.” Chàng để ý tưởng đó xoay quanh trong tâm trí mình. “Sao Ellie có thể truy ra chuyện này?” Anh nhìn cô hầu gái. “Cô đã nói với phu nhân?”

Meghan nuốt cái ực và gật đầu. “Phu nhân muốn giúp đỡ cô ấy.”

“Bằng cách nào?”

“Bằng cách nào không có nghĩa lý gì!” Frances không thể nhịn được sự kích động. Cô bắt đầu đi lại quanh căn phòng. “Mà là tại sao mới là vấn đề, tại sao Ellie làm những việc cô ta đã làm.” Cô xoay người để đối mặt với Jack. “Phu nhân của chú, để tôi nói cho chú biết... “ Về gì đó trên khuôn mặt của Jack khiến cô lạc giọng và ngừng lại.

Mặc kệ Frances trong thời điểm này, chàng nói với người hầu gái trong một giọng nhẹ nhàng nhất mà chàng có thể làm. “Tên của cô là gì?”

Lại một cái nuốt nước miếng và thì thầm: “Meghan.”

“Rồi, Meghan, cô đã làm đúng khi báo cho phu nhân biết về chuyện của Alice. Cô không cần phải lo lắng về cô bạn của mình. Phu nhân Raleigh [*Ellie*] sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ tổn hại đến với cô. Giờ thì cô hãy trở về đi. Trở về với công việc.”

Meghan phóng ánh mắt nhìn Frances, sau đó nhìn tới Jack. “Ý ông là ông sẽ vẫn muốn tôi?”

“Tất nhiên. Việc làm của cô ở nơi này được an toàn. Cô có lời hứa danh dự của tôi.”

Jack bước đến cửa và giữ nó mở rộng. Meghan nhún người chào chàng một cái, thút thít nói lời cảm tạ, và vội vã rời khỏi phòng. Những người còn lại trong phòng vẫn còn hoàn toàn bất động, mắt của họ cố định trên người Jack khi chàng bước vài bước đến gần họ.

Chàng nói như đang đàm thoại bình thường, nhưng không ai bị lừa bởi cái điệu bộ vui vẻ dễ chịu của chàng. Đôi mắt chàng bộc lộ những cảm xúc sâu sắc. “Chị hoàn toàn nói đúng đây Frances,” chàng nói. “Chính là cái “tại sao” mới là vấn đề. Tại sao Ellie làm những việc ấy? Tôi sẽ nói cho mọi người biết tại sao. Bởi vì cô ấy sẽ không nghe những lý lẽ; bởi vì cô ấy cứng đầu.”

Robbie di chuyển một cách bất an, nhưng Jack không chút nào để ý đến việc đó. “Bởi vì cách cô ấy đã được nuôi dưỡng. Cô ấy là một người của gia tộc Brans-Hill, và tất cả các người của gia tộc Brans-Hill đều bị hiểu lầm là thậm tệ bởi bị quơ đũa cả nắm.”

“Em nói, thưa anh,” Robbie bắt đầu nói một cách cứng cỏi, nhưng Jack đã đàn áp cậu ta.

“Bọn họ đều bị lợi dụng ở mỗi bước đường. Họ là những người bị lấn lướt dễ dàng mỗi khi có một ai đến nương nhờ với một câu chuyện thương tâm. Họ không biết tính toán thiệt hơn; không suy nghĩ đến hậu quả.”

Một nụ cười thoáng hiện trên môi chàng và chàng đảo mắt lần lượt nhìn từng người một. “Vì vậy mọi người nên thấy rõ rằng Ellie xứng đáng được sự tôn trọng tuyệt đối của chúng ta, và tôi dự định để nàng có được điều đó. Mọi người có hiểu rõ quan điểm của tôi chưa?”

Xem ra thì đã rõ ràng. Căn phòng chìm trong tĩnh lặng đến nỗi nếu một cánh hoa nào rơi rụng xuống sàn thảm thì mọi người đều có thể nghe được âm thanh của nó. Hải lòng với việc chàng đã tỏ rõ quan điểm của mình, Jack rời khỏi phòng.

Có một bộ binh vừa đi ngang đại sảnh ở tầng dưới. Jack hô lớn với ông ta: “Bên ngoài có một

cỗ xe thuê. Tôi muốn nói chuyện với phu xe. Hãy mau làm việc ấy, ơ-” Chàng không thể nhớ tên của người bộ binh.

Nếu là Ellie thì chắc hẳn nàng sẽ biết. Tự hứa với bản thân mình sẽ cố gắng làm tốt hơn việc này trong tương lai, chàng bước đến phòng của Ellie để nhanh chóng có vài lời với bà chàng trước khi nói chuyện với phu xe.

Chương 18

Jack đã đến khách sạn Clarendon trong trạng thái hơi hoảng loạn. Mặc dù anh phu xe-Acton, đã bảo đảm với chàng rằng Ellie vẫn tương đối ổn, nhưng chàng vẫn kinh hoàng khi nghe tin Ellie và cô gái hầu bị tấn công tại khu phố trong trấn nơi toàn là căn bã của xã hội. Acton đã gọi nàng là “một người phụ nữ can đảm”. Từ “liều lĩnh” thì lại thoáng vụt qua tâm trí Jack.

Chàng cảm thấy đồng tình. Chàng hiểu những đạo lý làm người của nàng. Bản thân chàng có một phần ngưỡng mộ nàng, nhưng phần còn lại thì lại muốn dạy cho nàng một bài học thật tốt *[lay cho nàng thật tốt]*. Một đấng phu quân nên có tiếng nói trong việc sắp xếp cuộc sống của phu nhân mình. Ellie đã quá tự do để được tốt cho nàng *[tự do quá nên cứ tự làm việc có hại với bản thân]* và chàng không thể đổ lỗi cho ai khác ngoài bản thân mình.

Chàng phóng xuống xe khi nó vừa dừng lại. Khởi phải nói, chàng đã thưởng cho anh phu xe một khoản hậu hĩnh, bù lại những rắc rối của anh ta. Nhưng Acton vẫn còn điều muốn nói với chàng.

“Xin lỗi ông, thưa ông” cậu ta nói: “nhưng...” Cậu dừng lại giây lát, Jack nhắc chiếc va li ra khỏi cỗ xe, là cái va li bà nội của chàng đã thu xếp những quần áo và đồ dùng cá nhân cho Ellie và cô hầu gái của nàng.

“Nói tiếp đi, Acton. Cậu đang nói gì?” Chàng đã cố kìm lại để không thể hiện sự thiếu kiên nhẫn của mình, vì cậu thanh niên này đã trợ giúp Ellie, và chàng rất biết ơn cậu ta.

Acton tự trấn tĩnh lại để nói những điều trong tâm trí của mình. “Hãy nhẹ nhàng với cô ấy, thưa ông. Cô ấy đã bị một cú khá hoảng sợ. Ý tôi là một cú chấn động khá lớn. Nhưng tôi không nghĩ rằng cô ấy bị tổn thương trong đường lối nào mà đáng kể, ít nhất là trong cung cách mà tôi có thể thấy được.”

“Tôi tưởng cậu nói cô ấy không hề hấn gì?”

“Đúng là vậy!” Acton vội vàng trả lời. “Nhưng cô ấy đã bị một cú va chạm vào đầu và có hành vi hơi là lạ.”

Jack giờ đã thực sự cảnh giác liền tiến đến bậc thềm đi vào tiền sảnh khách sạn và, mặc dù phải vác chiếc va li da, đã phóng lên hai bậc thang từng bước một.

Một bộ binh đang lượn lờ ngay bên trong cánh cửa. Jack đã không lãng phí thời gian liền yêu

cầu ông ta dẫn đường đến phòng của bá tước phu nhân Raleigh. Người bộ binh là một người đàn ông cao tuổi theo trường phái khắc kỷ, đã không thể nhận dấu hiệu cho thấy yêu cầu ấy có gì kỳ lạ bởi nó được yêu cầu từ phu quân của nàng, người mà có một ngôi nhà sang trọng tại thị trấn để tùy thời sử dụng mà chỉ cách vài bước đường bộ đến khách sạn. Ông trả lời với thái độ vô tư của một người đã nhìn thấy tất cả mọi thứ và không có gì để ngạc nhiên.

“Dãy phòng của ông ở trên lầu, thưa ngài,” ông trả lời. “Nếu ông sẵn lòng bước theo tôi.”

Dãy phòng. Jack đã không chắc chắn phải nghĩ gì về điều này, nhưng một tiền sảnh khách sạn không phải là nơi để thể hiện vẻ mặt không biết gì của chàng. Từ khóa mắt của mình, chàng bắt gặp bóng dáng của những người quen biết, những người mà theo quá trình bình thường thì chàng đã vui vẻ đến trò chuyện cùng họ. Nhưng không phải bây giờ, không phải trước khi chàng có cơ hội để nói chuyện với Ellie.

Người bộ binh đã dẫn chàng lên một chặng bậc thang, đến nơi mà những phòng tốt nhất mà khách sạn cung cấp được nằm tại đây, và dừng lại trước cánh cửa khoảng nửa đường dọc theo hành lang. Tầng lầu này được thắp sáng rực bởi những ngọn nến trên các chân đèn trên tường. Lốp thảm dưới chân thật sa hoa và mềm mại. Jack thật hài lòng khi thấy được nhân viên của khách sạn đã công nhận phẩm chất của Ellie và tiếp đãi nàng với mọi lễ phép.

Khi chàng gõ cửa, không có ai trả lời. Cánh cửa bị khóa chặt. “Ellie”, chàng gấp rút kêu, xoay xoay cái núm cửa.

Người bộ binh hắng giọng. “Tôi có thể đề nghị, thưa ông,” ông nói với giọng nói đều đều: “để ông sử dụng chiếc chìa khóa không?”

Jack cố không nhìn bên lên. “Chìa khóa”, chàng nói, và tước các đồ vật từ bàn tay của người bộ binh.

“Phu nhân đã yêu cầu tôi đưa cho ông. Có những hai chiếc chìa khóa để mở dãy phòng của ông. Phu nhân có chiếc kia.”

“Dãy phòng của tôi?” Jack nói. Chàng đề câu hỏi lơ lửng ở đấy. Không cần phô trương với ông bộ binh rằng chàng hoàn toàn không biết gì về sự sắp xếp của phu nhân chàng.

Người bộ binh gật đầu. “Hai phòng ngủ nối liền với một phòng khách ở giữa. Tôi tin rằng phu nhân đang ở trong phòng khách tiếp đãi những quý khách.”

“Cảm ơn ông.”

Người bộ binh cúi người chào và bước khỏi. Jack dùng chìa khóa mở cửa rồi tiến vào phòng. Ánh sáng duy nhất được đến từ ngọn lửa cháy trong lò sưởi và từ một cánh cửa khép hờ,

chàng cho rằng đó là cánh cửa dẫn đến phòng khách của Ellie. Khi nghe được giọng nói của nàng kêu lên “Thắng!” thì chàng đã chắc chắn việc ấy.

Chàng ném chiếc va li lên ghế, rồi sửa sang lại nụ cười, chàng đẩy cánh cửa mở vào phòng khách riêng. Vừa bước chân vào, chàng đã khựng lại. Ba người đàn ông và Ellie đang ngồi quanh một cái bàn đánh bài. Thật là hiển nhiên ai là kẻ chiến thắng bởi cái đồng đồng tiền vàng [*guineas*] nằm cạnh khuỷu tay Ellie. Ôi, sao chàng lại không ngạc nhiên tí nào khi thấy Ash có mặt?

Một cái nhìn tổng quát báo cho chàng biết rằng phu nhân của chàng không có vẻ tồi tệ hơn cuộc phiêu lưu vừa rồi của nàng. Đôi má của nàng đỏ bừng bừng, là kết quả, không chút nghi ngờ gì của những ly rượu vang mà nàng đã nốc. Bên cạnh đó, nàng dường như trong tình huống rất tốt, lại còn vui vẻ nữa. Nhưng đó có thể là bởi vì nàng đang đếm số tiền nàng đã thắng.

Bởi không có ai phát hiện ra sự hiện diện của chàng, chàng đóng sập cửa lại. Ash là người đầu tiên phản ứng. Gần như thể anh ta vẫn còn là một quân nhân, anh luồn tay vào giày ống của mình rút ra con dao găm, quay ngang người trên ghế để đối mặt với kẻ xâm nhập. Khi nhận ra người mới đến, một nụ cười lớn nở rộ trên khuôn mặt của Ash.

“Cuối cùng,” anh đứng lên nói: “chàng kỵ binh đã đến. Sao lại lâu quá vậy?”

“Tôi không có mặt ở nhà khi người đưa tin của Ellie đến.” Nụ cười của Jack không chút lung lay.

Chàng ném nụ cười băng giá ấy đến hai cậu ấm thời trang đang có mặt - những tên trẻ ngốc nghếch, trong cái đánh giá của chàng, những người này đã quá rõ rệt trong sự quan tâm của họ với cô em của chàng.

“Chào buổi tối, ông Plaisance, ông Devanne” chàng nói.

Họ nhảy cẫng lên đôi chân. “Chào buổi tối, Lãnh chúa Raleigh,” cả hai đồng thanh nói. Giám sát của chàng đã mang đến sắc đỏ ửng trên khuôn mặt [non choẹt] không râu của họ.

Ellie cũng đã đứng lên. “Jack”, nàng thốt: “những quý ông này đã giúp cho em thật lớn. Nếu không phải là bởi ông Plaisance và ông DeVane, Alice và em đã có thể bị đuổi khỏi cửa. Họ đã chứng minh thân phận em và một mực cho rằng em phải được đối xử với sự tôn trọng tối đa.”

“À không, tôi t-thật không thích khi phải sửa sai p-phu nhân,” ông Plaisance lấp bấp lời của mình: “nhưng đây là Lãnh chúa Denison người xứng đáng với sự tưởng thưởng này.” Cậu ấy bật cười một cách gượng ép. “Không ai nhận ra tôi hoặc là DeVane, nhưng tất cả mọi người đều nhận biết Lãnh chúa Denison.”

Jack cũng có thể hình dung được cảnh ở tiền sảnh khách sạn. Có phải Ellie không có lý trí không? Nàng có quan tâm đến danh tiếng của nàng không? Ý nghĩ đó đã dẫn tới một ý nghĩ khác. Chàng hí hóp nói: “Cô gái hầu của em ở đâu?”

Câu hỏi khiến Ellie lúng túng không biết phải nói thế nào, như thể ý tưởng vừa đến với nàng rằng một phụ nữ tiếp đãi nam nhân lại không có một người hộ tống thì không phải là một phụ nữ có lễ giáo chút nào cả. Nàng yếu ớt nói: “Trong phòng ngủ của cô ta. Cuộc náo động hơi quá mức đối với cô ấy. Em sợ rằng cô ấy không có còn đủ tinh thần để tiếp đãi ai cả.”

Sự tập trung của Jack được chuyển hướng khi Ash đẩy một ly rượu vang đến trước mặt chàng. “Uống đi,” không một nụ cười, Ash nói: “trước khi máu huyết của cậu đóng băng. Bầu không khí rét rung nơi đây đang trở nên khó chịu. Đây chính là kết quả của việc để mọi cánh cửa mở toan trong khi chờ đợi cậu đến.”

Hàm ý đã được hiểu rõ, nhưng nó hầu như không tạo ra một chút khác biệt gì. Thì tất cả các cách cửa vẫn được mở để bảo vệ thanh danh của Ellie. Nàng không nên phải bị vướng vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan như thế này ngay từ lúc đầu. Nếu nàng đã tỏ rõ mọi thứ với chàng, phu quân của nàng, thì chàng đã có thể chu toàn mọi việc.

Ash đã mỉm cười lại. “Đến đây, các quý ông,” anh nói với hai anh chàng đồng hành của mình. “Chúng ta đã không còn hữu dụng nữa rồi. Không, không cần cảm ơn chúng tôi, Jack. Những gì chúng tôi đã làm, thì đã làm vì phu nhân đáng yêu của cậu.” Nụ cười của Ash thoáng tan biến trong giây lát. “Tôi thật không thích nghe rằng có ai đó phải khiến một người phụ nữ đáng yêu mất vui.”

Plaisance và DeVane đều nói những lời tương tự như thế, nhưng họ đã không bắt chước Ash khi anh áp một nụ hôn lên mu tay Ellie. Với một con mắt thận trọng hướng về Jack, họ cúi chào và rút lui khỏi phòng.

Ash vẫn còn nán lại một lúc lâu hơn. “Đừng lo lắng về các tin đồn,” anh nói. “Theo mọi người được biết, cỗ xe của Ellie đã gặp phải tai nạn. Cô hầu gái đáng thương của cô ấy đã bị ngã và không thể chuyển động cho đến khi bác sĩ cho phép. Cậu hãy lưu ý, Jack, tôi đã có đủ tâm trí để đặt một dãy phòng dưới tên của cậu. Đương nhiên là chỉ có những thứ tốt nhất, bởi chỉ có các thứ tốt nhất mới đủ tốt cho Ellie.”

Anh tự cho phép mình nở nụ cười nho nhỏ - cùng lúc này, Jack nghĩ, tất cả là vì lợi ích của Ellie - sau đó Ash tiếp tục nói: “Ước sao tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt của cậu khi cậu nhận được hóa đơn.”

Khi anh rời khỏi, anh cẩn thận đóng cửa lại.

Ellie liếc nhìn Jack. “Ông, thưa ông,” nàng nói, “có cách cư xử của một kẻ man rợ. Sao anh lại có thể cộc lốc với những quý ông ấy khi họ chỉ có mỗi một cái tội là tử tế với em? Họ đã giúp em khi em lâm vào tình cảnh khó khăn. Em chắc dám chắc rằng anh đã được cho biết là Alice sẽ không quay lại phố Park với bất cứ giá nào. Và ai lại có thể đổ lỗi cho cô ấy?”

Anh đã không chắc chắn có những gì đang chờ đợi anh, nhưng hẳn không phải là cuộc tấn công vô cớ này. Nụ cười và lời cảm tạ của nàng đều dành cho Ash và hai anh chàng thời trang của nàng. Không một lời cảm ơn đến đáng phu quân người đã lao người đến cứu cô ấy và sẽ phải trả hết mọi chi phí. Biết Ash, chàng đoán chi phí của dãy phòng này sẽ hao tổn của chàng không ít.

“Và bà, Bà Phu Nhân,” chàng hoàn đáp với sức lực mạnh mẽ tương tự: “có sự tùy ý của một con chó không được huấn luyện.” Để chứng tỏ quan điểm của mình, chàng bước đến cửa dẫn đến phòng của Alice và đóng lại mà không gây nên một tiếng động nào.

Trong giây lát, nàng có vẻ bối ngỡ, nhưng biểu hiện của nàng bình thản lại và nàng nói trong cùng một âm điệu mạnh mẽ: “Chúng tôi đã để cánh cửa đó mở để bảo tồn lễ giáo đúng đắn. Điều đó nên khiến anh vui lòng. Bên cạnh đó, đối với thế giới thì Alice đã cảm như chết. Sự náo động đã là quá sức chịu đựng của cô ta.”

“Đây là những gì em cho là lễ giáo đúng đắn? Cô hầu gái của em ngủ say mê trong khi em tiếp đãi những ba gã đàn ông trong phòng bên cạnh? Và tội tệ nhất lại là còn đánh bài nữa chứ!”

Miệng của cô bẹt ra. “Số tiền này là dành cho Alice. Cô ấy cần đến nó, như anh hẳn đã được cho biết bởi ông Acton. Và nó chỉ lên đến một vài đồng tiền vàng. Bên cạnh đó, những quý ông là bạn của anh. Họ đã hết lòng giúp đỡ, không thể làm gì hơn được.”

Và đây là cội nguồn của sự bức tức trong nàng. Trong đoạn thời gian ngắn vừa qua, nàng đã được nâng cao tận chín tầng mây với sự ngưỡng mộ của nam giới. Hai chàng trai trẻ tốt bụng ấy, thật sự thì cũng không hơn gì là những cậu bé, đã đối đối xử với nàng như thể nàng là một nàng công chúa. Và đối với Alice, đơn giản chỉ là một người hầu gái, họ chính là hiện thân của lòng tử tế. Điều đó đã nói lên rất nhiều về nhân phẩm của họ.

Sau đó, khi Ash đến hiện trường chỉ vòng vài phút sau, nàng và Alice đã được nhanh chóng đưa đến một căn phòng tư nhân và tiếp đón với sâm banh và những ổ bánh mì nhỏ xiu xiu. Ash đương nhiên là biết làm thế nào để làm hài lòng phụ nữ.

Tự nhiên, nàng phải có trách nhiệm với tình cảnh khó khăn mà họ gặp phải, nhưng nàng đã sáng suốt xén bỏ bất cứ điều gì gây bất lợi cho cô hầu gái của nàng. Nàng đã sẵn lòng thừa nhận rằng mọi việc đã hóa tốt hơn so với nàng đáng có, nhưng nàng không nghĩ rằng nàng đáng bị nghe bài giảng đạo giận dữ của Jack.

Chàng vừa mới nói gì đây? Lại thêm về lễ giáo đúng đắn sao?

“Và em có nghĩ rằng đó là điều đúng đắn để đi tới nơi phức tạp tại Westminster mà không nói cho ai biết, không kể đến cái chuyện mà nó lại đầy dẫy nhưng nguy hiểm?”

Điều làm nàng đau lòng chính là giọng điệu của chàng hơn là lời chàng nói, và nỗi đau lòng ấy nhanh chóng biến thành một trận lôi đình. “Em đã không biết nơi cư trú của Alice không có chút gì là đáng hoàng. Làm sao em biết được chứ? Nếu em sớm biết, em sẽ yêu cầu Robbie đi cùng em.”

Tiếng nói của chàng càng lớn hơn. “Vậy còn phu quân của em? Em đã nên đến tìm anh trợ giúp.”

“Anh đã không có mặt. Hơn nữa, em không dám chắc rằng anh sẽ giúp đỡ em.”

“Đấy chính là điều anh muốn nói!” Trong lúc vô ý thức, chàng nhích người đến gần nàng và họ đã đối mặt và kinh nhau. “Anh nói rằng em đã không được dạy dỗ và toàn bộ sự bất hạnh này đã chứng minh điều đó. Anh là phu quân của em, người mà nên có được tất cả sự chú ý và quan tâm của em cho những yêu cầu và mong muốn của anh, nhưng anh lại không hơn gì là một cái trụ của *[không đáng một đồng xu]*.”

Nàng chạnh mũi lên trời. “Ồ, không phải là một cái trụ của, Jack à. Nói đúng hơn là một cái chuông cứ liên tục ù vang trong tai em.”

Chàng chậm rãi hạ khuôn mặt chàng xuống đối mặt nàng. “Có thể em đáng bị như thế.”

Cô luôn luôn nghĩ rằng đôi mắt chàng là màu sô cô la đậm. Đây là lần đầu tiên, nàng lưu ý đến những đốm màu hổ phách lờn vờn trong chiều sâu thẳm của chúng, những đốm mà đang lóe sáng một cách nguy hiểm, biến đôi mắt của chàng thành một sắc nhạt hơn.

Nếu chàng đã cố đe dọa nàng, thì nó đã không có hiệu quả gì. Nàng hất cằm nàng lên. “Anh đã không cấm em đi đến nơi của Alice.”

“Bởi vì em chưa từng hỏi bao giờ.”

“Và hiện giờ anh biết lý do vì sao rồi đây!”

Nàng lẩn qua khỏi người chàng, nâng ngọn nến từ trên bàn, và rầm rập tiến vào phòng ngủ của mình. Sau khi đặt ngọn nến bên trên lò sưởi, nàng đi đến chiếc va li và bắt đầu thu xếp mọi thứ ra. Chàng quan sát nàng từ cánh cửa đang mở.

Đã tìm thấy thứ nàng muốn, nàng mang nó rầm rập đi ngang phòng rồi tiến vào phòng của

Alice. Một giây lát sau, nàng đã trở lại. chàng vẫn còn chôn chân tại cửa phòng của nàng.

“Làm phiền anh [tránh chỗ khác] có được không?” nàng nói, áp dụng giọng điệu của cô con gái của cha xứ. “Áo đầm của em hôi mùi cầu công và em muốn thay nó ra.”

Ý tứ của nàng quá rõ ràng. Nàng muốn chàng rời khỏi. Đây là một thử thách mà không một đáng phu quân biết tự trọng nào có thể chịu đựng được.

“Anh không cần em,” chàng nói. Chàng bước một bước vào phòng và đóng cửa lại bằng chân của mình.

Ellie không nói một tiếng nào. Nàng đi đến chiếc va li, lấy ra một chiếc áo dài, và vẫn giữ sự im lặng của nàng, hiên ngang bước vào sau một tấm bình phong trong một góc phòng.

“Ellie,” chàng nói: “chuyện này thật là ngu xuẩn.”

Dòng suy tưởng của chàng đã bị cắt ngang khi chiếc váy đầm nàng mặc được quăng lên trên tấm bình phong. Tâm trí chàng đầy áp với cái viễn cảnh của Ellie trong những chiếc quần áo lót ren. Viễn cảnh mơ mộng ấy đã tan biến khi chàng nhận ra rằng, theo sự hiểu biết của chàng, quần áo lót của nàng được làm bằng loại vải in hoa bền bỉ. Đúng là một tình trạng “quá tốt đẹp” khi một đáng phu quân lại không biết phu nhân của mình mặc những gì sát thân.

Cơn giận của chàng như chiếc bong bóng xì hơi, nhưng sự quyết tâm để chứng tỏ cho Ellie thấy sự điên rồ của nàng đã không thể. Lần sau, nàng có thể sẽ không được may mắn như thế. Lần sau, nàng rất có thể bị bắt bởi mấy tên côn đồ và những gã vô tích sự, mà không phải những quý ông tuân thủ theo quy tắc.

Chàng đã cố nói cho nghe một cách hợp lý. “Anh có thể nhắc nhở em không, Ellie, em không phải là Aurora? Em không phải là người phụ nữ nhiều kinh nghiệm trên đường đời. Em là phu nhân của anh. Những gì em làm ảnh hưởng đến mọi thành viên trong gia đình của chúng ta. Hành động của chúng ta sẽ có hậu quả.” Chàng dừng lại và nhăn mặt. Giọng điệu của chàng bắt đầu nghe như một tên khốn kiêu ngạo.

Có một loạt các âm thanh chuyển động phía sau bình phong, sau đó đầu của Ellie lộ ra từ phía sau. “Aurora!”, nàng kêu lên. “Anh nói nãy giờ có phải vì chuyện này? Anh nghĩ rằng em là một người bừa bãi? Anh nghĩ rằng em muốn dụ dỗ mọi nam nhân mà em gặp phải? Có phải đó là những gì anh nghĩ về Aurora?”

Chàng nhìn chằm chằm kinh ngạc, sau đó chàng bắt đầu cười. Cuối cùng chàng cũng không thể nhịn cười, chàng lên tiếng, “Ellie, em yêu, anh không nghi ngờ rằng em chưa từng có một suy nghĩ gì về chuyện xác thịt trong cuộc sống của em. Em không phải là loại người phụ nữ đó.”

Kỳ lạ, đây chính là nhát dao không tử tế nhất trước nay, bởi vì nó đã chạm đến mỗi nghi ngại sâu sắc nhất trong nàng với thân phận là một phụ nữ. Cô đã hai mươi tám tuổi đầu và, mặc dù đã kết hôn, nhưng vẫn là một trinh nữ già cội chỉ với một vài nụ hôn nóng bỏng trong sự nghiệp yêu đương của mình, và những nụ hôn ấy lại chính là được thực hiện với người đàn ông đang chế giễu nàng một cách thật tàn nhẫn.

Nếu cảm của nàng đã hát lên lúc trước, thì giờ nó đã chia thẳng ra: “Đừng quá chắc chắn về điều đó. Aurora đã có nhiều cuộc phiêu lưu nhiều hơn là anh có thể chiêm bao.”

Chàng nhú mày. “Em đã uống bao nhiêu ly rồi?”

“Sao anh lại luôn nhất định nghĩ rằng em bị say khi em bảo vệ Aurora? Một ly hay hai. Nó có gì khác biệt không?”

“Điều đó đã lý giải mọi chuyện!”

“Lý giải những gì? Rằng em không phải là người phụ nữ anh nghĩ là anh quen biết?” Nàng bước ra khỏi sự che chắn của tấm bình phong và bước đến gần chàng với bước đi duyên dáng đầy tội lỗi [ông ẹo] của Ms Mèo [một con mèo].

“Anh nghĩ rằng em không biết cuồng nhiệt? Anh nghĩ rằng em không được như những người phụ nữ khác? Anh nghĩ rằng tình yêu [lẫn tình dục] cuồng nhiệt với em là thứ xa lạ sao?”

Nàng chưa thay vào một chiếc đầm mới và chỉ đang mặc chiếc áo lót [*stays: áo bó sát thân cột dây sau lưng cho thon người, chỉ dài đến bụng*] và chiếc quần lót [*drawers: như quần đùi mặc trong váy*]. Lạ! Nàng mặc vải lụa sát với làn da nàng? Làn vải bám theo cả các đường cong nữ tính trong một vòng ôm sát rít thật tội lỗi.

Ánh nến làm ấm da thịt nàng với một lớp ánh sáng vàng. Mái tóc nàng lòa xòa xòa quanh đầu vai thật hoang dại. Nàng có một thân hình chỉ để giày vò sức tưởng tượng của một thánh nhân, đôi bông đào được đẩy lên phía trên trên viền của chiếc áo lót nàng, và một vòng eo nhỏ nhắn mà hai bàn tay của chàng có thể ôm vừa vặn, và cặp hông loe nở đầy đặn và chín mùi.

Miệng của chàng khô khốc. Chân của chàng bị chôn vào sàn. Ellie đã trở thành một mỹ nhân quyến rũ.

“Chuyện gì vậy, Jack?” Nàng chế giễu. “Có phải anh sợ rằng Aurora đã xuất hiện và anh đang gặp phải nguy cơ bị dụ dỗ?”

“Không,” chàng đáp một cách thành thật đến chết người. “Anh trông cậy vào chuyện ấy. Sao em không hoàn tất những gì em đã bắt đầu tại Cung Điện Hoàng Gia?”

Chương 19

Nàng không thể chớp mắt, cũng không thể dời ánh mắt khỏi chàng. Nàng bị hớp hồn bởi ánh mắt đắm đuối của chàng như thể chàng đã bắt giữ lấy nàng bằng một bùa phép nhiệm màu. Họ không động chạm đến nhau.

Kỳ lạ thay, các giác quan của nàng lại trở nên nhạy bén hơn. Nàng có thể nghe được tiếng mưa rơi đập vào ô cửa sổ; nàng có thể cảm nhận được hơi ấm từ ngọn lửa trong lò. Hơi thở của chàng dồn dập, của nàng gấp gáp. Bản năng nàng cứ đưa những thông tin hỗn hợp đầy mâu thuẫn. Nàng nên bỏ chạy? Hay là đứng lại đối kháng?

Một thứ gì đó khiến chàng di chuyển ánh mắt mình và phép màu đã bị phá vỡ. Toàn thân nàng rung rẩy với một tiếng thở dài. Đây là Jack. Nàng không có gì phải sợ cả. Nàng có thể yêu cầu chàng ra ngoài hoặc ở lại, và chàng sẽ chấp nhận quyết định của nàng.

Nàng chưa từng nhìn thấy chàng có vẻ không quả quyết như thế. Dáng vẻ ấy khiến nàng cảm nhận được lực lượng nữ tính của mình. Cảm giác ấy thật lạnh lùng.

Nàng áp bàn tay được xò ra lên ngực chàng. Giọng nói của nàng hơi khàn đục. “Anh muốn Aurora hoàn tất những gì nàng ấy đã bắt đầu tại Cung Điện Hoàng Cung sao?”

“Anh muốn thế.” Giọng của chàng có vẻ tự tin, nhưng đôi mắt của chàng lại khiến mình bị lộ tẩy.

Nàng áp sát người hơn. “Bộ anh không biết? Aurora không thể làm bất cứ điều gì mà không được Ellie cho phép.”

Anh ta nuốt ực. “Và Ellie bảo sao?”

“Ellie bảo: ‘Hôn em đi, Jack.’”

Khi chàng vẫn cứ chôn chân tại chỗ, như một cây sồi lớn đang chờ để được đốn, nàng tắt lười của mình. “Em đã chờ đợi giây phút này hơn nửa đời người,” nàng nói với chàng: “và không có gì có thể cướp nó đi từ tay em.”

Sau đó nàng đốn chàng bằng một nụ hôn. Giây phút trước chàng vẫn còn đứng ở đó, ánh mắt nhìn chằm chằm với đầy vẻ hoài nghi, và giây phút tiếp theo, chàng đã ngã trên gót ra phía sau - hay là chàng đã bị đẩy? - bị ngã ngửa lên trên giường. Nàng mỹ nữ quyến rũ[1] vô lấy chàng và,

tự nhiên, chàng đã bắt lực để chống cự.

[1] siren: con chim tiên trong huyền thoại Hy Lạp với giọng hát mỹ miều và thân thể khiêu gợi chuyên dụ các chàng thủy thủ lênh đếnh trên biển cả, mà người phụ nữ quyến rũ thường được ví như là một con chim tiên này.

Khi họ trôi lên để hít thở, chàng bắt đầu cười, không phải những tiếng cười bị kèm chế, mà là những tiếng cười vang vọng, với đủ khí lực để hát tung cả nóc nhà.

Ellie thật thấy xấu hổ. “Làm ơn yên tĩnh lại một tí nào? Anh sẽ đánh thức Alice hoặc các trú khách khác.”

“Rồi sao?” chàng hỏi lại với sự thờ ơ khiến nàng phải bị sốc, sau đó chàng ngã ra sau để nhìn vào nàng. Một ý nghĩ chợt đến với chàng. “Ellie,” chàng nói: “Em không bị lên men, phải không?”

“Không,” nàng long trọng đáp. “Em đang say.”

Chàng rên rỉ. “Trong trường hợp đó-”

Nàng siết chặt vòng tay khi chàng cố lặn xuống khỏi người nàng. “Say bởi vì anh, Jack Rigg. Đừng hỏi em tại sao. Nó có vẻ quá vô lý [vượt quá sự hiểu biết của nàng]. Anh đúng là quá phong kiên trong quan niệm phụ nữ của anh, và là người đàn ông không lãng mạn nhất mà em được biết.”

“Phong kiên'?” chàng phản đối, mặc dù chàng đã không cảm thấy bị xúc phạm. “Anh là một đáng phu quân tự do, thoải mái nhất mà anh biết. Em không tưởng là Ash sẽ cho em nhiều quyền tự do phóng túng như thế nếu cậu ta đã kết hôn với em?”

“Không. Những loại *[nam nhân]* có vẻ thoải mái và có sức quyến rũ thường trở nên những yêu tinh khi họ kết hôn *[ogres: yêu tinh ăn thịt người trong truyện cổ tích]*. Em đã đích mắt nhìn thấy hết lần này đến lượt khác. Vấn đề không phải là họ không tin tưởng phu nhân của họ. Chính là họ không tin tưởng những người đàn ông khác.”

Chuyện nàng đã tìm ra khuyết điểm nơi Ash trong một chuyện bé tí teo khiến chàng được vô cùng hài lòng. Tuy nhiên, chàng thận trọng không đề cập đến cơn ghen tuông của mình với Ash. “Hóa ra anh không phải là một yêu tinh. Đó đúng là một chuyện [đáng nhắc đến]. Nhưng anh không đồng ý với cái ‘phong kiên’ kia.”

Tâm trí của chàng không hoàn toàn nhập vào cuộc đàm thoại. Chàng đang cố để không đổ sầm lên người nàng một con thú hoang. Chàng đã ăn chay quá lâu rồi và cảm giác của đường nét mềm mại nữ tính của nàng vô tình ráp khuôn với cơ thể đang săn cứng của chàng khiến chàng

phát cuồng.

Với tất cả ý chí của mình, chàng cố giữ chặt ánh mắt của mình trên khuôn mặt nàng và tay của chàng tránh xa đôi gò bồng đảo ngon lành của nàng.

“Không phải phong kiến?” nàng chế giễu. “Vậy thì anh gọi đó là gì khi một người đàn ông bị buộc phải cưới vợ mà mình không nguyện ý?”

“Người đàn ông nào?”

“Đương nhiên là anh.”

Một sự im lặng kéo dài khi chàng từ từ hấp thụ lời nói [ý tứ] của nàng. Có phải là chuyện này đã khiến nàng gai góc như thế? Sự miễn cưỡng của chàng để kết hôn cùng với nàng?

Chàng lắc nhẹ nàng. “Anh cưới em,” chàng nói: “bởi vì anh muốn làm thế. Tất nhiên, trường hợp lúc ấy không mấy lý tưởng, nhưng việc ấy rồi cũng sẽ đến với anh, chỉ là sớm muộn thôi.”

“Một câu chuyện có khả năng.”

Chàng hôn lên đôi môi trề ra của nàng và mỉm cười khi nàng rung mình. “Chúng ta giống nhau hơn là em tưởng. Chúng ta đều không thể bị ép buộc để làm những chuyện mình không muốn.”

Chàng không thể tự giúp bản thân. Tay chàng đã di chuyển qua cơ thể nàng, không quá sở hữu như chàng đã muốn, nhưng vuốt ve, lướt nhẹ, rù quền.

Nàng ngo nguậy dưới đôi tay tìm kiếm của chàng. Chàng biết chàng đã tiến xa hơn, nhưng Ellie không bao giờ để bị phân tâm khi có điều gì đó vướng bận trong tâm trí của nàng.

“Em chưa từng có người yêu,” nàng chỉ ra: “trong khi anh đã có cả đoàn. Em hầu như không nghĩ rằng chuyện đó khiến cho chúng ta giống nhau.”

“Hóa ra em luôn theo dõi, uhm, sự nghiệp của anh à?”

“Đừng quá tự mãn. Em đã phải nhét đầy tai với bông gòn để khỏi nghe thấy gì về anh. Khi anh được phong tước, anh đã trở thành lúa mạch của cái máy xay tin đồn.”

“Anh dám cá là vậy.” Cuộc trò chuyện bắt đầu có vẻ không chỉ là một cuộc nói chuyện do sự căng thẳng của một xử nữ [trước khi hóa thân thành đàn bà] khi tung ra những vòng phòng thủ sau cùng một cách vô ích. Vậy thì nàng đang thực sự nói gì đây?

Chàng nhòm người và chống nó lên bằng một khuỷu khuỷu tay để nhìn rõ nàng hơn. Rèm mi đen phủ kín ánh mắt của nàng. “Hãy nhìn vào anh!” chàng lệnh cho nàng.

Rèm mi của nàng được vén lên. Chàng nghĩ nàng nhìn có vẻ yếu mềm một cách đáng yêu. Đây không phải là một lối diễn tả mà phu nhân đầy năng lực của chàng sẽ thích, do đó, chàng đã giữ cái ý nghĩ trong lòng.

“Chúng ta thật giống nhau mà,” chàng nói. “Chưa từng có đoàn người tình vô số kể kia. Anh đã quá bận rộn chiến đấu trong cuộc chiến. Anh thật đã không biết anh luôn vẫn đợi sự xuất hiện của em. Điều duy nhất anh biết là hầu hết các phụ nữ khiến anh chán đến nỗi chảy nước mắt. Khi em bước vào cuộc sống của anh, vào lúc ấy và chỉ vào lúc ấy, anh mới biết mình vẫn luôn thiếu thốn điều gì [trong cuộc sống].”

Đây không phải là một lời tuyên ngôn của tình yêu, nhưng nàng đã không dự kiến nó sẽ xảy ra. Dù sao đi nữa, nàng cũng đã không yêu chàng. Đây còn tốt hơn so với tình yêu. Điều này đã cho họ một nền tảng chung. Bình đẳng.

Nàng không muốn bản thân mình chỉ là một trong rất nhiều ai nữa. Với người đàn ông này, người đàn ông duy nhất này, nàng muốn tạo ra một ấn tượng để khiến tất cả các tình yêu khác sẽ phai nhạt dần khỏi ký ức chàng. *[hihi khéo nghĩ quá nhỉ -vy]*

Đó là một hy vọng xa vời. Nàng không có chút đầu mối là bắt đầu thế nào hoặc phải làm gì. Và bây giờ giây phút ấy đã đến với nàng, tất cả những quyền lực nữ tính mà nàng đang đặc chí giờ đã tan biến vào không khí.

“Chuyện gì vậy, Ellie?”

Nàng vòng tay mình quanh cổ chàng. “Hứa với em một chuyện nhé.”

“Chuyện gì cũng được.”

“Anh sẽ không vụng về hoặc mắc cỡ với em.”

“Vụng về mắc cỡ ư?” Chàng không biết nàng có ý gì.

Trong ánh mắt lúng túng của chàng, nàng giải thích. “Em có rất nhiều thời gian để đuổi theo, rất nhiều chuyện em cần học hỏi. *[Ý là nàng không biết tí gì về chuyện chăn gối, bao nhiêu năm qua sự nghiệp yêu đương của nàng là số không]*. Em chỉ là một người mới. Có lẽ anh đã không có một đoàn người yêu, nhưng anh có kinh nghiệm. Ý em là thành thạo. Em muốn anh dạy bảo cho em biết tất cả điều anh biết.” *[Ô hô, chàng sướng rơn!!!]*

Những hình ảnh chớp nhoáng vụt vào tâm trí của chàng, mỗi cái càng khiêu gợi hơn so với

trước. Chàng khép mắt để chống lại một làn sóng nhiệt đột ngột tràn đến từ các điểm trong toàn cơ thể của mình và ngưng tụ tại hạ bộ.

Trái tim của chàng đập càng lúc càng nhanh. Hơi thở của chàng bập bênh như mặt biển trong cơn bão táp. Khi chàng đã không chế được bản thân, chàng cúi xuống nhìn nàng với một nụ cười yếu ớt.

Nàng đang chăm chú nhìn lên chàng, như thể nàng đang yêu cầu chàng giải thích sự phức tạp của ngữ pháp tiếng Hy Lạp, và nàng đã sẵn sàng ghi lại chúng trong tâm trí nàng. Chắc chắn một điều là nàng sẽ nối gót theo những nơi chàng dẫn đến.

Không phải là chàng sẽ lợi dụng sự trong trắng của nàng. Hai người họ sẽ có một đêm với cái thú đam mê không hạn giới mà chàng hằng mơ ước, nhưng họ sẽ phải từ từ bước đến bằng những chặng nhỏ nhỏ, dễ dàng. Còn hiện giờ, chàng đã phải kiên nhẫn kiềm chế lòng ham muốn nguyên thủy, hoang dã của mình.

“Làm tình,” chàng nói một cách dễ dàng: “thường bắt đầu bằng một nụ hôn. Đến đây, hãy để anh chỉ cho em.”

Chàng cúi đầu xuống và dùng môi phủ lấy môi của nàng. Đó là một nụ hôn ôn nhu nhẹ nhàng, chậm rãi và không đòi hỏi. Chàng ngả ra sau người lại để đánh giá phản ứng của nàng. “Em có thấy nó đơn giản và dễ dàng ngần nào không?”

Nàng gật đầu. “Nhưng nó không giống như nụ hôn anh hôn em lúc trước.”

“Anh đã hôn em như thế nào vậy?”

“Để em chỉ anh.”

Chàng ngoan ngoãn hạ môi của mình xuống môi nàng. Nàng quàng cánh tay quanh cổ chàng. Đây là một sự khiêu gợi ngọt ngào cho đến khi nàng ấn lưỡi mình vào miệng chàng. Sau đó mọi thứ đều thay đổi. Nhiệt độ dâng lên trong khoảnh khắc. Lửa dục. Ý định tốt đẹp của chàng đã cháy bén đi. Nàng đã không giúp ích gì [cho ý tốt của chàng].

Ngón tay của nàng vừa ghì vừa xoắn từng lọn tóc của chàng. Nàng cong cớn người, dâng hiến hết bản thân nàng cho chàng. Cuộc yêu đương này đáng lý ra thì không phải như thế này. Chàng đã mất đi sự kiểm soát. Nếu chàng không tự kìm kẹp bản thân thì chàng sẽ làm hỏng tất cả mọi thứ. Nàng là một cô dâu. Chàng nên khơi mào nàng với một cách thật hạn chế.

Chàng kéo đôi môi mình tách rời khỏi nàng với một tiếng rên rỉ khó khăn. “Ellie”, chàng thốt lên: “em tiến tới quá nhanh rồi. Đây không phải là một cuộc đua. Chúng ta phải bỏ thời gian để nếm và thưởng thức hương vị.”

Nàng có vẻ bối ngỡ. “Em đã tiến hành không đúng cách à?”

Chàng đợi cho đến khi chàng bình hòa lại hơi thở của mình trước khi trả lời. “Em làm tốt hơn là em biết.”

Nàng nở nụ cười và đôi má đã ửng hồng với niềm vui. “Có phải không? Vậy tại sao anh bắt phải dừng lại?”

Chàng không khỏi bật cười. Nàng đã liều lĩnh ở trên giường cũng như khi không ở trên giường. Chàng không thể nói với nàng rằng chàng bắt dừng lại bởi vì, nếu chàng không làm như thế, thì nàng sẽ mất đi tấm thân trắng của mình trước khi chàng có cơ hội cởi bỏ đôi ủng. Một người đàn ông kinh nghiệm như chàng nên dè dặt và hiểu biết hơn thế.

Nàng mang ánh mắt chờ mong trên gương mặt mình, đợi chàng giải thích những thứ mà có không thể giải thích.

Ngả nào thì chàng cũng cố sức một phen. “Không có quy tắc nào cả. Đừng quá vội vàng. Hãy để tự nhiên, không gò bó. Hãy để bản năng của mình hướng dẫn mình.”

Ôi trời! Chàng có thể đoán được từ cái vẻ tập trung trên khuôn mặt nàng ấy rằng nàng đã ghi nhớ từng từ một. Đây chính là ám hiệu để chàng im mồm trước khi chàng ta bị trói lại thành từng gút *[vì những câu hỏi khó khăn sắp tới của nàng]*.

“Ném và thưởng thức hương vị,” chàng nhẹ nhàng nói.

“Em sẽ để bản năng của em hướng dẫn em,” nàng hứa.

Tấm nệm phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm rứt người sát vào chàng. Chàng hôn lên mắt, chân mày, cổ họng, và nhẹ hít vành tai của nàng khi chàng phát hiện ra đây là một điểm nhạy cảm. Chàng giữ lấy tay nàng trong tay, để phòng ngừa khi gặp phải trường hợp *[nàng bỗng dưng co giò bỏ chạy]*. Không ai biết trước được điều gì sẽ khiến Ellie nổi cơn *[điên/giận]*.

Mí mắt của nàng trở nên nặng trĩu, tiếng thở dài của nàng trở thành tiếng rên rỉ. Nàng cảm thấy khó có thể nhớ các trình tự để tham khảo cho những lần *[yêu đương]* sau khi cơ thể của nàng đang ngân nga với những cảm giác mới lạ. Nàng đang trôi dạt trong khoái lạc và điều ấy có vẻ có gì không đúng đắn với nàng. Nàng muốn Jack cảm giác được những gì nàng đang cảm giác.

Bản năng của nàng lại nói gì với nàng?

Nàng ấy lồm cồm bò lên đầu gối và lắc tay Jack khỏi nàng. “Em muốn thực tập trên cơ thể của anh” nàng ngâm nga.

Nàng lấp đi sự phản đối nửa vời của chàng bằng một nụ hôn, sau đó, chân mày nhíu lại với sự tập trung, nàng hành động phù hợp theo lời nói. Từ chân mày của chàng kéo dài đến cổ họng, nàng để lại đường kéo dài với những nụ hôn ướt át với làn môi mở rộng và bật cười thật nữ tính trong niềm vui tuyệt đỉnh khi chàng phát rên.

Mắt dán chặt vào mắt chàng, nàng cởi từng cái khuy một trên áo chàng và bắt đầu vuốt ve yết hầu, bờ vai, và lòng ngực của chàng, và nơi nàng vừa chạm đến thì một nụ hôn sẽ theo ngay sau. Tất cả các cơ bắp trong cơ thể chàng bị kéo căng như sợi dây căng. Một nước sai lầm là chàng sẽ bước vào một vực thẳm.

Khi nàng dò dẫm đến khóa quần của chàng, chàng liền đẩy nhẹ tay nàng ấy đi. Nàng là cô dâu của mình, chàng tự nhắc nhở. Chàng sẽ kết nạp nàng với những giai đoạn dễ dàng. Bên cạnh đó, chàng không nghĩ rằng nàng sẽ táo bạo như thế nếu nàng biết những chuyện này sẽ dẫn đến đâu.

Nàng ngồi nhón gót chân. “Có vấn đề gì vậy, Jack? Tại sao mình lại dừng lại?”

Họ đã dừng lại bởi vì chàng đang muộn mản cố nhớ lại những gì chàng biết về xử nữ. Hóa ra thì quá là ít ỏi. Chàng chưa từng khai mào một xử nữ bao giờ, và đã chẳng bao giờ muốn. Trong thực tế, ý nghĩ ấy khiến chàng rùng mình.

Hiện giờ ai mới là người mới chứ?

Như thể nàng có thể đọc được ý tưởng của chàng, nàng nói: “Jack, anh lo lắng quá nhiều.”

Khẽ cười, nàng ấn chàng xuống nệm và cười lên người chàng. Từng lọn tóc đỏ hoe phủ kín gương mặt của nàng và nàng hất chúng ra phía sau với một bàn tay thiếu kiên nhẫn. Chàng thầm nghĩ nàng trông giống như một nữ hoàng chiến binh cổ đại đang buộc một hiệp sĩ bại trận phải đầu hàng.

“Dừng ngại,” nàng nói. “Hãy nhớ lại những gì anh đã nói với em. Hãy tự nhiên, thoải mái, đừng gò bó. Hãy để bản năng của anh hướng dẫn anh.”

Chàng đã vâng theo lời nàng.

Khi chàng vồ lấy nàng, nàng liền ré lên và họ cùng lăn trên giường. Lần này [khi dừng lại] chàng đã nằm trên nàng. Nụ cười của nàng khẽ biến khi chàng cởi chiếc áo bó thân, áo lót và quần lót của nàng, nhưng nàng đã không có che thân thể trần truồng của mình và chàng ngạc nhiên trước sự tin tưởng của nàng.

“Anh sẽ cố để em được có những giây phút tuyệt vời,” chàng nói.

Nàng mỉm cười và vươn người tới chàng. “Em biết anh sẽ làm được mà.”

Chàng hạ thấp miệng lên bờ vai trần trụi của nàng và ướm át liếm nó với chiếc lưỡi của mình. Khi hơi thở của nàng trở nên dồn dập, chàng mỉm cười. Chàng đã hành động ướm át tương tự lên một vú của nàng, rồi sang đến vú kia, liếm láp những núm vú của nàng, rà nhẹ lưỡi và cuộn lấy chúng, sau đó nút thật mạnh khi nàng bắt đầu rên rỉ.

Miệng của chàng vẫn còn đang bú nút núm vú của nàng khi tay chàng bắt đầu du hành trên cơ thể nàng. Nàng đã không nhận ra gợi ý của chàng, nên chàng đã phải bảo nàng phải tách đôi chân ngà của nàng. Cơ thể rạo rức của nàng không ngừng chuyển động, đầu nàng đập vào trên gối từng hồi.

Chàng ngả người ra sau để quan sát gương mặt nàng đang chìm sâu vào đam mê khi những ngón tay của chàng ta nhẹ nhàng chìm vào vùng ẩm ướt của nàng.

Đôi mắt của nàng mê ly với niềm đam mê [dục vọng], móng tay của nàng bấm sâu vào bờ vai chàng. Nàng đã sẵn sàng tiếp nhận chàng hơn bao giờ hết.

Khi chàng ta lặn khỏi người nàng, nàng cố ngăn chàng lại. Mắt nhìn nàng, chàng bắt đầu thoát ly y phục của mình, rồi đứng đó với thân thể trần trụi nguyên thủy của mình, chờ đợi một dấu hiệu rằng đây chính là điều nàng muốn.

Đôi mắt nàng chậm rãi hưởng thụ cơ thể chàng, ghi lại bờ vai to rộng của chàng, phần thân trên săn cứng những cơ bắp, vùng eo gọn ghẽ. Nhưng chính là phần hạ thể cứng rắn của chàng đã mở rộng đôi mắt nàng.

Nàng biết chàng muốn gì, nhưng khi cơn sốt giảm xuống thì cùng theo đó là lòng tự tin của nàng, và nàng nhìn quanh phòng như thể nàng không biết làm thế nào nàng lại có mặt nơi đây.

“Đừng tự nhiên trở thành nhút nhát với anh vào lúc này,” chàng nói.

Chàng đưa tay mình ra và nàng tự động nắm lấy nó. “Jack”, nàng thì thầm: “anh nói với em là nên làm theo bản năng của mình.”

“Và?”

“Bản năng của em bảo em rằng nên trốn vào tủ quần áo.”

Chàng phớt nụ cười. “Em hãy tự quyết định đi, Ellie. Chúng ta nên dừng lại hay là tiếp tục?”

Nàng đã sẽ không chịu thua, như chàng biết nàng sẽ như thế. “Bản năng của em cũng chẳng

bao giờ được khá. Hãy theo những bản năng của anh vậy.”

Nàng là tất cả những gì mà chàng hằng ao ước và còn hơn thế, hào phóng trong việc cho đi, tham lam trong việc tiếp nhận. Từng nụ hôn, từng lần tay nàng chạm phớt lên thân thể chàng khiến chàng phải phát cuồng.

Chàng cứ phải tự nhắc nhở mình rằng đây chính là Ellie, và chàng phải từ tốn, phải cho nàng những giây phút thần tiên. Nàng không chịu nghe. Nàng đã say sưa với năng lực của mình, từ từ nhích để đỉnh cao khoái lạc và lôi chàng cùng theo.

Giữa đông quần áo ngủ và khăn trải giường, chàng đã trôi lên bên trên nàng. Chàng nâng cao đầu gối nàng, chuẩn bị tư thế để chàng tiến quân. Nàng xói xả những nụ hôn lên cánh tay và vai của chàng.

“Hãy tin anh,” chàng thì thào. “Độc ác mới là tốt bụng.” [*Ui da!!!*]

Nàng đang nghiền ngẫm những lời chàng vừa nói trong khi chàng tiến mạnh vào nàng. Chỉ gọn ghẽ một lần, tất cả niềm khoái lạc của nàng đã chìm vào cơn đau đớn. Nàng thở hít hà, rên rỉ. Giật nảy người, xô đẩy, nàng cố làm mọi thứ để đẩy chàng khỏi mình, nhưng cuộc vùng vẫy của nàng chỉ khiến chàng tiến vào sâu vào trong cơ thể của mình hơn, và sức nặng cơ thể của chàng áp nàng chặt xuống giường.

Lúc này nàng đã hiểu ra là nàng chưa từng bị ai gạt thậm tệ đến mức này trong đời mình. Nếu nàng đã nghe theo bản năng của mình, nàng đã an toàn trốn trong tủ quần áo kia rồi.

Khi cơn đau lùi xuống và nàng đã nằm im, nàng nhìn lên chàng. “Đó,” nàng phẫn nộ nói: “là một kinh nghiệm đáng thất vọng nhất của cuộc đời em, và em không bao giờ muốn điều đó bị lặp lại.”

Chàng hôn nước mắt nàng đi. “Hãy tin anh. Em sẽ đổi ý của em thôi. Chưa có xong mà.”

Khi chàng nhịp nhàng, nàng trăn trăn chuẩn bị tinh thần cho cơn đau kế tiếp. Không có gì cả, chỉ có khoái lạc, một cơn lũ khoái lạc, rồi nhiệt độ tăng dần trong cơ thể nàng, đốt tan tất cả lý trí của nàng. Điều duy nhất nàng còn có thể làm là cảm thụ. Kết cuộc là nàng rên khóc trong sung sướng mê ly.

Nàng thức giấc với một cảm giác sợ hãi. Nàng không bị mất phương hướng. Nàng thừa biết nàng đang ở nơi nào, biết rằng người đàn chàng thêm than vào lò là phu quân của nàng.

Nàng khó có thể quên rằng họ đã từng yêu đương [*làm tình*], nhất là khi nàng cảm thấy cơn đau nhức giữa đùi nàng. Điều mà cứ rình mò tâm trí nàng chính là những lời nàng đã thốt ra khi đã mất quyền kiểm soát và vỡ thành hàng ngàn mảnh.

Em yêu anh. Nàng thử lại chúng một cách thận trọng và nuốt một tiếng rên vào lòng. Đó là sự thật. Nàng yêu chàng. Sao chuyện lại đến mức này?

Chàng đã không nói những lời ấy với nàng. Nàng đã không mong đợi chúng. Nhưng nàng muốn hai người họ được bình đẳng. Và bây giờ chàng đã biết. Liệu chàng ta có vênh váo? Liệu chàng có thích thú? Nàng ước sao mình đã giữ im lặng.

“Ah, em đã thức giấc.”

Tiếng nói của chàng đã mang nàng tỉnh khỏi ý tưởng mơ màng của nàng. Chàng đã khoác vào một chiếc áo lót, nhưng nàng thì trần như nhộng. Nàng ngồi dậy và, tự nhiên như nàng có thể, nhét mép tấm ra trải giường vào dưới cánh tay mình.

Nàng nghĩ nụ cười của chàng có vẻ tự mãn và đã có một vênh vang tự tin trong bước của chàng khi chàng đến gần giường. Nàng không có được thời gian để suy nghĩ. Lòng bàn tay của chàng nâng cằm nàng lên và đôi môi chàng chiếm hữu lấy môi nàng trong một nụ hôn dài và thật tham lam.

Có tia cười trong ánh mắt chàng. “Em cảm thấy thế nào?” Chàng khẽ hỏi.

Nếu cơ thể của nàng chịu ngừng ngân nga, thì nàng đã có thể nghĩ ra một lời đáp phù hợp. “Tốt” là điều duy nhất đã đến trong tâm trí nàng. “Anh cảm thấy thế nào?”

Chàng lại hôn nàng, rồi ngáp dài. “Kính ngạc,” chàng nói: “nhưng vô cùng thỏa mãn.” Chàng leo lên giường cùng nàng. “Ý anh là, anh biết từ những nụ hôn chúng ta đã chia sẻ rằng em là một người ấm áp dễ gần, nhưng anh không thể chắc rằng những nụ hôn ấy sẽ mang em được bao xa. Nếu anh biết trước, anh sẽ không có kéo dài quá lâu [chuyện động phòng].”

Chàng không có vẻ khoe khoang. Trên thực tế, dường như chàng vô cùng tự mãn với chính mình. Cảm giác sợ hãi của nàng đã bắt đầu dịu lại.

“Và nếu em được biết trước,” nàng nói: “rằng anh phải tàn nhẫn mới được tử tế, em sẽ bắt anh đợi cho đến Ngày Chúa Cứu Thế.”

Chàng cười đến ho sặc sụa, kéo tấm ra trải giường xuống và lôi bản thân đến bên cạnh nàng. Những đường dây thần kinh vẫn ngân nga của nàng bắt đầu rung động khi đôi chân lông lá của chàng cọ quẹt vào chân nàng.

“Không cần lo sợ chuyện ấy sẽ xảy ra,” chàng thoáng phân bua. “Aurora sẽ không cho phép chuyện ấy xảy ra. Anh biết, anh biết. Em và Aurora đều là cùng một người. Nhưng anh phải nói rằng, có đôi khi anh không biết ai mới là người mà anh yêu quý nhiều hơn, Ellie hay

Aurora.”

Nàng gần như sắp đâm chàng [vào mặt], nhưng khi nghe được từ “yêu quý,” thì tay nàng đã buông lỏng xuống. Đây chính là điểm gần nhất mà chàng có khả năng đề đến với một lời công bố [tình yêu]. Nhưng trong khoảnh khắc này, như vậy cũng đã đủ.

Chàng nhìn chăm chăm nàng với một ánh chế giễu. “Gi?” nàng hỏi.

Chàng nhún vai. “Anh luôn thắc mắc về Aurora. Nàng ấy đến từ đâu?” [*Sao lại phải có hóa thân của Aurora?*]

Nàng thở dài xườn xược. Chàng vẫn không hiểu. “Aurora, Jack ạ. Em luôn là Aurora. Em đã cố sức để không phải hóa thân thành như thế. Con gái của một cha xứ không được hưởng các quyền tự do mà các cô gái trẻ khác được hưởng. Chúng em lý ra là phải làm gương cho các cô con gái của những giáo dân.

Ồ, đừng nghĩ cho dù chỉ là một khoảnh khắc rằng song thân em đã cố nhồi nhét em vào khuôn khổ của một kẻ huênh hoang, giả đạo đức để chỉ biết phục tùng. Nhưng chúng em con cái của mục sư đã sớm học hiểu rằng những chuyện chúng em làm sẽ phản ảnh phụ thân của chúng em.

Cho nên, bởi vì chúng em yêu thương bố mình, chúng em đành phải cố hết sức tuân theo. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng em không mong mỗi những cuộc phiêu lưu.”

Chàng cảm thấy một thoáng tội lỗi. Những lời nói thơ ngây của nàng đã tống cổ chàng thẳng vào phe đảng của những người giáo dân chỉ biết chỉ trích, và cùng là những người đã buộc nàng phải tuân theo [quy củ]. Hẳn phải có một đường lối trung dung. Aurora thật là đáng yêu, nhưng nàng khiến chàng sợ muốn chết.

Chàng lưỡng lự nói: “Anh không nhớ em giống như một “kẻ huênh hoang, giả đạo đức mà chỉ biết phục tùng”. Một “kẻ huênh hoang giả đạo đức”, thì còn có thể, nhất là khi em khoe khoang những ngữ pháp tiếng Latinh và Hy Lạp. Nhưng ‘phục tùng’! Không bao giờ!”

“Đó là bởi vì anh luôn khiến cái tính nổi loạn trong em xuất hiện.”

“Aurora?”

Nàng cười toe toét. “Có khi nào một đứa con gái hiếu thảo của một cha xứ lại sắp xếp một cuộc hẹn hò bí mật với một gã phóng túng trẻ trung dưới cái lót của người khác chứ?”

“Anh tưởng em là đứa con gái của chủ cối xay!”

“Đâu phải là lỗi của em. Em đã không giả vờ để làm Becky. Anh giả sử quá nhiều.”

Nàng rùng mình khi chàng nhẹ răng cạ dọc theo bờ vai của nàng. “Anh đã gần cho em ăn no độn,” chàng nói.

“Em biết. Anh có thể tưởng tượng rằng sau đó, Aurora đã bị quản chặt chẽ.”

“Chuyện đó bị kéo dài bao lâu?”

“Cho đến khi tình huống lại thích hợp cho Aurora xuất hiện, và điều đó đã không xảy ra cho đến khi em cần tiền để rời khỏi ngôi nhà của người họ hàng Cardvale của em.” Nàng chuyển đầu trên gối để nhìn chàng được rõ hơn. “Aurora đáng thương. Nàng phải mang gánh nặng lương tâm của Ellie, và Ellie đáng thương lại phải gánh vác tính phiêu lưu của Aurora.”

Chàng bắt đầu bật cười. “Vừa lúc anh nghĩ anh hiểu, em lại khiến anh trở nên mù mờ.”

Nàng cau mày. “Đối với em, câu chuyện quá đủ rõ ràng mà.”

Chàng hôn nét cau mày khỏi gương mặt nàng. Nàng hôn lại vào cổ chàng. “Jack ới?”

“Hử?”

“Em có cùng một cảm giác như anh. Ngạc nhiên và vô cùng thỏa mãn.”

Nàng có thể cảm giác được nụ cười của chàng nở sát trên chân mày của mình. “Anh rất vui.”

“Và,” nàng vô tư nói thêm: “vẫn đang truy tìm những cuộc phiêu lưu.”

Chàng ngóc đầu lên cao. “Sao?”

Nàng bật một tiếng cười trầm thấp giòn tan. “Em đã nói với anh. Em cần phải bù đắp rất nhiều thời gian đã qua. Chúng ta đừng lãng phí một giây phút nào.”

Chàng vẫn luôn biết rằng nàng là một người mau học. Nàng đã chứng minh việc ấy trên giường. Trí nhớ phi thường của nàng chỉ bảo nàng những nơi để hôn và vuốt ve để khiến chàng điên cuồng với dự vọng phải có được nàng. Đòi hỏi, tham lam, đôi tay nàng phớt qua mọi nơi trên thân thể chàng, để lại một đường nhiệt ham muốn bất cứ nơi nào chúng chạm đến.

Chàng chợt hiểu ra rằng nàng đang sử dụng tất cả các kiến thức mới có của mình vào việc thực tập. Ellie vẫn mãi là Ellie. Nàng đã thông thạo với chàng y như nàng đã thông thạo những kết hợp động từ đặc biệt khó khăn của tiếng Hy Lạp. Và không nghi ngờ gì là các nguyên vọng trạng.

Đây [học tốt] không phải là những gì chàng muốn từ nàng. Chàng muốn nàng được tự nhiên và tự do như là nàng Aurora thích phiêu lưu.

Tâm trạng của chàng xoay chuyển qua lại giữa vui thú và kiên quyết. Người học giả bé bỏng của chàng đã có rất nhiều điều để học hỏi về đường lối yêu đương. Chàng áp nàng xuống giường và giữ tay nàng được kẹp chặt trên đỉnh đầu.

“Hãy ghi nhớ điều này,” chàng nói.

Chàng cọ xát môi của mình trên môi nàng nhưng từ chối lời mời của một nụ hôn. Chậm rãi, cẩn thận, chàng cảm dỗ, chàng tra tấn, cho đến nàng giẫy nảy một cách hoang dại bên dưới chàng.

Chàng vẫn chưa thỏa mãn. Chàng lật nàng nằm úp người xuống và bắt đầu cùng một quá trình tương tự với từng đốt xương cột sống của nàng. Khi chàng hôn đến mông nàng, tiếng rên rỉ của nàng bị nghẹt lại bởi chiếc gối.

Chàng lật nàng ngằm ngửa lại.

Mắt mở to và mê ly, nàng nhìn lên chàng. Nàng nói điều gì đó, nhưng đã không mạch lạc, vì vậy chàng biết chàng đã có được thứ chàng muốn. Một Ellie không suy nghĩ, nhưng cảm giác.

Chỉ như bây giờ chàng mới chiếm hữu nàng theo cách chàng muốn. Vào kết cuộc, tiếng rên rỉ khoái lạc, không suy tư, lạc lõng, là tất cả những gì chàng muốn cho nàng và từ nàng. Không ai khác đã trao cho chàng những thứ này, chỉ có Ellie - hay là Aurora?

Chàng trôi dần vào giấc ngủ với một nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt.

Chương 20

Họ ở lại khách sạn Clarendon thêm ba ngày nữa. Đây là ý của Jack. Chàng cho biết nếu mọi chuyện được khác thì chàng đã có thể đưa cô dâu của mình đến Ý hoặc Hy Lạp để hưởng tuần trăng mật, nhưng vì mùa giải này là mùa đầu tiên của Caro, họ buộc lòng phải ở lại trong thành. Chuyện duy nhất họ đã gây ra là trộm đi một chút thời gian cho riêng mình.

Mặc dù chàng giữ ý nghĩ của mình trong lòng, điều mà chàng luôn có trong tâm trí là được chần gởi cùng với nàng phụ nhân xinh đẹp của mình mỗi khi có cơ hội. Tại phố Park, có quá nhiều sự gián đoạn, quá nhiều người cần đến thời gian của hai người họ.

Ellie thì càng vui vẻ để tuân theo ý muốn của chàng. Nàng cảm thấy được tự do thoải mái tách xa khỏi ngôi nhà tại phố Park. Không có Frances để bới lông tìm vết và không có bà quản gia nhe nanh để giữ nàng đúng ở vị trí của mình. Chỉ là trong đoạn thời gian ngắn này, nàng có thể quên đi tất cả các nỗi lo âu và tận hưởng chuyện được ở riêng bên Jack.

Vấn đề duy nhất còn lại là phải giải quyết chuyện của Alice ra sao, nhưng Jack đã sắp xếp mọi việc với một tốc độ và hiệu quả mà đã khiến Ellie không kịp thở. Họ đã tìm ra chỗ ở cho Alice với bà Mann - bà chủ nhà của Ellie - tại căn nhà trên phố Henrietta mà Ellie mượn căn phòng của mình lúc trước. Chỉ là theo đề nghị của Jack thì Alice biến thành bà Travers và đeo một cái nhẫn cưới bằng vàng mỏng manh trên ngón tay của mình.

“Chuyện này sẽ khiến mọi việc đỡ ngượng ngùng cho cô ấy,” chàng nói với Ellie khi họ chờ Alice thu xếp để chuẩn bị dọn vào căn phòng mới của mình.

Ellie cười rục rờ với chàng. “Em thật không biết anh lại là người thật tháo vát.”

Chàng tránh né đáp: “Kết hôn với em, tình yêu của anh, đã khiến anh được như vậy.”

Nàng cười, nhưng trông có vẻ hơi chút tội lỗi. “Bộ em là một thử thách đến thế sao, Jack?”

Ánh cười xuất hiện trong mắt chàng. “Em chính là một người vị tha, mặc dù có một chút quá bốc đồng để anh được cảm thấy thoải mái.” Trước khi nàng có thể phát tác, chàng nghiêm túc: “Chuyện gì sẽ xảy ra khi Alice hạ sinh em bé? Chỉ có một vài người chủ nhà hoan nghênh những em bé sơ sinh trong nhà họ.”

Nàng nói với hy vọng nhiều hơn chắc chắn: “Bà Mann là một người phụ nữ tốt bụng. Bà ta sẽ không đuổi Alice ra ngoài. Và nếu mọi thứ không được ổn, thì chúng ta sẽ có những sắp xếp

khác. Còn rất nhiều thời gian mà.”

“Khi nào thì em bé chào đời?”

“Em đã quên hỏi, nhưng em chắc rằng còn một vài tháng nữa. Bụng cô ấy hầu như chưa to ra.”

“VẬY còn người cha của đứa bé? Có phải anh ta đã hoàn toàn biến khỏi khung cảnh không?”

“Em không biết. Cô ấy tin rằng anh ta sẽ trở lại với cô ta.”

“Và nếu không?”

“Đừng lo lắng, Jack. Em sẽ nghĩ ra cách mà.”

Chàng vỗ nhẹ vào tay nàng. “Chúng ta sẽ cùng nghĩ ra cách.”

Đó là một căn phòng nhỏ trên gác xép, nhưng khi họ đã được đưa vào xem, hành vi của Alice cư xử như thể nó là một cung điện.

“Tôi không phải chia sẻ nó với bất cứ ai?” Cô ta hỏi bà chủ. Cô ngồi thử lên giường, và nhún người lên xuống trên tấm nệm.

Bà Mann lắc đầu. “Không, cô gái đáng yêu. Tôi thích người thuê của tôi được thoải mái, bằng không họ sẽ tìm mướn phòng ở các nơi khác.” Bà nhìn Ellie. “Cô đã có quyết định muốn làm gì với căn phòng tại tầng hầm của cô chưa?”

Jack tập trung nhìn vào một vệt dơ trên đôi ủng của mình.

Ellie đã không phải suy nghĩ về câu trả lời của nàng. Câu trả lời là ngược lại những gì nàng đã nói vào tuần trước. “Tôi sẽ không mướn nữa. Vâng, hiện giờ tôi không còn cần chúng nữa, phải không?”

Nụ cười sáng chói của Jack khiến nàng gần như lóa mắt. “Có lẽ Alice có thể có chúng,” chàng nói.

Bà Mann lưỡng lự. “Sau khi vụ xâm nhập, tôi đã quyết định chỉ để cho nam nhân mướn căn phòng đó thôi. Tôi sẽ không được thanh toán trong lòng nếu một trong các cô mướn nhà của tôi phải đối mặt với kẻ trộm, sau vụ đó thì không thể nào.” Bà nói với Alice: “Chuyện sẽ khác nếu có ông Travers ở đây. Khi nào chồng cô sẽ dọn đến với cô?”

Một ánh nhìn từ Jack đã giữ Ellie im lặng. Chàng đã cảnh cáo trước với nàng rằng mặc dù Alice cần giúp đỡ, cô ấy không cần một người để làm tất cả mọi việc cho cô [*champion: tay*

vô định]. Cô ta có khả năng để tự trả lời.

Alice trao cho bà chủ nhà một ánh mắt trong sáng. “Anh ấy đã đi lên phía bắc để tìm việc làm. Khi anh ấy tìm được việc, anh ấy sẽ quay lại với tôi.” Cô ta liếm ướt đôi môi của mình. “Cả tôi và em bé của tôi.”

Sau một khoảng im lặng, đôi má hồng hào của bà Mann dúm lại thành một cười rất lớn. “Cô nói một em bé? Vậy thì chúng ta phải chăm sóc thật tốt cho hai người và phải khiến cô khá bận rộn để không còn thời gian để mà buồn khổ.”

Bọn họ để lại Alice trong nhà bếp để giúp bà Mann may vá và là quần áo trong khi Jack và Ellie xuống tầng hầm để kiểm kê các món đồ nội thất mà nàng muốn giữ lại. Jack thu lấy chiếc chìa từ tay nàng để mở khóa cửa. Chàng bước vào trước, nhìn quanh, sau đó đưa nàng vào bên trong.

Nàng có vẻ vui thú. “Em không phải là bất lực,” nàng nói. “Tại sao các quý ông luôn luôn mở cửa cho phụ nữ như thể chúng tôi không biết làm thế nào để sử dụng một chiếc chìa?”

“Phép lịch sự,” chàng đáp. “Đã được nhồi vào chúng tôi khi chúng tôi vẫn còn là các cậu bé. Và đôi khi cẩn thận thì tốt hơn, như em đã nên biết.”

“Anh nghĩ em có thể quên đi cái đêm ấy sao? Không bao giờ! Hiện giờ em đang trang bị vũ khí và thật nguy hiểm.” Nàng mò vào túi áo khoác và mang ra một vật gì đó sáng bóng và màu bạc.

Chàng ngó ngán nhìn. “Cái đó là cái quái gì?”

Nàng giơ nó lên ánh sáng. “Một cái nĩa. Em đã mượn nó từ khách sạn Clarendon, và em không ngần ngại để sử dụng nó.”

“Được thôi. Sau chuyện này, em có thể mở các cánh cửa trước và kiểm tra xem không có kẻ trộm ẩn giấu dưới gầm giường không.”

Nàng bật cười, cởi bỏ nón bê-rê của mình, và nhìn quanh. Căn phòng vẫn đen tối và ngột ngạt, nhưng mọi thứ đã được đưa trở vào chỗ cũ, và không ai biết được rằng họ đã khiến kẻ xâm nhập bị kinh ngạc trong lúc hành động.

Câu chuyện có thể đã tồi tệ hơn nhiều. Những món đồ quan trọng với nàng đã không bị đụng đến, tủ gỗ *** ngựa của mẹ với các chiếc khoen đồng thật bóng [hì, chưa từng nghe đến loại gỗ này, nhưng tự điển dịch thế - vy], một cái bàn có thể nối dài ra được đánh bóng nhoáng đã từng thuộc về bà nội Brans-Hill, và một chiếc tủ với cánh cửa làm bằng thủy tinh với một thư viện nho nhỏ đầy sách vở của nàng.

Nàng đã gắn liền mình với phần hồi môn khiêm tốn của mình như là những người trong gia tộc Raleigh gắn vào của họ, nhưng nàng không nghĩ rằng những vật quý giá của mình sẽ phù hợp với ngôi nhà trong phố Park hơn nàng là bao. Giống nhau thôi, nàng không cách nào có thể tách ra với chúng.

Đó chính là lý do tại sao nàng ấy đã tìm thấy một ngôi nhà lâu dài cho chúng khi nàng đã phân tách với gia đình Cardvale. Không có gì ít hơn có thể khiến nàng chi tiêu số tiền khó kiếm của mình vào những căn phòng ảm đạm này.

“Em đang nghĩ gì vậy, Ellie?”

Nàng cố để âm thanh của nàng nghe có vẻ tích cực. “Em đang thắc mắc rằng không biết phải lưu trữ đồ đạc của mẹ nơi đâu. Em nghĩ chắc trong gác xép nhà anh có chỗ trống chứ?”

“Nhà của chúng ta”, chàng sửa nàng. “Và tại sao lại trong các gác xép? Rõ ràng là em rất có tình cảm với những món vật này. Hãy để chúng ở bất cứ nơi nào em thích.”

“Cảm ơn anh.”

Nàng không nghĩ rằng mình sẽ làm như thế, bởi vì nàng không muốn bất cứ ai cười nhạo báng chúng.

Jack nói: “Vậy còn căn phòng khách riêng của em thì sao? ‘Căn phòng màu vàng’, mẹ anh đã từng gọi nó như thế.”

“Giờ là căn phòng màu xanh,” nàng nói nhẹ nhàng.

“Anh biết. Sau khi Frances trở thành chủ nhân, nàng đã thực hiện một số thay đổi. Anh cho rằng em cũng sẽ muốn làm như vậy.”

Và nàng sẽ, chỉ ngay sau khi nàng tìm được can đảm để đứng lên chống đối Frances.

Nàng di chuyển quanh phòng, kiểm tra những mảnh này mẩu nọ, tự hỏi rằng có bất cứ món gì mà nàng có thể đánh lòng bán hoặc cho đi không. Nàng bắt đầu từ những cuốn sách. Một trong những cuốn sách cụ thể đã bắt sự chú ý của nàng-quyển sách ghi chép công thức của mẹ nàng.

Sau khi lần lượt lật xem các trang qua một thời gian khá lâu, Jack liền ngồi vào ghế. Khi nhiều phút nữa trôi qua, chàng bèn nói: “Hãy sắp xếp để chuyển tất cả mọi thứ đến phố Park. Anh có thể thấy rằng em sẽ không chịu bỏ đi bất cứ vật một.”

Nàng vẫy tay cho chàng im lặng. “Chuyện này thật là tuyệt vời.”

“Cái gì [tuyệt vời]?”

Nàng đã đưa chàng cuốn sách và chỉ vào trong đấy. “Đọc cái này.”

“Rượu pân của Cardvale”, chàng ngoan ngoãn đọc [*punch: loại nước rượu mạnh pha nước ấm, đường, sữa và chanh*]. Chàng lật mấy trang sách cũ kỹ với nét mực mờ phai. “Đây là một cuốn sách ghi lại các công thức nấu ăn thôi. Đâu có gì đặc biệt lắm đâu?”

Nàng giật quyển sách từ tay chàng. “Rượu pân của Cardvale”, nàng đọc: “từ nhà bếp của Jeanne Daudet.”

Khi tên chàng nhận biết ra cái tên ấy, chàng ngồi thẳng dậy. “Hãy đưa anh xem.”

Chàng đọc lại lần nữa.

“Và hơn thế nữa”, Ellie. “Có một cho Súp Cá [*Soupe de Poisson*] và Bánh Phồng Phó Mát [*Soufflé au Fromage*]. Và chúng đều là từ nhà bếp của Jeanne Daudet. Còn có điều gì khác, một điều mà Robbie đã kể với em. Lý do Louise đã quan tâm đến em ấy không phải là vì em ấy thú vị hoặc hấp dẫn hoặc bất cứ điều gì. Đó là, theo Louise đã cho biết, bởi vì cô và mẹ cô đã đến sống với chúng tôi trong một đoạn thời gian ngắn.”

Chàng sững sờ. “Và em không bao giờ nghĩ đến là cần phải báo điều đó với anh trước lúc này sao?”

“Em có ý định nói với anh, nhưng những chuyện khác cứ làm tâm trí em dao động và đã quên đi nó. Có quá nhiều chuyện đang xảy ra. Bên cạnh đó, Mẹ lúc nào cũng luôn giúp đỡ mọi người, và chuyện này phải xảy ra đã một thời gian lâu trước đây, bởi em không thể nhớ chúng. Nó có... nó có quan trọng, Jack?”

Chàng suy nghĩ một lúc. “Cardvale,” chàng nói. “Người đó chắc phải là cha của người họ hàng của em.”

“Em nghĩ là vậy. Hoặc nó có thể là người họ hàng của em. Ông ấy còn rất trẻ khi được phong tước. Em nghĩ khoảng mười ba, mười bốn thôi. Em cũng không rõ. Ông ấy lớn hơn em cả mười tuổi.”

Nàng quỳ trước mặt chàng và ngồi lên gót của mình. “Em không hiểu chuyện này có thể giúp đỡ gì.”

Chàng chậm rãi nói như thể cái ý tưởng ấy cứ quay quẩn trong tâm trí mình, “Xem ra nó kết nối Cardvale với Louise Daudet, hoặc ít nhất là với Jeanne Daudet.” Chàng mỉm cười vào

đôi mắt lo lắng của nàng. “Có thể là Cardvale cũng không nhớ đến cô ấy.”

Nàng thở dài.

“Chuyện gì?” chàng dò xét.

“Em tưởng là chúng ta đã được vô can rồi chứ. Em tưởng các nhà chức trách Pháp đã phát hiện ra kẻ sát hại Louise. Là cô gái hóa trang và người yêu của cô ta, phải không? Chúng ta không cần phải khuấy động gì cho thêm rắc rối chứ?”

“Hai người họ chỉ là bị tình nghi, Ellie. Họ chưa bị buộc tội giết người. Và anh có nói là anh sẽ đi gây rắc rối cho Cardvale sao?”

“Không có. Nhưng em biết rõ anh. Hãy nhìn cách anh cứ bám theo em.”

Chàng ôm nàng trong vòng tay và đặt nàng ngồi vào lòng mình. Đôi mắt chàng lóe nhìn xuống nàng. “Em có hối tiếc vì anh đã làm như thế không?”

Nàng sắc bén nhìn lên chàng, sau đó nhanh chóng đỏ mặt. Chàng phải biết rằng nàng đã không hối tiếc, nhất là sau cái đêm họ đã chia sẻ với nhau. Chỉ cần suy nghĩ về đêm ấy đã khiến nàng run lấy bầy.

“Không. Em không hối hận,” nàng nói: “nhưng em muốn anh sẽ nghĩ tốt hơn với Cardvale. Ông ta đã luôn đối tốt với Robbie và em. Chính là Dorothea là người mà chúng em khó có thể gần gũi.” Nàng đẩy tay chàng ra và đứng dậy. “Em không muốn phải chia ly [với gia tộc Cardvale] với một đường rạn nứt.”

Chàng cũng đứng dậy và quàng một tay ôm lấy vai nàng. “Anh hứa không điều tra đến Cardvale,” chàng nói.

Nàng đã không thuyết phục. “Sẽ không có lý do gì để làm chuyện ấy, và anh có thể sẽ khiến ông ta mất mặt. Có lẽ có những việc về cha của ông ấy mà chính ông ta cũng không nên biết. Và chuyện đó không phải như là chuyện một kẻ giết người đang tại ngoại, rình rập chúng ta. Ngoài ra vụ đột nhập nơi đây, không có gì khác thường đã xảy ra. Đâu có gì phải lo lắng đâu, phải không?”

“Tuyệt đối là không có gì, ngoại trừ...”

Nàng đã mất kiên nhẫn. “Ngoại trừ cái gì?”

“Ngoại trừ rằng anh sẽ được an tâm hơn nhiều nếu em bỏ đi cái nữa kia. Mọi người sẽ nghĩ rằng anh đã kết hôn với một người mất trí.”

Nàng bật cười với lời nói đùa của chàng.

***

Họ đã dành phần thời gian còn lại trên giường, thi thoảng ngồi dậy để dùng các bữa ăn mà những người bộ binh của khách sạn Clarendon đưa đến phòng của họ. Khi đã gần đến nửa khuya, Nó đã được gần nửa đêm khi, no nê và đầy đủ, họ cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Jack thức giấc khoảng một giờ sau đó, bồn chồn, tâm trí của chàng ù ù. Có rất nhiều điều để suy nghĩ, có thật nhiều câu đố xâm nhập những giấc mơ của chàng.

Không có gì phải lo lắng, phải không?

Không có gì ngoại trừ kẻ đã giết chết Louise Daudet, người đã ăn cắp những viên kim cương của Cardvale, và kẻ đột nhập vào phòng của Ellie. Và tại sao cái tên Cardvale cứ hiện về trong tâm trí của chàng?

Rượu pân của Cardvale. Có khi nào kẻ trộm đang cố tìm cuốn sách công thức? Có khi nào Cardvale đã thật là tuyệt vọng để giấu đi mối liên hệ của mình với Jeanne Daudet? Một khoảnh khắc trong phản ánh thuyết phục Jack rằng chàng đã suy nghĩ sai đường. Kẻ trộm đã không thèm chạm tới cuốn sách. Vậy thì hẳn ta muốn tìm cái gì?

Còn về Cardvale, ông ta có thể khai là không hề biết về sự tồn tại của cuốn sách công thức cũng như Louise hoặc Jeanne Daudet, và ai sẽ cãi lại ông? Ông đã có thể biết đến hai người họ qua một lần và cũng đã quên mất đi họ. Cuốn sách đã rất cũ. Chàng đã kiểm tra nó thật triệt để và không có gì được ẩn giấu trong bìa hoặc những trang giấy. Điều duy nhất nó chỉ ra là mẹ của Ellie và Jeanne Daudet đã từng quen nhau.

Một câu đố được giải đáp. Chàng không bao giờ hiểu được làm cách nào một thanh niên non nớt như Robbie lại thu hút sự chú ý của nữ diễn viên sáng chói hàng đầu của Nhà hát Pháp.

Một gã vô dụng trẻ tuổi ngốc nghếch! Mặt khác, đứng trong cương vị của Robbie, chàng có thể cũng đã phóng đại sức hấp dẫn của mình. Ở tuổi đó, thanh niên thiếu kinh nghiệm thích bạn bè của họ nghĩ rằng họ có được nhiều kinh nghiệm hơn là họ thực sự có.

Tâm trí của chàng cứ trở lại với Cardvale. Chỉ vì chàng không thích người họ hàng của Ellie không có nghĩa là ông ta đã có tội gì cả. Trong thực tế, sự không ưa thích của chàng đã dựa trên thành kiến. Chính là chàng miễn cưỡng thừa nhận rằng mình có hơi ghen tuông. Ellie chỉ có những lời tốt đẹp để nói về người họ hàng của nàng, một người đàn ông, mà theo ý chàng, đã để cho nàng thất vọng ê chề.

Tất cả chuyện ấy đã là quá khứ. Hiện tại chàng đã là phu quân của nàng, và chàng sẽ bảo đảm rằng nàng không bao giờ bị đánh lú [tới pháp luật] bởi chuyện gì nữa.

Nàng khuấy động trong giấc ngủ, thở dài, và rút người vào lòng chàng. Sự tin tưởng của nàng khiến chàng vui vẻ. Miềm đam mê của nàng khiến chàng ngạc nhiên. Và động cơ thúc đẩy chàng để sở hữu người phụ nữ này và không ai khác làm chàng sợ đến chết. Nàng đã trở nên thiết yếu cho sự tồn tại của chàng. Chuyện này đã nảy sinh ra từ đâu?

Chàng không biết và chàng cũng chẳng quan tâm. Điều duy nhất chàng biết là chàng cảm thấy mình có tràn đầy sức sống hơn bao giờ hết trong cả thời đại.

Chàng đan những ngón tay mình với của nàng và đưa chúng đến môi mình. Đốt xương của nàng thật mảnh mai. Nàng mỏng manh hơn là nàng tưởng. Đó là do chàng hoàn tác. Nàng có vẻ như có khả năng xử lý tất cả mọi rắc rối của mình, rồi nàng quay qua nhìn chàng với ánh mắt mỏng manh ấy. Làm sao chàng có thể kháng cự lại?

Chàng sẽ tất cả trong khả năng của mình để bảo vệ nàng an toàn. Chàng sẽ không lơ là sự cảnh giác cho đến khi chàng có giải đáp cho những câu hỏi của mình.

Đã quá lúc chàng cân so lại những điều chàng tìm hiểu được với Brand.

Chương 21

Ellie về nhà sau tuần trăng mật tại khách sạn Clarendon với tâm trạng bay bổng như đang lướt trên một ngọn sóng. Mọi người đều có thể thấy rõ sự thay đổi nơi nàng. Đôi mắt lấp lánh, nụ cười luôn nở trên môi, và có những điệu tung nhip nhàng trong bước đi của nàng. *[Vì sao nàng lại thế này, biết thêm chi tiết, hỏi thầy Bữa ca]*

“Hãy xem, đây là một người phụ nữ được yêu,” bà thái hậu nói với cháu gái của bà.

Caro không nói gì. Cô trông có vẻ khổ sở.

Thái hậu thở dài. “Hãy vui cùng với anh trai của cháu, Caro ạ. Không phải tất cả mọi người đều tìm thấy tình yêu trong hôn nhân.”

“Nhưng... nhưng anh ấy thấy được [ưu điểm] gì từ cô ta chứ?”

Bà thái hậu dư biết ai đã nhét những suy nghĩ đó vào đầu của cô cháu gái. Bà nhẹ nhàng: “Nếu cháu cho Ellie một nửa cơ hội, cháu cũng đã có thể tự khám phá ra.”

Ellie không được chắc chắn như bà thái hậu rằng Jack rất yêu nàng, nhưng nàng kiên nhẫn. Sau những việc mà hai người họ đã chia sẻ, nàng chắc rằng trước sau gì thì chàng cũng sẽ yêu nàng mà thôi.

Còn về bản thân nàng, nàng như là một phụ nữ được tái sinh. Và bây giờ nàng đã bỏ đi căn phòng mướn tại phố Henrietta, nàng cảm thấy mình đã rẽ sang một con đường mới. Nàng không thể quay lại. Nàng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước mà thôi.

Lòng tự tin mới có của nàng được kèm theo một mục đích mới. Nàng nhất định phải vượt qua cảm giác tự ti, mặc cảm của mình và phải tạo ra một nơi chốn cho mình trong cuộc sống của Jack. Một chuyện gì đó phải thay đổi, bởi vì nàng không cảm thấy hạnh phúc dưới mái nhà tối tăm ngột ngạt này.

Tóm lại là nàng sẽ thay đổi và biến ngôi nhà thành một mái ấm gia đình. Frances và nàng có định mệnh là phải đấu khẩu, nhưng chuyện ấy sẽ xảy ra tại thời điểm mà nàng lựa chọn.

Cơ hội đã đến khi nàng chỉ một mình ở nhà, ngoại trừ Robbie và Milton nhốt mình trong thư viện đang thực hiện những dự án của bản thân. Cuộc kiểm tra của Robbie đang tới gần còn Milton thì đang viết một bài báo về các tiểu từ Hy Lạp cho một số tạp chí nào đó. Nhóm phụ

nữ đang thực hiện các cuộc thăm viếng trong buổi chiều, còn Jack thì đã đi gặp bạn bè tại câu lạc bộ của chàng.

Đây là cơ hội ngàn năm một thuở.

Nàng đã có một chiến lược, và nó bắt đầu với ông quản gia. Nàng tìm thấy ông ta đang đếm các bộ đồ ăn bằng bạc trong tủ chứa *[butler's pantry: phòng hay tủ chứa đồ nhà bếp nằm giữa phòng ăn và nhà bếp]*.

“Wigan,” nàng nói: “Tôi muốn nói chuyện với ông.”

Ông có vẻ ngạc nhiên bởi sự gián đoạn, nhưng kính cẩn nói: “Vâng, thưa phu nhân. Tôi có thể giúp gì cho phu nhân?”

“Tôi muốn phòng màu xanh được sơn lại. Tôi có ý sơn một màu vàng hoa anh thảo mềm mại.”

“Được, thưa phu nhân. Các món đồ nội thất sẽ phải bị dời đi.”

Wigan lạnh trí.

“Phải, và sẽ không cần phải để chúng trở lại. Wigan, tôi muốn dọn các đồ đạc nội thất của riêng tôi vào căn phòng đó, ông hiểu chứ. Có lẽ ông cũng nên thực hiện chuyện ấy dùm tôi?”

Ông chớp mắt khi nàng đưa cho ông tờ giấy với địa chỉ của bà Mann, nhưng ngoại trừ việc đó, ông vẫn đáng vẻ khắc kỷ thường có. “Tôi phải giải quyết các vật nội thất đang có trong phòng như thế nào?”

“Tôi để ông tự quyết định.”

“Cảm ơn cô, thưa phu nhân. Còn có điều gì khác không?”

Nàng hít thở sâu trước khi nàng thốt lên những lời mà đã rất khó nói. “Tôi quyết định tổ chức một buổi tiệc để đánh dấu sự ra mắt của tôi.” Xong! Nàng đã nói những lời ấy và không thể nuốt lại. Nàng cảm thấy thoải mái từ cái sự thật là Wigan đã không có vẻ ngạc nhiên hoặc sốc, mặc dù ông phải nên nhận ra rằng nàng đã lấn vào lãnh thổ của Frances.

“Không nên quá cầu kỳ,” nàng nói tiếp. “Tôi không muốn buổi tiệc của tôi làm giảm đi việc ra mắt đầu tiên của tiểu thư Caroline. Nhưng nó phải được đặc biệt. Tôi đã chỉ thị rõ ràng chưa?”

“Hoàn toàn rõ ràng,” Wigan bình thản đáp. “Khi nào thì buổi tiệc sẽ diễn ra?”

“Một tuần kể từ hôm nay.” Nếu nàng để nó lâu hơn, có lẽ nàng sẽ không còn can đảm để tổ chức nữa.

“‘Một tuần’?” Chân mày của Wigan nhướn cao.

“Có... có phải là quá gấp?”

Đôi môi của người quản gia sắp nở nụ cười. “Nếu tôi có thể nói, thưa phu nhân, chúng ta đã nên có buổi tiệc này rất lâu về trước rồi. Hãy để mọi thứ cho tôi lo liệu.”

Công việc vẫn còn chưa xong. Một ông quản gia chỉ có đủ khả năng để làm một số việc. Vấn đề thực sự là Frances và nhóm người của cô ta, bà Leach. Họ không thể ngăn cản nàng, nhưng họ có thể gây khó khăn. Nàng chắc rằng Jack sẽ giúp đỡ nàng nếu nàng khiếu nại với chàng, nhưng tín dụng của mình trong mắt những người hạ nhân sẽ chìm xuống vài bậc.

Trong thực tế, nàng có thể sẽ hoàn toàn mất đi sự tôn trọng trong mắt họ, chưa kể đến lòng tự tôn của mình. Đây là một việc mà bản thân nàng phải tự làm lấy.

Nàng bỏ ra một số thời gian trong buồng của mình, diễn tập những gì nàng sẽ nói. Việc này có vẻ vô lý, nhưng nàng cảm thấy bà quản gia đáng sợ hơn rất nhiều so với ông quản gia. Nàng quyết định chiến lược của nàng chính là lặp lại những gì nàng đã thực hiện với Wigan, không nhiều thì ít. Đơn giản vậy đó.

Bà quản gia không ở trong phòng, nhưng một trong những người giúp việc đã chỉ Ellie vào các gian nhà bếp. Ellie nghe giọng nói của bà Leach và theo hướng âm thanh ấy tiến đến căn phòng chứa thức uống nơi bà giữ chứa các vật dụng của mình. Bà quản gia đang xam xít trong cơn thịnh nộ là chuyện không thể nghi ngờ.

Ellie đến gần cánh cửa đang mở, nhưng người nàng đơ ra như bị đóng băng với sự nhục khi nghe những lời của bà Leach.

“Con đó là một con đàn bà điếm đàng, nó thực sự là vậy. Một người phụ nữ đàng hoàng nào lại đến khách sạn với phu quân mình khi bà ta có một căn buồng hoàn toàn thoải mái trong ngôi nhà riêng của bà ấy? Tôi sẽ không thấy ngạc nhiên nếu đã có một vụ dâm dục tập thể xảy ra tại đó. Ồ, chúng ta đều biết Alice đã có mặt nơi đó, còn có Lãnh chúa Denison.

Và giờ đây, Wigan vừa báo cho tôi biết rằng sẽ có một buổi tiếp tân được tổ chức tại đây trong tuần tới. Tôi có đầu óc đủ tốt để nộp vào thư từ chức của tôi, nhưng tôi không muốn khiến phu nhân Frances đáng thương bị thất vọng.”

Bà bước ra khỏi cửa trước bà đầu bếp, khi thấy được Ellie, và đánh rơi cái hộp trà mà bà đang mang theo. Cái hộp bị rách và lá trà rơi tung tóe khắp nơi.

Lạnh lẽo như băng, Ellie nói: “Tôi muốn bà cắt xéo khỏi nơi đây trong vòng một giờ đồng hồ. Giải quyết mọi thứ với Wigan. Tôi sẽ bảo ông ta rộng rãi, nhưng đừng tìm tới tôi để có được lá thư giới thiệu nhân cách.”

Bà quản gia đã cố để có tiếng nói cuối cùng, nhưng cho đến lúc giọng nói của bà được hồi phục, Ellie đã ra khỏi tầm nghe.

***

Bọn họ chỉ dành một vài phút tại Brooks. Brand không mấy thích mấy cái câu lạc bộ vì hầu hết bọn chúng, trong những ngày chàng còn trẻ, đã không cho phép cậu tham gia. Anh thích những quán café bên trong cũng như xung quanh vùng thành Thánh James và, sau khi tham khảo ngắn gọn, họ quyết định chuyển đến Quán Café của Kenneth tại Pall Mall.

“Ash đâu rồi?” Jack hỏi.

“Cậu nghĩ là ở đâu? Tại tiệm may của cậu ta, làm đẹp hình tượng của cậu ta lại để chuẩn bị cho mùa giải.”

Cả hai cười đều cười giòn.

Sau khi gọi cà phê và bánh, Brand nghiên cứu cậu bạn của mình. “Cậu trông rất thư giãn,” anh nói. “Hôn nhân chắc phải khá suôn sẻ với cậu.”

Jack mỉm cười. “Có phải tôi nghe được một chút ghen tị?”

“Hầu như là không. Oh, tôi thật vui cho cậu, nhưng tôi khá là vui vẻ với cuộc sống độc thân *[điềm báo trước của tác phẩm tiếp theo]*. Và tôi tin rằng, nếu tôi thấy cuộc hôn nhân trên đường chân trời [trong tương lai], tôi sẽ rào bản thân mình trong một căn ngục tối đen nhất và sâu nhất, cho đến khi nó đã đi qua.” *[kinh khủng chưa, các nàng chưa chồng?]*

“Cậu đang trích dẫn lời tôi nói và trả chúng lại cho tôi mà,” Jack vui vẻ đáp.

Miệng Brand cười thật rộng. “Tôi không thể cưỡng lại sự cám dỗ [để chọc cậu]. Ah, cà phê của chúng ta là đây. Uống đi, Jack. Cà phê rất tốt cho cậu. Nó sẽ khiến đầu óc của cậu nhanh nhẹn.”

Jack nuốt một ngụm café đắng. Chàng nhận ra rằng chàng cảm thấy mình thật hạnh phúc. Chàng thừa biết rằng một ngày nào đó, cho dù miễn cưỡng thế nào, chàng cũng phải kết hôn và sinh ra một người thừa kế, nếu chỉ để giữ cho gia sản và tiền tài được nguyên vẹn và để cung cấp cho hậu duệ của mình.

Chàng chưa từng dự kiến rằng chàng sẽ vận khí đủ tốt để kết hôn với một người như Ellie. Nàng không phải là một người luôn chung đụng một cách dễ dàng, nhưng nàng khiến cho cuộc sống được thú vị. Và việc nàng có một bản chất nồng nhiệt xứng với bản chất của chàng chính là vật trang trí làm cho món ăn càng thêm ngon miệng [chảy nước miếng].

Chợt nhận ra rằng bản thân lại mang một nụ cười ngốc nghếch trên mặt, chàng cau mày.

Brand nói: “Bây giờ thì đến công việc. Xem ra tôi đã nói đúng. Tất cả các nghi phạm đều có điều gì cần phải ẩn giấu.” Anh ta trét bơ lên miếng bánh mì Bath rồi cắn một miếng. *[Bath bun: bánh mì tròn có nhân thịt bên trong như bánh bao xá xíu của Hương Cảng]*

Jack nhìn anh lặng yên. Chàng rất quan tâm, nhưng không có ý thức cấp bách. Nếu Brand có điều gì đó khẩn cấp để báo cáo, anh ta sẽ không lãng phí thời gian bàn tán.

“Cậu phải hiểu,” Brand tiếp tục: “rằng tôi đã chưa thu thập được chứng cứ. Những gì tôi có chỉ là tin đồn và các lời nhỏ to. Nếu tôi xuất bản những gì tôi đã phát hiện ra, tôi sẽ được quảng một bản kiện cáo về tội vu khống.”

Jack mỉm cười hài hước. “Theo tôi thì cậu có vẻ đã lén nghe những câu chuyện này tại ngoài lỗ ống khóa trong từng các câu lạc bộ mà cậu rất xem thường.”

“Tôi không xem thường chúng. Tôi chẳng quan tâm. Nhưng chúng có cách sử dụng của chúng. Tôi có những người đưa tin [được trả thù lao] để cung cấp các tin đồn mới nhất, và cũng có những người quen biết sinh ra là đã cao cao tại thượng sẽ kinh ngạc nếu họ nghĩ đến những gì họ tâm sự với tôi lại được truyền đến tai người khác.

Tôi là một nhà báo, Trời ạ. Không có gì là bí mật nếu tôi có thể chứng minh tính xác thực của nó. Cậu sẽ được khá nếu cậu nhớ điều đó.”

Lời nhận xét cuối cùng nghe như một lời cảnh cáo. Jack mắt thu hẹp. “Cậu đang điều tra Robbie à?”

“Không. Tôi để chuyện ấy lại cho cậu. Dù sao đi nữa, thì cậu đang đứng ở một vị trí để có được sự tin tưởng của cậu bé.”

“Cậu ấy đã kể với tôi tất cả những gì cậu biết và tôi tin tưởng cậu ấy!”

“Ồ? Tôi tưởng cậu nói rằng câu chuyện do cậu ta và do cậu bạn của cậu ta kể lại thật quá giống nhau để được luật sư cậu thấy đáng tin cậy?”

“Vâng, tôi đã nói thế, nhưng...” Jack lắc đầu. “Việc tồi tệ nhất tôi nghĩ là cậu ấy đã che giấu

sự thật rằng cậu ấy và Louise thực sự là tình nhân, để bảo vệ tính đa cảm của Ellie. Cậu ấy không muốn mất đi ý nghĩ tốt của cô ta với cậu.”

Trong lúc chàng phân tâm, chàng cắn vào một cái bánh mì Bath trước khi chàng xức nhớ rằng chàng ghét chúng bao nhiêu. Chàng phải hóp một ngậm đầy cà phê để nuốt nó xuống.

“Sao lại có khuôn mặt như thế?” Brand hỏi.

Jack cười ngượng ngùng. “Khi tôi còn bé, tôi đã lấy một quả lý chua từ trong nhân của bánh chỉ để khám phá ra nó là cái xác ruồi.”

“Chỉ có vậy thôi à? Tôi thật không biết mấy anh quân nhân lại nhát gan như thế.” Anh ngặm thêm một miếng bánh kha khá của mình. “Thôi, chúng ta đã nói tới đâu nào? Oh phải, Robbie. Tôi không nghĩ cậu ta là tình nhân của cô ấy. Hãy nhớ rằng, cô ta có một đại gia và sắp giải nghệ để đi với ông ta.”

“Phải, tôi nhớ.”

“Mà tôi nghĩ rằng tôi biết ai là người đàn ông huyền bí của chúng ta.”

Jack ngồi lại trên ghế. “Ai vậy?”

“Cardvale. Người họ hàng của Ellie.”

Tất cả đều có mặt đông đủ để dùng bữa tối tối hôm ấy, bao gồm cả Milton, và Ellie hy vọng rằng sự hiện diện của một người khách sẽ khiến Frances chú ý đến lễ phép của cô ta. Nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nàng đã ở luôn trong phòng sau khi sa thải bà Leach, nhưng nàng biết rằng ông quản gia đã tổng tiến bà quản gia ra khỏi khuôn viên của ngôi nhà và Frances đã nhận lấy tin tức về vụ sa thải người cô yêu thích nhất thật tồi tệ. Âm thanh của cô ấy đã vang dội khắp nhà và ngay cả phòng của của Ellie.

Khi nàng đã ngồi vào ghế của mình tại đầu, nàng có thể cảm thấy sự căng thẳng trên cổ và trên vai nàng. Nàng lại bắt đầu cảm thấy như là một người đã xâm phạm quyền lực của người khác, là một người đứng bên ngoài nhìn vào.

Gia đình này đã được quản lý tốt trong nhiều năm mà không có sự can thiệp của nàng. Phong cách của họ đã được thiết lập vững vàng. Điều gì khiến nàng nghĩ rằng nàng có thể thay đổi chúng? Nàng là một kẻ ngu ngốc để đi thử. Và nàng ấy có thể nhìn thấy từ trong đôi mắt long lanh của Frances rằng nàng sẽ không thoát nạn.

Nàng nhìn Jack ở đầu kia dọc theo chiều dài của cái bàn. Chàng đã về đến nhà chỉ vài phút trước khi bữa tối được phục vụ, do đó nàng đã không được các cơ hội để nói cho chàng biết tình trạng lộn xộn mà nàng gây nên.

Nàng đã sa thải bà quản gia. Đồ đạc nội thất trong phòng màu xanh đã được chuyển ra ngoài. Và trong tuần tới, họ sẽ tổ chức một buổi tiếp tân. Nàng cũng chưa xin phép với chàng. *[Thời nay thì chỉ là tham khảo, hỏi ý kiến, đời nào lại phải “xin phép” chứ trời?]*

Chắc nàng đã bị mất trí rồi.

Robbie dường như cảm giác được sự bồn chồn lo lắng của nàng và đã góp sức của mình để phá vỡ lớp băng đang bám chặt cả cái bàn. “Anh có một thư viện rất tốt,” cậu ta nhìn Jack nói. “Cậu có đồng ý không, Milton?”

“Rất tốt,” Milton đồng ý. Cậu ta dừng lại, tập hợp, và tiếp tục nói: “Tôi đã tìm được một số sách để giúp tôi với, um, bài viết của tôi.”

Tiếp theo đó là một sự im lặng kéo thật dài, rồi Caro hỏi Milton chủ đề của bài viết của cậu ta.

“Là về tiểu từ tiếng Hy Lạp,” cậu ta nói. “Không ai thực sự hiểu tầm quan trọng của chúng.”

“Một số người trong chúng ta,” Caro khẽ nói: “thậm chí không biết những chúng là gì.”

Lời bông đùa của nàng đã được đáp ứng với tiếng cười yếu ớt. Ellie gửi một ánh mắt biết ơn chân thành đến Caro cho sự nỗ lực để giữ cho cuộc đàm thoại được tiếp tục. Khi Caro đáp trả bằng một cái gật đầu và một nụ cười, Ellie gần như ngã khỏi chiếc ghế của mình.

Robbie là người nói tiếp, nhưng lần này tự nhiên hơn. “Đừng yêu cầu Milton giải thích. Cô nhất định phải thật xuất sắc mới có thể hiểu nổi cậu ta. Cậu ấy không cần phải học bài nhiều như những nhân loại thấp kém như chúng ta. Tôi đưa cho cậu ấy bài viết của cha tôi về tiểu từ và không có gì trên đây mà cậu ta đã không sẵn biết.”

“Robbie, làm ơn đi [đừng thôi phòng tôi quá],” cậu Milton nói với một giai điệu căng thẳng.

Jack nói: “Tôi rất ấn tượng. Cha của Ellie là một học giả được công nhận. Hãy nói tôi biết, Ông Milton, cậu định làm gì với học thức của cậu?”

“Ở lại trường đại học và làm một giáo viên, tôi nghĩ. Đó là một truyền thống trong gia đình tôi.”

“Ý cậu ấy là,” Robbie nói: “làm một giảng sư. Sẽ không lâu sau cậu ấy sẽ làm một đại sư

hoặc một gia sư dạy kèm.”

Frances chậm rãi lau miệng với chiếc khăn lau miệng. “Chuyện đó có vẻ khá tệ nhạt. Ý tôi là, tiêu phí cả một thời niên thiếu để học hành, chỉ để dùng quãng đời còn lại giảng dạy những thứ đã học trong thời niên thiếu.”

“Ồ, việc này đúng là tệ nhạt,” Milton đồng ý. “Học giả chúng tôi không phải là rất thú vị, trừ khi được trò chuyện với các học giả khác.” Cậu ta nhá cho Ellie một nụ cười kín đáo.

Sau đó, cuộc hội thoại đã trở thành tự nhiên và lắng đọng chỉ khi các anh bộ binh tiến đến để lấy đi đĩa súp của họ. Ellie biết không khí hòa hợp này không thể kéo dài. Không sớm thì muộn, Frances sẽ bộc lộ tất cả mọi việc.

Tất cả mọi người có mặt tại bàn mà biết điều đó, ngoại trừ Jack. Phải chi nàng có thời gian để nói chuyện một mình với chàng. Bởi nàng chưa nói, nàng buộc phải chủ động hoặc cúi đầu xuống như bản thân mình là một kẻ hèn nhát.

“Jack.” Nàng dùng một giây lát để hắng giọng. “Em đã quyết định tổ chức một buổi tiệc, một buổi tiệc không quá nghi thức, cho thân hữu và gia đình của chúng ta. Anh có ngại không?”

Câu hỏi có vẻ khiến chàng cảm thấy kinh ngạc. “Đương nhiên là anh không ngại. Anh nghĩ cũng đã đến lúc em bắt đầu mang tử y phục mới của em, được đặt may từ cửa tiệm của bà Clothilde, ra khoe với mọi người. Cứ tự nhiên đi, hãy mở một bữa tiệc.”

“Bà nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời,” bà thái hậu cho biết. “Và nếu bà có thể giúp đỡ gì, cháu chỉ có yêu cầu, Ellie nhé.”

Nàng trao cho thái hậu một nụ cười biết ơn. Họ chính là đồng minh.

“Bữa tiệc này sẽ được tổ chức hôm nào?” Jack hỏi.

“Đúng một tuần sau,” Ellie đáp, nhưng thật không được rõ ràng nên nàng đã phải lặp lại nó. “Em biết nó có vẻ hơi vội vã, nhưng nếu chúng ta kéo lâu hơn nữa, lúc ấy chính là điểm cao trào của mùa giải, và đây chính là thời điểm dành cho Caro. Em không muốn cô ấy phải từ bỏ bất cứ [bữa tiệc tùng] gì bởi vì em.”

“Vô lý,” bà thái hậu tuyên bố. “Caro không phải người nhỏ mọn, phải không, Caro yêu dấu?”

Caro không có chọn lựa nào ngoại trừ việc nói rằng dĩ nhiên cô ấy không nhỏ mọn.

“Càng có nhiều đám tiệc thì càng vui,” bà thái hậu phát biểu. “Theo bà, ngôi nhà này quá là buồn chán. Các buổi dạ hội nhạc và các cuộc tụ họp văn học cũng ổn theo tác phong của

chúng, nhưng bà muốn thấy những người trẻ tuổi vây quanh bà. Bà hy vọng sẽ khiêu vũ tại bữa tiệc của cháu, Ellie nhỉ? Khiêu vũ luôn làm cho mọi thứ sống động hơn nhiều.”

Đã đến cái điểm khó nói, thời điểm nàng nên đề cập đến chuyện sa thải bà quản gia. Mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt trông chờ. Nàng vừa mở miệng thì Frances đã đến đích trước nàng.

Hất tung các lọn tóc vàng của cô, cô nói theo cách ngọt ngào khàn khàn của cô: “Hiện tại tôi hầu như không nghĩ rằng chúng ta có thể tổ chức một buổi tiệc vào tuần tới mà không có bà Leach để chỉ đạo mọi việc.”

Cô nhìn Jack, nhưng chàng dường như đã mất đi sự quan tâm tới cuộc đàm thoại và đang trò chuyện với Robbie.

Frances lớn tiếng hơn nàng và vị ngọt đã được thay thế bằng một thứ gì đó mạnh mẽ hơn. “Em phải tin tưởng phán quyết của chị, Ellie. Em không có kinh nghiệm trong việc quản lý một hộ gia đình có tầm cỡ thế này. Sự giúp đỡ của một người quản gia là không thể thiếu.

“Ai sẽ giám sát tất cả các cô hầu gái, mua những vật dự trữ, tích trữ phòng chứa vật, phòng chứa thức uống, và trông nom đồ vải lanh [*khăn bàn, khăn ăn, khăn trải giường, v.v.*]? Ai sẽ làm các loại bánh mứt, món thạch kem [*trộn với rượu*], những bánh ga-tô, và trang trí bằng đường? Chị nghĩ em đã quá vội vàng khi em sa thải bà quản gia. Và thực sự, bà ta đã phục vụ thật xuất sắc đến thời điểm này.”

Đầu của Ellie đang quay mòng. Nàng không biết công việc của một người quản gia thật quá đòi hỏi như thế.

Frances nhìn Jack và cau mày. Chàng vẫn còn trò chuyện với Robbie. “Jack”, cô ta nói, mang sự chú ý của chàng đến bản thân mình. “Chú nghĩ sao?”

Biểu hiện của chàng là một vẻ hiều kỳ trống rỗng. “Tôi xin lỗi,” chàng nói: “tôi chỉ phân nửa lắng nghe. Chúng ta đang thiếu một quản gia, theo tôi biết?”

Frances gật đầu. “Ellie đã sa thải bà Leach khi chúng ta đều ra ngoài đi viếng thăm.”

“Trong trường hợp đó,” chàng nói, nhún vai bất đắc dĩ: “cô ta phải tìm ra một người quản gia tốt hơn trong thời gian sớm nhất mà cô ta có thể.”

Ellie nghĩ, cũng xem như là một kiểu chiến thắng, nhưng nó lại cho nàng cái cảm thấy kém hơn hài lòng. Nàng đang ép buộc mọi người phải theo phe, và đó không phải điều nàng muốn. Nàng muốn Frances được vui vẻ... nhưng tốt hơn hết là trên một hành tinh xa xôi nào đó, nơi mà con đường họ đi sẽ không bao giờ gặp nhau.

Nàng cảm thấy tội cho Caro. Lòng trung thành của cô bị phân chia. Cô muốn làm Jack vui lòng bởi yêu thích phu nhân của chàng, nhưng cô lại chân thành gắn bó với Frances. Vì lợi ích của Caro, nàng sẽ lịch sự với người phụ nữ, cho dù điều đó khiến nàng bị nghẹt thở.

***

Nàng mặc bộ quần áo ngủ, đang chải lại mái tóc mình, thì Jack bước vào buồng nàng. Giống như nàng, chàng mặc một chiếc áo choàng len ấm áp, nhưng không giống nàng, chàng trần trụi trụi dưới lớp áo. Những điều một người học về đàn ông sau khi kết hôn thì thực sự gây sốc.

Nàng đặt bàn chải tóc của mình trên bàn trang điểm và quay chiếc ghế để đối mặt với chàng. “Kẻ gian lận,” nàng bông đùa: “giả nai tại bàn ăn. Anh biết em đã sa thải bà quản gia và đưa bản thân mình vào trong một hủ dấm. Em cho rằng Wigan đã báo với anh.”

“Em không thể sai hơn được. Anh đâu có biết gì, nhưng ngay khi anh ngồi xuống, anh cảm nhận được bầu không khí nẩy lửa. Mọi người dường như bị treo trên những chiếc móc mong manh, ngoại trừ Frances. Anh đoán nó sẽ là một vụ như Alice, vì vậy anh đã cố tránh nó. Anh biết em có thể xử lý Frances mà không có sự giúp đỡ nào từ anh.”

Nàng rướn người lên và kéo đầu chàng xuống để trao cho chàng một nụ hôn dài thật cuồng nhiệt. Mím cười vào mắt chàng, nàng nói: “Anh không phải là kém trí như em tưởng.”

Chàng nắm lấy tay nàng và kéo nàng đến giường. Hai người đang ngồi cạnh nhau. “Nào, em có muốn cho anh biết về chuyện ấy không?”

Nàng nói với chàng hầu hết cả câu chuyện, nhưng chỉ tóm tắt những lời bình luận của bà quản gia thành những sự thật cần thiết, rằng bà Leach đã xúc phạm nàng với một cách mà không thể nào tiếp tục mướn bà ta. Một cơ bắp trên quai hàm của chàng nghiến chặt, nhưng chàng đã im lặng lắng nghe nàng nói.

Cuối cùng, nàng nói: “Câu chuyện không phải là một tai họa như em đã nghĩ. Em đã có nói chuyện với Wigan trước khi em lên lầu và ông nói rằng Webster không lao mình vào cơ hội để có được vị trí của bà Leach, ít nhất là cho đến khi chúng ta tìm được một người nào đó để thay thế bà ấy.” Nàng nghiêng đầu sang một bên. “Chuyện gì vậy, Jack? Anh có về... phân tâm.”

Chàng nâng tay nàng lên và áp một nụ hôn nhanh chóng lên cổ tay nàng. “Thật khó mà tập trung vào các vấn đề trong nhà khi anh đang ngồi trên giường với cô dâu xinh đẹp của anh.”

Nàng biết chàng rõ hơn. “Không, nghiêm túc đi, Jack. Có chuyện gì đó đã xảy ra và anh không dám nói với em. Có phải là Alice? Em tưởng cô ấy đang được vui vẻ với bà Mann.”

“Không phải là Alice.” chàng đứng dậy và bắt đầu bước đi vô định quanh phòng. “Hôm nay anh đã gặp Brand. Anh đã từng nói với em rằng cậu ấy đang thực hiện một vụ điều tra nho nhỏ thay anh?”

“Theo em hiểu thì anh đã quyết định không tiếp tục với cuộc điều tra mà. Có lý do gì chứ?”

“Lý do là để đảm bảo rằng tội danh của Robbie sẽ được rửa sạch. Nếu như có thể tìm ra cô hóa trang và người yêu của cô ấy và họ có một chứng cứ ngoại phạm kiên cố? Các nhà chức trách sẽ quay trở lại xét Robbie.”

Nàng rung mình. “Vậy thì Brand đã phát hiện ra những gì?”

“Tất cả bạn bè của em tại khách sạn Breteuil đều có chuyện gì đó để che giấu, bao gồm cả Aurora.”

Chàng đã lấy đó làm trò đùa, nên nàng bật cười. “Gì nữa?”

“Cô bé nhỏ nhắn ngọt ngào mà em đã phải chăm sóc, tiểu thư Harriet? Nàng đã bí mật đính hôn với một chàng lính trẻ mà đã được lệnh hành quân đến tận Gia Nã Đại.”

“Hai người họ đâu có đính hôn, tối thiểu là em không nghĩ vậy. Dù sao đi nữa thì cậu ta cũng cả ngàn dặm xa xôi. Cậu ta chưa bao giờ là một vấn đề. Brand còn phát hiện ra điều gì nữa không?”

“Phu nhân Sedgewick.” chàng làm một khuôn mặt chọc cười. “Bà ấy là một bà lê đôi mách thành thói, luôn chia mũi của mình vào những chuyện không thuộc về bà. Vấn đề là, bà ấy không thể nhìn thấy những gì đang ở trước mũi. Hay là bà ta có thể?”

Chàng quan sát nàng thật chặt chẽ. “Chuyện này đang trở nên khá buồn thương, phải không?” Nàng nói. “Bạn của anh đã phát hiện ra rằng Lãnh chúa Sedgewick không phải là một phu quân chung thủy.

“Phải, em đã có nghi ngờ của mình. Em đã phát hiện ra ông ấy trong ngôi nhà nghỉ hè một lần với một người bạn của Phu nhân Sedgewick. Cả hai đều trông có vẻ tội lỗi, nhưng em đã cho họ cái lợi ích của điều tốt lành hơn [*benefit of the doubt: khi không có chứng cứ hẳn hoi, thì chọn để tin tưởng hơn là nghi ngờ*].”

“Phải,” chàng chậm rãi nói: “em đã làm vậy.” Sau đó, trong một giai điệu được thay đổi: “Có phải em đã thấy ông ta với Dorothea?”

Phải mất đôi lát trước khi nàng kết nối mối liên hệ. “Không! Tất nhiên là không! Gia tộc

Cardvale và Sedgewick vừa gặp nhau lần đầu tại buổi dạ vũ ở đại sứ quán bên Paris. Ngài Charles đã giới thiệu Cardvale và Lãnh chúa Sedgewick.”

“Vâng, người nhà Cardvale và Sedgewick đã trở nên rất gần gũi kể từ đó, đặc biệt là Lãnh chúa Sedgewick và Dorothea.”

Nàng lắc đầu. “Em không tin điều đó. Brand nhất định đã nhầm lẫn. Dorothea sẽ không quá ngu ngốc.”

“Có lẽ em nói đúng. Ngay cả bản thân Brand cũng đã nói rằng cậu ta không có bằng chứng, chỉ là lời nói của người đưa tin mà cậu ta tin cậy. Sedgewick không phải là người tình duy nhất của Dorothea. Ngoài ra còn có Paul Derby.”

“Người quản lý công việc của Cardvale?”

“Y phốc. Và đây là những gì thú vị. Ông ta đã xuất hiện tại đại học Oxford, đặt câu hỏi về Robbie. Một thời gian ngắn sau đó, phòng của Robbie đã bị xâm nhập.”

“Robbie có biết không?”

“Anh nghĩ em ấy phải biết. Không có gì bị lấy cắp, vì vậy anh không tin rằng nó đáng để nhắc đến.”

Nàng theo dòng suy tưởng của chàng. “Em cho rằng Derby đang tìm kiếm kim cương của Dorothea. Bà ta vẫn tưởng rằng Robbie và em, giữa hai người chúng em, đã ăn cắp chúng từ tay bà.” Ngay sau đó, nàng hít vào một hơi. “Anh có nghĩ rằng Derby là người tấn công em tối hôm ấy tại nhà em không? Anh có nghĩ rằng ông ta đã chờ em, và sẽ dùng vũ lực để cố ép em phải ra nơi chúng bí giấu?”

“Anh không biết.” Chàng nhún vai. “Chúng ta đang tìm kiếm kẻ giết Louise. Có một cái gì đó có vẻ không đúng đắn trong câu chuyện này. Anh không thể thấy được Derby bằng cách nào lại có liên quan vào vụ này trong khi đó ông ta đã không có mặt tại Paris.”

Vai nàng chùn xuống. “Em muốn chúng ta chưa từng bắt đầu điều tra vụ này! Nó thật xấu xí. Mọi người đều có riêng tư về việc tư ẩn của họ.” Nàng nhìn chàng như thể nàng không thích chàng một cách thật mãnh liệt. “Anh sẽ cảm thấy ra sao nếu có ai đó bắt điều tra anh?”

“Anh sẽ chán ghét điều ấy. Nhưng chúng ta không có khả năng để câu nệ chuyện này. Đây là những người đã gần gũi với em tại Paris và hiện đang ở tại London này. Chúng ta buộc phải điều tra họ.”

“Làm sao mấy cái chi tiết dâm ô về cuộc sống riêng tư của người khác có thể giúp chúng ta?

Động cơ ở đâu? Và còn chứng cứ ngoại phạm? Những gì...?”

Nàng đã nhìn thấy điều gì đó trên khuôn mặt của chàng mà đã khiến nàng lạc giọng. Có một thoáng im lặng, sau đó nàng chậm rãi nói: “Anh chưa có đề cập đến Cardvale. Brand đã nói gì về người họ hàng của em?”

Chàng ngồi bên cạnh nàng một lần nữa và nắm lấy tay nàng. “Em nhớ Ngài Charles đã từng nói với anh rằng Louise đã giải nghệ và sẽ rời khỏi với một đại gia không? Xem ra người đại gia đó rất có thể là người họ hàng Cardvale của em.”

“Không thể nào!” Nàng nói ngay lập tức. “Robbie chắc phải biết nếu Cardvale đã đi gặp Louise trong thời gian ấy.”

“Hãy nghe anh nói, Ellie. Cardvale đã có đến Paris không lâu sau khi chiến tranh kết thúc. Lúc ấy ông ta và Louise đã được thường nhìn thấy ở bên nhau. Lần này, ông ta lại rút đầu rút cổ vì phu nhân của ông đã đi cùng. Chỉ là vì có thể ông ấy muốn giữ [mối quan hệ] được kín đáo.”

“Cho dù là ông ta đã gặp mặt Louise thì đã sao? Chúng ta đều biết từ quyển sách công thức của mẹ em rằng giữa họ có một mối quan hệ. Có lẽ những chuyện này có liên quan. Có lẽ ông ta muốn tìm lại một người bạn cũ. Tại sao anh phải cứ đưa một hình bóng đen tối vào tất cả mọi chuyện?”

“Bởi vì,” chàng mạnh mẽ đáp: “phải có một bàn tay nào đó đứng phía sau tất cả những sự cố này, và Cardvale là nơi đặt cược tốt nhất của chúng ta. Em không thể thấy sao? Nếu ông ta là người tình của Louise, thì nó đã cho ông ấy một động cơ để giết người. Có lẽ ông ta đã ghen tuông với Robbie. Có lẽ ông ấy đã cố dàn xếp để em ấy gánh tội.”

Cột xương sống của nàng đứng thẳng lên, ánh mắt nàng chớp chớp. “Anh sẽ không bao giờ có thể khiến em tin chuyện đó!”

“Anh vẫn chưa nói hết!”

“Đừng có lớn tiếng. Em không phải bị điếc.”

Chàng hạ giọng nói của mình. “Ông ta có một ngôi nhà ở Hampstead mà đã được tu sửa lại gần đây để chuẩn bị cho một người cư ngụ mới, một người phụ nữ. Chỉ là người cư ngụ ấy chưa chịu xuất hiện.”

Nàng bật một tiếng cười không thể tin. “Anh đã theo sai dấu rồi. Em biết tất cả về ngôi nhà tại Hampstead. Ông ấy đã mang nó tặng cho em vào cái ngày em rời khỏi Paris. Và thêm một lần nữa ngay trước đám cưới của chúng ta.”

“Ông ấy đã làm gì?” chàng gầm lên.

Nàng theo bản năng rút người tránh xa chàng ra, và nó đã khiến nàng tức giận. “Mọi việc đều rất thanh bạch. Ông ấy chỉ cố để giúp đỡ em. Anh đang làm tay em đau.”

Chàng buông tay nàng ra và nắm lấy cánh tay của nàng. “Nếu nó thật là thanh bạch, vậy tại sao em đã không nói với anh?”

Nàng hít vào một ngụm không khí. “Anh có một cái tâm trí bản thủ, Jack Rigg!”

Chàng ném lại với nàng. “Và cô, tiểu thư Brans-Hill, không hề biết một chút gì về những thú đam mê của một người đàn ông.”

Một điều thật hay ho để nói với một người đang cố gắng hết sức của nàng để học hiểu! “Và anh không biết một chút gì về phụ nữ.”

Nàng đã cố thoát khỏi cái siết tay của chàng, và khi không có kết quả, nàng xô chàng thật mạnh. Bị mất thăng bằng, Jack ngã xuống sàn và kéo nàng theo. Chàng phải gánh lấy mọi đau đớn của cú ngã. Nàng té ngay vào trong lòng của chàng, với chiếc váy bị hất tuốt lên đến hông, đôi chân xoạt ngang chân chàng. Nàng buộc phải bám vào vai chàng để giữ vững người.

Cả hai đều choáng váng bởi cú ngã. Nàng tỉnh táo trở lại trước. Chửi rủa chàng liên miên và lưu loát như một người phụ nữ có giáo dục có thể, nàng cố quỳ lên đầu gối của mình.

Với một cánh tay mạnh mẽ, chàng ôm ngang hông nàng, để ngăn cản nàng cử động. “Em làm ơn đừng có loay hoay được không?” chàng đã thốt lên giữa những hơi thở hỗn hển. “Cho anh một chút thời gian để trở lại bình thường.”

Nàng có thể cảm giác được hạ thể săn cứng của chàng cọ xát bụng nàng. Nàng thôi loay hoay và nhìn xuống. Mặt chàng gồng lên như thể đang rất đau đớn. Mắt chàng nóng rực dán vào nàng. Nàng biết ánh mắt ấy. Nàng nghiêng người gần hơn, gần đến nỗi hơi thở của nàng như phả lên miệng của chàng, nhưng nàng đã không hôn chàng.

“Giờ hãy nói cho em biết rằng em không hiểu cái thú đam mê của nam nhân”, nàng thở ra, rồi chậm rãi cọ xát người một cái khiêu gợi với hạ thể đang nhô ra.

Nàng đã rên rỉ khi chàng chuyển vị trí để lưng chàng được tựa vào thành giường. Đôi tay chàng úp vào mông nàng để giữ nàng khỏi ngã. Ngón tay của chàng giương ra, xoa bóp, vuốt ve, và nhích lên từng chút dưới gấu váy của nàng cho đến khi chúng cảm giác được da thịt lửa lò.

Say mê trong niềm khoái lạc, nàng hầu như không thể hít thở. Đầu nàng ngã về phía trước tựa lên vai chàng, nhưng khi chàng điều chỉnh chiếc váy, và ngón tay chàng lướt nhẹ trên những nếp xếp tại vùng sâu kín thật nữ tính ấy, nàng chồm dậy lên hai đầu gối và cong người như sợi dây cung đang run rẩy.

Chàng lơ mơ nói gì đó. Nàng cố tập trung, nhưng cơ thể nàng không thể bị quấy phiền với từ ngữ khi những ngón tay khéo léo của chàng đang khiến nàng phát sốt.

“Sao?” Nàng hồn hên nói.

Môi chàng cọ sát tai nàng. “Anh nói, ‘Giờ hãy nói rằng anh không biết tí gì về phụ nữ.’”

Nàng không thể dừng lại cho dù nàng muốn. Nhưng chàng đã khiêu chiến [*ném xuống chiếc bao tay*]. Niềm kiêu hãnh trong nàng bị thách thức. Nàng phải chống trả [*nhặt nó lên*].

“Em không đầu hàng”, nàng cảnh cáo chàng.

“Anh cũng vậy,” chàng thốt lên.

Một phần là thi đấu, phần còn lại là trò chơi. Nơi một bên dẫn đến, bên kia sẽ theo sau, nhưng không đi thêm bước nào xa hơn. Trò chơi ác nghiệt như là bị tra tấn, nhưng không ai muốn nó kết thúc.

Say sưa bởi chàng, huy hoàng với lực lượng của mình, Ellie đã đi quá xa. Nàng lướt những nụ hôn nóng bỏng và kéo dài từ cổ chàng xuống đến hạ thể và trò chơi đã trở thành một cuộc đua.

Chàng thoát khỏi bộ áo ngủ với một tốc độ khiến nàng rung động. Không có bộ phận nào trên cơ thể nàng mà chàng không muốn vuốt ve và hôn hít. Đôi tay chàng đầy áp với đôi gò bồng đảo, sự vuốt ve mơn trớn của chàng trở nên gấp rút.

Và nàng dâng hiến với tất cả.

Bất chợt tấn công thật mạnh mẽ, chàng khóa chặt cơ thể mình với nàng. Đầu nàng ngã ra sau trong niềm lạc thú tuyệt vời của xác thịt nguyên thủy. Cuốn theo dòng cảm giác, họ chuyển động như tia chớp và bay vút lên tận đỉnh. Tiếng rên rỉ hoang dại trong khoái lạc tột đỉnh của nàng được hãm lại bởi nàng áp sát vào cổ chàng. Chàng nghiêng chặt răng khi cơ thể chàng co giật, tràn những hạt giống vào nơi sâu kín trong nàng.

Yếu mềm và mệt mỏi, họ lăn ra sàn nhà. Jack đã hầu như chỉ có đủ năng lượng để kéo tấm khăn phủ giường để đắp lên thân thể họ.

Giây phút trôi qua, hoặc có thể cả giờ. Nàng rơi vào giấc ngủ và khi nàng tỉnh giấc, nàng đã ở

trong phòng Jack và nằm trên chiếc giường lớn của chàng, nhìn lên trần nhà. Jack nằm bên cạnh nàng với một cánh tay khoác quanh eo nàng, khiến nàng không cách nào thoát đi.

Ôi tại sao cái ý nghĩ đó lại hiện lên trong đầu nàng?

Nhớ lại những gì họ vừa chia sẻ, khiến khuôn mặt của nàng nóng bừng như lửa đốt. Những gì chàng đã làm cho nàng! Những gì nàng đã làm cho chàng!

Nàng không phải là một phụ nữ nghiêm cần. Nàng đã hưởng thụ - thật một từ ấm áp - những gì họ đã làm trên giường... hoặc không ở trên giường. Nhưng lần vừa rồi, khó có thể gọi nó là ân ái, lại để nàng trong một cảm giác không thỏa mãn một cách lạ lẫm.

Không quá lạ lẫm khi nàng nghĩ lại. *Em không biết tí gì về thú đam mê của nam nhân.* Thú đam mê. Sắc dục. Đó là điều duy nhất một người đàn ông muốn từ một người phụ nữ. Phải chỉ lúc ấy chàng đã nói yêu nàng, nàng sẽ cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc nhất đời.

Để được công bằng, nàng cũng không nói với chàng tiếng yêu ấy. Nhưng đó là bởi vì nàng cảm thấy bị rơi vào thế bất lợi. Nàng đã khiến chàng bị tổn hại. Nếu chàng không bị lôi đến khách sạn Breteuil để cấp cho nàng một chứng cứ ngoại phạm, chàng đã không thêm để ý đến nàng dù chỉ là một ý tưởng. Họ sẽ không kết hôn và chàng sẽ được hưởng thụ cuộc sống độc thân vô tư lự của mình, giống như những người bạn của chàng - Brand và Ash.

Nàng không phải là bới lông tìm vết với chàng. Chàng đã cố làm tốt nhất mà có thể với một tình huống tồi tệ. Chàng là một người đàn ông tốt, một quân tử. Nhưng nàng khỏi có những cảm giác này. Tình yêu không được hồi đáp để lại một vị đắng trong nàng.

Chuyện này thật là trẻ con và không giống nàng chút nào. Chàng đã cho đi tất cả những gì chàng có thể. Thật là không phải phép khi cứ đòi hỏi thêm. Nhưng nàng không khỏi thắc mắc rằng liệu chàng có bao giờ nói những lời mà nàng khao khát được nghe với một người phụ nữ khác.

Frances, chẳng hạn?

Đương nhiên là nàng không bao giờ hỏi đến.

Chàng khuấy động, dùng khuỷu tay để nâng người mình lên, và nhìn xuống nàng. “Em đang nghĩ gì?” chàng hỏi.

“Em đang thắc mắc...” Nàng nhìn chàng rồi quay mặt đi.

“Sao?”

Nàng ấy thốt ra những lời ấy trước khi nàng có thời gian để suy nghĩ. “Về Frances.”

“Điều gì về cô ấy?”

Nàng không thể tự chủ. Nàng thực sự muốn biết. “Có phải anh đã rất yêu cô ấy?”

Chàng bật một tiếng cười buồn bã. “Tin hay không cũng vậy, anh tưởng rằng là thế. Nhưng đó là chuyện rất lâu về trước.”

Nụ cười của nàng cũng buồn bã không kém tiếng cười của chàng. “Và em cho rằng anh đã nói với cô ấy như vậy? Ý em là anh yêu cô ấy?”

“Đó là sai lầm của anh. Đây là lúc cô nàng quyết định chúng tôi được đính hôn. Lúc ấy anh chỉ là một con thú nhỏ ngốc nghếch.”

“Và em cho rằng anh đã phải lòng nhiều cô gái khác từ dạo đó?”

Chàng luôn ngón tay vào mái tóc mình, và đã bỏ lỡ cái ánh mắt nguy hiểm lóe trong mắt nàng. “Hàng chục cô gái,” chàng dễ dàng đáp. “Người đàn ông nào lại không?”

Quá trễ, chàng nhận ra sai lầm của mình. Nàng đâm vào vai chàng bằng quả đấm và lồm cồm bò khỏi giường. Áo choàng của nàng đang nằm trên sàn nhà. Nàng tóm lấy nó và chui người vào trong.

Jack chải mái tóc của mình bằng những ngón tay. “Không phải là em đang ghen đây chứ! Những người phụ nữ ấy không có nghĩa lý gì với anh. Chỉ là thích qua đường, vậy thôi.”

“Anh có nói hay không nói rằng anh đã yêu họ?”

Ánh mắt bối rối của chàng đã nhanh chóng đổi thành khó chịu. “Anh có thể đã nói. Điều đó có gì khác biệt không?”

Nàng thở hắt ra. “Có gì khác biệt không?” Em sẽ nói cho anh biết nó có gì khác biệt. Anh có bao giờ nói những lời đó với em.”

Chàng còn có gan để mỉm cười. “Ellie,” chàng nói: “chuyện này thật là khờ dại. Lúc ấy anh chỉ là một cậu bé. Từ lúc đó anh đã học biết rằng tình yêu lãng mạn không được thọ.”

“Vì vậy, nếu bây giờ em nói là em yêu anh, anh sẽ không tin phải không?”

“Tất nhiên anh tin em.” chàng ngáp dài, duỗi hai tay cao trên đầu, khoe vóc dáng mạnh mẽ của mình. “Đó là,” chàng nhẹ nhàng nói tiếp: “em là một phụ nữ. Phụ nữ nghĩ như thế.”

Chỉ bấy nhiêu? Đó là tất cả điều chàng phải nói với nàng? Nàng đã bộc lộ trái tim của mình và chàng đáp lại với một logic không thể cãi được?

Chàng không tin vào tình yêu lãng mạn.

Nàng thực cảm thấy tội nghiệp chàng. Không, nàng không thấy vậy, nàng đã tức điên lên, không chỉ vì chàng đã không bày tỏ tình yêu của mình, nhưng càng tức hơn nhất là khi nàng đã bộc lộ con tim mình.

Giữ đầu được ngẩng cao, nàng tiến thẳng vào buồng riêng của mình.

“Ellie”, chàng gọi to. “Hãy trở lại đây.”

Nàng chờ cho đến khi nàng nghe thấy bước chân của chàng đến gần cửa trước khi nàng quay chìa khóa trong ổ khóa với một tiếng tặc lưỡi hài lòng.

Jack nhìn trừng trừng vào cánh cửa, thở dài, và đi trở lại giường. Khoanh tay lại trên ngực, tựa lưng vào một chiếc gối, chàng chờ đợi. Chàng biết rõ Ellie. Nàng nóng tính, nhưng chỉ một thoáng thì đã qua đi, sau đó nàng sẽ muốn làm lạnh.

Chàng không cần phải đợi lâu. Chàng nghe tiếng chiếc chìa xoay trong ổ khóa, cánh cửa mở ra, và nàng rón rén đi đến cạnh giường. Khi chàng đẩy tấm khăn trải giường xuống chân và vỗ vỗ nhẹ lên tấm nệm giường, nàng leo lên cạnh chàng.

“Em đổi ý,” nàng nói mà không một chút hiềm thù. “Em không muốn nghe những lời ấy từ anh, và em hứa cũng sẽ không nói chúng với anh. Chẳng có lý do gì để nói cả? Khi anh đã nghe những lời ấy và nói lời ấy với quá nhiều phụ nữ khác, chúng bị mất giá trị. Trong thực tế, những lời nó ấy thật vô nghĩa.”

Nàng ngáp thật to. “Anh đã làm rất nhiều chuyện cho em và Robbie. Em sẽ luôn biết ơn anh, Jack ạ. Em hy vọng anh biết điều đó.”

Chàng không muốn lòng biết ơn của nàng, nhưng chàng vui vẻ để mọi chuyện dừng tại đây. Chàng đã trở lại trong ân sủng của nàng. Đó mới là điều quan trọng.

Chàng thối tắt ngọn nến và nép mình xuống bên cạnh nàng. Chàng chưa từng nghĩ đến hỏi nàng rằng có bao nhiêu người đàn ông đã từng nói tiếng yêu với nàng và, quan trọng hơn, có bao nhiêu người đàn ông mà nàng đã yêu qua. Ý tưởng ấy cứ quay vòng trong tâm trí chàng cho đến khi chàng thiếp đi vào giấc ngủ.

Chương 22

Buổi tiếp tân của Ellie đã không được bắt đầu cho đến mười giờ. Một giờ sau thì buổi tiếp tân đã trở thành một ban khiêu vũ một cách thật hiển nhiên. Bởi vì thời gian quá eo hẹp để kế hoạch đầy đủ cho buổi tiệc này, nên đã không có gửi thiệp mời nào đi. Mọi người đều được mời bằng lời mời miệng, mà khách mời lại lũ lượt đến.

Dàn nhạc, là một bộ tứ mà từ đầu đã được chỉ định chơi những bản chọn lọc nhẹ nhàng yên tĩnh để khỏi làm ồn xen vào các cuộc nói chuyện của quý khách, đã sớm chơi một số bài chọn lọc sống động với các giai điệu khiêu vũ thể theo yêu cầu của đám thanh niên có mặt. Các tấm thảm trải sàn đã được cuộn lại. Một căn phòng khác đã được mở ra, rồi lại một căn khác, để có đủ chỗ chứa đám đông này. Không một ai để tâm đến chuyện này.

Nếu họ được mời đến tham gia một ban khiêu vũ chính thức, thì đánh giá của họ có lẽ đã khác. Nhưng chỉ là một cuộc tiếp tân, một buổi tiệc thân mật không quá lễ nghi này của Ellie đã được chứng thật là một thành công xuất sắc.

Ellie đã không nhận thức được sự đồng thuận chung. Nàng đã đầu tắt mặt tối để giải quyết những sự kiện mà theo ý nàng là một cuộc khủng hoảng này rồi lại một cuộc khác. Nàng đã phải phân thân khắp mọi nơi cùng một lúc, và không ai có thể tìm thấy được nàng ở bất cứ nơi nào.

Nhưng Jack đã tìm ra nàng trong gian bếp, bên ngoài căn phòng chứa, đang vắt đôi tay khi nàng chăm chú lắng nghe những gì người quản gia mới của nàng đã phải nói. Chàng do dự. Đây là phạm vi của phụ nữ và chàng thật không nguyên ý để can thiệp.

Webster, hay “Cô Webster,” như cô đã được gọi kể từ khi tăng cấp trong thế giới, có vẻ rất bình tĩnh và chắc chắn.

“Mọi thứ đều trong tầm kiểm soát, thưa phu nhân. Bà Cook và các cô gái phụ bếp của bà đã dành cả tuần qua để tồn kho lại các phòng chứa vật liệu.”

“Nhưng,” Ellie nói: “hiện tại lại có đến hơn trăm người có mặt. Tôi chỉ dự kiến năm mươi mà thôi.”

“Tôi không nói rằng chúng tôi có thể cung cấp một bữa tối được ngồi ăn đàng hoàng. Tuy nhiên, các bàn sẽ được đầy ắp những món ngon đủ để nuôi một đội quân nhỏ. Nếu phu nhân không tin tưởng tôi, thì hãy vào xem nhà bếp của bà Cook và căn buồng để thức ăn.”

Nhà bếp của bà Cook là một tổ ong đang hoạt động tích cực. Các lò nướng được vận hết ga và bà Rice và những cô gái phụ bếp đang mang những món vừa nướng chín từ lò ra hoặc đang trang trí các món ăn trong những chiếc khay đựng thức ăn mặn hoặc ngọt cỡ bé tí teo mà họ có thể ăn trọn sau hai miếng cắn. Trong căn phòng xa hơn, căn buồng chứa thức ăn, mỗi bàn được trải đầy với những chiếc khay đã sẵn sàng để được mang lên lầu.

Bà Cook quay người khi bà cảm giác được một luồng gió mát ập vào, và bà đứng thẳng người khi bà nhìn thấy Ellie, rồi vội vã nhún người chào. Các cô gái phụ bếp đều đứng đấy há hốc miệng.

Ellie tiến về phía trước và, mặc kệ sự phản đối của bà Rice, siết chặt chiếc tay dính đầy bột bánh. “Tôi cảm ơn bà, bà Rice,” nàng nói: “cũng như tất cả các cô phụ bếp của bà.” Nàng đã tỏ lòng biết ơn các cô gái với một cái gật đầu. “Nếu không có mọi người chăm chỉ siêng năng làm việc, buổi tiếp tân đầu tiên của tôi sẽ là một thảm họa không thể cứu vãn.”

Bà Cook đợi cho đến khi cánh cửa được đóng lại sau lưng Ellie. “Xem,” bà nói: “chuyện này chưa từng xảy ra trước đây.” Bà ấy suy nghĩ một lúc. “Đó là cái mà tôi gọi một phu nhân thực sự.” Sau đó, quay sang nói với các cô gái giúp việc: “Đừng cứ đứng đó nhìn chằm. Chúng ta còn có việc để làm. Chúng ta sẽ không để cho phu nhân bị thất vọng.”

Tại hành lang bên ngoài, Ellie đã gặp phải Jack. Chàng nghĩ nàng không có vẻ gì tồi tệ hơn những nỗ lực của nàng. Trên thực tế, nàng nhìn đáng yêu như chàng chưa từng được thấy. Hẳn là có gì liên quan đến chiếc váy đầm nàng đang vận, một trong những sáng tạo của bà Clothilde, một chiếc váy đơn giản bằng vải gạc màu trắng với tay áo phồng và một khăn thắt lưng bằng satin màu xanh lá cây thắt nút ngay dưới lòng ngực nàng.

Những sợi ri-băng được luồn qua mái tóc nàng, bây giờ được tết lên với một hiện đại, tiệp màu với chiếc khăn thắt lưng. Má nàng nhuôm nhuôm ánh hồng. Đôi mắt nàng to và sáng lấp lánh, không phải là vì vui mừng khi nhìn thấy chàng, mà là vì nàng đang phiền muộn.

Chàng cũng đã biết rõ nàng quá.

“Jack,” nàng nói: “chúng ta đã mua đủ rượu không anh?”

Chàng dời tay nàng khỏi tay áo mình và phẩy lớp bột mì dính trên tay áo. “Ellie,” chàng nói: “trong hầm rượu của anh đã có đủ rượu để cung cấp cho vài ban khiêu vũ.”

Nàng trút một hơi thở dài nhẹ nhõm. “Em đã nên biết rằng mình đã muốn kết hôn với một tuyệt phẩm.”

“Phải, em nên thế.” Đưa cho cánh tay của mình cho nàng [mời nàng quàng tay vào]. “Chúng ta

vào nhập cuộc với quan khách của chúng ta nào? Nếu cả ông bà chủ tiệc lại không thể tự thưởng thức buổi tiệc của chính mình, vậy đâu có cần mở tiệc làm gì? Bên cạnh đó, anh muốn được làm lành lại với nàng phu nhân xinh đẹp của anh.”

Lời nói của chàng đã hấp dẫn nàng, nhưng chàng lại không chịu giải thích chúng. Tất cả trở đã nên rõ rệt khi họ đến căn phòng khiêu vũ lâm thời, và dàn nhạc, với một tín hiệu từ Jack, đánh lên một điệu van.

“Hãy giả vờ như”, chàng nói: “chúng ta đã chỉ được giới thiệu tại cái bàn tại đại sứ quán. Cô Hill, tôi có thể có vinh dự để được cùng khiêu vũ điệu nhạc này với cô hay không?”

Ánh mắt rực sáng, nàng nhún người chào chàng. “Oh, Lãnh chúa của em,” nàng rung giọng: “Em tuyên bố em thật là choáng với vinh dự mà anh ban cho em. Mà em, một đứa con gái của một cha xứ bản hàn, thật là quá thâm kém cho địa vị của ngài -”

Lời của nàng bị cắt khi chàng ôm eo nàng và xoay nàng với từng loạt vòng xoay nhanh chóng.

“Cô gái miệng lưỡi,” chàng thì thầm vào tai nàng. “Lưỡi của em vẫn còn sắc bén quá đi.”

“Gã kiêu căng thô tục,” nàng trả đũa. “Em không thể tin nổi những sự thay đổi của anh từ một cậu bé thuở xưa mà em đã nhớ.”

“Và bây giờ?”

“Anh đã được nâng cấp thành một người quen biết”, nàng nở một nụ cười xác xược.

Nụ cười hạnh phúc của nàng đã khiến chàng cùng mỉm cười.

Tiến trình của họ đã bị theo dõi bởi Frances, người đang đứng tự quạt cho mình ở rìa của sàn nhảy. Caro đang đứng cạnh cô ta.

Frances thỏa mãn nói: “Vâng, tôi đã cảnh cáo cô ấy, và hãy xem cái kết quả này. Không có gì được chuẩn bị đâu vào đó. Mọi thứ thì rối ren. Em có thể tưởng tượng - quan khách phải giúp mấy ông bộ binh để cuộn tấm thảm lên? Nhạc sĩ hạng nhì! Mà lại còn nhảy điệu van nữa chứ.”

Caro, lúc này đã nhịp nhịp chân mình theo điệu nhạc, đã dừng lại và nhìn vào Frances. “Em không thấy có gì tai hại. Bên cạnh đó, không ai có vẻ quan tâm đến việc tấm thảm được cuộn lại. Mọi người đều đang vui vẻ thưởng thức.”

“Tôi dám chắc.” Giọng của Frances đã không giảm đi một chút thỏa mãn nào. “Nhưng hãy nghĩ đến những câu chuyện đó sẽ được đồn đãi vào ngày mai cùng vào lúc này.” Cô ấy lắc đầu. “Mọi người sẽ nhạo báng cô ta.”

Cô ta khẽ nhíp chiếc quạt lên cánh tay của Caro. “Em thấy đây, chị đã không mời bất kỳ người bạn nào của chị. Họ sẽ cảm thấy bị sỉ nhục để phải xã giao với đám đông hỗn tạp này. Đám người này là ai chứ? Chỉ có vài khuôn mặt là chị nhận biết. Tại ban khiêu vũ của em, chúng ta sẽ chỉ mời tầng lớp cao thượng của xã hội.”

Caro nhìn chăm vào thần tượng của mình một hồi thật lâu. Cuối cùng, nàng nói bằng một giọng nghẹn ngào: “Em xin phép. Em nhìn thấy Robbie và em có chuyện muốn nói với anh ta.” Đầu cô cúi gằm, rồi cô ta vội vã rời đi.

Nếu Robbie biết trước là Caro đang tìm đến mình, cậu ta đã mau chóng vọt cho lẹ. Cậu ta cho rằng cô là một cô gái với gương mặt chua chát mà luôn ngược chiếc mũi quý tộc khinh khỉnh của mình để nhìn xuống [*xem thường*] những ai không hội đủ tiêu chuẩn của mình. Nhưng Caro, đang ăn vận thật đẹp với y phục dành thành thực cho những người đi dự tiệc của người trưởng thành, thì như cậu ta thấy, là một người hoàn toàn xa lạ.

“Milton,” chàng nói: “tạo vật trời ban đang hướng đến phía chúng ta là ai vậy nhỉ? Hãy xem. Tôi nghĩ cô ấy biết cậu.”

Milton nhìn theo hướng ánh mắt Robbie. “Tất nhiên cô ấy biết tôi. Đó là Tiểu thư Caro. Tôi hy vọng cô ấy không yêu cầu tôi nhảy cùng cô ta.”

“Caro sao?” Robbie nói với chút tan nát.

Khi cô ta đến càng gần, cái ảo ảnh kia đã tan biến, và hình ảnh một nàng cô gái với mái tóc huyền, đôi mắt đậm màu trong chiếc váy bạc đã trở lại với một con nữ yêu tinh [*mình mọc cánh chim*] với chiếc lưỡi sắc bén mà cậu luôn cố tránh.

“Milton,” cậu ta nói, nhưng Milton đã có đủ trí lực để hòa vào đám đông trước khi Caro đến trước mặt họ.

Cậu ta đã không lãng phí sức quyến rũ của mình trên người Caro khi biết rằng cô ta chỉ luôn bới lông tìm vết. “Tôi không nhảy điệu van,” cậu nói.

Ánh lửa đã nhen nhúm trong ánh mắt cô trong giây lát, nhưng đã nhanh chóng được dập tắt. “Tôi không được phép nhảy điệu van, dù sao, không thể nhảy cho đến khi... oh, điều đó không quan trọng. Những gì tôi muốn nói là...”

Cô nhìn vào khuôn mặt nhăn nhó của cậu ta và vội vã nói ra lời cuối cùng của mình. “Tôi vẫn luôn là một kẻ ngốc nghếch. Tôi chỉ muốn cậu biết rằng tôi nghĩ rằng đây là một bữa tiệc thật dễ thương.”

Vô cùng kinh ngạc, Robbie nhìn dõi theo cô khi cô luồn lách đến bên bà của mình. *Ôi chuyện này là thế nào đây?* Cậu ta tự hỏi.

Cậu ta không suy nghĩ về nó quá lâu. Cậu đã được lệnh của chị mình để hòa nhập và bảo đảm rằng không có những bông hoa điểm vách tại buổi tiệc của nàng, và Tiểu thư Harriet, con gái của gia đình Sedgewick, vừa bước vào phòng. Cậu ta thích Harriet vô cùng. Cô ấy không tỏ ra ngạo mạn và không bắt một cậu trai nào phải cư xử hào phóng với mình.

Nói đúng hơn là cô ấy không ngại bị ngồi ngoài mà không tham gia một điệu vũ. Họ có thể nói về ngựa hoặc đi săn bắn hoặc bất cứ điều gì mà cậu thích. Harriet là một cô gái dễ để giao lưu. Cô thậm chí có thể có hứng thú với một việc bất ngờ nho nhỏ mà họ đã kế hoạch cho Ellie trước khi mọi người ra về. Harriet sẽ thích chuyện ấy. Cô đã rất ưa thích Ellie. Và cô ấy là một người chịu chơi.

Cậu lướt mắt nhìn quanh phòng. Không có dấu hiệu của mẫu thân của Harriet. Tốt, bởi vì nếu Phu nhân Sedgewick có mặt, cậu sẽ không có thể chêm một từ nào vào cuộc nói chuyện từ bất cứ góc độ nào.

Đã gần ba giờ sáng khi Ellie ngừng mọi việc để có thời gian hít thở một chút. Buổi tiệc đang tàn lụi dần. Một số khách cũng đã ra về. Những người khác thì đang chờ xe của họ được mang đến trước cửa. Nàng không dám chắc rằng những thanh niên trẻ tuổi đang định giờ trò gì, nhưng họ đang ở trong công viên mé bên kia đường và vẫn còn trong tầm gần mà có thể gọi đến, bề ngoài thì họ có vẻ là đang quan sát bầu trời đêm trước khi cỗ xe của họ được đưa đến cửa để mang họ trở về nhà.

Nàng nhắm nháp ly chanh đá của mình, nửa người được che khuất bởi những bức màn tại một khung cửa sổ trên lầu. Không phải là nàng đang ẩn mình, nàng chỉ dành một khoảnh khắc cho bản thân, tận hưởng cái cảm giác thành công.

Những dự tính của nàng đối với buổi tiếp tân nhỏ nhỏ này đã vượt quá những gì nàng đã mong đợi. Hơn một trăm quan khách đông đúc trong ba căn phòng, mà không tính đến cái thư viện mà Jack đã mở cửa để chào đón những quý ông nào muốn hút thuốc.

Cái bí mật trong sự thành công của nàng đã được bộc lộ khi Ash và Brand đến, theo bên họ không ai khác hơn là Beau Brummel. Nhận thức được rằng nàng không phải là điểm thu hút đám đông đến dự buổi dạ vũ của mình, và những lời đồn đãi rằng Beau sẽ có mặt trong buổi tiệc đã được lưu truyền quanh trước đó, đã không khiến nàng thất vọng, mà còn ngược lại.

Chuyện đó đã làm nàng nhẹ gánh với mối nghi ngờ kinh khủng rằng bản thân nàng đã trở thành một vật hiếu kỳ, như một trong những con gấu biểu diễn trong đoàn xiếc Astley, và đó là thứ mà mọi người đã đến xem.

Beau không phải là người duy nhất đã đóng góp vào sự thành công của buổi tiệc của nàng. Ash và Brand đã hiếm khi bỏ lỡ một điệu nhảy và, cùng với Jack, đã kiềm chế Frances chỉ phát ra những tiếng mèo kêu gừ gừ khe khẽ [*chứ không kêu gào như một con mèo hoang*], mà theo ý kiến của Ellie thì đó là một nhiệm vụ thật anh hùng.

Robbie và Milton đã bị ép vào công việc phục vụ. Họ đã không chịu khiêu vũ, nhưng luôn giao lưu lẫn lộn với đám thanh niên trẻ tuổi và đã cố giữ cho bọn họ được vui vẻ. Và nàng cùng với thái hậu đã làm cùng một việc tương tự với thế hệ lớn tuổi hơn.

Điều nàng thực sự muốn làm là tìm ra Jack để họ có thể hả hê cùng với nhau. Và nàng sẽ làm như thế ngay sau khi nàng thực hiện nhiệm vụ của mình với người họ hàng Cardvale của nàng và Dorothea.

Cardvale và Dorothea đã đến cùng với người gia đình Sedgewick, bao gồm cả Harriet, và nàng đã nhấn mạnh chuyện giới thiệu bọn họ với mọi người, nhưng ngoài những lời xã giao rỗng tuếch nàng đã chẳng biết phải nói gì.

Vụ này là do Jack đã gây ra. Nàng đã đưa bọn họ dưới một ánh đèn mới mẻ và nó làm cho nàng cảm thấy khó xử khi ở bên cạnh họ. Đúng là tàm xàm! Như Jack đã nói, tất cả các việc chàng được biết là từ những tin đồn. Phần còn lại là do suy luận.

Nàng biết rằng chàng đã chưa giáp mặt đối chứng những nghi ngờ của mình với Cardvale, bởi chàng đã hứa sẽ chờ cho đến khi chàng đã có nhiều chứng cứ hơn nữa. Nàng quanh quẩn với ý tưởng nàng sẽ tinh tế nhắc đến chuyện cuốn sách công thức của mẹ nàng. Sẽ không có hiệu quả đâu. Nàng không biết làm thế nào để được tinh tế, và nàng không muốn khiến người họ hàng của mình bị mất mặt trước mặt phu nhân ông.

Tốt hơn là giữ các chủ đề nói chuyện được an toàn. Căn nhà của gia tộc Cardvale đang được tân trang. Chủ đề này sẽ không sai.

Nàng tìm thấy Dorothea tại một góc yên tĩnh trong phòng âm nhạc, nói chuyện trong âm thanh trầm thấp với một nhóm phụ nữ với những độ tuổi khác nhau mà đang chăm chú nghe từng lời bà nói; Phu nhân Sedgewick cũng có mặt, cũng như bà King, phu nhân của một người đang cùng phục vụ trong ủy ban quốc hội cùng với Jack; bà Dearing, cùng có phu quân làm cùng một công việc tương tự, và các tiểu thư Honeyman, trong mùa giải thứ tư của họ và đang tận hưởng như thể đây là mùa giải đầu tiên.

Không có dấu hiệu của sự hiện diện của hai Lãnh chúa Cardvale và Sedgewick, và trí tưởng tượng cao độ của Ellie đang hình dung họ đang đấu trong một cuộc đấu tay đôi. Các tiểu thư Honeyman đã khiến nàng trở lại với hiện thực. Một cô tiểu thư vỗ nhẹ một cái ghế, mời Ellie cùng tham gia với họ, sau đó thì thào vào tai nàng: “Chao ôi, chúng tôi đã bị bỏ rơi lại bởi các quý ông để vào phòng hút thuốc.”

“Nhưng chúng tôi không ngại,” cô tiểu thư bên kia thì thầm. “Họ chỉ luôn bàn thảo đến chính trị. Câu chuyện của Phu nhân Cardvale thì thú vị hơn nhiều. Kim cương của bà ta đã bị đánh cắp tại Paris, cô có biết không?”

Ellie thầm rên rỉ trong lòng. Nàng tưởng nàng đã từ bỏ được cái gánh đó trong quá khứ. Rõ ràng là những người phụ nữ duyên dáng này đã không liên kết được mối quan hệ giữ Cô Hill ở Paris, và Phu nhân Raleigh người đã kết hôn với Jack. Sao Dorothea lại không thể bỏ đi cái chuyện đó đi được nhỉ?

Bà ấy không thể bỏ được nó bởi vì bà ấy thực sự tin rằng Ellie và Robbie đã lấy cắp những viên kim cương ấy. Đó là lý do tại sao Paul Derby đã hỏi quanh hỏi co một vòng. Ông ta nhất định là người đã đột nhập vào chỗ ở của nàng trong phố Henrietta.

Nàng lắng nghe như thể bị treo trên những chiếc móc mỏng manh khi Dorothea nói đến các sự cố dẫn đến vụ cướp. Mọi người đều vô cùng kinh ngạc khi bà nói với bà ấy gần như là bắt quả tang tên trộm đang thi hành việc trộm cắp. Ellie thở phào khi Cô Hill và cuộc phiêu lưu nhỏ của cô đã không được đề cập đến. Nàng chắc rằng nàng phải cảm ơn Cardvale về việc này.

Bà King nghiêng người về phía trước trên ghế của mình. “Và kẻ trộm chưa từng bị bắt?”

“Chưa,” Dorothea đáp. Đôi mắt nàng nhoáng về phía Ellie và nhanh chóng rời đi. “Nhưng chúng tôi đã có nghi ngờ của mình. Tất cả các cánh cửa đều đã được khóa, mọi người xem, nhưng một trong những chiếc chìa đã bị mất. Quan điểm riêng của tôi là nó đã bị đánh cắp bởi một trong những người khách trú ngụ tại đây và đã đưa cho kẻ đồng lõa để hắn có thể tới lui tùy thời.”

“Sao không đơn giản cạy một cánh cửa sổ ở tầng trệt?”

“Bởi vì,” Dorothea u ám đáp: “tất cả các cửa sổ đều có cửa gỗ được khóa từ bên trong.”

Sự im ắng trong cuộc đàm thoại đã cho Ellie cơ hội để hướng dẫn mọi người khỏi cái chủ đề của những viên kim cương của Dorothea. “Bà King” nàng nói: “tôi được nghe rằng bà là người thích trồng thảo mộc. Mẹ của tôi cũng vậy, nhưng tôi đã đánh mất hầu hết các công thức của bà. Hãy cho tôi biết, tôi nên bắt đầu từ đâu? Tôi nên cây trồng những gì trong khu vườn thảo mộc của tôi?”

Không những bà King biết rõ về chủ đề ấy, bà còn có vẻ rất hăng say. Sau tất cả các thứ, tâm trí của Ellie lại lang thang đến chiếc chìa khóa đã bị mất. Tất nhiên nàng đã mượn chiếc chìa khóa ấy. Nàng đã định trả lại nó, nhưng trong cuộc kích động bởi bị phát hiện và buộc tội trộm cắp, nàng đã quên khuấy đi nó.

Nàng đã làm gì với chiếc chìa?

Tâm trí của nàng quay trở lại cái đêm bạo loạn tại Cung Điện Hoàng Cung. Nàng đã trở về một mình, lấy chìa khóa ra khỏi túi xách để mở cánh cửa, khi một ai đó mở nó từ bên trong. Ông gác cửa.

Sau đó là gì?

Tất nhiên! Nàng đã không muốn ông gác cửa biết nàng đã lấy đi cái chìa khóa, vì vậy nàng sẽ nhanh chóng nhét nó vào trong túi áo khoác của mình. Nhưng nó không phải là cái áo khoác của nàng.

Nó là chiếc áo choàng của Jack, người hầu cận thân của chàng đã cho nàng mượn. Và sau đó, nàng đã đưa chiếc áo choàng cho Lãnh chúa Sedgewick để trả lại cho Jack xem như đó là bằng chứng để chứng minh rằng nàng là Aurora. Vào lúc ấy, nàng đã quên khuấy đi cái chìa khóa.

Vậy thì bây giờ nó ở đâu? Nàng không nghĩ rằng nó vẫn còn nằm trong túi áo choàng của Jack. Một người hầu đã phải lấy tất cả các vật trong túi áo của chàng ra trước khi cất nó vào tủ. Coates nhất định phải biết ông ta đã làm với cái chìa khóa. Có lẽ ông ta đã đưa nó lại cho Jack.

Chuyện không có gì là cấp bách. Khi nào nàng có thời gian rảnh rỗi, nàng sẽ hỏi Jack về nó.

Dòng suy nghĩ của nàng phân tán khi có một loạt các tiếng nổ bất ngờ vang đến từ công viên, sau đó những luồng ánh sáng quét ngang bầu trời. Một số phụ nữ há miệng kinh ngạc.

“Có phải là tia sét không?” sau khi hoàn hồn Lãnh chúa Stonebridge hỏi.

“Tôi nghĩ là một cuộc bắn pháo hoa,” một người khác nói.

Trái tim của Ellie được ổn định lại. Dường như đám thanh niên trẻ tuổi đã tự quyết định để có buổi tiệc riêng của mình trong công viên. Những hàng xóm láng giềng của nàng sẽ không được vui bởi cuộc đốt pháo hoa lúc ba giờ sáng. Jack phải sớm kết thúc nó thôi.

Mọi người đứng dậy và bước đến các khung cửa sổ. Một trận hoa sao nổ tung trên không. Rồi các tiếng nổ ùng vang theo.

“Đấy không khí là tiếng pháo hoa nổ,” Đại tá Howe nói một cách ân cần. “Tôi nghe thấy tiếng bắn của một khẩu súng lục.”

Phía dưới, các phu xe trên các cỗ xe chờ đợi hành khách của họ đang khó kiềm chế các chú ngựa. Đột nhiên, ánh sáng tỏa ra trên bậc tam cấp từ cửa trước. Jack đã ra khỏi nhà, với Brand ngay sau gót. Họ băng qua đường và tiến vào công viên.

Ellie nhanh chóng chuyển người để tiến đến cánh cửa trước. Những người khác đã đi trước nàng và nàng không thể vượt qua họ.

Ash đã đứng trên bậc tam cấp trước cửa, cố hết sức để giữ mọi người lại. Ellie đã phải hất mọi người bằng khuỷu tay để tiếp cận anh ta. Nàng không bị hoảng sợ. Nàng vẫn còn hy vọng đây không có gì hơn là một trò đùa đã đi quá đà, và nếu Robbie là một phần tử [của trò này], nàng sẽ đọc cho cậu ta biết về luật chống bạo động.

“Cô cũng vậy, Ellie ạ.” Giọng của Ash nghiêm khắc và không ngớt. “Một người nào đó bên kia có một khẩu súng. Không ai được rời khỏi nhà cho đến khi có lời của Jack.”

Biểu hiện và giọng điệu gay gắt của anh, thật không giống Ash của hằng ngày, đã khiến nàng như bắt rở tại chỗ. Sự sợ hãi thắt chặt lấy cổ họng của nàng.

Nàng đã kêu lên khi Jack và Milton xuất hiện ra từ bóng tối của công viên. Họ đang giúp đỡ Robbie. Cầm của cậu ta gục xuống ngực. Có máu nhỏ giọt từ bàn tay của cậu ta. Đằng sau họ là Cardvale và Sedgewick. Harriet đang bám theo cánh tay của cha cô.

Ellie lướt mắt nhìn đám đông. Một hàng các thanh niên trẻ trung đang nín lặng, mà theo dự đoán của Ellie, thì họ không đi quá xa phía sau Jack. Caro cũng có mặt, với đôi mắt mở rộng và đầy hoang mang.

Khuôn mặt của Jack trắng bạch như của Milton. Chàng nói với Ellie bằng một giọng trầm thấp và bình ổn. “Chỉ là một vết thương ngoài da, không hơn không kém.”

“Quá nhiều máu đỏ như vậy”, nàng đau đớn nói. Hiện giờ nàng có thể nhìn thấy cái vết sậm màu đang lan rộng trên áo khoác của Robbie. Nàng không tin lời Jack. Vết thương có vẻ thật nghiêm trọng.

Kế đó Jack nói với Ash. “Mang cậu ta đến giường, sau đó cho gọi một bác sĩ đến. Tôi sẽ trở lại ngay khi tôi có thể.”

“Tôi sẽ ứng phó mọi việc,” Ash đáp. Sức nặng của Robbie đã được chuyển nhẹ nhàng từ Jack đến Ash.

Bà thái hậu đã có mặt để quàng tay Caro. “Hãy đến đây, đưa cháu yêu dấu,” bà nói. “Không, đừng lo lắng chuyện của Robbie. Ellie sẽ chăm sóc cho cậu ta.”

“Anh đi đâu vậy?” Ellie thốt lên khi Jack quay người đi.

“Trở lại công viên. Brand vẫn còn đó để đợi viên cảnh sát.”

***

Jack bước vào phòng của Robbie và thấy Ellie đang ngồi trên ghế được kéo lại cạnh giường, đút một thứ gì đó từ một cốc vào miệng em nàng. Đôi mắt của Robbie vẫn nhắm chặt và cậu ta đang nuốt vào một cách vô ý thức.

Ông bác sĩ cũng đang có mặt. Ông ta vừa bước ra khỏi phòng tắm, lau khô hai tay sau khi rửa chúng trong bồn rửa. Những chiếc khăn thấm máu đang nằm trên ghế.

“Bác sĩ Blackwell?” Jack nói.

Ông bác sĩ nhìn lên. Ông ta tuổi độ tứ tuần, chiều cao trung bình, thể hình hơi đồ con và có vài sợi bạc tô điểm trên mái tóc đen của ông. Ông thiếu cái nét quyến rũ hoặc là bàn tay nhẹ nhàng, nhưng ông thành thạo với công việc của ông và chuyện đó có ý nghĩa hơn đối với Jack.

“Một vết thương dưới nách trái”, bác sĩ Blackwell nói. “Viên đạn đã không kẹt lại trong cơ bắp của cậu ta, nhưng nó đã cướp đi một khối thịt. Theo tôi thì cậu ta đã quá may mắn. Có một vết sẹo còn mới tại đây,” ông chỉ vào vai trái của Robbie: “mà vẫn trông có vẻ chưa lành hẳn. Một vết thương do dao gây nên, phải không?”

Ellie gật đầu. “Em ấy đã bị nó trong một... vụ ẩu đả tại Paris.”

“Tôi hiểu. Một cậu thanh niên thích có cuộc sống nguy hiểm.”

Jack cảm thấy hơn là nhìn thấy Ellie đờ người ra. “Bác sĩ Blackwell,” chàng nói: “cho tôi có một lời với ông?”

“Đương nhiên.” Ông bác sĩ quay người sang Ellie với một nửa nụ cười hiếm hoi. “Không cần phải hỏi xem cô có biết cách băng bó vết thương. Cô đã học kỹ năng đó ở đâu vậy?”

Nàng đã không nhìn lên, nhưng vẫn tiếp tục đút món uống của mình, từng giọt một, qua khỏi làn môi của Robbie. “Trong giáo xứ của cha tôi,” nàng nói. “Tôi là con gái của một cha xứ.”

Chân mày của ông nhướng cao. Ông ném một cái nhìn vào bệnh nhân của mình, nhưng ông chỉ nói: “Cho cậu ta uống càng ít thuốc nước á phiện càng tốt. Nếu cậu ta phát sốt, hãy cho người gọi tôi ngay lập tức. Bằng không, tôi sẽ trở lại vào buổi chiều ngày mai. Không cần phải quá lo lắng. Cậu ấy là một thanh niên sung sức, cậu ta sẽ lành lại thôi.”

Trong hành lang, Jack nói: “Phải, cậu ấy thực sự là con trai của một cha xứ.”

Blackwell đỏ mặt. “Tôi xin lỗi nếu tôi đã xúc phạm đến ai.”

Jack nhăn nhó cười. “Không gì. Phu nhân của tôi và em trai cô ta, mặc dù được dạy dỗ theo một cách thật ôn hòa, nhưng dường như lại thu hút những thứ nguy hiểm. Hãy tin tôi, cũng thật khó mà chung đụng. Bây giờ, hãy cho tôi biết, cậu ta may mắn tới ngàn nào?”

Blackwell nhún vai. “Một phân Anh [2.54cm] qua bên phải, hay chỉ một nửa phân Anh, cũng đã khiến cậu ta phải mất mạng. Tôi cũng có thể nói tương tự về vết thương bị dao đâm kia. Cậu ta sẽ không được may mắn như thế lần thứ ba.”

“Sẽ không có lần thứ ba,” Jack đáp. Chàng cảm ơn ông bác sĩ và sai một người bộ binh tiễn ông ta ra ngoài trong khi chàng quay lại bên cạnh Ellie.

Nàng để cái tách và thìa sang một bên và nùi lại mớ khăn thấm máu, cùng với quần áo đầy máu của Robbie, bỏ vào một sọt đựng đồ dơ đăn bằng liễu gai. Nàng dường như đang đắm chìm trong suy tư.

Nàng vẫn còn mặc bộ y phục duyên dáng mà nàng đã bận trong buổi tiệc, giờ này đã nhàu nhĩn và loang lổ với vết máu của em nàng. Mái tóc của nàng tung lòa xòa. Đôi mắt nàng như những đóa vai-ô-lếch [violet] bị nghiền nát đối với làn da xanh xao của mình.

Chàng bơ vơ nói: “Một trong những cô gái hầu nên làm điều này.”

“Không. Em muốn tự tay làm lấy. Khi em ấy tỉnh dậy, em không muốn em ấy nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ.” Nàng mỉm cười nhìn lên. “Anh nghĩ rằng em quá mong manh khi nhìn thấy máu me sao? Anh nên biết rõ em hơn.”

Chàng cảm giác được một cơn sóng giận dữ lan tràn trong cơ thể. Người con gái dũng cảm và hào phóng này có quá nhiều để phải để gánh chịu! Và ngay cả chàng, với tất cả các lực lượng của mình, lại không thể bảo vệ nàng!

Chàng đã không dự tính sống một cuộc sống an ổn mà không có một nỗi buồn nào. Nhưng chuyện này lại khác. Họ phải đồ sức với một đối thủ khôn ngoan ác độc, một kẻ trong bóng tối, với một mục đích mà họ không thể đoán ra. Làm sao chàng có thể chiến đấu với một kẻ thù như thế?

Một quyết tâm mãnh liệt tóm chặt lấy chàng. Họ đã quá tự mãn. Chàng đã hoãn lại [cuộc điều tra] theo ý muốn của Ellie. Chàng sẽ không gây ra một sai lầm tương tự nữa.

“Chúng ta hãy ngồi xuống,” nàng nói, ra vẻ cho chàng kéo các chiếc ghế gần đến ngọn lửa:

“và anh có thể cho em biết những gì đã xảy ra. Điều duy nhất Robbie đã có thể nói được rằng là cậu ta phụ trách bố trí một màn bắn pháo hoa.”

Khi họ đã ngồi xuống, nàng nhìn chàng trong mong đợi. “Vâng?”

“Không ai thực sự biết chuyện gì đã xảy ra. Viên cảnh sát đã hỏi cung tất cả những thanh niên đã có mặt cùng với Robbie trong công viên rồi cho họ ra về. Họ đã không giúp ích gì nhiều. Mọi người đều đang nhìn lên không trung, nhìn pháo hoa, khi nghe tiếng súng nổ. Khi họ nhìn thấy Robbie, họ tưởng rằng đó là một trò đùa, rằng cậu ta đang diễn trò. Khi cậu ấy đã không đứng dậy, họ mới biết mình đã lầm.”

Chàng phản ánh lại trong giây lát, rồi tiếp tục. “Lúc ấy thật rất hỗn loạn. Có một vài người phụ mẫu đang kinh hoàng và chỉ-có-trời-mới-biết những ai khác đã băng qua công viên để xem xét chuyện gì đã xảy ra. Một người nào đó đã mở một con đường cho Milton và chàng trong khi Brand ở lại đây chờ đợi ông cảnh sát viên.”

Sau một hồi im lặng. Cuối cùng, Ellie khuấy động. “Viên cảnh sát nghĩ chuyện gì đã xảy ra?”

Chàng xòe đôi bàn tay của mình. “Một ác nhân cả gan nào đó đã nắm lấy cơ hội khi pháo hoa được đốt và đã cố cướp đi [tính mạng] của Robbie.”

Nàng rung mình và chìm trở lại vào lòng ghế. “Giết chết một người chỉ vì một ít đồ vật được mang trong túi áo của mình!” Sau đó nói một cách hoang mang và cay đắng: “Em tưởng các cửa công viên đã được khóa vào ban đêm!”

“Thật dễ dàng để cạy ổ khóa,” chàng đơn giản đáp.

Ngón tay của nàng bắt đầu vân vê cái nút thắt khăn thắt lưng. Khi nàng nhận thức được mình đang làm gì, nàng đã dừng lại. Sau một hồi im lặng trong phản ánh, nàng trút một hơi thở dài và nhìn vào chàng chăm chăm.

“Anh có chuyện gì mà đã không nói với em, Jack?”

Chiếc ghế của họ đang ngồi rất gần nhau. Chàng với tay nắm lấy tay nàng. “Anh có cần phải nói với em không? Em không biết sao? Anh không chấp nhận cách nhìn của viên cảnh sát ấy. Đây không phải là sự cố trùng hợp ngẫu nhiên khác. Đây là một tiến trình hợp lý từ đêm Louise Daudet bị sát hại. Anh biết, anh biết, nó chưa có ý nghĩa gì với chúng ta bây giờ, nhưng, với trời làm chứng cho anh, chúng tôi sẽ làm sáng tỏ nó mà thôi.”

Nàng ép một bàn tay vào mắt nhưng vẫn im lặng.

Chàng nói tiếp: “Lúc ấy thật rất là hỗn loạn trong công viên, nhiều người xay xát xung quanh,

mà anh chắc chắn chúng ta sẽ khám phá ra ai đã bắn Robbie. Chúng ta phải quay trở lại từ điểm khởi đầu, trở lại với Louise Daudet. Vụ án giết cô ta chính là chìa khóa mà sẽ khai mở cái bí ẩn này. Em có hiểu những gì anh nói không, Ellie?”

“Anh đang nghĩ đến Cardvale,” nàng nói.

Nàng chỉ đoán đúng phân nửa, nhưng chàng đã không chỉnh nàng. “Phải, anh đang nghĩ đến Cardvale.”

Chàng biết rằng sẽ khó có thể bảo nàng để em trai mình lại, vì vậy chàng đã làm mọi thứ chàng có thể để nàng được thoải mái. Hầu hết các người hạ nhân đều đã nằm ngủ trên giường, nhưng người hầu cận thân của chàng không bao giờ đi ngủ trước ông chủ của mình, do đó Coates có nhiệm vụ đốt lò sưởi trong phòng thay y phục của Robbie và tìm một cô hầu gái để mang nước nóng cho Ellie rửa ráy, một bộ y phục, và một bình trà.

Trong khi Ellie chỉnh trang lại bản thân, Jack đứng đấy trông chừng Robbie, và cũng là một tín hiệu danh dự [*là chàng không có dòm ngó nàng thay quần áo*], như chàng đã biết quá rõ. Và khi Ellie trở lại, chàng ổn định bản thân trong một chiếc ghế bên cạnh lò sưởi và kêu Coates mang một ly rượu brandy tốt nhất mà chàng có trong hầm rượu của mình. Sau đó, chàng nhắm nháp chậm rãi, hiếm khi nào dời ánh mắt mình khỏi Ellie.

Nàng ngồi lặng lẽ, cố đọc sách bên ngọn đèn, nhưng luôn sẵn sàng để đặt quyển sách xuống khi Robbie khuấy động hoặc phát ra một âm thanh nào. Cái tách và thìa, đã được bổ sung đầy, đang nằm trên bàn cạnh bên giường, và nàng đã sử dụng chúng thường xuyên của họ để làm dịu đi cơn khát của Robbie.

“Chỉ là nước”, nàng trả lời câu hỏi thì thầm của Jack.

Cách một thời gian, nàng sờ vào trán của em trai nàng và kiểm tra vải băng của cậu ta, và dường như được hài lòng với những gì nàng tìm thấy.

Ngôi nhà đã được tỉnh lại khi nàng bắt đầu gục xuống. Đây là khi Jack cố khuyên nàng nên đi nghỉ ngơi.

“Anh không phải đuổi em về phòng của mình,” chàng nói qua sự phản đối của nàng. “Cô hầu gái đã thu xếp một cái giường có bánh lăn trong phòng thay y phục của Robbie. Chúng tôi sẽ để cửa mở nếu em muốn.”

Nàng đã nghe theo, nhưng thật miễn cưỡng. “Em chỉ nằm trên giường và đắp chăn lên người. Nếu [tình trạng của] Robbie có gì thay đổi, thì anh sẽ đánh thức em, được không?”

“Anh sẽ đánh thức em.”

Chàng trở lại phòng của Robbie, để cánh cửa phòng thay đồ được mở. Bắt chước theo Ellie, chàng sờ trán Robbie, cho cậu ta uống một ít nước, và kiểm tra vải băng bó.

Tất cả đã được tốt. Cậu ta còn trẻ. Khi cậu ta thức tỉnh, cậu ấy sẽ cảm giác được nỗi đau đớn tại vết thương. Nhưng cậu ta được chăm sóc tỉ mỉ [trong bàn tay tốt]. Cậu ấy sẽ sớm bình phục.

Chàng trở lại bên Ellie. Nàng đã ngủ, chiếc khăn phủ giường được đẩy xuống eo. Bản thân tự thúc đẩy, chàng xòe tay mình qua bộ ngực của nàng, không phải là theo cách vuốt ve mơn trớn của một người tình, mà là để cảm giác được nhịp sống của nàng trong nhịp điệu trầm ổn của nó.

Một số cảm xúc, chàng miễn cưỡng để đặt tên thất chặt tại cổ họng của chàng. *[Yêu!!!!]*

Chàng đắp chiếc khăn phủ giường lên đến cằm nàng.

Chương 23

Trong khi đợi bác sĩ đến Jack rất hiếm khi ra khỏi phòng bệnh. Bệnh nhân đang phải chịu một ít đau đớn, nhưng vẫn ngủ từng chập. Ellie nhất quyết phải chăm sóc em trai nàng, không chịu để ai khác làm thay nàng, nhưng Jack rất vui khi thấy Caro đã cố giúp đỡ.

Cô không thể thay băng hoặc làm bất cứ việc chăm sóc quan trọng nào, cô nói, nhưng cô có thể đảm bảo rằng những viên gạch để giữ ấm cho Robbie đã được thay đổi đúng lúc chúng bị nguội lạnh; cô có thể chạy đi lấy đồ đạc và khiến mình được hữu dụng. Cô cũng có thể ngồi với Robbie để Ellie có chút thời gian, nếu nàng có muốn đi dạo một vòng hoặc nghỉ ngơi.

Jack nghĩ câu trả lời của Ellie đã thích hợp. “Cám ơn,” nàng nói. “Coates và Cô Webster đã vô cùng tử tế và làm việc rất hiệu quả, nhưng họ cũng cần phải được nghỉ ngơi. Bên cạnh đó, chị không thể tâm sự với họ, và chị có thể dùng đến một người bầu bạn phái nữ.” Nàng nhìn lên Jack. “Em sẽ không sao vì bây giờ đã có Caro ở đây. Anh đi đi, Jack. Em biết anh có những chuyện muốn làm.”

Chàng đã cố nhịn cười. Caro trông có vẻ như có một cối xay vừa mới được gỡ bỏ từ trên cần cổ của cô. Và chỉ vào lúc này chàng mới bắt đầu hiểu được Ellie đã phải khoan dung bao nhiêu.

Mặc dù có sự đồng ý của Ellie, chàng cũng chờ cho đến khi bác sĩ khám xong cho bệnh nhân. Lúc này, Robbie đã tỉnh táo và sáng suốt lại, nhưng đang rất đau đớn bởi liều thuốc nước á phiện Ellie cho cậu ta uống đã hết hiệu lực. Đây không phải là thời điểm để đặt những câu hỏi chi tiết với cậu ta.

Điều duy nhất cậu nhớ về vụ nổ súng là cậu ấy đang chằm ngòi đốt pháo khi cảm thấy có một dây nóng rực đâm vào bên hông của mình. Cậu ngã quỵ xuống đầu gối. Mọi người đã bu quanh cậu ấy cho đến khi Milton ra lệnh cho họ tránh ra xa. Cậu ấy đã nhìn thấy gì và nghe gì ngoài tiếng phóa hoa nổ bùng.

“Không bị nhiễm trùng và không bị sốt,” Blackwell nói sau khi kiểm tra vết thương. “Cậu sẽ được ra khỏi giường và di chuyển đây đó trong vòng một hay hai ngày.”

Jack đã không đứng đây đợi để nghe nhiều hơn. Sau khi nói nhỏ với Ellie, báo với nàng nơi mà nàng có thể tìm thấy chàng nếu có chuyện gì bất ngờ xảy ra, chàng ra khỏi nhà.

Bầu trời u ám, đe dọa sẽ có tuyết rơi, và cái rét của những cơn gió lạnh từ North Sea [*Biển Bắc*] khiến Jack phải ôm chiếc áo khoác sát vào người. Nếu tiết trời thay đổi khắc nghiệt như thế này đến sớm hơn một ngày, chắc chắn là đã can ngăn Robbie và bạn bè của cậu ấy khỏi cuộc chơi trong công viên. Điều này làm cho chàng thắc mắc về kẻ tấn công Robbie. Nếu hẳn không phải là một cường đạo, vậy thì hẳn hẳn là một tên biết nắm bắt cơ hội.

Chỉ có vài bước là đã đến Knightsbridge nơi mà gia đình Cardvale đã thuê một căn nhà và chàng đã dùng con đường ngắn nhất, đó là con đường thông qua công viên. Chàng đã không chậm trễ hoặc quan sát vùng đất nơi Robbie đã bị bắn. Chàng đã làm điều đó từ sáng sớm với Ash và Brand. Không có chút manh mối gì - không có khẩu súng lục bị quăng lại, không có gì chỉ hướng cho họ theo dấu để tìm đến bất kỳ kẻ nào.

Ông quản gia nói với Jack rằng Lãnh chúa Cardvale hiện không có mặt ở nhà, và ngay lúc ấy, khi nét kiên quyết xuất hiện trên khuôn mặt của Jack, ông vội vã nói thêm là Lãnh chúa của ông hiện đang ở tại câu lạc bộ.

Tại câu lạc bộ White chàng được biết rằng Cardvale chỉ thoáng xuất hiện, rồi sau đó đã rời khỏi để kiểm tra một ngôi nhà tại Hampstead của ông. Điều này khiến tai của Jack như bị kim châm. Đây nhất định là ngôi nhà mà Cardvale đã muốn tặng cho Ellie.

Thật không may, không ai biết chỗ của ngôi nhà tại Hampstead. Jack cân nhắc không biết chàng có nên trở về Knightsbridge để hỏi hạ nhân của Cardvale không. Có lẽ phu xe của Cardvale có thể nói cho chàng những điều chàng muốn biết. Mặt khác, chàng không muốn bứt dây động rừng với Phu nhân Cardvale, giả sử bà ấy không biết về chuyện ngôi nhà tại Hampstead.

Cuối cùng, chàng quyết định thuê một cỗ xe để đi đến ngôi làng và hỏi những người quanh đây xem họ có biết ngôi nhà nằm tại nơi đâu.

Đã nhá nhem tối khi chàng đến [ngôi làng]. Vận khí của chàng thật tốt. Nơi đầu tiên chàng thử, một căn tiệm làm màn trướng ven bìa làng, ông chủ nơi đây, một người đàn ông nồng nhiệt beo béo, đã chỉ đường cho chàng.

Nét mặt của ông trở nên u ám khi nghe đến tên của Cardvale. “Ông ấy luôn tử tế và lịch sự,” ông chủ nhà nói. “Ông ấy luôn được mọi người nghĩ tốt và kính trọng tại khu vực này. Ông không thể bỏ lỡ căn nhà làng ấy. Nó hướng nhìn ra cái bãi hoang, ngay bên cạnh ngôi nhà Kenwood. Thật là đáng tiếc rằng em gái của ông ta sẽ không đến ở cùng ông ấy.”

“Ồ?” Jack nói, cố để không thể hiện chàng có hứng thú thế nào. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ông ấy đã không nói, nhưng chúng tôi có thể thấy sự thay đổi nơi ông ta.”

Jack vẫn còn cân nhắc về lời nói của ông chủ nhà khi cỗ xe thuê của chàng kéo sát cửa trước của một tòa nhà khiêm tốn mà nhìn ra hướng bãi hoang. Ngôi nhà Kenwood nằm ở một khoảng cách khá xa, không có ngôi nhà nào khác gần kề. Đây phải là ngôi nhà của Cardvale.

Chàng bước xuống xe và dặn phu xe ở đấy chờ chàng.

Đây không phải là một căn nhà làng của những hạ nhân, mà là một tòa nhà hai tầng với mọi thứ được tân trang mà một quý ông sống trong thành đã có thể dùng để nghỉ ngơi tại nông thôn. Sẽ không có các cuộc săn bắn trong bãi hoang, nhưng một người yêu thiên nhiên sẽ tìm thấy nhiều điều thú vị, và nơi đây có nhiều con đường mòn tản bộ tuyệt vời.

Jack đã bắt đầu có ý chùn chân. Chàng có thể hình dung ra Cardvale sống nơi đây, nhưng không cách nào hình dung ra một minh tinh nổi tiếng của Nhà hát Pháp [*Théâtre Français*], Louise Daudet sẽ sống ở đây.

Cánh cửa được mở bởi một hạ nhân trông như thể anh ta mới đến từ kho củi, một anh chàng nông thôn vui vẻ mà không có cái không khí đe dọa để làm những người đến viếng phải hãi hùng. Anh đưa Jack vào một đại sảnh lót gỗ với một chiếc cầu thang gỗ sồi tốt hướng sang một bên và bảo chàng đợi ở đấy. Anh ta trở lại gần như ngay lập tức và dẫn chàng đến một phòng khách.

Cardvale đã có mặt, đang đứng đấy, ôm ấp ly brandy. “Lãnh chúa Raleigh,” ông nói: “Đừng nói với tôi là đã có chuyện xảy ra với Robbie!”

Ông có vẻ thực sự cảnh giác. “Là ngược lại,” Jack nhanh chóng đảm bảo với ông: “Cậu ta đang lành lại. Ông bác sĩ hy vọng cậu ta sẽ đi chuyển trên chân chỉ trong vài ngày.”

Cardvale bấu chặt vào thành ghế để đứng vững. “Cảm ơn trời đất.” Ông phải mất một giây mới hoàn hồn. “Vậy thì... tôi có thể giúp gì ông?”

Jack nói một cách chậm rãi và rõ ràng. “Tên của ông đã xuất hiện trong vụ Louise Daudet bị giết, và các đại sứ Anh tại Pháp đã yêu cầu tôi điều tra, với thân phận của một người bạn cá nhân.”

“Phải,” Cardvale nói. “Tôi đã dự kiến rằng dần dà sẽ có ai đó sẽ đến gặp tôi. Chúng ta ngồi xuống chứ?”

Sự chấp nhận nhẹ nhàng với những gì tương đương với một lời cáo buộc tội giết người khiến Jack đứng trơ ra đấy [bất ngờ]. Phải mất một vài giây khi chàng chuyển người để chấp nhận lời mời của Cardvale.

Khi họ đã ngồi xuống, Cardvale nói: “Rồi, tôi phải bắt đầu từ đâu?”

“Ông có thể bắt đầu”, Jack nói: “bằng cách báo cho tôi về rượu pân của Cardvale, và làm thế nào mẹ của Ellie lại được biết đến Jeanne Daudet.”

Người hạ nhân đã thêm củi vào lò sưởi và chúng đang kêu tí tách vui vẻ khi Cardvale bắt đầu kể câu chuyện của mình. Jack đã từ chối lời mời uống một ly brandy. Chàng đã không muốn chấp nhận lòng hiếu khách của một người đàn ông khi chàng đang cáo buộc ông ta về tội giết người.

“Jeanne,” Cardvale nói: “đã gọi nó là rượu pân của Cardvale sau khi tôi có được tước hiệu. Trước đó, nó là rượu pân của George. Tôi rất thích món ấy, ông thấy đấy. Nhưng câu chuyện của tôi bắt đầu từ trước đó. Như ông có thể đã được biết, tôi là con một, sinh ra bởi hai song thân mà không ai có thể chịu nổi khi nhìn thấy nhau.

“Tôi thương cha tôi, nhưng lại sợ mẹ tôi đến chết được. Chỉ khi tôi đã đủ trưởng thành thì mới hiểu rằng cha tôi cũng đã sợ mẹ tôi - tính tình nóng nảy bất thường của bà, những đòi hỏi không ngừng nghỉ, những vụ cãi vã....”

Ông nhìn lên với một nụ cười yếu ớt. “Chắc ông thắc mắc vì sao tôi lại kết hôn với Dorothea, khi tôi mới gặp nàng, nàng dường như là một cô gái dịu dàng. Và tôi sẽ không bao giờ kết hôn với Dorothea nếu tôi không muốn tạo một mái nhà cho Ellie và Robbie, nhưng tôi đã nhầm lẫn.

“Tôi là một đứa trẻ cô đơn, nhưng có một điểm sáng. Cha mẹ của Ellie, cô và bác Brans-Hill của tôi. Tôi đã ở lại cả tuần cùng với gia đình bác trong các dịp trường được nghỉ lễ, khi mà mẹ tôi đã phải nằm liệt giường bởi bệnh thần kinh của bà.”

“Ellie không bao giờ đề cập chuyện này với tôi,” Jack nói.

“Cô ta chắc không nhớ. Cô chỉ là một đứa trẻ sơ sinh khi các cuộc viếng thăm đã ngưng.” Ông hớp lấy một ngụm rượu trước khi tiếp tục. “Tôi cũng đã có một mái nhà để đến trong những ngày nghỉ - dì Jeanne và con gái của dì, Louise Daudet.”

Cardvale mỉm một nụ cười nho nhỏ. “Chuyện đó tất nhiên là một câu chuyện được thêu dệt để được lịch sự ra. Jeanne là tình nhân của cha tôi và Louise là con gái của họ.”

Jack đã quá sốc để thốt nên bất cứ lời gì, và chàng với tay lấy ly rượu brandy nhưng chỉ là một khoảng không.

“Tình nhân”, Cardvale nói. “Thật là một từ xấu xí. Dì Jeanne đã giống như người mẹ ruột với tôi. Ngôi nhà này là nhà của dì ấy. Bãi hoang kia là sân chơi của chúng tôi, Louise và tôi. Cô

ta cũng là cô em họ nhỏ của tôi, lúc ấy tôi nghĩ vậy, nhỏ hơn tôi ba tuổi, và tôi là người hùng của cô ấy.”

“Cô ấy là người em cùng cha khác mẹ của ông,” Jack nói.

“Lúc ấy tôi đã không biết, cho đến sau khi cha tôi từ trần. Tôi chỉ mười bốn khi tôi được thừa kế tước hiệu. Đó là khi mẹ tôi phát hiện ra về Jeanne và Louise và ngôi nhà tại Hampstead. Tôi chưa bao giờ nói với bà ta về các chuyến viếng thăm của tôi đến đây bởi tôi sợ bà sẽ nghiêm cấm. Đây là cách bà trừng phạt tôi khi tôi còn thơ ấu. Bà ấy sẽ tước lấy những gì tôi yêu quý.”

Ông bật cười, một âm thanh rỗng tuếch đã khiến Jack cảm thấy đáng thương. Chàng đã biết những gì sẽ xảy ra kế tiếp.

“Tất nhiên, mẹ tôi đã cư xử như người phụ nữ thù hận khi bà phát hiện ra chuyện ấy. Bà muốn đuổi Jeanne và Louise ra ngoài đường. Tôi đã không biết phải làm gì. Người giám hộ của tôi có quyền kiểm soát tất cả tiền bạc của tôi và đã có cùng một ý nghĩ như mẹ tôi.

“Cha tôi đã không có để lại gì cho Jeanne và con gái của mình. Ông đã qua đời một cách quá đột ngột, và ông ấy vẫn còn quá trẻ. Tôi biết ông ấy sẽ chăm sóc tương lai cho họ nếu ông được biết rằng cái chết của ông đã rất cận kề.”

Đây không phải là một câu chuyện hiếm hoi gì. Đàn ông luôn nghĩ rằng họ sẽ sống mãi mãi và không suy nghĩ đến chuyện cung cấp cho những người phải phụ thuộc vào mình cho đến khi chuyện đã quá muộn. Jack không có kiên nhẫn với những tên ngu như thế.

Sau một sự im lặng kéo dài, Jack nói: “Vậy thì mẹ của Ellie lại có liên quan gì đến mọi việc?”

Cardvale chớp mắt và tập trung ánh mắt vào Jack, như thể ông đã quên đi sự hiện diện của chàng. “Tôi đã tuyệt vọng,” chàng nói. “Mẹ tôi và người giám hộ không chịu nghe tôi, không chịu nhấc một ngón tay để giúp Jeanne hoặc Louise. Vì vậy, tôi đã hướng sang những người duy nhất mà tôi biết sẽ không khiến tôi thất vọng.”

“Cha mẹ của Ellie.”

“Cô và bác Brans-Hill của tôi. Và, tất nhiên, họ là hiện thân của sự tử tế. Họ đã mở rộng cửa đón chào Jeanne và Louise.”

“Điều đó không khiến tôi ngạc nhiên”, Jack nói, nhớ lại những lần tinh thần sa sút vì chẳng bao giờ biết được ai sẽ là người ngồi cạnh mình tại bàn ăn ở nhà Brans-Hills.

“Và họ đã cung cấp đủ tiền cho Jeanne và Louise để trở về Pháp, nơi mà Jeanne có thân quyến. Không còn gì nhiều để nói. Tôi đã cố gắng để liên lạc với họ, nhưng cuộc chiến tranh đã xen ngang. Khi tôi đã có được phần thừa kế của mình, tôi đã gửi tiền, nhưng chiến tranh lại một lần nữa xen ngang vào.

“Tôi đã có mặt tại Paris trong thời gian của Hiệp ước hòa bình Amiens [*Peace of Amiens*]. Tới lúc ấy, Jeanne đã qua đời và Louise đã là một minh tinh nổi danh. Khi gặp lại nhau, dường như là chúng tôi chưa bao giờ bị ngăn cách.”

Ông mỉm cười nhợt nhạt, buồn bã, nhưng cũng có niềm vui trong ấy. “Louise có mọi thứ mà tôi đã không có - thích giao du, yêu đời, tự tin với bản thân và mục tiêu của cuộc đời mình. Không ai là quá thấp kém để được loại khỏi sự chú ý của cô ta. Không ai là quá cao. Cô ta không bao giờ quên đi một cái tên hoặc một khuôn mặt.

“Nếu ai đó gặp phải khó khăn, cô sẽ có mặt để giúp đỡ. Và cô ấy độc lập một cách kiên cường. Không ai có thể bảo cô ấy phải nghĩ gì hay cư xử ra sao.” Ông nói thêm với một tiếng cười giòn: “Nhưng không phải luôn dễ dàng để sống cùng với cô ấy.”

Ông quay đầu đang tựa trên ghế để nhìn Jack. “Ellie rất giống cô ấy.”

Chính xác là điều Jack suy nghĩ.

“Chuyện không có gì đáng ngạc nhiên,” Cardvale mơ màng nói. “Họ là những người họ hàng xa, xa cùng một mức độ tương tự như Ellie và tôi.”

“Họ hàng?”

Cardvale có vẻ ngạc nhiên. “Không phải tôi đã nói rõ ràng sao? Ông tổ của Ellie và tôi là vị bá tước đầu tiên của gia tộc Cardvale. Cô ta có liên hệ máu mủ thông qua bên mẹ của cô ấy. Đó là lý do tại sao Louise lại rất quý mến Robbie. Cậu ta cũng là họ hàng của cô ấy.”

“Tôi hiểu,” Jack nói, tâm trí của chàng làm việc như chớp. Bây giờ chàng có thể hiểu tại sao những người gia tộc Brans-Hill đã thật rộng rãi hào phóng với những người hoàn toàn xa lạ. Hóa ra họ chẳng phải là người xa lạ gì cả.

Đột nhiên, tiếng nói của Cardvale trở nên hoang dã. “Nếu không phải là cuộc chiến tranh đáng kiếp kia, tôi có thể đã làm nhiều điều hơn nữa cho Louise và mẹ cô ấy. Khi cuộc chiến cuối cùng đã kết thúc và tôi cũng đã ở vị trí mà có thể giúp đỡ, thì nó đã quá muộn.”

Jack chờ đợi, sau đó từ tốn nhắc nhở: “Tôi nghe nói rằng cô ấy sẽ giải nghệ và đến sống trong căn nhà này. Có thật không?”

“Phải, đó là sự thật.”

“Nhưng... tại sao?”

Cardvale nặng nề nói: “Cô được chẩn đoán là bị chứng ho lao. Căn bệnh đã chỉ ở giai đoạn đầu, nhưng không có thuốc chữa. Cô muốn dành thời phần gian còn của mình trong căn nhà này, nơi mà cô ấy đã sống những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình. Nàng muốn trở về mái nhà để chờ chết.”

Ngon lửa kêu lách tách và bắn những tia lửa bay lên ống khói.

“Tôi xin lỗi”, Jack nói, không biết phải nói gì khác. Cuối cùng chàng đã hiểu tại sao Ellie cứ mãi nói Cardvale là một người đàn ông đã thay đổi. Ông ấy đang đau buồn, và trên thực tế, bị nỗi buồn nuốt trọn.

Chàng cố nói thật từ tốn. “Chuyến đi lần trước của ông đến Paris? Phu nhân Cardvale đã đi với ông?”

“Tôi đã không muốn thế. Tôi muốn sắp xếp cho Louise để chuẩn bị cho cuộc hành trình ấy và xem xem cô ta có đủ sức khỏe để thực hành chuyến đi không.” Giọng ông nghẹn ngào. “Cô ấy trông rất tự nhiên, tràn đầy sức sống, thật khó để tin rằng nàng ấy bị bệnh hiểm nghèo.”

“Tuy nhiên, không ai nhớ rằng mình đã nhìn thấy ông bên cạnh Louise.”

Cardvale nhún vai. “Tôi đã chắc chắn rằng họ không. Tôi đã rất cẩn thận. Điều cuối cùng tôi muốn là cho Dorothea biết được chuyện Louise. Tôi sợ bà ấy sẽ đối đãi với Louise không tốt hơn gì so với bà ấy đã cư xử với Ellie khi cô ta và Robbie đã đến sống với chúng tôi. Và Louise, tôi biết, sẽ không đến Anh nếu cô ấy nghĩ rằng chuyện đó sẽ gây rắc rối giữa vợ chồng tôi.”

Ông đưa tay xoa đôi mắt mình. Sau một lúc, ông thẳng vai lên và nhìn Jack. “Khi tôi nghe nói rằng Louise đã bị sát hại, tôi nghĩ rằng tôi đã hóa điên. Tôi đã đi đến nhà hát, nhưng nó đã chìm trong bóng tối và những cánh cửa đã bị khóa. Tôi đã đến [phòng] cảnh sát, nhưng họ nói rằng đây không phải là một vụ án do họ điều tra và đã hướng dẫn tôi đến phòng khác. Không ai màng đến [chuyện của Louise].”

Ông bật một tiếng cười ngắn ngủi. “Tôi không biết phải làm gì và tôi không có thẩm quyền điều tra những kẻ tình nghi. Nhưng tôi đã có một người bạn đức cao trọng vọng và tôi đã hướng tới ông ta để nhờ giúp đỡ. Nếu không phải là có Victor, tôi nghĩ cảnh sát chắc đã chìm luôn vụ án này.”

Giọng nói của ông trở nên khắc nghiệt. “Đối với họ, nữ diễn viên không tốt hơn gì so với các

cô gái buôn hương bán phấn trên đường, và không đáng thời gian và nỗ lực của họ mà họ sẽ chịu bỏ ra nếu người bị giết là một cái gọi là phụ nữ “đàng hoàng”.”

Jack chậm rãi nói: “Victor là ai?”

Cardvale cau mày. “Victor Jacquard của Bộ Tư pháp của Pháp.” chàng dừng lại suy. “Chúng tôi đã gặp nhau tại Paris trong cuộc đình chiến năm 1802. Tôi tưởng rằng ông đang ở đây vì ông ta. Ông ta nói rằng có một người sẽ muốn hỏi chuyện với tôi nếu việc điều tra bị sa lầy. Tôi giả thuyết rằng ông ta đã thông qua ngài đại sứ Anh.”

Vì lợi ích để giữ mọi chuyện được đơn giản nhất, Jack trả lời: “Ông ta cũng có thể đã làm như vậy, nhưng Ngài Charles đã không đề cập đến nó hay là đây là một sự sai sót của ngài ấy.”

Chàng thật sự hy vọng rằng mình đã chấp nhận ly brandy được mời lúc trước. Chàng có thể cảm nhận được các ý tưởng đang nhốn nháo trong đầu mình. Thật khó để tin rằng người họ hàng vô hại của Ellie đã thể hiện lòng can đảm như thế.

Ông ta không phải là một người đàn ông náo nhiệt, nhưng trong phong cách lạnh lẽ của mình, ông đã bảo đảm rằng việc truy tầm hung thủ giết chết Louise sẽ không bị lãng quên.

Chàng chưa từng có mấy thích Cardvale, nhưng bây giờ chàng phải điều chỉnh lại lối suy nghĩ của mình, và ước tính của chàng về nhân phẩm của người đàn ông này được tăng lên đáng kể.

Chàng trút một tiếng thở dài. “Victor đã nói gì với ông về cuộc điều tra?”

“Rất ít. Chỉ có một số ít nghi phạm, nhưng phải cần có thời gian để thu thập đủ bằng chứng để khởi tố. Ông ta đã không cho tôi bất kỳ một cái tên nào nếu đó là những gì ông đang nghĩ. Điều đó thật là phi đạo đức cho một người đứng ở vị trí của ông ấy để làm.

“Nhưng tôi không phải là một kẻ ngốc. Tôi biết Robbie phải có trong danh sách đó. Không phải là tôi tin, dù chỉ là một khoảnh khắc, rằng cậu ta có bất cứ liên quan gì đến vụ án. Không có một cuộc tình nào cả. Điều duy nhất Louise muốn là được nghe về chuyện của nước Anh và gia đình của cậu ta, chỉ là vậy thôi.”

Jack khẽ nói: “Victor có hỏi ông là ông đã ở đâu trong đêm Louise bị giết?”

“Có. Tôi đã đánh bài trong phòng khách của khách sạn với một vài người khách nam giới khác cùng cư ngụ trong khách sạn. Thật dễ để nhớ đến đêm ấy. Đó là ngày đầu năm. Những phụ nữ đều đã đi ngủ.”

Ông tạm dừng lại, sau đó cay đắng nói thêm: “Tôi đã đánh bài trong khi ai đó lại đang giết Louise.” Ông lắc đầu. “Tôi nghĩ tôi có thể khiến những ngày tháng cuối cùng của cô ta được

hạnh phúc. Còn có ít thời gian hơn hơn là chúng tôi đã biết.”

Jack nhìn vào khuôn mặt tang thương và cảm giác được lương tâm cắn rứt. Cardvale đã xứng đáng tốt hơn so với sự khinh miệt mờ nhạt mà chàng, Jack, đã luôn cảm thấy với ông ta.

“Ông có thể cho tôi biết gì về người hóa trang của Louise?” chàng cuối cùng cũng hỏi.

“Rosa?” Cardvale nhìn hoang mang. “Rosa rất yêu mến Louise. Tôi vừa nhận được một bức thư từ cô ta gần đây.” Ông đứng dậy và bước tới một bàn gỗ sồi nặng, mở ngăn kéo trên cùng, và tìm thấy thứ ông muốn. Khi ông trở lại ghế của mình, ông trao bức thư cho Jack.

“Cô ta thật đau buồn. Louise cho cô ta trở về nhà mình tại Avignon vì cô ấy đã không còn cần phải hóa trang khi cô ta quyết định đến Anh quốc. Rosa đã sắp kết hôn và Louise đã cho cô ấy một món quà cưới hậu hĩnh trước khi cô ta rời khỏi.”

“Một số vật đã mất tích-”

“Có lẽ là quà tặng cho Rosa để làm quà cưới. Tôi đã có mặt khi Louise đã chọn chúng. Tôi không thể nhớ chúng ngay trong lúc này, nhưng nếu ông đưa cho tôi một danh sách, tôi sẽ biết có vật gì không được đúng.”

“Tôi sẽ giải quyết chuyện này.”

Jack đọc lá thư. Nó có vẻ là thật *[không phải giả tạo]*. Một đầu mối lại bị đứt ngang.

Có những câu hỏi khác, chàng đã có thể hỏi Cardvale, nhưng chàng quyết định hoãn vào một ngày khác. Chàng đã có những thứ chàng muốn trong chuyến viếng thăm này. Cardvale và cô hóa trang không còn trong danh sách kẻ tình nghi của chàng. Chàng vẫn thắc mắc về Dorothea và Paul Derby.

Cảm giác bức bối của chàng đã khiến chàng muốn nổi cơn và đắm vào một thứ gì đó. Cardvale chính là nơi đặt cược tốt nhất của chàng. Vậy thì chàng còn gì để điều tra đây?

Chàng chỉ còn lại, như chàng biết rất rõ, Robbie và Milton. Chàng đã không nghi ngờ rằng họ đã giết người, nhưng chàng nghi ngờ họ đang che giấu một chuyện gì đó. Chàng có thể đang tìm kiếm trong một đồng rơm, nhưng chàng còn lại đầu mối gì để điều tra chứ?

Chàng không thể hỏi Robbie trong tình trạng suy yếu hiện nay, nhưng chẳng có gì để ngăn chàng đi hỏi Milton. Chàng đã không chắc chắn nơi Milton cư trú trong lúc cậu ta đang ở trong thành, nhưng cậu ta cứ luôn tới lui ngôi nhà trên đường Park. Và nếu cậu ta không có mặt tại phố Park, lẽ ra thì Ellie có thể nói cho chàng biết nơi mà có thể tìm cậu ta.

Giờ chàng bị bao phủ với một cảm giác cấp bách, chắc chắn hơn bao giờ hết rằng Ellie và Robbie là một mối đe dọa cho hung thủ giết Louise. Từ bây giờ, chàng sẽ không để cho họ ra khỏi tầm quan sát của mình.

Khi chàng rời nhà, các nàng tiên tuyết đang trôi dạt vô định trong gió. Jack co rúm người trong chiếc áo choàng của mình và ao ước được ở nhà với Ellie.

Chương 24

Bên ngoài cửa sổ phòng Robbie, hoa tuyết đang nhảy múa điên cuồng. Ellie nhìn vào chiếc đồng hồ đang nằm trên kệ bên trên lò sưởi và thắc mắc không biết chuyện gì đã giữ chân Jack.

Nàng biết chàng đã đi gặp Cardvale, và chàng sẽ không chịu về cho đến khi tìm thấy được ông ấy. Nhưng nàng không khỏi lo lắng. Nếu Jack đã đoán đúng và Cardvale là kẻ sát nhân, thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nàng đã kìm lại dòng tư tưởng đang chạy hoang của mình. Nàng biết rõ Cardvale hơn thế. Jack đã đoán sai về người họ hàng của nàng.

Robbie bật cười, một âm thanh có vẻ căng thẳng, nhưng cũng là một tiếng cười đã gọi được sự chú ý của nàng. Milton cũng có mặt, đang ngồi gần bên giường, nói chuyện bằng một giọng trầm thấp, nàng nghĩ đây là lời mà không thích hợp để lọt vào tai của một phụ nữ, nhưng nàng đã khoan dung với cậu ta.

Hiện giờ thì Robbie đã hoàn toàn tỉnh táo, cậu đã chứng thực là một bệnh nhân cau có. Milton có thể khiến Robbie quên đi nỗi đau đớn của cậu ta dù chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, càng lâu càng tốt.

Điều đó đã mang một ý tưởng đến với nàng, và trong giây phút bốc đồng, nàng nói: “Milton, cậu sẽ ở lại cùng dùng bữa tối nhé?”

Khi Milton do dự, Robbie trả lời thay cậu ta. “Cậu ấy có thể ăn bằng khay ở đây với em. Để bầu bạn với em.”

“Ôi! Tôi không thể trả lời là ‘không’ với đề nghị ấy,” Milton đáp.

“Như vậy đi, Ellie. Milton sẽ chăm sóc cho em. Chị đã bị nhốt trong phòng này như một con gà mẹ [ấp trứng] cả ngày rồi. Việc này sẽ tốt cho chị để chị có một chút thời gian cho bản thân.”

“Cảm ơn em, Robbie,” nàng khô khốc nói: “nhưng chị hứa với bác sĩ rằng chị sẽ chú ý đến vài băng bó vết thương của em. Và trong trường hợp em đã quên, em chỉ được phép dùng cháo loãng và sữa. Chúng ta sẽ kê đưa lên hai chiếc khay, một cho Milton và một cho chị.”

Nàng vừa định đứng lên, nhưng Milton đã bước đến đây trước nàng. Cậu ta kéo cái dây kéo

chuông và một giây lát sau gì đó thì người hầu cận thân của Jack đã xuất hiện ngay tại cửa.

“Coates!” nàng ngạc nhiên kêu. “Ông đã thức gần trắng đêm. Tôi nghĩ ông đang ngủ bù đấy chứ.”

“Tôi là một lão lính già, thưa phu nhân,” ông trả lời. “Tôi chỉ ngủ một hay hai giờ là nhiều. Tôi chỉ cần bấy nhiêu. Tất cả chúng ta không thể đều ngủ hết cả ngày.”

Ellie hiểu. Các người hạ nhân đã nên đi ngủ hết sau bữa tiệc của nàng, nhưng sau vụ nổ súng, họ đã phải ở lại với công việc của mình trong khi những cảnh sát viên hỏi cung những người khách. Họ đã phải làm việc theo ca, và Coates phải làm thay ông quản gia để ông ta còn có thời gian được nghỉ ngơi.

Nàng nói: “Ông Milton và tôi sẽ dùng bữa tối tại đây cùng em tôi. Ông có thể tốt bụng báo với bà Cook dùng tôi không? Chỉ cần hai khay thôi, Coates.”

“Đương nhiên, thưa phu nhân. Ah, tôi có thể, thưa ông?”

Câu hỏi được hướng đến Milton, người đã cởi ra chiếc áo khoác của mình và ném nó trên một chiếc ghế ngay sau khi cậu ta vừa đến. Coates nhặt chiếc áo choàng lên và đợi được Milton cho phép.

“Cứ tự nhiên,” Milton nói.

“Cám ơn, thưa ông. Tôi sẽ cố gắng làm cho nó được ấm áp và khô ráo khi ông ra về.”

Thấy Coates cầm chiếc áo khoác của Milton gọi lại trong ký ức của Ellie điều gì đó. “Tôi vẫn luôn có ý để hỏi ông chuyện này, Coates.”

“Vâng, thưa phu nhân?”

“Tôi dường như đã thất lạc một chiếc chìa khóa.”

Khi nàng ấy đứng dậy, Milton cũng đứng dậy theo.

Robbie cúi có nói: “Trời ạ! Ngồi xuống đi, Milton. Không cần phải cứ giữ lễ phép tại đây. Đây chỉ là chị Ellie.”

“Tôi đã luôn được dạy phải biết tôn kính -”

“Người lớn tuổi?” Robbie đùa, rồi rên rỉ khi tiếng cười của cậu đã làm vết thương của mình đau.

“Phụ nữ,” Milton vặn lại.

Ellie nhá cho Milton một nụ cười. “Lần này, em của chị đã nói đúng,” nàng nói. “Không cần phải giữ lễ ở đây.”

“Cám ơn”, Milton nói, và cậu ta lại ngồi vào ghế.

Ellie tiến đến bên Coates, bước vào hành lang, và đóng cửa lại. Nàng trút một hơi thở dài. Đôi khi cách cư xử câu nệ của Milton khiến nàng khó chịu. Và đôi khi sự thô lỗ của em trai nàng lại làm nàng muốn dạy dỗ cậu ta một trận.

Coates đang đợi nàng lên tiếng. “Như tôi đã nói, tôi dường như đã thất lạc một chiếc chìa khóa,” nàng nói: “và thắc mắc không biết ông có tìm thấy nó không?”

“Chuyện đã xảy ra khi nào, thưa phu nhân?”

“Vào đêm bạo loạn tại Cung Điện Hoàng Cung,” và nàng tiếp tục giải thích, cố dùng những từ để tả một cách sơ sài, làm thế nào mà chiếc chìa của nàng lại rơi vào trong túi áo của Jack.

Ông gật đầu. “À vâng. Tôi nhớ rất rõ. Tôi xin lỗi, tôi đã quên khuấy đi về chuyện ấy cho đến khi phu nhân đề cập đến nó vào lúc này.”

“Ông có biết nó ở đâu không?”

“Trong nghĩa trang chìa khóa - chỉ là câu nói đùa nho nhỏ của tôi! Trong một hộp trong phòng giặt ủi, nơi tôi đánh và ủi y phục của đức ông. Nơi đấy có một bộ sưu tập kha khá. Ông chủ có vẻ thu thập các chiếc chìa như một một số quý ông thu thập những hộp thuốc lá. Để tôi mang nó đến cho phu nhân?”

Nàng nhìn tới cánh cửa phòng Robbie. Rõ ràng là sự có mặt của nàng đã không được hoan nghênh. Hai thanh niên trẻ tuổi sao lại có thể được tự nhiên khi có mặt của một bà chị.

Nàng cân nhắc với bản thân và quyết định nàng đã quá cẩn thận. Robbie đang nằm tại trong nhà mình, bao quanh bởi những người sẽ bảo vệ cậu ta. Và Milton đang ở cạnh cậu ấy. Bên cạnh đó, nàng sẽ không vắng mặt quá lâu.

“Không. Tôi sẽ đi với ông,” nàng nói.

Phòng giặt ủi nằm tận một vùng xa tít của ngôi nhà, xa tít từ nhà bếp mà một người có thể cuốc bộ. Trong hành lang bên phải bên cạnh đấy, có một cánh cửa dẫn đến một sân cỏ nơi mà quần áo được phơi khô trong mùa hè hoặc mở ra để hơi nước từ phòng giặt ủi hoặc là những mùi vị

quá nồng từ nhà bếp được thoát đi.

Căn phòng giặt ủi thật trật tự như phòng mẫu cây của mẹ nàng. Có một ngọn đèn ở giữa một chiếc bàn nhỏ. Coates dùng ngọn nến mà ông mang theo để thắp sáng ngọn đèn, sau đó quàng chiếc áo khoác của Milton lên trên ghế, mà ông liền đẩy ngay đến gần lò đun nước sôi. Đó là một điều nàng thực sự cảm kích về ngôi nhà của Jack. Luôn luôn có nhiều nước nóng.

Chiếc hộp được nằm trên kệ bên cạnh những cái bàn là. Đó là một hộp giản dị, và có một đồng chìa khóa nằm không trật tự trong đấy, một số thì nhỏ nhỏ, rõ ràng là để mở ngăn kéo hay tủ tại bàn làm việc, những chiếc khác thì đáng kể hơn, những chiếc chìa để mở các cánh cửa nhà rắn chắc.

Nàng nhìn lên khi Coates hắng giọng. “Chuyện gì thế, Coates?”

“Tôi chỉ mất một giây lát để báo với nhân viên trong bếp để chuẩn bị hai khay [thức ăn] cho phòng của cậu chủ Robert. Xin bà cho phép?”

“Ồ được. Đừng để tôi làm gián đoạn công việc của ông.” Nàng nói thêm khi một ý tưởng đến với nàng: “Tôi biết ông phải làm việc theo ca, nhưng ở đây có vẻ như quá yên tĩnh. Nơi đây thường được bận rộn lu bù. Mọi người đều đi đâu cả rồi?”

“Không có gì nhiều để chuẩn bị cho ngày hôm nay. Chẳng bao giờ có gì nhiều sau một bữa tiệc. Không ai muốn ăn. Những người nào muốn, cũng không muốn nhiều và khá thỏa mãn với một bữa ăn nhẹ nhàng với những thức ăn thừa lại.”

Một trong những chiếc chuông nhỏ trên thanh gỗ treo cao trên tường kêu vang, tiếng nhạc leng keng của nó khiến các sợi thần kinh của Ellie bị căng thẳng.

“Tôi nên tìm một bộ binh để trả lời nó,” ông nói. “Sau [chuyện] đêm qua, uhm, chúng tôi đã không còn đủ nhân lực.”

Nàng mỉm cười để chứng tỏ rằng nàng thông cảm. “Phải, không đủ nhân lực và thiếu ngủ. Nói với các hạ nhân không cần phải lo lắng. Tôi cho phép có những ngoại lệ. Chúng ta có thể cùng trải qua thời gian này.”

Ông mỉm cười, cúi đầu, và để lại nàng một mình.

Ellie chuyển sự chú ý của mình đến những chiếc chìa. Nàng loại bỏ những cái chìa nhỏ hơn và đặt những cái khác theo từng hàng. Có năm cái. Mà bất kỳ cái nào cũng có thể là chiếc chìa của khách sạn. Thật khó có thể đoán là cái nào. Chúng đều lớn và nặng, với bộ răng xấu xí không đều ở đầu chìa. Một con chó bảo vệ sẽ phải ganh tị với những chiếc răng này.

Một trong những chiếc chìa tỏa sáng dưới ánh đèn. Nàng đánh giá rằng nó không bị cũ hoặc là nặng như những chiếc khác. Có một vật trang trí nhỏ trên vòng [đeo] chìa khóa, chữ “L”. Nàng suy nghĩ một lúc, cố hình dung chiếc chìa từ khách sạn. Nó cũng có một chữ hoa trên vòng [đeo] chìa khóa, là chữ “B” cho Breteuil. Không có chiếc chìa nào có chữ “B” trên đó.

Jack đã làm gì với nhiều chiếc chìa dẫn đến những cánh cửa không được biết này? Nàng không thích câu trả lời đã hiện lên trong tâm trí của mình, những chiếc chìa này đã thuộc về những tình nhân cũ, và chàng đơn giản đã quên trả lại khi cuộc tình đã qua.

Sau khi trút ra một hơi thở mạnh đầy bức tức, nàng kiểm tra lại các chiếc chìa một lần nữa. Theo như nàng có thể đoán, chiếc chìa mà nàng đã nhét vào túi áo của Jack đã không có ở đây. Chiếc chìa duy nhất có manh mối dẫn đến chủ nhân của nó là chiếc chìa với chữ “L.” Nàng mang nó đến gần ánh đèn và lật nó trong tay mình. Có gì đó được khắc trên thân của nó: Louise Daudet, nhà hát Français, 1808.

Jack và Daudet Louise? Nàng chỉ tán thành ý tưởng đó trong một giây lát, rồi loại bỏ nó ngay. Jack nhất định đã nói với nàng nếu chàng biết đến ngôi sao này. Louise Daudet thật quá gần gũi với họ để cho Jack không đề cập đến chuyện ấy. Tất cả như nhau, tìm ra chiếc chìa này khiến nàng cảm thấy bất ổn.

Nàng nhìn nó từ mọi khía cạnh, sau đó nàng mới nhận thức được nó là vật gì. Không có người có đầu óc nào lại khắc tên họ của mình lên chiếc chìa khóa nhà của họ. Trong trường hợp chiếc chìa bị mất và các kẻ trộm lại tìm được, thì họ sẽ dùng nó để xâm nhập vào nhà mình. Đây là chiếc chìa kỷ kỷ niệm.

Nàng đã từng nhìn thấy các chiếc chìa như thế này, các chiếc chìa của cha tặng cho con trai khi con trai đã đến tuổi trưởng thành hoặc đạt một số thành công đáng kể. Cha của nàng cũng đã từng có một chiếc chìa như thế. Chú của nàng, cũng là một cha xứ, đã tặng cho ông khi ông đã hoàn tất năm thứ nhất thật xuất sắc tại đại học Oxford. Theo như nàng nhớ lại, nó như là một món trang trí, như một huy chương. Nó không mở bất kỳ cánh cửa nào cả.

Làm thế nào mà chìa khóa của Louise lại có tại nơi đây? Nàng bỏ nó vào túi với ý định sẽ hỏi Jack về nó.

Chuyện này đã không giúp gì nàng với việc tìm kiếm chiếc chìa khóa của khách sạn Breteuil.

Nàng đưa tâm trí mình trở lại cái đêm mà nàng đã sử dụng nó để rời khỏi khách sạn. Milton đã chờ nàng sẵn ở bên ngoài cửa. Với tác phong câu nệ tiểu tiết bình thường của cậu ta, cậu đã lấy chìa khóa từ nàng, khóa cửa, và giao nó lại cho nàng. Sau đó nàng đã bỏ chiếc chìa vào túi xách của nàng. Nó cũng còn ở đó khi nàng quay trở lại khách sạn, chỉ là nàng chưa từng có cơ hội để sử dụng nó.

Có khi nào một trong những chiếc chìa này lại nằm trong túi xách của nàng khi nàng trở về khách sạn? Nàng cho rằng nó có thể đã đến từ Milton... nếu cậu ta đã trao đổi chiếc chìa của cậu ta cho nàng. Tại sao cậu ấy phải làm như vậy?

Tâm trí của nàng như đang chạy đua. Cậu ta để lại nàng một mình tại Cung Điện Hoàng Cung trong khi, theo cậu ta nói, cậu ta cố đánh lạc hướng của các chủ nợ của Robbie. Khách sạn Breteuil chỉ cách đây năm phút thời gian. Cậu ta sẽ không cần phải nạy cửa để xâm nhập vào nếu cậu ta có được chiếc chìa của nàng.

Trong vòng nửa giờ, hay chỉ hai mươi phút, cậu ta đã có thể đánh cắp kim cương của Dorothea và trở lại tìm nàng. Và nếu mọi thứ đã đi đúng theo kế hoạch, khi cậu ấy đưa nàng trở lại khách sạn, cậu ta sẽ trao đổi chiếc chìa một lần nữa, mà không ai sẽ nhận ra.

Cuộc bạo động tại Cung Điện Hoàng Cung đã phá hoại kế hoạch hoàn hảo của cậu ta. Cậu ta đã không tìm thấy nàng. Cậu ta đã nghĩ gì chứ?

Nàng đứng sững đậy trong khi những dòng suy nghĩ ù ù trong đầu nàng, sau đó nàng đã bật tiếng cười hơi run rẩy. Chắc nàng đã mất trí rồi! Đây là Milton, người bạn thân nhất của Robbie. Cậu ta chỉ quan tâm đến sách vở của mình. Cậu ta sẽ làm gì với mấy viên kim cương?

Tay nàng đã tự động chạm đến chiếc chìa khóa trong túi. Nàng rút nó ra và nghiên cứu cẩn thận một lúc lâu. Với nàng, câu chuyện có vẻ quá huyền bí bởi chiếc chìa khóa của Louise Daudet lại xuất hiện trong khi nàng đang tìm kiếm chiếc chìa khóa của khách sạn Breteuil.

Đôi tay này run lẩy bẩy. Nàng siết ngón tay của mình quanh chiếc chìa, không chỉ để chúng ngừng run rẩy, mà còn để nàng được bình tĩnh lại. Điều duy nhất nàng cần làm là nói chuyện với Jack và mọi bí ẩn sẽ được sáng tỏ.

Nàng nhét chiếc chìa kỷ niệm vào túi của mình một lần nữa, trả những chiếc chìa khác trở lại trong hộp, và sau khi thắp sáng một ngọn nến, thổi tắt ngọn lửa trong cây đèn [trên bàn]. Những chiếc bóng nhấp nháy dường như lao vào nàng từ các bức tường. Đôi mắt nàng đảo lảo liên đến các bộ y phục đang được treo trên cái ròng rọc.

Nàng đang hành động thật vô lý, nàng nói với bản thân. Nàng đang ở trong chính ngôi nhà của mình. Bà Cook và những người phụ việc của bà cũng không ở quá xa. Nàng chỉ cần gọi to là họ sẽ chạy đến ngay lập tức.

Chỉ là nàng đã không nghe thấy một âm thanh nào từ tầng hầm hang hóc này. Mọi người ở đâu cả rồi?

Với những bước chân ngập ngừng, đưa cây nến lên cao, nàng rời khỏi phòng giặt ủi và đi dọc

theo hành lang. Bước chân của nàng chậm rãi dừng lại. Dù nàng cố gắng cách nào, nàng cũng không thể điều khiển chân của nàng di chuyển được.

Có một ánh sáng yếu ớt phát ra từ một trong những căn nhà bếp, nhưng điều đó hầu như không khuyến khích gì nàng. Căn nhà bếp nằm ở cuối dãy hành lang dài thật dài, và có thật nhiều cánh cửa ở giữa.

Nàng nhảy dựng khi một ánh sáng xuất hiện tại nửa dãy hành lang. Ai đó đã vừa bước ra khỏi cái kho chứa này. Nhất định phải là bà Cook hay là một trong những cô hầu gái. Mắt nàng căng thẳng, nàng cố để xem xem đó là ai.

“Bà Rice?” Nàng gọi to, giọng của nàng yếu đuối và run rẩy như một dây đàn trên chiếc violin chưa được chỉnh.

Ánh sáng đã đến gần hơn. Không phải là bà Rice, mà là một người đàn ông.

Milton.

Chương 25

“Coates đã nói với em nơi ở của chị”, Cậu ta nói. “Em gần như không thể tự tìm chị, và chúng ta phải nói chuyện.”

Tim nàng đập càng lúc càng gấp “Ai đang chăm sóc Robbie?”

“Cô Caro. Cô ta đang thuyết phục cậu ta ăn một chút cháo khi em rời đi”

Khi cậu ta tiến về phía nàng, nàng gần như khóc lên, “Đừng đến gần nữa nha!”

Cậu ta dừng lại, ngẩn đầu nhìn nàng. Giọng cậu thật nhẹ nhàng. “Vậy là chị đã biết?”

“Vậy, đó là sự thật à!” nàng sốc, nhưng đồng thời nàng cũng không quá ngạc nhiên “Cậu là người ăn cắp kim cương của Dorothea!”

Hắn ta bắt đầu cười “Chị nghĩ đó là tất cả? Em đã ăn trộm kim cương, nhưng em chắc chắn rằng chị còn biết những tình tiết còn lại. Ellie thân yêu, chị có thể đoán ra rồi đây? Em đã giết Louise Daudet”

Tai nàng ta rung lên khi nghe điều này. Nàng đã quên không thở. Khi trái tim nàng đập bình thường trở lại, nàng lắc đầu nói “Đây chỉ là 1 trò đùa phải ko?”

Một nụ cười nhạt xuất hiện trên môi hắn và lông mày của hắn cong lên “Đây không phải chuyện đùa”, hắn ta nói. “Em đã giết Louise Daudet”

Nàng tin hắn. Cậu nhóc mà nàng từng biết đã không còn ở đây nữa. Hắn linh hoạt như một con mèo. Đôi mắt hắn đánh giá nàng, như một loại động vật ăn thịt. Chiếc chìa khóa trong túi nàng bắt đầu có ý nghĩa. Nó phải là chiếc chìa khóa mà hắn đã trao đổi để có nàng

Một từ cứ vang vọng trong đầu nàng và bật ra như một lời thì thầm “Tại sao?”

“Bởi vì em có thể. Bởi vì em muốn”. Hắn cười, tiếng cười giống như một đứa trẻ nhỏ đã làm được 1 thứ gì đó rất thông minh và muốn được tán dương. “Chị đang tìm kiếm lý do à? Em có thể nói gì đây? Cơ hội hiện ra, và em phải nắm lấy”

“Cậu... cậu bị điên rồi”

“Không, Ellie. Em rất thông minh. Thực tế phải nói là thiên tài. Không ai nghĩ quá nhiều về việc này. Chị có biết rằng phải núp bóng những người ngu em cảm thấy khó chịu như thế nào không?”

Giọng hắn không còn nhẹ nhàng. Nàng nuốt nước bọt 1 cách khó khăn. “Có phải là chuyện của Louise và Robbie?”

“Robbie!” Hắn gầm gừ. “Nó là một thằng ngu! Nó sẽ không bao giờ có thể vượt qua kì kiểm tra tiếng Hy Lạp! Thật là thảm hại! Nó cố gắng nhớ tất cả một cách máy móc. Và chị cũng chẳng tốt hơn với lối dạy cổ điển ấn tượng của chị. Em đã theo dõi chị dạy Robbie. Chị dạy như một con vẹt vậy. Em buồn cho chị và chán cái thằng Robbie. Em nhìn các thứ 1 lần và em kết nối chúng lại. Chị không bao giờ ngang cơ với em.”

Tại sao hắn lại nói về tiếng Hi Lạp? Nàng sợ hãi? Ai thêm quan tâm việc hắn là thiên tài? Ai muốn ngang cơ với hắn ta chứ? Hắn ta là kẻ giết người!

Đột nhiên ý tưởng này làm nàng sợ hãi. Hắn sẽ không nói với nàng trừ khi hắn muốn nàng phải im lặng hoàn toàn.

Hắn sẽ giết nàng!

Đầu óc nàng chưa bao giờ làm việc nhanh hơn lúc này để tìm lối thoát. Nàng không nghi ngờ rằng nếu nàng mở miệng la hét, hắn sẽ dùng đôi tay siết cổ nàng trước khi nàng kịp kêu lên. Và ai sẽ nghe thấy nàng đây? Cook và người giúp đỡ của cô ấy đâu? Coates ở đâu? Và Jack, chàng đang ở đâu?!!!

Nàng lên kế hoạch, nhưng cũng không nhiều ý tưởng lắm. Nàng bắt đầu tiến chậm chậm về phía sau, từng inch một, để không khiêu khích sự chú ý của hắn. Nếu có thể tới được phòng phòng giặt ủi, nàng có thể mở cánh cửa giặt khô và chạy thoát thân.

“Em giết Louise bởi vì em ghen tị với Robbie” đó là một lời tuyên bố chứ không phải một câu hỏi.

Hắn làm một động tác khiêu chiến với một tay và nàng nhận ra điều mình không để ý. Hắn ta có dao trong tay. Bây giờ nàng biết lý do tại sao hắn đi ra từ phòng chứa đồ. Đó là nơi quần gia chứa đồ gia dụng. Nàng cố gắng theo dõi hắn trong khi chân nàng di chuyển trên sàn nhà.

“Ngu vừa chứ!”, Hắn gầm gừ. “Chị không nghe em nói à? Em giết cô ấy vì em muốn vậy. Em giết cô ấy vì nó làm thỏa mãn dục vọng của em, để cho mọi người thấy rằng họ không xứng với em.”

Nàng không tin hắn, hoặc ít nhất là nó chỉ đúng một phần nào đó. Hắn đã chọn nạn nhân của

mình vì hắn đã bị mất mặt, không có ý, nhưng vì hắn nghĩ rằng Robbie đã thành công mà hắn lại thất bại. Nàng đã hiểu ra rằng nếu Robbie nói với Milton tại sao Louise thích hắn, sẽ không có điều gì xảy ra.

Nhưng điều đó đã không xảy ra, bởi sự ghen tị của Milton đã bắt đầu. Đây là đỉnh điểm của sự thất vọng của trong một cuộc đời. Cho dù hắn ta có là thiên tài như thế nào, hắn vẫn cảm thấy mình đã thất bại. Vì vậy, hắn đổ lỗi cho người khác cho sự thất bại của mình.

Nó không quan trọng. Milton đã có những lựa chọn của mình và không gì có thể thay đổi. Lựa chọn duy nhất của nàng là chạy hoặc chống lại hắn.

Hoặc cầu nguyện rằng ai đó sẽ đến tìm nàng. Có thể rất nhanh thôi, mọi người sẽ nhận ra sự vắng mặt của nàng, rồi sẽ tìm kiếm nàng hoặc Jack sẽ tìm nàng. Nàng có bao nhiêu thời gian trước khi hắn hết kiên nhẫn?

Nàng cần cố gắng nói chuyện với hắn để kéo dài thời gian

“Em biết đây, Milton, Louise không yêu Robbie.” Thật ngạc nhiên rằng giọng của nàng rất tự nhiên. “Cô ấy đã quan tâm đến nó vì mẹ cô ấy và mẹ chúng tôi từng là bạn bè. Robbie nên nói với em. Lý do nó không nói, chắc em có thể hiểu, bởi vì nó mong mọi người không bị ảnh hưởng của gia thế khi nghĩ về nó (nó muốn là chính nó).”

“Chị đang nói dối!”

Hắn trông giống như một đứa trẻ vừa mới làm hỏng thứ chơi yêu thích của mình.

“Chị đang nói sự thật. Hãy nghe chị, Milton. Chị rất quý em. Chị đã luôn luôn yêu quý em. Chị sẽ không nói với bất cứ ai về Louise. Chị sẽ không nói gì về những viên kim cương. Em đã giúp Robbie khi nó bị đâm.. “ Nàng cố trì hoãn.

Hắn cười và đứng thẳng lên. Hắn đã lấy lại sự cân bằng. “Chị đã hiểu chưa? Em đã nói là chị rất chậm chạp mà. Em không muốn giúp Robbie. Em nghĩ là em đã giết nó. Em khá sốc khi nó nhảy ra khỏi nhà hát và rơi vào tay em. Em không chờ nó. Em phát hiện ra là em đã làm rơi cái gì đó khi vật lộn với Robbie và em chỉ định lấy lại nó.”

“Cái gì?” Nàng ta hỏi bằng cái giọng khàn khàn

“Chìa khóa của Louise. Nếu em gặp nó trên cầu thang, em đã có thể kết liễu nó. Nhưng có quá nhiều người bên ngoài nhà hát. Em không có lựa chọn nào khác ngoài việc giúp nó.”

Chỉ có một điều làm Ellie chú ý. Milton ghét Robbie đủ để giết nó. Những từ ngữ buột ra khỏi miệng trước khi nàng có thể nghĩ về ý nghĩa của chúng. “Cậu hắn đã có cơ hội để giết nó

trước khi chúng ta rời Paris. Tại sao cậu không làm chứ?”

Hắn cười lạnh lùng. “Hãy tin em, em đã làm nếu em tìm được cách thoát ra an toàn.”

Nàng chế nhạo, “Ý cậu là nếu nó phản bội cậu? Điều gì xảy ra vậy Milton? Cậu mất kiên nhẫn à? Robbie dần trở nên mạnh mẽ hơn? Cậu sợ Robbie sẽ đánh bạn cậu trong 1 trận đấu công bằng phải không?”

Nàng đột nhiên dừng lại vì biết rằng nàng ta đang khiêu khích hắn. Lúc này nàng phải xoa dịu hắn.

“Con điếm!”, hắn phun phì phì, nước dãi tung tóe. “Cô nghĩ tôi ngu sao? Robbie đã nấp trong khách sạn của nó. Nếu bất cứ điều gì đã xảy ra với nó, tôi sẽ bị nghi ngờ. Chỉ cho tôi vị trí chiếc chìa khóa đi Ellie, và tôi sẽ thả cả 2 đi.”

Có lẽ hắn thực sự tin rằng nàng rất ngu ngốc. Tuy nhiên nàng vẫn không nói gì.

“Chìa khóa đâu? Ellie?”

Hắn thở phì phò, và nàng biết thời gian đã sắp hết. Hắn đang mất kiểm soát. Nàng bắt đầu rút lui một lần nữa, cố hướng đến phòng giặt ủi

Nàng nói một cách tế nhị, “thì ra cậu là người đã đột nhập vào phòng tôi và nằm chờ tôi trong đó.”

“Cuối cùng, chị bắt đầu sử dụng trí thông minh mà chị tự hào hả. Tôi biết chị có chìa khóa, nhưng tôi cũng biết chị không nhận ra ý nghĩa của nó hoặc chị sẽ phải hỏi đến Robbie.”

Nàng không khỏi phát sốt khi nghe những lời này, nhưng ở trong hoàn cảnh này, nàng phải kìm nén sự tức giận. Nàng và Robbie đã là bạn hắn. Họ đã tin tưởng hắn.

“Cậu đã dàn xếp để tấn công Robbie trong công viên.”

“Oh, pháo hoa là ý tưởng của Robbie. Như em đã nói với chị đó, khi có cơ hội, em phải nắm lấy nó. Và đã có quá ít cơ hội kể từ khi chị và Robbie đến sống trong căn nhà này. Em đã không thể thả lỏng mình, chị xem, chờ đợi chị hay nó phát hiện ra mọi thứ. Và em thật đúng khi không tỏ ra tự mãn! Đầu tiên Robbie muốn tìm tên người hộ tống, và bây giờ chị đã nhớ chiếc chìa khóa chị đặt không đúng chỗ. Nhưng một cơ hội khác đã bày ra và chúng ta đang có nó.”

“Biết tên của người hộ tống ư?” Nàng nói, chỉ để giữ hắn nói chuyện. “Nó sẽ tạo ra sự khác biệt gì?”

“Em sẽ trở thành một nghi can, Ellie, và em không thể để điều đó xảy ra. Đó là lý do tại sao em tấn công Robbie trong công viên. Em không thể tin nó có thể giữ được mồm”

Đó là điều nàng nghĩ hay hắn đang tự mãn?

“Em tìm kiếm cái chìa khóa đó ở khắp nơi, phòng chị -Ellie, nhà Bác Freddie của chị, cả nhà này -và không thể tìm thấy nó. Chị đã giấu nó ở đâu?”

“Chị không có nó.”

“Nhưng chị phải có nó ngay bây giờ hoặc chị sẽ không bao giờ có thể buộc tội em ăn cắp kim cương. Trong phòng của Robbie, chị đã tự hạ mình. Bây giờ chị đang sợ em. Nhưng chị đâu cần phải vậy. Chúng ta có thể thương lượng. Hãy đưa em chìa khóa và em sẽ để chị đi. Sau đó, em sẽ đi du lịch với số tiền thu được từ những viên kim cương. Em sẽ đi thật xa, thật xa, có thể ở Hy Lạp, xem các di tích. Chị có thể sẽ muốn đi cùng em ý chứ.”

Hắn phải thực sự nghĩ rằng nàng là một con người quá đơn giản nếu hắn nghĩ là nàng sẽ tin điều đó. Một khi hắn có chìa khóa, sẽ không có lý do gì để giữ nàng sống cả.

Cố gắng giả vờ có lí như hắn, nàng nói “Chị biết em sẽ không làm chị bị thương, Milton, bởi vì Coates biết em đang ở đây với chị. Và nếu bất cứ điều gì đã xảy ra với chị, Jack sẽ không hài lòng đâu.”

Căng thẳng đến mức không chịu nổi. Nàng muốn khóc, muốn hét và muốn nổi giận. Nàng muốn có ai đó để giúp đỡ nàng. Nhưng trên hết, nàng muốn đâm 1 con dao vào trái tim đen tối của hắn.

Hắn khúc khích, và điều đó làm nàng sợ. “Ellie”, hắn nói, lắc đầu, “chị phải thông minh hơn chứ. Coates không biết em ở đây. Em đã bảo ông ta rằng em muốn đi dạo và không biết liệu chị có muốn đi cùng không. Ông ta nói rằng chị đang ở trong bếp và em nói em sẽ không làm phiền chị. Mọi người đều nghĩ rằng em đã ra khỏi nhà. Em đã mở cửa trước và vui vẻ tạm biệt mọi người. Sau đó, em đóng cửa lại và đến gặp chị. Và đừng mong những người giúp việc sẽ cứu chị. Họ đang đưa các khay đến các phòng khác nhau. Em đã khóa cửa tầng hầm. Khi em rời khỏi đây, em sẽ đi bằng cửa hậu. Thật sai lầm khi đánh giá thấp em, Ellie. Chị thấy đây, em đã suy nghĩ rất chu toàn”

Nàng biết hắn sẽ không giết mình trước khi hắn có được chìa khóa, và điều này càng làm nàng gặp nguy hiểm. “Không phải là chị đánh giá thấp em, Milton,” nàng nói. “Chỉ là em đã không gặp may. Em có thể là thiên tài tại Hy Lạp, nhưng em đã làm đảo lộn mọi thứ với vụ ám sát Louise, chưa kể đến các việc trộm những viên kim cương” Nàng ngập ngừng. “Và tại sao lại tấn công Robbie? Nó đe dọa gì em?”

Hắn tiến tới. Nàng lùi lại. “Nó biết về cái chìa khóa,” hắn nói. “Giờ thì trò chơi kết thúc rồi. Đưa em chìa khóa, Ellie, hoặc em sẽ dùng con dao”

Một tiếng chuông gọi người hầu vang lên, xóa đi sự im lặng và động vào tai Ellie. Milton giật mình và nhìn lên tấm ván. Với bản năng của mình, Ellie ném ngọn nến của nàng xuống và đẩy hắn 1 cái thật mạnh. Khi hắn loạng choạng, nàng vùng ra và cố gắng chạy tới cửa hậu.

Jack trở về nhà trong trạng thái giận dữ và thất vọng. Giận dữ vì những người đánh xe ngựa đã không kiểm chế vận tốc của xe mặc dù băng giá làm đường giao thông trở nên rất nguy hiểm, và chán nản vì phát hiện của Cardvale về người hộ tống Louise Dauet chỉ đưa họ lại một cái vòng luẩn quẩn. Robbie lại trở lại là kẻ tình nghi chính

Không ai mở cửa khi chàng ấn chuông, chàng phải thò tay vào túi và tìm cái chìa khóa cá nhân, để vào nhà. Wigan đang đi xuống bậc thang và mặc áo khoác.

“Mọi người đâu rồi?” Jack hỏi, cởi áo khoác và đưa nó cho người phục vụ.

“Bà nữ bá tước và Quý bà Frances đang nghỉ ngơi trong phòng của họ, và tôi tin rằng Quý bà Raleigh và Quý cô Caro đang ở trong phòng bệnh với ngài Robbie.”

“Không phải là gia đình, Wigan à. Người hầu đâu hết rồi?”

Vẻ mặt Wigan xuất hiện 1 vết nhăn nhỏ. “Chúng tôi đang làm việc theo ca, thưa ông, để bù đắp cho một đêm không ngủ. Như ông có thể nhớ, người hầu đã phải tiếp các vị khách trong khi đô đốc thăm vấn họ, và sau khi khách đã về, họ lại phải dọn dẹp. Tới khi xong việc cũng là lúc chúng tôi bắt đầu một ngày làm việc mới”

Jack không thể quan tâm tới điều đó. “Cảm ơn, Wigan. Tôi không định khiển trách. Tất cả những gì tôi muốn là thông tin.”

Chàng bước hai bước một trên cầu thang. Caro đứng dậy khi chàng vào phòng. Robbie đã ngồi dậy, dựa vào những cái gối, không quá thoải mái với chính mình.

Hướng tới Jack, nó nói, “Em không ăn thứ cháo đó đâu, ngay cả khi anh trả tiền em để ăn. Em muốn có một khay thức ăn như mọi người”

Caro nói, “bác sĩ Blackwell nói với Ellie rằng cậu Robbie không thể ăn thức ăn khô. Em đã làm cho cậu ấy một bát cháo loãng.” Cô giơ lên một cái bát và thìa.

Như với Wigan, Jack không bận tâm tới việc này. “Caro,” chàng nói, “Anh có chuyện riêng muốn nói với Robbie. Em có phiên không?”

Chàng giữ cửa cho em mình. Một nét cảnh báo thoáng qua mặt cô, nhưng cô tuân theo chàng như thường lệ. Chàng đóng chặt cửa sau lưng cô.

Robbie có vẻ bối rối. “Gì thế, anh Jack? Chuyện gì đã xảy ra?”

Jack ngồi lên chiếc ghế mà Caro bỏ lại. Chàng đã quyết tâm phải đặt câu hỏi cho Milton, không phải Robbie, nhưng chàng thấy không có lý do để tiếp tục kế hoạch đó. Chàng cảm giác lòng bồn chồn. Hơn nữa, Robbie ở đây còn Milton thì không.

“Em thế nào?” Chàng hỏi đầy quan tâm.

“Em... khỏe.”

“Không đau đầu? Sốt?”

“Không. Chỉ đau một bên người khi em di chuyển hoặc khi ho.”

“Tốt,” Jack nói “vậy anh không cần phải đối xử với cậu như người bệnh nữa” Sự nhẹ nhàng của chàng biến mất và chàng bắt đầu gay gắt, “Hôm nay, Cardvale đã cho anh biết là người hộ tống Louise - cậu nhớ người hộ tống đó không? Cô ta cũng là một nghi can, nhưng giờ thì cô ấy không còn là nghi phạm nữa. Nếu Ngài Charles chưa biết điều này thì ông cũng sẽ sớm biết thôi. Cậu hiểu điều này có nghĩa gì không? Chúng ta trở lại vị trí xuất phát. Cậu lại trở lại làm nghi can chính, và giờ anh không biết làm thế nào trả lại sự trong sạch cho cậu”

Robbie không nói gì. Nó nhìn chăm chăm vào Jack với đôi mắt sáng và dấu hiệu cảnh báo.

“Phải,” Jack “Cậu sẽ làm tốt hơn là lo lắng.” Giọng của chàng dần giảm xuống thành lời thì thầm “Chuyện gì vậy, Robbie? Cậu có thể tin tưởng anh. Cậu biết gì về vụ án của Louise mà chưa nói với anh?”

Nhìn thẳng vào Jack, Robbie lắc đầu.

“Đừng nói dối tôi! Anh biết cậu đang giấu điều gì đó, và anh thậm chí có thể đánh cậu để buộc cậu nói ra.”

Robbie nói nhanh, “Tại sao em lại phải giấu giếm chứ?”

“Cậu có thể nếu cậu đã làm điều đó và Milton đang bao che cho cậu.”

Robbie lắc đầu. “Không. Cô ấy đã chết khi em bước vào căn phòng đó.”

Jack đột ngột cử động và nắm lấy vai Robbie. “Cậu không hiểu gì hết à?”, chàng gầm lên. “Ai đó đã cố gắng để giết cậu đêm qua! Ai đó đã cố gắng để giết cậu khi cậu tìm thấy Louise trong phòng thay đồ của cô ấy. Nếu cậu không nghĩ cho bản thân, thì hãy nghĩ cho Ellie. Hắn cũng đang nằm chờ cô ấy, phải, và hắn đã có thể giết cô ấy nếu anh không đi cùng cô ấy”.

“Em không biết. Chị ấy không cho em biết!”

“Thế à, vậy bây giờ cậu biết rồi đấy. Cậu và chị cậu đang gặp nguy hiểm chết người cho đến khi chúng ta vạch mặt kẻ ác này.”

“Đây chỉ là một việc nhỏ thôi,” Robbie đã nhận ra. “Và bây giờ người hộ tống trong sạch, điều này không còn quan trọng nữa.”

Cánh tay Jack lỏng dần và chàng thả Robbie ra “Anh nghĩ vậy.” Chàng ấn mình vào ghế. “Vậy cậu còn giữ những gì, nói ra đi. Anh đang chờ đây.”

Robbie nuốt nước bọt. “Em đã nói với anh rằng khi em bị tấn công, em đã vật lộn với hắn. Vâng, điều mà em đã không nói với anh là hắn làm rơi một thứ trước khi hắn bỏ chạy. Đó là chìa khóa của Louise. Tên của cô ấy được khắc trên đó. Em đã có nó trong tay khi em vấp ngã xuống cầu thang và rơi vào vòng tay của Milton.”

Jack cau mày. “Chìa khóa của cái gì?”

“Nó không thể mở bất cứ cái gì. Đó là một vật kỷ niệm. Cô ấy giữ nó trên đầu tủ của mình. Ai đó đã tặng nó cho cô ấy khi cô ấy có vai diễn đầu tiên của mình tại Nhà hát Français.”

Jack cố gắng suy nghĩ,

“Tại sao kẻ giết người lại lấy chìa khóa nhỉ?” Robbie hỏi.

“Như một chiến lợi phẩm”, Jack lạnh lùng nói “một món quà lưu niệm để kẻ sát nhân nhớ về nạn nhân của mình Tại sao trước đó cậu không nói với anh điều này?”

Robbie nhún vai. “Bởi vì nó có vẻ không liên quan. Bởi vì em đã chạy trốn cùng với cái chìa khóa và không thể đặt nó lại chỗ cũ. Em nghĩ là nếu ai đó biết em có cái chìa khóa đó, em sẽ trở thành kẻ có tội. Nhưng khi em biết người hộ tống trở thành kẻ tình nghi, bởi vì đồ đạc nào đó của Louise bị mất, em đã muốn nói với anh rằng cô ta không lấy cái chìa khóa.”

“Vậy giờ cái chìa khóa đâu?”

“Em đã đưa nó cho Milton. Cậu ta đã ném nó xuống sông Seine.”

Jack đang chuẩn bị vươn vai, kéo căng các cơ bắp mệt mỏi của mình. Thay vào đó, chàng đột nhiên dừng lại. Ánh mắt chàng như xuyên thấu qua Robbie

Hai người lặng đi một lúc lâu, rồi Robbie cất tiếng gọi: “Anh Jack”

Jack hỏi dồn: “Cậu đã đưa cho Milton chiếc chìa khóa và cậu có tận mắt thấy hắn ném nó xuống sông Seine không?”

“Không, em không hiểu anh đang nói gì?”

Cả 2 đều im lặng, rồi Jack hỏi: “Có phải Milton muốn cậu bảo tôi rằng người hộ tống không lấy cái chìa khóa?”

“Không. Cậu ta bảo nó sẽ khiến các nhà chức trách tin rằng em có tội” Robbie bắt đầu gắt. “nên em chả làm gì cả”

“Anh đang bỏ qua điều gì đó.” Jack nhìn xa xăm. “Hãy lên tiếng nếu anh nói sai. Cậu và Milton cùng đến rạp hát-”

“Đúng”, Robbie nói. “ Nhưng bọn em gặp nhau ở quán café Foy. Em đến trước; Milton tới muộn, khi cậu ấy tới là chúng em vào rạp luôn”

Jack gần như đang độc thoại. “ Suốt thời gian qua, nó luôn ở ngay trước mắt mình. Sao mình không nhận ra chứ? Milton không bảo vệ Robbie mà chỉ tự bảo vệ bản thân mình mà thôi

Mặt Robbie tái đi. “ Anh đang nói gì thế? Milton đã giết Louise? Động cơ của cậu ta là gì? Cô ấy rất ngưỡng mộ cậu ta mà”

Jack lờ câu hỏi của Robbie đi. “ Anh có thể tìm Milton ở đâu?” Chàng hỏi gắt

“Cậu ta vừa ở đây chưa lâu. Em nghĩ cậu ấy đang đi dạo”

“Hắn ở đây sao?” Jack ngã ngửa.

Đúng thế

“Thế Ellie đâu?”

Giọng điệu gắt gỏng của Jack khiến Robbie ngỡ ngàng

“Ellie “ Jack quát. “ Cô ấy đâu rồi”

“Em không biết. Chị ấy vừa đi ra ngoài với Coates rồi”

Jack lao ra cửa chỉ với 2 bước chân “Coates!” chàng hét. “Coates”

Nàng chạy dọc hành lang và cố không để bị kéo lại. Không có chút ánh sáng nào dẫn đường cho nàng, trừ đốm sáng heo hắt phát ra từ bên ngoài cửa sổ tầng hầm, nhưng đó không cũng không phải là ánh sáng. Nó chỉ đơn thuần là nơi đỡ tối hơn.

Nàng vui vẻ tiếp nhận bóng tối. Điều đó có nghĩa là cây nến của hắn cũng đã tắt. Nếu nàng không thể nhìn thấy hắn thì hắn cũng không thể thấy nàng. Nếu điều tồi tệ nhất xảy ra, nàng có thể trốn ở phòng có thể dẫn đi nhiều hướng khác nhau. Nàng ước mình đã dành nhiều thời gian hơn với những người hầu để tìm hiểu những bí mật của nơi này. Một số phòng thông sang nhau, nhưng nếu nàng trốn vào cái phòng không dẫn đến đâu, nàng sẽ bị nhốt.

Việc cố lao tới hành lang làm nàng thở hổn hển. Một bên hông nàng đau rất vì chạy. Nhưng nàng không bận tâm, nàng tựa mình vào cánh cửa. Không có chìa khóa. Thốn thức, nàng vắt óc suy nghĩ. Họ sẽ để chìa khóa ở đâu nhỉ? Nàng bốt hoảng loạn khi nàng nhớ ra chiếc chìa khóa luôn luôn được treo trên cái móc trên khung cửa.

Nàng mò mẫm quanh căn phòng và cũng tìm thấy, nhưng trong lúc vội vã, nàng làm rơi chiếc chìa, nó trượt vào fòng giặt ủi.

Nàng tiếp tục tìm, nàng quỳ xuống, năm đầu ngón tay rờ rẫm. Không thể nhìn thấy chiếc chìa khóa rơi ở đâu. Vì nàng quá tuyệt vọng nên hành động của nàng đã có phần bất cẩn

Khi nghe thấy tiếng động ngoài hành lang, nàng hoàn toàn im lặng. Hắn đang đi về phía nàng, vừa mở cửa, vừa nói.

“Tôi biết chị ở đây, Ellie” Hắn nói với giọng dễ chịu. “Tôi đã lường trước rằng chị sẽ trốn ra bằng cửa sau”

Nàng vội đưa hai tay lên bịt miệng để ngăn tiếng thút thít bản năng vì sợ hãi. Không thể được! Nàng từng ở trong một căn nhà với 20 người hầu. Nàng là bà chủ nơi đây. Nàng thậm chí không phải vào bếp. Vậy mà cậu bé mà nàng tin tưởng trong cuộc đời lại đang cố giết nàng.

Hắn đã làm được điều đó nếu nàng không sớm nhận ra

Nàng cần vũ khí để tự vệ. Một cái que cời, một cây gậy, hay một con dao. Nhưng tất cả những gì nàng có là dụng cụ giặt ủi và chiếc đèn bàn.

Nàng cố đè nén nỗi sợ hãi và nhẹ nhàng đứng dậy. Nàng tiến về phía cửa phòng giặt là. Không

có thời gian để đổ đầy một chai axít hay thuốc tẩy để làm hẩn mù mắt. Nàng tìm thấy một cục xà phòng, nhưng nó không làm nàng thêm tự tin chút nào. Nàng dò dẫm tới nơi để chiếc đèn khi nàng nghe thấy tiếng đá đập vào nhau và những tia lửa nhỏ lóe lên từ một căn phòng nhỏ phía bên kia hành lang. Hẩn ta đang cố thấp nền

Rồi nàng cũng tìm thấy nó. Chiếc chìa khóa lấp lánh ở dưới gầm bàn. Không còn thời giờ để do dự, nếu nàng không lấy được chiếc chìa, nàng sẽ không bao giờ thoát ra được.

Nàng nắm chiếc chìa khóa trong tay, tra vào ổ. Tay nàng xoay chiếc chìa nhanh hết sức có thể. Tiếng click vang lên khi cái khóa được mở ra. Nhưng niềm vui sướng của nàng bất chợt biến thành nỗi sợ hãi khi ở đằng sau nàng, hẩn ta đập mạnh vào cánh cửa, đóng chặt nó lại. Hẩn kéo nàng đối mặt với hẩn.

Nếu nàng không bám vào bồn tắm bằng gỗ, nàng có lẽ đã ngã xuống sàn nhà. Quai hàm của nàng đau đớn, đầu nàng ong ong, nàng thấy có vị máu trong miệng. Nàng bàng hoàng và hoảng sợ khi thấy hẩn mang một cây nến, sau đó đặt con dao xuống bên cạnh nó.

Hẩn tắc lưỡi. “Tại sao chị lại chống lại em? Em không muốn làm tổn thương chị. Xem này, em đã bỏ con dao xuống. Hãy đưa em chìa khóa và em sẽ để chị đi.

Lúc này, nàng đã có thể làm bất cứ điều gì để kéo dài cuộc sống của mình trừ việc đưa hẩn chìa khóa. Nàng vẫn không hiểu ý nghĩa của nó, nhưng nàng biết rằng một khi hẩn có nó, nàng sẽ chẳng còn nghĩa lý gì với hẩn nữa

Nàng đưa tay lên chỉ. “Ồ đó.” Tiếng nói của như nứt ra vì sợ hãi. “Trong hộp.”

Hẩn mỉm cười. “Tại sao chị không đưa cho em?”

Nàng đã phải duỗi thẳng đầu gối của nàng trước khi nàng có thể di chuyển. Hẩn theo nàng vào kệ, nơi nàng đã để hộp đựng chìa khóa. Hẩn lấy nó từ nàng và, chỉ một thoáng bất cẩn, quay lưng lại với nàng khi hẩn đi đến bàn để kiểm tra cái chìa khóa nhờ ánh sáng của ngọn nến.

Đó là tất cả những gì nàng cần, một thời điểm không bị để ý. Nàng quơ tay ra sau, nắm lấy một cái bàn là, và quăng mạnh về phía lưng hẩn. Hẩn đã ngã quỵ xuống, quay ngược lại, nôn ọc khi cố gắng thở ra.

Nàng có thể sử dụng cái bàn là một lần nữa, để đập vỡ đầu hẩn. Rất may, nàng không định thử. Một lúc sau, có những âm thanh của gỗ và tiếng vỡ, ánh sáng trực tiếp rọi từ tầng trên xuống dưới tầng hầm

“Ellie! Ellie em ở đâu?”

Giọng Jack vang lên.

Nàng thả cái bàn là ra và cố gắng lao ra hành lang tới với giọng nói âm áp đó. Nàng muốn được thả lỏng bản thân mình trong cánh tay rắn chắc của Jack, nhưng chàng đẩy nàng ra khỏi chàng.

“Hắn đâu?” giọng Jack vang lên như sắt

“Trong phòng giặt ủi.”

Đó là tất cả thông tin Jack cần! Chàng chạy xuống hành lang. Chàng chưa đi được xa khi cánh cửa bật mở và Milton biến mất vào bóng đêm.

Jack chạy nước rút.

“Cẩn thận!” Ellie khóc nức lên. “Hắn có dao đấy.”

Những người hầu đang tiến vào, im lặng ngoại trừ một vài lời thì thầm. Nến và đèn được thấp sáng. Coates đã cố gắng đưa nàng lên cầu thang. Nàng hầu như không nghe ông ta. Sau khi do dự một lúc, nàng đã chạy theo ngay sau Jack.

Tuyết đã ngừng rơi, nhưng ngay cả khi nàng cố đưa mắt qua bóng tối, chỉ có thể thấy một ít đường nét của các bụi rậm, cây cối, nhà cửa và...

Dấu chân trên tuyết đi vòng theo cạnh căn nhà và hướng ra phố. Nàng kéo váy lên và chạy theo họ.

Phố Park đã được thấp sáng. Nàng đã không gặp khó khăn khi tìm kiếm điều nàng muốn. Họ đã chạy lên vỉa hè hướng tới quán Piccadilly. Jack đã đuổi kịp Milton.

Milton nhìn qua vai của mình, thấy bị đe dọa, và phóng ngược trên đường phố về phía công viên. Ellie nhìn và sợ hãi. Hắn đang hoang mang. Hắn sẽ không làm được. Một người đánh xe bốn bánh lao về phía hắn. Anh ta kêu lên cảnh báo và cố kéo dây cương nhưng đã quá muộn. Milton đã bị cuốn vào trong bánh xe ngựa và tan xác.

Chương 26: Đại Kết Cục

Một tuần sau Jack đến gặp Ash và Brand tại quán cà phê ở Pall Mall. Brand vừa mới trở về từ Bristol, nơi anh đã theo dõi và báo cáo về một phiên tòa của một người đàn ông bị cáo buộc trong một vụ giết người đặc biệt kinh khủng, và anh đã bỏ lỡ cái kết cuộc đâm máu của cuộc điều tra của riêng họ. Điều khiến anh khó chịu là anh không thể đăng tải một chút gì [về nó] trong tờ báo của mình.

“Tôi đâu có sợ”, Jack nói. “Không có bằng chứng để chứng minh bất cứ việc gì ngoại trừ chiếc chìa khóa đó, và chỉ với nó sẽ không đủ để chứng minh trường hợp của chúng ta. Bên cạnh đó, Ellie và Robbie cũng khá vui mừng để cho thế giới nghĩ rằng Milton chết trong một tai nạn. Họ không muốn gia đình của Milton phải gách vác cái gánh nặng ấy, hai người hiểu chứ.”

“Điều làm tôi chán ghét”, Ash nói trong khi bỏ thêm một cục đường vào tách cà phê của mình: “là hung thủ được nhận một lễ chôn cất thiêng liêng một cách vô tội [*không ai trách cứ*], trong khi đó Louise Daudet chẳng được gì, thậm chí đến trả lại sự thanh bạch cho cô ta cũng không có. Không có đại gia nào đang chờ đợi nàng, chỉ là một người anh cùng cha khác mẹ với một trái tim tan nát.”

“Giờ thì,” Brand nói: “đây là nơi tôi có thể có được một câu chuyện nếu Cardvale sẵn sàng hợp tác. Ông ấy không cần phải màu mè hoặc tình cảm, chỉ cần đưa ra một những lời trung thực, thừa nhận rằng Louise Daudet là em gái cùng cha khác mẹ của mình và rằng cô ta đã dự định để rời khỏi Pháp để về sống tại Hampstead.”

“Phần còn lại thì tôi sẽ không đề cập đến bất kỳ tên tuổi nào, nhưng không có gì để ngăn cản tôi viết rằng cả hai chính quyền Anh và Pháp tin rằng thủ phạm của vụ án đã tự tử khi họ đã sắp bắt hãm ta. Cậu nghĩ sao, Jack? Liệu Cardvale sẽ giúp tôi không?”

Jack có vẻ không có hy vọng. “Ông ta có thể sẽ làm thế nếu ông ấy nghĩ rằng nó sẽ trả lại sự thanh bạch cho Louise.”

Ash phát ra một tiếng nhạo báng. “Phu nhân Cardvale đã có thể có điều gì muốn nói về việc đó!”

“Không,” Jack. “Bà ấy sẽ không là một vấn đề. Phu phụ Cardvale đã quyết định ly thân.”

Ash và Brand đồng thanh nói: “Cái gì?”

Jack khô khốc trả lời: “Ông ấy đã cho bà ta một số tài sản xứng đáng. Ngôi nhà tại Quảng trường Cavendish sẽ trở thành của bà, lại thêm một số thu nhập để trang trải cho lối sống của mà đã trở thành thói quen thuộc.”

“Và Cardvale được gì từ vụ ly thân?” Hỏi Ash.

“Bình thản trong tâm hồn,” Jack mạnh mẽ đáp.

Chàng đã không nói thêm về chi tiết, nhưng chàng đang suy nghĩ đến Cardvale trong lần cuối chàng nhìn thấy ông, khi ông ta đến viếng Ellie để báo với nàng về vụ ly thân. Mặc dù Cardvale đã cố làm vẻ buồn bã, hai người họ đã không khỏi để ý đến sự thay đổi trong ông ta. Ông ấy không phải là nhìn thật hạnh phúc, nhưng mà được hài lòng. Đôi mắt của ông sáng hơn, giọng nói của ông đã cứng cáp hơn, và ông trông như thể ông được trẻ lại mười năm.

Họ đã cho ông xem chiếc chìa khóa kỷ niệm của Louise và, y như họ đã nghi ngờ, chính là ông ta đã tặng cho Louise khi cô ấy lần đầu tiên được thủ vai chính tại Nhà hát Pháp. Ông rất biết ơn vì nó đã được trả lại. Họ tưởng nó sẽ khiến ông buồn bã, nhưng mà sự thật thì ngược lại. Ông đã nói rất nhiều về cô em gái người mà đã mang lại cho ông rất nhiều hạnh phúc.

Sau khi ông ra về, Ellie lại đắm chìm vào trong suy tư. Cuối cùng, nàng mới nói: “Ông ấy giống như người họ hàng mà em đã từng biết. Em không thấy buồn khi ông ta bỏ phu nhân mình. Ông ấy thật là quá mỏng manh để bị kết hôn với một người như bà ta. Em không biết cha em sẽ nói gì, nhưng em biết chắc chắn rằng mẹ sẽ đồng ý với em.”

Và chuyện là như thế.

“VẬY còn mấ viên kim cương?” Brand hỏi. “Làm sao Milton lại biết tới chúng?”

“Chúng ta đều biết về chúng,” Ash chỉ ra. “Phu nhân Cardvale làm bảo đảm rằng mọi người đều biết chúng vô giá như thế nào. Lúc trước tôi đã từng thắc mắc liệu bà ta có đeo chúng đi ngủ hay không.”

Jack mỉm cười với câu nói ấy. “Tôi nghĩ ý của Brand là làm sao Milton lại biết chúng được cất ở đâu. Ellie tự trách bản thân mình về việc ấy. Cô ấy nói với Milton rằng khi gia đình Cardvale đến khách sạn, Dorothea đã làm reo một trận khi bà phát hiện rằng bà bị cho vào phòng số 13. Căn phòng không thể đổi được bởi vì khách sạn đã cho thuê hết các phòng. Milton đã trú ngụ tại căn khách sạn này vào một chuyến viếng thăm lúc trước[1]. Hẳn ta chắc phải biết về lối cầu thang cho nhân viên và cánh cửa đi vào phòng thay y phục.”

[Phím luận ngoài lề: đọc tới đây Vỹ thấy tác giả có chút hơi cương. Thứ nhất, Milton chỉ là sinh viên đại học [xét cho cùng thì cũng 18-22 là nhiều], lại là từ một gia đình học giả -

không làm ra nhiều tiền (chương 12 đã đề cập rằng Robbie mời Milton đến Pháp chơi và đã phải trang trải mọi chi phí cho Milton vì gia đình Milton không có tiền).

Thứ hai, cuộc chiến mới vừa qua được sáu tháng, Milton làm gì mà có cơ hội qua Pháp liên miên như thế? Các bạn ai đã từng học qua lịch sử thế giới hẳn phải biết, chiến tranh giải phóng Pháp [French Revolutionary War] đã xảy ra từ 1792-1802 và chỉ kết thúc khi có Hiệp nghị hòa bình Amiens (1802) [được nhắc đến trong chương 23].

Vừa mới xong chiến tranh nội bộ thì xảy ra cuộc chiến tranh Anh-Pháp [Napoleonic War] kéo dài từ 1803-1815.

Và câu chuyện của chúng ta được bắt đầu từ 6 tháng sau khi trận chiến vừa kết thúc. Nếu Milton có đi Pháp trước đó thì phải trong vòng 6 tháng vừa qua. Vì không ai bị điên đến nỗi dấn thân vào cảnh binh đao chiến lửa để có thể bỏ mạng vì một chuyến viếng thăm và nhất là các chàng nhà nghèo không có bia thịt đỡ đạn. Hoặc là hẳn phải đi trong thời gian hòa bình của Hiệp nghị Amiens - lúc đó hẳn cũng chỉ có khoảng 3-5 tuổi. Truyện đọc cho vui, giải trí thôi, và đây cũng là chương cuối rồi, nhưng Vỹ chỉ nghĩ nếu viết truyện dựa theo biến cố của lịch sử thì nên viết cho có lý một chút.]

“Hẳn chắc hẳn phải có lá gan bằng thép,” Ash nói.

“Thứ hẳn có,” Jack đáp: “là một tính kiêu ngạo quá mức bình thường.”

“Cậu làm sao tìm thấy những viên kim cương?” Brand hỏi.

“Robbie đã bảo với tôi rằng Milton đã trữ những vật có giá trị của hẳn trong một hộp gỗ đã được làm cho giống như một cuốn tự điển tiếng Hy Lạp. Nó nằm trong phòng của hẳn tại Oxford.” Chàng lắc đầu. “Không ai không nghĩ rằng hẳn thật tài giỏi, nhưng hẳn không được quá thông minh. Tôi đã hoàn trả chúng lại cho Cardvale cùng với những món nữ trang khác mà Milton đã lấy trộm. Ông ta có hoàn lại cho Phu nhân Cardvale không thì thời gian sẽ trả lời.”

“Cho nên các cậu thấy đó,” Ash bực tức thêm vào: “Milton vẫn được coi là vô tội.”

Những chiếc bánh mì Bath đã được đưa đến cho Ash và Brand, bánh nướng lát không có nho khô cho Jack, và những phút tiếp theo được vui vẻ trải qua trong khi nhấm nháp cà phê và trét bơ lên bánh.

Nhưng Brand đã chưa nói hết. Vẫn còn ngồm ngoàm nhai một miếng đầy bánh, anh nói: “Chuyện gì đã khiến hẳn bị lộ tẩy? Chuyện gì khiến cậu nhận ra rằng hẳn là hung thủ?”

Jack bẽn lẽn mỉm cười. “Sự thiếu thốn của nghi phạm. Paul Derby đã không thực sự bị đưa

vào trong tính toán của tôi, dù có thì cũng không được nghiêm trọng, bởi vì hắn đã không có mặt ở Paris vào thời điểm quan trọng nhất. Tôi nghĩ nếu hắn ta đã hành động thay ai đó thì người ấy phải là Cardvale. Nhưng sự thật lại hóa ra hắn lại làm việc cho Phu nhân Cardvale.”

Chàng cười dứt khoát. “Tôi và hắn đã có một cuộc trò chuyện ngắn ngủi và hắn đã kể với tôi tất cả mọi thứ. Dorothea muốn hắn lấy lại những viên kim cương của bà, nhưng họ đã nghĩ rằng nó phải ở trong tay Robbie, mà không phải Ellie. Derby là người đã lục soát phòng của Robbie tại Oxford.”

“Giờ thì hắn bị bao nhiêu con mắt bằm rồi?” Brand hỏi.

Jack đã không bận tâm trả lời. “Cho nên kết cuộc thì chỉ còn có một manh mối cuối cùng để theo dõi, cậu biết ý tôi mà, Brand. Cậu cứ nhắc đi nhắc lại rằng luật sư của tôi nghĩ lời khai của Robbie và Milton thật quá khít và chắc hai người họ đã có thể cố che giấu chuyện gì.”

“Phải. Nhưng tôi đã nghi ngờ Robbie. Tôi nghĩ rằng Milton chỉ là hỗ trợ câu chuyện của hắn là bạn của Robbie.”

“Sâu thẳm trong lòng”, Jack tỉnh táo nói: “Tôi đã suy nghĩ cùng một hướng, mặc dù tôi không thừa nhận nó, ngay cả với bản thân mình. Nó vẫn khiến tôi rất phiền lòng, mặc dù hung thủ đã không kết thúc tính mạng của Robbie. Nhưng đây không phải là lần đầu một người dùng khổ nhục kế tự đâm vào mình để thiết lập rằng mình vô tội.”

“Nhưng chắc chắn,” Ash nói: “sau khi Robbie bị bắn trong công viên, cậu đã được thuyết phục rằng cậu ta thật sự vô tội?”

“Đúng là như thế. Nhưng tôi biết cậu ta đã che giấu một chuyện gì đó và tôi lo rằng cậu ta có thể bị tấn công một lần nữa.” Chàng cười một tiếng ngắn ngủi. “Robbie là một người bạn trung thành, nhưng đó là lòng trung thành chết tiệt mà đã gần khiến cậu ta mất mạng. Cậu ta đã hứa Milton cậu ta sẽ không nói bất cứ điều gì, và tôi đã phải dọa nạt cậu ta để kể với tôi về chiếc chìa khoá.

“Tôi giết nầy người. Chính là lần đầu tiên tôi bắt đầu nghĩ Milton là một nghi phạm. Rồi khi Robbie kể với tôi họ đã gặp nhau tại quán Café de Foy trước khi đi đến nhà hát, tôi có thể hình dung ra vụ giết người đã được thực hiện như thế nào. Quán cà phê này chỉ là cách xa [nhà hát] một vài cửa hàng quán. Milton đã có thể giết chết Louise trong khi Robbie đứng đợi hắn trong quán cà phê.” Giọng nói của chàng trở nên cứng rắn. “Sau đó mới đến gặp Robbie để dẫn cậu ta đến hiện trường giết người.”

Ash rùng mình. “Điều mà tôi không hiểu,” anh ta nói: “là lý do tại sao Milton phải lấy đi chiếc chìa khoá ấy ngay từ đầu. Và tại sao phải quay trở lại để lấy nó khi hắn phát hiện rằng hắn đã làm lạc nó trong cuộc vật lộn? Hắn đã có thể chuồn đi một cách sạch sẽ.”

“Chuyện này cũng không phải là cái gì khác thường,” Brand nói: “khi hung thủ muốn có một vật kỷ niệm cho những tội ác của mình. Tôi gặp phải chuyện này hoài trong những vụ án mà tôi phải làm phóng xạ cho tờ báo của tôi. Đó là một cái gì đó để được hă hê trong những giây phút riêng tư của họ. Điều tôi thấy thú vị là bản thân của món vật. Chiếc chìa có tên Louise trên đây. Tôi chắc rằng mỗi khi Milton nhìn vào nó, hă sẽ nhớ rằng Robbie đã muốn có Louise và hă đã cướp cô ta từ cậu ta.” Anh ta nhìn Jack. “Tôi nghĩ hă nhất định phải ghét Robbie vô cùng.”

Jack gật đầu. “Ellie nghĩ rằng Milton đã ganh tỵ với Robbie. Ồ, hă là một học giả tài ba, nhưng Robbie thì nổi tiếng hơn. Milton cảm thấy bị xem thường. Người không bao giờ dưng xem hă làm gương hoặc gần gũi hă. Sau đó họ đến Paris, và Louise lại cũng yêu mến Robbie.”

Sau một sự im lặng kéo dài, Ash nói: “Vậy thì nếu chiếc chìa của Louise có nhiều ý nghĩa với hă, tại sao hă dùng nó để đánh lừa Ellie? Tại sao lại phân tách với nó? Tại sao lại không sử dụng một chiếc chìa khóa mà không thể bị truy trở lại tới hă?”

“Giờ thì chúng ta sẽ không bao giờ được biết,” Brand nói: “nhưng theo kinh nghiệm của tôi, những kẻ giết người không bao giờ thấy trước rằng mọi việc có thể bị thất bại hoặc là họ có thể gây ra một lỗi lầm. Phải chi lúc đó không có cuộc bạo loạn tại Cung Điện Hoàng Cung! Phải chi Ellie đã ở lại nơi cô ta đáng lý ra nên ở lại! Phải chi hă đã sử dụng một chiếc chìa khóa khác!

“Đây là tính khí kiêu ngạo tột cùng của hă, theo ý kiến của tôi, đã khiến hă chấp nhận cái rủi ro đó. Thậm chí vào lúc cuối, hă đã chấp nhận một nguy cơ đáng sợ, và đã trả cho nó với tính mạng của mình. Ít nhất là gia đình hă được miễn đi sự hiểu biết rằng hă là một kẻ giết người.”

Ash nói: “Tôi thà được nhìn thấy hă bị treo cổ. Cái chết của hă thật đã quá dễ dàng.”

Brand cười nhạt. “Còn cậu thì sao, Jack? Cậu cảm thấy thế nào?”

“Oh,” Jack nói vui vẻ: “Tôi thà được nhìn thấy hă bị treo cổ, bị kéo lê và bị phân thây [làm tư]. Cậu thấy đây, những nơi mà phu nhân tôi là có liên quan, tôi hầu như không chút văn minh.”

Hai mươi phút sau, chàng về đến nhà và đã bị gặp trong đại sảnh bởi Wigan, ông thông báo với chàng rằng phu nhân muốn nói chuyện với chàng.

“Phu nhân đang ở trong phòng khách màu vàng thưa ngài.”

Đó có phải là một nụ cười nhạt thoáng nhoáng lên trên đôi môi mỏng của Wigan chăng? Nếu là phải, thì đó là một dấu hiệu khích lệ. Nơi này đã trở thành một ngôi nhà u ám trong tuần qua, phần lớn là vì Ellie có vẻ chán nản, và các công chức đã hiểu được ý của bà chủ của họ.

Mọi người đều đã thế - bà bà, Caro, và Robbie. Chàng không thể nói gì về Frances, bởi vì cô ấy ít khi ra khỏi phòng của mình. Ellie chỉ làm những gì mà cần thiết, nhưng nàng đã xuống tinh thần và không nói chuyện gì nhiều. Nàng không chịu phải chia sẻ cảm giác của mình, ngay cả với chàng. Nàng hiếm khi đi ra ngoài. Nàng thậm chí đã mất đi hứng thú với tiến triển của của Robbie trong tiếng Hy Lạp, và điều đó đã nói lên hết tâm tình của nàng hơn tất cả mọi thứ.

Không. Dấu hiệu tỏ rõ rằng có chuyện gì đó sai trái là nàng đã mất hứng thú trong chuyện chăn gối *[với chiếc giường hôn nhân của họ]*.

Chàng bước vào phòng khách của Ellie để thấy nàng bước tới bước lui và đôi chân mày xinh xắn của nàng nhú lại thành một cái cau mày hung dữ. Đủ kỳ lạ, nó lại khiến chàng muốn phá lên cười. Cái tác phẩm điêu khắc bằng nước đá mà Ellie đã biến thành đã tan chảy từ trong ra ngoài.

“Ellie,” chàng khẽ nói.

Vừa nghe tiếng của chàng, nàng quay người và thẳng đôi vai lên. Cử chỉ nhỏ nhoi ấy cũng là một dấu hiệu báo trước. Khi Ellie thẳng vai, nàng có một chuyện gì trong tâm trí mà nàng cần phải nói ra.

Nàng nhanh chóng hít một hơi. “Em có một số tin xấu cho anh, Jack. Ừm, cũng không hoàn toàn là xấu. Cũng có tin tốt nữa.”

Chàng bước tới bên nàng và nắm lấy tay nàng trong một cái siết mạnh mẽ. “Hãy nói với anh!” chàng ra lệnh.

“Frances đã rời bỏ chúng ta.”

Có một ánh thách thức trong mắt nàng đã khiến chàng muốn hôn lấy nàng. Chàng đã có lại nàng Ellie xưa của mình. “Hãy nói tiếp đi em,” chàng nói.

“Trong lúc anh ra ngoài, cô ấy đã thu dọn hành lý lệnh cho cỗ xe đến đón, rồi ra đi cùng với người bạn của cô ấy, bà Tuttle từ Kensington.”

Chàng hôn bàn tay nàng. “Chỉ là vậy thôi à? Giờ thì hãy nói cho anh biết cái tin xấu đi.”

Nàng đã không nhận ra lời nói đùa của chàng. “Anh có nghe em nói gì không chứ? Cô ta nói không có gì sẽ khiến cô ta trở lại, rằng cô ta định thành lập cơ sở riêng của mình trong thị trấn

và-”

“Cô ấy có thể đủ khả năng!”

“- và qua lại với xã hội văn minh!”

Xem ra, Frances là người có trách nhiệm đưa phu nhân của chàng ra khỏi tình trạng chán nản buồn rầu kia. Chàng phải nhớ để cảm ơn cô ấy.

“Việc gì lại khiến chuyện này xảy ra?” chàng hỏi một cách bình tĩnh.

Ánh nóng nẩy trong mắt nàng đã dịu lại đáng kể. “Đây là cái tin tức tốt em sắp nói đến. Chàng trai trẻ của Alice đã trở lại với cô ấy. Anh có thể tin không? Bây giờ em cảm thấy thật xấu hổ vì đã từng nghi ngờ cậu ấy. Nhưng cô ta lại chưa từng nghi ngờ cậu ta bao giờ, dù chỉ là một khoảnh khắc. Cậu ấy đã đích thân nói với em rằng họ đang chuẩn bị kết hôn, rất lặng lẽ, vào ngày mai, rồi họ rời khỏi vào ngày mốt để đến Carlisle, nơi mà cậu ta đã tìm được việc làm.

“Kết hôn vào ngày mai? Họ sẽ cần một giấy phép đặc biệt và chuyện ấy cần phải tốn tiền.” Và chàng đã khá sẵn sàng để chỉ ra nó.

Nàng đã thốt ra một âm thanh nhỏ thiếu kiên nhẫn. “Họ có tiền mà. Anh không nhớ rằng em đã thắng một số tiền cho Alice khi em đánh bài với Ash và bạn bè của cậu ta tại khách sạn Clarendon sao?”

“Ah phải, số tiền đó. Em thật biết nhìn xa trông rộng.”

Chàng càng mỉm cười thì nàng càng cau mày. “Và,” nàng nói tiếp: “chúng ta đã được mời đến tham gia buổi lễ.”

“Anh sẽ không bỏ lỡ,” chàng nhanh chóng trả lời. Chàng biết còn có nhiều điều nữa sắp tới, do đó, chàng kiên nhẫn chờ đợi.

Nàng vội vàng nói tiếp những lời kế tiếp. “Em đã tự làm chủ,” nàng nói: “và đề nghị sẽ tổ chức buổi bữa tiệc cưới vào buổi sáng tại nhà mình. Thì những hạ nhân khác cũng muốn được có mặt tại buổi lễ. Còn có chỗ nào tốt hơn là nơi đây để tổ chức nó chứ?”

“Tôi đồng ý. Ah, anh hiểu rồi. Nhưng Frances đã không. Có phải chuyện là vậy?”

“Cô ta gọi nó là cọng rơm cuối cùng [*trên lưng lạc đà khiến lưng nó bị gãy*]. Rất may, chàng trai trẻ của Alice đã trở về trước khi em báo với Frances về bữa tiệc cưới vào buổi sáng. Bà bà và Caro nghĩ rằng đây là một ý tưởng tuyệt vời, nhưng Frances hoành hành như một người loạn trí. Những điều nàng nói về Alice thì [*thậm tệ đến nỗi*] không thể nào lặp lại

được.”

Nàng trầm ngâm nhìn chàng. “Em đã không cố thuyết phục cô ấy ở lại. Có lẽ đó em quá là vô tình. Nơi đây là mái ấm của cô ấy còn lâu hơn là của em. Nếu anh muốn cô ấy trở lại, anh sẽ phải tự đi mời cô ấy trở lại, và em sẽ cố hết sức mình để được hòa bình với cô ấy. Nhưng có một điều em cần phải nhấn mạnh. Alice sẽ có buổi tiệc cưới vào buổi sáng tại đây cùng với bạn bè của cô ấy.”

“Mời cô ta trở lại?” Nét kinh dị của chàng là chân thật. “Anh không được mềm lòng như em đâu. Cô ấy đã nói đúng về một chuyện. Đây là cọng rơm cuối cùng. Anh đã nhắm mắt làm ngơ với lòng tự phụ của cô ta, lòng dạ nhỏ nhặc của cô ấy và tính luôn bới lông tìm vết nữa, nhưng sự khinh khi đối với Alice, sau tất cả mọi việc mà em đã cố làm để thay mặt cho cô gái ấy, thì đã quá mức chịu đựng của anh *[nhiều hơn là anh có thể nuốt trôi]*.”

Ellie bực bội nói: “Anh đã nên kiềm chế cô ta rất lâu từ trước. Tại sao anh lại không?”

“Bởi vì...” Chàng phải suy nghĩ thông suốt điều này. “Bởi vì,” chàng chậm rãi nói: “lỗi lầm của cô ta không có quá rõ rệt cho đến khi em có mặt để có thể so sánh.”

Nàng nhếch một chân mày lên. “Cẩn thận đấy, Jack, anh đang nguy hiểm đến gần một lời tuyên bố. Nhưng em sẽ không trêu chọc anh. Tôi có ca triệu thứ để cần chuẩn bị cho bữa tiệc cưới [ăn] sáng của Alice.”

Chàng bị bỏ lại với ánh mắt nhìn ân cần dõi theo nàng khi nàng rút lui với những bước chân vui nhộn ra khỏi phòng.

Bữa tiệc cưới vào buổi sáng đã được tổ chức tại đại sảnh của những hạ nhân. Alice đã rất tự ý thức và nhìn như thể cô ấy sẽ teo lại nếu có ai nhìn cô với ánh mắt không bình thường. Cô đã không cần phải lo lắng. Mỗi hạ nhân có mặt đều biết rằng một lời hay ánh mắt sai lầm sẽ không được dung thứ.

Bên cạnh đó, một tháng trước, họ đã lao lực dưới ách thống trị nặng nề được đàn áp lên họ bởi Frances và kẻ tay sai của cô. Nữ chủ nhân mới và quản gia của nàng đã vất bỏ cái ách, nhưng lòng kiên nhẫn của họ không phải là không có giới hạn. Không ai muốn theo bước chân của Phu nhân Frances và bà Leach.

Trong lúc bữa ăn sáng được diễn ra, Jack càng lúc càng thoải mái hơn. Mọi người đều có vẻ đang hưởng thụ bản thân mình. Nó làm cho chàng nghĩ đến thời gian mà chàng đã trải qua với gia đình Brans-Hills. Cái bàn ăn của họ không phải là quá lớn, nhưng luôn luôn có đủ chỗ cho một người nữa. Chàng cho rằng rất nhiều người khi nhìn lại gia đình Brans-Hills đều có cùng những kỷ niệm thân thương ấy. Cardvale là một. Louise Daudet và mẹ cô ta cũng hiện lên trong tâm trí chàng, cũng như Ngài Charles Stuart.

Chàng biết có một phép ẩn dụ trong hồi ức của mình, nhưng chàng không thể chỉ rõ nó là gì ngoại trừ... Ellie có vẻ như nhân cách hóa cái bàn ăn. Không. Cái bàn ăn nhân cách hóa Ellie và gia đình nàng. Bây giờ chàng đã làm đúng. Chàng biết một điều: chàng phải bảo đảm rằng mình luôn có một ghế ngồi tại bàn của Ellie.

Đã đến lúc cùng uống ly rượu mừng với đôi tân nhân, một nhiệm vụ mà Ellie đã ban cho chàng.

“Không có gì màu mè,” nàng bảo chàng chàng. “Chỉ cần chúc họ trường thọ và hạnh phúc.”

Từ một cái gật đầu của chàng, Wigan đã mang đến từng người khách một với một chiếc khay với những ly cao chân chứa đầy sâm-banh. Có những tiếng u a hâm mộ từ tất cả mọi người khi họ phát hiện ra chất gì đang ở trong những chiếc ly Wigan đang đưa đến. Đó là một cử chỉ hào phóng, một thứ gì để Alice và Sam nhớ đến một cách thân thương khi họ nhớ lại ngày này. Hai người họ thật là quá trẻ, không lớn hơn gì so với Robbie. Chàng hy vọng với trời rằng cuộc sống sẽ đối tốt với họ.

Phu nhân của chàng đang làm ra những vẻ mặt với chàng, ý bảo chàng phải nhanh chóng với công việc của mình, do đó chàng đứng dậy, hắng giọng, và bắt đầu vào bài phát biểu nhỏ nho mà chàng đã luyện tập.

“Alice và Sam,” chàng nói, hướng đến cô dâu và chú rể: “Tôi đã từng nghĩ rằng hôn nhân là một cái bẫy cho những người bất cẩn. Tôi nghĩ rằng hầu hết đàn ông đều cho là thế, cho đến khi họ gặp người phụ nữ thích hợp với mình. Vâng, hãy nhìn vào tôi.” Có một vài tiếng cười khúc khích khuyến khích.

“Đàn ông chúng ta không bao giờ nghĩ rằng phụ nữ cũng có cùng những lo âu sợ hãi ấy, nhưng họ thật có. Hãy hỏi phu nhân của tôi.” Lần này không có tiếng cười khúc khích nào cả.

Chàng hắng giọng. “Một số hôn nhân được khởi đầu một cách tồi tệ. Điều tôi muốn nói là một khởi đầu kém hoàn hảo. Nhưng điều đó không có ý nghĩa quan trọng gì về lâu dài. Sẽ còn có những trở ngại để vượt qua. Đừng bỏ cuộc với bạn đời của mình. Luôn luôn nhớ rằng hôn nhân là những gì làm cho nó. Và hai người bạn trẻ các bạn đã [có lợi thế là] được bắt đầu trước mọi người một chút. Không ai có thể nghi ngờ tình yêu của hai người dành cho nhau.”

Các hạ nhân nhìn chằm vào chàng với đôi mắt không chớp nháy. Caro và Robbie nhìn lúng túng. Bà nội của chàng đã bật cười vào trong khăn tay của mình và Ellie lại làm các vẻ mặt với chàng nữa, ý bảo chàng hãy nói ngắn gọn và mau làm cho xong việc.

Chàng vâng lời. Khi chàng nâng ly rượu của mình lên, một tiếng thở dài nhẹ nhõm tập thể trút ra. Mọi người đều đứng lên.

“Vì Alice và Sam,” chàng nói. “Trường thọ và hạnh phúc.”

“Vì Alice và Sam,” tất cả mọi người cùng nhập vào, và đưa ly lên môi mình.

Cho đến khi những cái bạn được dọn dẹp thì chàng mới có vài lời riêng tư với Ellie. “Anh không được khá với những bài diễn văn,” chàng nói. “Em đã hỏi Wigan để phát biểu và nâng ly rượu chúc mừng.”

Nàng ban cho chàng một nụ cười ngọt ngào nhất. “Không ai nghi ngờ sự chân thành của anh. Từ ngữ thật là rẻ mắc. Mọi người đều biết anh hào phóng thế nào đối với Alice và Sam. Anh mới là người thích hợp để phát biểu và nâng ly rượu mừng.”

Việc này đã khiến chàng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Chàng nhìn xuống bàn khi Wigan đến để dọn những chiếc ly đi. “Uhm,” Jack nói: “xem ra tất cả mọi người có vẻ thưởng thức rượu sâm-banh.”

“Tại sao lại không?” Wigan ngậm với một nét mặt đau khổ. “Nó chỉ tốn bốn mươi bảng Anh một chai.”

Jack nhún nhó mỉm cười. “Thật là đáng giá mà,” chàng nói.

Ellie kêu gọi chàng. Họ đang tiến đôi tân nhân ra đi. Chàng sờ vào túi để tìm tờ giấy bạc mà Ellie đã yêu cầu để làm quà cưới cho họ. Miễn là Ellie được hạnh phúc vui vẻ. Đó mới là điều quan trọng.

***

Tối hôm ấy, khi họ đi lên cầu thang để đi ngủ, Jack cầm ngọn nến, do đó, Ellie đã đi theo nơi chàng dẫn đến. Trong tuần vừa qua, chàng đã chia sẻ nàng với Robbie, và chuyện đó cũng ổn. Hai chị em họ muốn sống lại và kể lại làm sao mà Milton đã đi đến sự căm ghét họ nhiều đến mức hẳn muốn giết hại cả hai. Thật là không dễ gì để hiểu. Nhưng chuyện đó đã qua đi. Đã đến lúc phải lật một trang mới và bắt đầu một chương mới trong cuộc sống của họ. Và lần này, chàng sẽ làm cho nó được đúng.

Nàng nhìn có vẻ hơi ngạc nhiên khi chàng đi qua cửa phòng nàng và dẫn nàng đến phòng của mình. Chàng trầm thấp nói: “Cánh cửa của em luôn luôn mở rộng cho bất cứ ai muốn tâm sự chuyện chân tình [*từ trái tim đến trái tim*]. Lần này, đến lượt của anh.”

“Chuyện chân tình?” Chân mày nàng nhướng cao. “Ôi, chuyện này thì em phải nghe.”

Khi chàng cho phép Coates đi nghỉ, người mà vẫn thức đợi chàng, nàng đi đến một trong những khung cửa sổ dài và ngó ra ngoài. Cả công viên đều chìm trong bóng tối ngoại trừ những chiếc đèn lồng mà những người gác đêm mang trong tay khi đi tuần tra, nhưng phố Park, nơi Milton đã gặp phải kết cuộc *[kinh khủng của đời mình]*, vẫn còn đang thấp sáng. Chàng hy vọng nàng không phải đang sống lại cái đêm đó. Chàng đến cạnh nàng và kéo kín màn cửa lại.

Nàng mỉm cười với cử chỉ này. “Em không phải là bị khủng bố bởi những kỷ ức về Milton,” nàng nói. “Nếu có gì, em thật là cảm tạ rằng gia đình của cậu ta đã không phải bị chịu cái đau đớn oằn oại của một phiên tòa.”

“Vậy thì em nghĩ đến gì khi em nhìn ra công viên?”

Nàng quơ tay một cách bất lực. “Em cảm thấy tiếc cho một cuộc sống bị lãng phí, nhưng em càng cảm thấy tiếc cho cuộc sống hẫng đã cắt đi mà không một chút bản khoản, cho nên em không chỉ là Milton mà em nghĩ đến khi em nhìn ra ngoài cửa sổ. Cardvale bảo rằng Louise hy vọng được gặp em. Đây là thứ mà Milton cướp từ em. Hẫng cũng đã cố cướp Robbie. Tôi không phải là thù hận. Em chỉ là cảm thấy vui vì câu chuyện đã kết thúc.”

Nàng đặt một tay lên cánh tay của chàng. “Vậy anh nghĩ gì khi anh nhìn ra ngoài cửa sổ?”

Chàng nhớ lại cơn giận dữ đã hoàn toàn nuốt chửng lấy chàng khi chàng đã chạy nước rút để đuổi theo Milton. Nếu chàng đã bắt kịp hẫng, chàng đã có thể bóp cổ hẫng đến khi không còn một chút sinh lực nào.

“Tôi cố để trở nên khoan dung!” chàng nói.

Nàng cười chế giễu, trượt khỏi chiếc váy đầm, và ngồi lên đầu giường. “Anh đã đề cập đến gì đó về một cuộc nói chuyện tâm tình,” nàng nói. “Chỉ là bấy nhiêu hay còn nhiều nữa?”

Chàng cũng ngồi lên giường. Chuyện này có vẻ khó hơn là chàng tưởng. “Còn nhiều”, chàng nói, và ngừng lại. Đôi mắt nàng như đang nhảy múa.

“Em biết những gì anh đang cố gắng để nói!”, chàng mắng yêu.

“Ồ phải, bà bà đã nói với em. Lời chúc ly rượu mừng nướng phức tạp mà anh đã nói với Alice và Sam thực sự có ý dành cho đôi tai của em.”

“Anh thật hy vọng rằng bà bà của anh sẽ không chia mũi vào chuyện của người khác!”

“Ôi, lời nói ấy thật là không tốt. Bà cũng có ý tốt.” Nàng tựa cằm vào một ngón tay đang chìa ra. “Em đã nên biết khi anh đề cập đến một cái cạm bẫy hôn nhân. Em dường như đã nghe

những lời ấy trước kia” Nàng lắc đầu. “Tuy nhiên, Jack, anh đã nói đến cái từ xấu kia, anh biết ý của em nói chữ gì mà.” Nàng đánh vắn ra cho chàng. “L.O.V.E.-và điều đó đã đánh lạc hướng của em. Em biết anh sẽ không bao giờ sử dụng từ đó dành cho em thôi.”

“Anh cho rằng anh đáng bị như vậy.”

Tính hài hước của nàng tan biến. “Đấy không phải là một sự sỉ nhục! Đó là một lời nói đùa.”

Chàng đặt tay lên vai nàng và trao cho nàng một ánh nhìn ổn định. “Và đây không phải là một lời nói đùa. Anh thật tâm thật ý. Anh chưa từng biết đến từ đó cho đến khi anh được gặp em. Khi Milton đã cố sát hại em, điều duy nhất anh có thể nghĩ đến là em sẽ không bao giờ được biết rằng anh yêu em nhiều bao nhiêu.”

Nàng ôm bàn tay chàng bằng tay của mình. “Đồ ngốc ạ”, nàng nói. “Em đã biết, ồ, không phải từ lời nói của anh, nhưng từ những hành động.”

“Anh đâu có làm gì!”

“Ồ? Vậy thì anh đã cấp cho em cái chứng cứ ngoại phạm? Ai đã có mặt khi Milton đột nhập vào nhà của em và tấn công em? Ai đã kết hôn với em để cứu lại nhân phẩm của em? Và còn cả Robbie? Alice? Em có thể liệt kê nhiều và nhiều nữa. Hãy đối diện với nó, Jack ạ, anh đã bị lộ chân tướng tại mỗi lần lượt. Em cảm thấy mình thật vô dụng. Em dư biết lời nói không có nhiều ý nghĩa gì đối với anh, và em không có gì đáp lại cho anh.”

“Có một chuyện em có thể làm. Hãy luôn bảo đảm dành cho anh một chỗ ngồi tại cái bàn của em.”

“Gì chứ?”

“Và hãy hứa với anh. Lời nói từ em đều có ý nghĩa.”

Nàng muốn kêu chàng giải thích về cái bàn, nhưng trước khi nàng có thể thốt ra được lời nào, vòng tay của chàng đã ôm trọn lấy nàng và miệng của chàng đã áp xuống miệng nàng. Bản năng mù quáng đã làm mọi thứ còn lại.

***

Một tuần đã trôi qua khi Jack và Robbie bước vào căn phòng khách nhỏ của Ellie để tìm nàng lại đứng bên khung cửa sổ, suy tư nhìn ra ngoài công viên. Jack thầm nguyện rửa theo hơi thở của mình. Robbie thì đã không để ý. Cậu ấy đang vẩy một tờ giấy bên trên đầu của mình.

“Ellie!” câu ta kêu lên. “Ellie! Em đã đậu bài thi kiểm tra tiếng Hy Lạp của em. Em có thể

được trở lại đại học Oxford vào kỳ học lễ Phục Sinh.”

Biểu hiện suy tư của nàng tan biến khi nàng bị nuốt chửng trong một cái ôm thật lớn. Cả hai chị em đều cười vang khi họ rời vòng tay ôm nhau.

“Làm thật tốt, Robbie,” nàng nói. “Chị biết em có thể thành công. Em cảm thấy thế nào?”

Chàng đang rất hân hoan. “Như thể em đã leo đến đỉnh núi Matterhorn! Những người khác đâu rồi?”

“Họ đang ở nơi nào đó trong nhà.”

Cậu ta đã bước ra khỏi cửa trong một vài bước sải dài. “Caro!” cậu ta kêu to. “Bà bà! Hai người đang ở đâu? Coates! Wigan!”

Jack mỉm cười nhìn Ellie. “Không cần phải nói đến chuyện không được tốt nghiệp đại học Oxford nữa,” chàng nói.

“Không. Thật là buồn cười những gì mà một chút thành công nhỏ nhoi lại có thể gây nên. Robbie sẽ làm tốt thôi.”

Chàng chặn nàng lại khi nàng bước ngang qua chàng. “Vẫn còn ngẩng nhìn ra ngoài công viên, Ellie? Vẫn còn suy nghĩ đến Milton? Em phải cố đưa để chúng lại trong quá khứ.”

Khó hiểu, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ. “Ồ,” cuối cùng nàng nói: “Em không nghĩ đến Milton. Hãy tin em, Jack ạ, em đã suy nghĩ về chuyện gì đó hoàn toàn khác.”

“Chuyện gì?”

“Em vừa xem đám trẻ con chơi đùa. Các vú em và mẹ của chúng đưa chúng đến công viên từ bao nhiêu dặm xung quanh.”

Bây giờ chàng cảm thấy khó hiểu. “Rồi sao?”

Nàng vâng vâng tà áo của mình và thở dài. “Anh đã từng một lần nói với em với một ngữ khí kiên định anh đã nghĩ gì về cậu ấy hôn nhân. Em biết anh sẽ nói trung thực với tôi. Anh nghĩ gì về cậu ấy con cái?”

Phải mất một chút thời gian cho chàng để chàng hiểu rõ nàng đã nói gì, sau đó chàng với lấy nàng và ôm chặt như thể là người bị sắp chết đuối. Cử chỉ ấy đã nói với Ellie những gì trong trái tim của chàng. Với Jack, hành động luôn có ý nghĩa hơn lời nói [*hành động nói lớn tiếng hơn lời nói*].

“Em cũng yêu anh, Jack ạ,” nàng thở thẽ.

HẾT

